

XA
.64
.544

No. _____

FROM THE
CHARLOTTE HARRIS FUND

AESOPHI PHRYGIS

FABVLAE GRAECE ET LATI-

ne, cum alijs opusculis, quorum Index

proxima refertur

pagella.

Camillus

beccarius post

Provinci Aulic.

Trebak

Basileæ, per Ioannem Heruagium.

Anno M. D. XLIII.

Bibliotheca C. G. J. Vincentij Naentis.

INDEX AVTORVM
HVIUS LIBRI.

Aesopi Phrygis uita, & fabellæ.

Gabriæ Græci fabellæ tres & quadraginta ex
trimetris iambis, præter ultimam ex scazon-
te, tetraſtichis conclusæ.

Ex Aphthonij exercitamentis de fabula, tum
de formicis & cicadis.

De fabula ex imaginibus Philostrati.

Homeri Βατραχομνομαχία, hoc est, ranarum &
murium pugna.

Museus poëta uetustiss. de Ero & Leandro.

Agapetus diaconus De officio regis ad Iusti-
nianum Cæsarem.

Hippocratis iusiurandum.

Hæc omnia cum Latina
interpretatione.

Γαλεωμνομαχία, hoc est, felium & murium pu-
gna, tragœdia Græca.

Fabularum index in fine adiectus est.

39999055682502

Charlotte Harris Fund

612 1063

Iterum exhibemus uobis Aesopi fabulas cū aliquot alijs libellis Græcè & Latine, quòd proximam æditionem, quæ tota græca fuit, ijs qui adhuc tyrones sunt in Græcanicaliteratura, minus gratā fuisse cognouerimus, quibus hoc enchiridium præcipue paratur. Nam qui iam aliquatenus profecerunt, malunt in alijs autoribus se exercere. Nos etiam incipiētibus consulendum putamus. Nec libet quibusdam hodie in Academijs uersari, ubi sunt publici Græcarum literarum professores, propter ingens istud dissidium, quod magnam orbis partem, sed præcipue gymnasia affligit, bonis studijs omnibus internicionem minitās, nisi melior deus aliquis succurat. Talibus igitur qui domi, suo, quod aiunt, Marte, aliquid Græcæ eruditionis comparere uolunt, muti magistri uice erit Latina uersio. Vos nostram operam boni consulite, & bene ualete. Basileæ.

ΛΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟ-
 ΠΟΙΣ, ΜΑΞΙΜΩ ΤΩ ΠΛΑΝΤΩ
 ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Πραγματῶν φύσιν τῶν γὰρ ἀνθρώποις
 ἠκείβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς
 μετ' αὐτοῦ πρὸς δῶκαν φέροντες.
 αἰσώπῳ δὲ, δοκεῖ μὴ πόρρωθει-
 τέρως ὑπὸ πνοίας τῆς ἠθικῆς διδασ-
 σαλίας ἀφάμεν, πολλῶν τῶν μέ-
 τρωσῶν πολλοὺς αὐτῶν πρὸς ἐλάσσει. καὶ γὰρ ὅτι ἀρφα-
 νόμεν, ὅτε συλλογιζόμεν, οὔτε μὲν ἴσως, ὡς
 ὁ πρὸς ἑλκετ' αὐτὸν ἠλικίας ὡς γενεχόν, τὴν νοθε-
 σίαν ἀρατιθέμεν, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα παιδοτρι-
 βῶν, ὅτι τὰς τῶν ἀκροαμένων ἀχρῶν ψυχὰς, ὡς αἰ-
 χμῶν ὁδοὺς λογικῶν ποιῶν ἢ φρονῶν, ἀμὴν ὄρνιθες,
 μήτ' ἀλώπεκοι. καὶ αὖ πάλιν μὴ πρὸς ἑκείνοις,
 οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων γὰρ λαερῶν νενεχῶς πρὸς ἀσχηκτότα
 μυθολύεται. ὅτι ὡς μὲν λινοδύσας ἐπηρεμῶν αὐτοῖς διέ-
 δρα, ἀδὲ μεγίστης γὰρ τοῖς λαείοις ἐλὸς φελέας ἔτυχεν.
 οὗτ' ἴναι ὁ τὸν κατ' αὐτὸν βίου φιλοσόφου πολι-
 τείας εἰκόνα πρὸς θέμεν, καὶ ὄργοις μάλλον ἢ λόγοις
 φιλοσοφῆσαι, τὸ μὲν γὰρ ὅτι ἀμορίου ἐλ φρυγίας κα-
 τῆγε ἐλ μεγάλης ἐπίκλησι, τὴν δὲ τύχῃ γεγονε διὰ
 λ. ἐφ' ὃ καὶ σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ τὸ πλάτων γὰρ
 γοργίας καλῶς ἄμα καὶ ἀλιθῶς εἰρηῶσαι, ὡς τὰ πολλὰ
 γὰρ ταῦτά φησι γὰρ ἀντία ἀλλήλοις ὄσιν, ἢ τε φύσις,
 καὶ ὀνόμα. αἰσώπῳ γὰρ τὴν ψυχῇ ἢ μὲν φύσις ἐλθε
 θόρῳ ἀπέδωκεν, ὁ δὲ πρὸς ἀνθρώπων νόμο τὸ σῶ-

AESOPFI FABVLATORIS VITA,
à Maximo Planude composita.

Erum humanarum naturam
persecuti sunt & alij, & poste-
ris tradiderunt. Aesopus ue-
ro uidetur non absq; diuino
afflatu, cum moralem disci-
plinam attigerit, magno in-
teruallo multos eorum superasse. Etenim neq;
definiendo, neq; ratiocinādo, neq; ex historia,
quam ante ipsius ætatem tulit tempus, admo-
nendo, sed fabulis penitus erudiendo, sic audi-
entiū uenatur animos, ut pudeat ratione prædi-
tos facere, aut sentire, quæ neq; aues, neq; uul-
pes: & rursus non uacare illis, quibus pleraq;
bruta tempore prudenter uacasse finguntur: ex
quibus aliqua, pericula imminētia effugerunt,
aliqua maximā utilitatem in opportunitatibus
cōsequuta sunt. Hic igitur qui uitam suam phi-
losophicæ reipublicæ imaginē proposuerat, &
operib. magis quàm uerbis philosophatus, ge-
nus quidē traxit ex Amorio oppido Phrygiæ
cognomento Magnæ, sed fortuna fuit seruus.
Quare & magnopere mihi uidetur Platonis
illud in Gorgia pulchre simul & uere dictum:
Plerunq; enim hæc, inquit, contraria inter se
sunt, natura simul ac lex. Nam Aesopi animū
natura liberum reddidit, sed hominum lex cor-

μα πρὸς δουλείαν ἀπέδ' οὖρ. ἔχουσε μὲν φριούδ' οὕτω
 πλὴν τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμμένασαι, ἀλλὰ καὶ τοὶ
 πρὸς πολλὰ καὶ πολλαχόσε μεταφέρων τὸ σῶμα, τῆς
 οἰκίας ἐκένω ἐδρασε οὐχ οἷός τ' ἐγγί' εὖ μετασῆσαι.
 ἐτύγχανε δ' ὠροῦ μόνου δουλῶ, ἀλλὰ καὶ δυσειδ' ἐ-
 σατα τῶν ἐπ' αὐτῷ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. κῆ γὰρ φο-
 ξὸς ἦν, σιμὸς πλὴν ῥίνα, σιμὸς τὸν τράχηλον, πρόχειλος,
 μέλας, ὄδον καὶ τὸ ὄνομα τῶ ἐτυχε (ταυτὸν γὰρ αἰ-
 σωπῶ τῶ ἀθίοπι) πλογαῖστος, βλαισὸς, καὶ λευφός.
 τάχα καὶ τὸν ὀμκεικὸν ἰδρσίτῳ τῆ ἀεχρῶτητι τὸ εἰ-
 σους ἰπὸρβαλλόμενῶ. τὸ δὲ δὴ πάντων γν' αὐτῶ χεί-
 ρισον ἦν, τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἀσκημό-
 τε καὶ ἀδιδραβρωτῶ. ἀ πάντα καὶ δοκεῖ πλὴν δουλείαν
 αἰσώπῳ παρασκυβάσαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ θαῦμα αὐ-
 τῶν, εἰ οὕτως ἀτόπως ἔχοντι τὸ σῶμα τῶ, δ' ἐγγί' εὖ τὰς
 τῶ δουλωῦτων ἀρκύς διαφυγῆν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα
 τοιοῦτον ἦν τῶ ἀνδρὶ, πλὴν δὲ ψυχῆ ἀγχινοῦσα τῶ
 ἐπιφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ὑπεβολώτα τῶ.
 ὁ λεκτιμὸς τίνω αὐτῶν, ἄτε πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἔρ-
 γων εἰκείως ἔχοντα, σκάπηεν εἰς ἀγρὸν δ' ἀπέσειλιν.
 ὁ δ' ἀπελθὼν πλοθύμως τὸ ἔργον εἶχε. ἀφικόμενῳ
 δ' ἐποτε καὶ τῶ διαπότι πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἐφῶ τῶ ἔρ-
 γων ὑποσκοπήν δέδαι, γεωργὸς τις σῦκα τῶν ἀγαθῶν
 εἰρεψάμεν δῶρον ἠνεγκεν. ὁ δ' ὑπὸ τῶ εἰ ὀπώρας
 ἠδῆς ὠραίω, ἀγαθόποσι τῶ οἰκέτη (τῶ γὰρ ἦν ὄνομα
 τῶ παιδί) φυλάττειν ἐκέλευσε, ὡς αὐτῶ μετὰ τὸ λα-
 τρὸν παραθεῖναι. συμβαὸν δ' οὕτω, καὶ τὸ αἰσώπευ ἦν
 δὴ τινὰ χρεῖαν εἰσελθόντῶ εἰς πλὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ
 ἀγαθόπους λαβόμενῶ, βουλήν τινὰ δὲ τῶν σωδού-
 λων

pus in seruitium tradidit. Potuit tamen ne sic quidem animi libertatē corrūpere. Sed quāuis ad res uarias, & in diuersa loca transferret corpus, à propria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autē non solum seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominum: nam acuto capite fuit, pressis naribus, depresso collo, prominētibus labris, niger, unde & nomen adeptus est, (idem enim Aesopus, quòd Aethiops) uētrofus, ualgus, & incuruus: forte & Homericū Therſitem turpitudine formæ superās. Hoc uero omnium in eo pessimū erat, tardiloquentia, & uox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiā uidētur seruitutē Aesopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset seruientium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad omne cōmentum felicissimus. Possessor igit̃ ipsius tanq̃ ad nullū domesticū opus commodū, ad fodiendū agrum emisit. Ille uero digressus alacriter operi incūbebat. Profecto uero aliquādo & hero ad agros, ut opera specularēt, agricola quidā ficos egregias decerpas dono tulit. Ille uero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodī ministro (hoc em̃ erat nomen puero) seruare iussit, ut sibi post balneū apponeret. Cū uero ita euenisset, atq; Aesopo ob quandā necessitatē ingresso in domū, occasiōe capta Agathopus cōsiliū huiusmodi cōser

λωρ τινὶ πλοτείνει, ἐμφορηθῶμεν εἰ δοκεῖ τῶν σῦκων ὧ
 ἔστῃ, καὶ ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσῃ. ἀλλ' ἡμεῖς
 τὸ αἰσώπου καταμαρτυρήσομεν ἄμφω, ὡς εἰς τὴν οἰ-
 κίαν εἰσδραμόντες, καὶ τὰ σῦκα λάθρα καταφαγόν-
 τες, καὶ ἐπ' ἀληθεία δεμελίω, τῆ πρὸς τὸν οἶκον εἰσό-
 δω, πολλὰ τῶν ψυδιδῶν ἐποιήσομεν, καὶ τὸ μη-
 δὲν ἔσαι ὅγε εἰς πρὸς αὐτὸ δῦο, καὶ ταῦτα μὴ δ' ἀνδρῶν
 ἐλέγχων διαῖρά ποτε τὴν γλώττην δυνάμιρ' ἔχωρ. δό-
 ξαντες δὲ τούτου, πρὸς τὸν ἄρχοντα ἐχώρησαν. καὶ τῶν
 σῦκων ἐδίδοντο ἐλεγον ἐφ' ἐκάστῳ σὺ γέλωτι, φθῆ-
 σοι δ' ἔτι αἰσώπε. ὁ δὲ τῶν δεσπότης ἐπανελθὼν ἀπὸ
 τοῦ λουτροῦ, καὶ τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας, ὡς αἰ-
 σώπη αὐτὰ καταδίδουκε, τῶν τε αἰσώπου σὺ ἔργῳ
 κελεύει λαθροῦ, καὶ λαθροῦ φησὶ λέγε μοι ὧ κατα-
 τάρατε, οὕτω με καταφρόνησας, ὡς εἰς τὸ ταμείον εἰ-
 σελθεῖν, καὶ τὰ ἔτοιμα δύντα μοι σῦκα δοιμήσασθαι; ὁ
 δὲ ἀκούων μὲν, καὶ σιωπῶν, λαλεῖν δὲ εἶχεν οὐδ' ὀ-
 ποσοῦν δὲ τὸ βραδύγλωσσον. μέλλων δὲ ἡδίστη τύπτε-
 σθαι, τῶν καταγύρων σφοδρότῳ ὑπὸ κειμῶν, πε-
 σῶν πρὸς τοῦς τῶν δεσπότης πόδας, ἀναχέσθαι μικρὸν
 ἐδέετο. δραμῶν δὲ, καὶ χλιαρὸν ὕδωρ προσγεγκῶν,
 τούτους τὴν ἔπωκε, καὶ τοῦς διακτύλους εἰς τὸ σῶμα κατα-
 θεῖς, αὐτῶν τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλεν. ἔπειτα γὰρ τροφῆς
 ἀψάμενος ἔτυχεν. ἠντιβόλει γοῦν αὐτὸ τῶν καὶ τοῦς
 διώκοντας δρᾶσαι, ὡς αὐτὸν δὴ λῆθον γήνηται, τίς ὁ τὰ σῦ-
 κα διαφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νοῆμον αὐτῶν θαυμά-
 σας, οὕτω ποιῆν καὶ τοῦς ἄλλους ἐπέταξεν. οἱ δὲ ἐβυ-
 λήσαντο πῆρ μὲν τὸ ὕδατος, μὴ μὲν τοὶ καταβῆναι
 τῶν τῶν λαμῶν τοῦς διακτύλους, ἀλλ' ὡς τὰ πλάγια τῶν
 γνάθων

uo cuiquam offert: impleamur, si placet, ficibus, heus tu: ac si herus noster has requisierit, nos uero contra Aesopum testificabimur ambo, quod in domum ingressus sit, & ficus clam comederit: & super uero fundamento, uidelicet in domum ingressione, multa mendacia inaedificabimus: & nihil unus ad duos fuerit, praesertim cum ne sine probationibus quidem diducere unquam os queat. Viso uero hoc, ad opus accesserunt, & ficus deuorantes, dicebant in singulis cum risu: Vae tibi infelix Aesope. Cum igitur herus redisset a lauacro, & ficus petisset, & audiisset quod Aesopus eas comederit, & Aesopum cum ira iubet uocari, & uocato ait: Dic mihi, o execranda, ita me contempsisti, ut in penu ingredereris, & paratas mihi ficus comederes? Ille audiebat quidem, & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo ob linguae tarditatem. Cum iam uerberandus esset, & delatores uehementiores instarent, procumbens ad heri pedes, ut sustineret se parum, orabat: cum autem accurrisset, & tepidam aquam attulisset, eam bibit, & digitis in os demissis rursum humorum solum reiecit: nondum enim cibum attigerat. rogabat igitur ut idem et accusantes facerent, quo manifestum fieret, quis nam ficus dissipasset. herus autem ingenium hominis admiratus, sic facere & alios iussit: illi autem deliberauerant bibere quidem aquam, non tamen demittere in guttur digitos, sed per obliqua

γνωθῶν αὐτῶν παραφρόνῃ. οὐκ ἔφθασαν δὲ πόντου,
 καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκείνον αὐτίαν τοῖς πεπονητοῖσι πα-
 ραχῆμα ἐπνεγκόν, αὐτομάτῃ παρῆχε τὴν ὀπώ-
 ραν ἀναδρθῶναι. τότε τίνω πρὸ ὀφθαλμῶν παύον-
 τῶ, τότε πεκουργήματῶ τῶν οἰκετῶν, καὶ τὴν συκο-
 φαντίαν, ὃ μὲν δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτῶν γυμνωθῆ-
 ναι μασιζέσθαι. οἳ δ' ἐπέγνωσαν σαφῶς κατὰ τὸν εἶπόν-
 τα, ὡς ὅς τις κατ' ἐτόρξον δόλια μηχανεύεται, αὐτῶν λεί-
 ληθε τὸ λακόν ἀρχιτεκτονῶν. τῆ δ' ὑπόθεσις, τὸ μὲν δε-
 σπότου εἰς ἄστυ ἐπαναζούσαντῶ, τὸ δ' αἰσώπου σκιά
 πηοντῶ ἢ πεθετάχθη, ἰορῆς τὴν ἀρτέμιδιτῶ εἶτ' ἄλ-
 λοι τινὲς ἀνδρωποι τὴν ὀρθῶν πλανηθῆντῶ, καὶ τῶν αἰ-
 σώπου πῶς τυχόντῶ, πρὸν τρέποντο πρὸς διὸς ξυγία
 τὸν ἀνδρα, τὴν εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ἔποσειξαι. ὃ
 δ' ὑπὸ σκιάν διγίθρου αὐτῶ ἀνδρας ἀπαγαγῶν πρό-
 τῶρον, καὶ λιτὸν παραθέμεντῶ δεῖπνον, εἶτα καὶ ἡγυ-
 σάμεντῶ αὐτοῖς, εἰς τὴν ἐζήτωι ὀδῶν εἰσλήεγκεν. οἳ
 μὲν οὖν αὐτῶ μὲν ὑπὸ τῆ ξυγία, αὐτῶ δὲ καὶ ὑπὸ τῆ ὀδῆ-
 γία διαφρόντως τὸν ἀνδρὸς ἐξαρετηθῆντῶ, τὰς τε
 χεῖρας εἰς ἄραν ἤσαν, καὶ δὲ τὴν τὸν δὲ ὀργῆτῶ ἡμεί-
 ψαντο. αἰσώπου δ' ὑποστρέψας, καὶ εἰς ὕπνον λατῶ
 πῶσῶν ὑπὸ τε τὸν σωεχοῦς πόνου καὶ λαύματῶ,
 ἔδοξεν ἰδεῖν τὴν τύχῃ ὑπὸ ἄσαν αὐτῶ, καὶ λύσιμ τὴν
 γλώττης καὶ λόγου δρόμου καὶ σοφίαν τὴν τῶν μύθῶν
 χειρομῆνῶ. οὐθὺς οὖν διυπνιαθεῖς, φησὶ, βαβαί πῶς
 εἰσέως κενοίμημαι, ἀλλὰ καὶ λαλὸν ὄνειρον ἰδεῖν ἔδο-
 ξα. καὶ ἰδὼν ἀκωλύτως λαλῶ, βοῦς, ὄντῶ, δίκηλα.
 οὐκ αὖθις θεοὺς συνηκα πόθῶν μοι τὰ γαβῶν πρὸσεγγύεω
 αὐτῶ. οὐσεβήσας γὰρ εἰς αὐτῶ ξυγίους, ἀνπλαμβανομῆνῶ

maxillarum eos circumferre. uix dum autem biberant, cum tepida illa aqua nausea potis inducta effecit, ut sponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & maleficio ministro- rum & calumnia, herus iussit eos nudos flagro uapulare. illi uero cognouerunt manifeste dictum illud, Qui in alterum dolos struit, sibi in- *Adagium* scius malum fabricat. Sequenti uero die hero in urbem reuecto, Aesopo uero fodiēte, quem admodum iussus fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alij quidam homines uia errantes, & Aesopum nacti, exhortabantur per Iouem hospita- lem, hominem, ut quæ in urbem duceret, uiam ostenderet. Ille cum sub umbram arboris uiros adduxisset, prius & frugalem apposisset cœ- nam, inde & dux factus ipsis, in quam quære- bant uiam induxit. Illi autem tum ob hospitali- tatem, tum ob ducatum, mirum in modū uiro deuincti, & manus in cœlum eleuarūt, & pre- cibus benefactorē remunerati sunt. Aesopus uero reuersus, & in somnum lapsus & assiduo labore & æstu, uisus est uidere Fortunā astan- tem sibi, & solutionem linguæ & sermonis cur- sum, & eam quæ fabularū est doctrinā largien- tem: statim igitur excitatus ait, Pape ut suauius dormiui, sed & pulchrum somniū uidere uisus sum, & ecce expedite loquor: Bos, asinus, ra- strū. per deos intelligo, unde mihi bonū accesserit hoc: quia enim pius fui in hospites, propitiū numen

τοῦ κρείττου ἔτυχοι. ἄρ' οὐκ ἔστι ποιεῖν ἀγαθῶν ὅτι
 πληροῦ ἐλπίδων. οὐτῶ μὲν οὐκ αἰσώπυ ὑποκριθεὶς
 τῷ πράγματι, πάλιν ἤρξατο σκαπτεῖν. τῷ δ' ἐφείθη
 ἕως τῷ ἀγρῷ (ζῴων ἢ αὐτῷ τὸ ὄνομα) πρὸς τοὺς
 ἐργαζομένους ἐλθόντες, καὶ φύτωρ γῆα, ἐπειδὴ μι-
 κροῦ ὄφθαλμοῦ τοῦ ἔργου, τῆ ῥῶβδω πατάξαντες, αἰ-
 σώπυ παραχρῆμα ἀνεκράγη, ἄνθρωπε, τοῦ χάλου
 τὸ μηδὲν ἠδικηκότα ἔτῳ ἀκίβη, καὶ πᾶσιμ εἰκὴ πλη-
 γὰς ἐμφορεῖς δὲ ἡμέρας; πάντως ἀναγγελεῖ ταῦτα
 τῷ λεκτικῷ. ζῴων δὲ ταῦτα τῷ αἰσώπυ ἀκούσας,
 ἐξεπλάγη τε οὐ μέσως, καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν, αἰσώ-
 πυ λαλεῖν ἀρξάμενος, ἔδὲμ ἐμὸν ὄφελος ἔσαι. φθα-
 λμας τοίνυν αὐτὸς καταγορήσω αὐτῷ ὡς τῷ δειπνῶντι,
 πρὶν αὐτὸς τοῦτ' αὐτὸ δεῖσθαι, καί με ὁ δειπνῶντις τῆς
 ὡπτροπῆς παραλύσει. ταῦτ' εἰπὼν οὐδὲν ἔτι πύλοως
 πρὸς τὸν δειπνῶντα ἤλαυνε. καὶ δὴ σὺ θορύβω προ-
 σελθὼν, χαῖρέ φησὶ δειπνῶντα. ὁ δὲ, τί τε θορυβημένω
 πᾶρσι, φησὶ; καὶ ὁ ζῴων, χρῆμα τι τῶρα τῷ δειπνῶντι τῷ
 ἀγρῷ σωέβη. καὶ ὁ δειπνῶντις, ἦ πῶς πιδιγνῶντος παρὰ
 κείνου καρπὸν ἕνεγκεν; ἢ τῶν κτενῶν τι παρὰ φύσιν
 ἐγένηκε; καὶ ὁ, οὐχ οὕτως, ἀλλ' αἰσώπυ ἀνασθεῖν τὸ
 πρότερον ὦν, νυνὶ λαλεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ δειπνῶντις, ἔτω
 σοι μηδὲν τῶν ἀγαθῶν γήνοιτο, τὸ το νομίζοντι τῶρας
 εἶναι. ὁ δὲ καὶ μάλα, φησὶν. ἄ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ πύλο-
 βεισθαι, ἐκὼν παρὶνμι δειπνῶντα, εἰς δὲ σὲ καὶ θεοὺς οὐ
 φορητὰ βλασφημεῖ. ὡς τῶν φύτωρ ὄργη ληφθεὶς ὁ δειπνῶ-
 ντις, τῷ ζῴων φησὶν, ἰδοὺ σοι περὶ δειπνῶντα αἰσώπυ.
 ἀπόδου, δώρησαι, ὁ βούλει ἐπ' αὐτῷ ποίησον. τοῦ δὲ
 ζῴων ἐπ' αὐτῷ γηνομένου παραλαβόντες τὸν αἰσώ-

numen cōsequutus sum. Ergo benefacere, bona plenum est spe. Sic igitur Aesopus lætatus factō, rursū cōepit fodere. Sed præfectō agrī (Zenas erat ipsi nomē) ad operarios profectō, & horum unum, quoniam parum errauerat in opere, uirga uerberante, Aesopus statim exclamauit: Homo, cuius gratia eum qui nulla iniuria affecit, sic uerberas? & omnibus temere plagas ingeris quotidie? omnino renunciabo hęc hero. Zenas autē hęc ab Aesopo audiens, obstupuit non mediocriter, & secum ait: q̄ Aesopus loqui cōeperit, nulla mihi utilitas erit: præueniens igitur ipse accusabo eum coram domino, anteq̄ ipse hoc idē faciat, & me herus procuratione priuet. His dictis urbem uersus ad dominum uectus est, cæterū turbatus cum accessisset: Salue, inquit, here. Ille uero, Quid perturbatus ades? inquit. Et Zenas, Res quædā monstrōsa in agro contigit. Et herus, Nūquid arbor præter tempus fructum tulit? aut iumentū aliquod præter naturā genuit? Et ille, Nō ita, sed Aesopus qui antea erat mutus, nunc loqui cōepit. Et herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrū esse. Et ille, Et sanē, inquit: nam quæ in me cōtumeliose dixit, sponte prætereo here: in te autē & deos intolerabiliter cōuiciatur. His ira percitus herus, Zenæ ait, ecce tibi traditus est Aesopus, uende, dona, q̄ uis de eo fac. Cū Zenas autē in potestate sua accepisset Aesopum,

pum,

πορ, καὶ τὴν κατ' αὐτῷ διαποσείαν αὐτῶν ἀναγγεί-
 λαντος, ἐκεῖνος ὁ, τι δὴ ποτε βουλομένη σοὶ ὅτι φησὶ
 ἔργασαι. κατὰ δὲ δὴ τινα τύχῃ αὐδρὸς τινος κτείνῃ
 ζητιῶτος πρίασθαι, καὶ εἴα ταῦτα τῶν ἀγρῶν διείον-
 τῶ, ἐκεῖνον καὶ τὸν ζῆναυ δρομγῶν, ἐκεῖνῶ δρομῶμα
 μὲν οὐκ ἔσι μοὶ φησὶ ἀποδοῦναι, σωματίου δὲ ἄρῶν, ὅ-
 πορ εἰ θέλεις ὠνήσασθαι, πάρεσι. τῷ δὲ ἐμπόρου φή-
 σαντος ὑποδείχθῃαι αὐτῷ τὸ σωματίου. καὶ τῷ
 ζῆναυ τὸ αἰσώπου μεταπεμφαμένη, ὁ ἐμπόρος ἰδὼν αὐ-
 τῶν, καὶ ἀνακαγχάσας, πόθεν σοὶ φησὶ πρὸς τὸν ζῆ-
 ναυ, ἦ δὲ ἢ χύτρα; πόθεν σου λέγῃς ὅτι δρομῶν, ἢ ἀν-
 θρωπος; οὐτὸς εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν, οὐδὲν αὐτῷ ἔσει μὴ οὐ-
 χὶ δοκεῖν ἀσκηκίλη. ἵνα τί μοι τὴν πορείαν διένοψας
 φουρνὴν τὴν κατὰ τῆς γένεσιν; ταῦτ' εἰπὼν, ἀπῆκε
 τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν. ὁ δὲ αἰσώπος μεταδιώξας αὐτὸν,
 μῖνόν φησιν. ὁ δὲ μεταστραφείς, ἀπιδί φησιν ἀπὸ ἐμοῦ
 ῥυπαρώτατε λύων. καὶ ὁ αἰσώπῳ, εἶπέ μοι, τί νῦν
 ἔνεχεν δρομῶν ἐλύλυδας; καὶ ὁ ἐμπόρῳ, κατὰ τῆς
 ἵνα τί χρῆσθαι πρίασθαι. σοὺ δὲ ἀχρῆσου καὶ σαπλοῦ ὄν-
 τῶ, οὐ χρῆζω. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ὠνήσαί με, καὶ εἰ τίς ὅτι
 πῖσις, πολλὰ σε ὠφελῆσαι οἶός τ' εἰμι. καὶ ὁ, τί δὲ αὐ-
 θναίμην, συγῆματῶ ὄντος αὐτόχρημα; καὶ ὁ αἰσώ-
 πῳ, οὐ πάρεσί σοι παιδία οἴκοι ἀτακρυῦτα καὶ λελαῖ-
 οντα; τούτοις ἐπίσθον με παιδαγωγόν, καὶ πάντως
 αὐτῶν ἀντιμορμῶν ἔσομαι. γελάσας οὐκ ἔτι τῷ ὁ
 ἐμπόρῳ, φησὶ τῶν ζῆναυ, πόσου τὸ λακόν ἴσθαι πωλεῖς
 ἀγγεῖον; ὁ δὲ τριῶν φησὶ ὀβολῶν. ὁ δὲ ἐμπόρῳ αὐτί-
 κα αὐτῶν τρεῖς ὀβόλους καταβάλλῳ, λέγων, οὐδὲν κατα-
 θέμι, καὶ αὐτῶν ἐπρίαμί, ὅσ' οὐσάντων φησὶ γαρουῶ, καὶ
 ἀφῆκε.

pum, & quòd in eum haberet imperium ei renunciaffet: ille quodcunq; uolenti tibi licet, inquit, effice. Fortè uero cum uir quidam iumenta quæreret emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille, iumentum non licet mihi, inquit, uendere, sed mancipium masculum: quod si uis emere, adest. cum uero mercator dixisset ostēdi sibi feruulum, & Zenas Aesopum accersisset, mercator uidens ipsum, & cachinnatus, unde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla: utrū truncus est arboris, an homo: hic nisi uocē haberet, fermè uideretur uter inflatus. Quare mihi iter rupisti huiusce piaculi gratia? His dictis, abiit suam uiam. Aesopus uero insequutus ipsum, Mane, inquit. Ille autem cōuersus, Abi inquit, à me sordidissime canis. Et Aesopus, dic mihi cuius rei causa huc uenisti? Et mercator, Scelestè, ut aliquid boni emerē: tui q̄ inutilis & marcidus sis, non egeo. Et Aesopus, eme me, & si qua est fides, multū te iuare potis sum. Et ille, Qua in re à te iuari possem, cum sis odium penitus? Et Aesopus, Non ne adsunt tibi pueruli domi turbulēti, & flentes: his præfice me pædagogum, omnino eis pro larua ero. Ridens igitur de hoc mercator, inquit Zenæ, quanti malū hoc uendis uas? Ille uero, Tribus, inquit, obolis. Mercator autem statim tres obolos soluit, dicens, Nihil exposui, et nihil emi, Cum igitur iter fecissent, ac

perue

ἀφικομένων αὐτῶν οἴκαδε, παιδῶν δ' ὅτι ἔτι ἔσθ' ἡ
 μητρὶ τελευτῶντα, τὸν αἰσώπυ ἰδόντα καὶ συγχηθῆναι
 ἀνέκραξε. καὶ ὁ αἰσώπυ ἰδὼς τῶν ἐμπόρων φησὶν,
 ἔχεις μου τῆς ἐπαγγελίας ἀπόδειξιμ. ὁ δὲ γελάσας,
 εἰσελθὼν φησιν, ἀπάσασαι τοὺς σκλάβους σου. οἱ δὲ
 εἰσελθόντα καὶ ἀπάσασαι ἰδόντες ἐκεῖνοι, τί πο-
 τε εἶπα λακόν τῶ ἡμῶν διεσπότη φησὶ συμβέβηκεν, ὅτε
 σωματίου ἀχρὸν οὕτως ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς εἴποιεν, αὐτὸ
 βασιλείου ἔσθ' οἰκίας ὠνήσατο. μετὰ δ' οὐ πολὺ
 καὶ ὁ ἐμπόρῳ εἰσελθὼν τὰ πρὸς ὁδοῦν ὑπὲρ πηδῆ-
 ναι τοῖς δούλοις ἐπέσκηψε, μέλλειν γὰρ πλὴν ὑποῦσαν
 εἰς Ἀσίαν πορεύεσθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκλάβη διε-
 μερίζοντο. ὁ δὲ αἰσώπυ ἐδείχθη τοῦ κορυφαίου τῶν
 φορτίων αὐτῶ παραχωρεῖν, ἅτε δὴ νεωνήτω, καὶ μή-
 πω πρὸς τὰς φειδύτας ὑπουργίας γεγυμνασμένη,
 τῶν δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἄρα βούληται συγγνώμῃ παρε-
 χουμένη, ἐκεῖν' οὐ δειῖν ἔλεγε, πάντων κοπιόντων
 αὐτῶ μόνον ἀσυντελή τυγχάνειν. τῶν δὲ ὅπου αὐτῶ
 βούληται ὑπὲρ πηδῆναι, δειῖν καὶ κεῖσε πεισθεῖναι
 μὴ, καὶ σκλάβη ἀθροίσας διαφόρα, σακκοὺς καὶ σφά-
 ματα καὶ γυργαθοὺς, ἕνα γύργαθον ἀρτῶν πεπληρω-
 μένῳ, ὃν δὴ οὐ βασιλεὺς ἐμελλοῦ, αὐτῶ ὑπὲρ πηδῆναι κε-
 λούει. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν εἶναι μωρότορον τοῦ
 χυδαίου τῶν λαθροματῶν φάμνοι, ὅς μικρῶν μὲν ἐμ-
 προδῆναι τὸ λευκώτατον ἐδείχθη ἄρα τῶν φορτίων, νῦν δὲ
 τὸ πάντων βαρύτερον εἶλη, χλιῶσαι μὲν καὶ πλὴν ὑπὲρ
 θυμίαν αὐτῶ πληρῶσαι, ὑπολαβόντες τὸν γύργα-
 θον, ὑπὲρ πηδῆσαι τῶ αἰσώπῳ. ὁ δὲ ἤτις τῶ ὄμων τὸ φορ-
 τίον ἀπηχθισμένη, δειῖν καὶ κεῖσε διεκλονεῖτο. τὸν
 δὲ

peruenissent in suam domum, pueruli duo qui adhuc sub matre erant, Aesopo uiso perturbati exclamauerunt. Et Aesopus statim mercatori inquit, Habes meæ pollicitationis probationem. Ille uerò ridens: ingressus, inquit, saluta cōseruos tuos. Introgressum autem, ac salutantem uidentes illi, Quodnam malum nostro heri, inquit, contigit, ut seruulum deformem adeo emerit: sed ut uidetur pro fascino domus hunc emit. Non multo uerò post & mercator ingressus, apparari res ad iter seruis iussit, quòd postridie in Asiam profecturus esset. Illi igitur statim uasa distribuebant: at Aesopus rogabat leuissimum onus sibi concedi, tanquam nuper empto, & nondum ad hæc ministeria exercitato. His autem, & si nihil tollere uelit, ueniã præbentibus, ille non oportere dixit, omnibus laborantibus se solum inutilẽ esse. His quod at tollere uellet permittentibus, huc & illuc cum circumspexisset, & uasa congregasset diuersa, saccos & stramenta & canistros, unum canistrum panis plenum, quem duo baiulare debebant sibi imponi iubet. Illi autem ridentes, & nihil esse stultius uili hoc scelesto, inquentes, qui paulo antè leuissimũ rogabat tollere onus, nunc omnium grauissimum elegit: oportere tamen desiderium eius explere, sublatum canistrum imposuerunt Aesopo. Ille uero humeris onere grauatis huc & illuc dimouebat. Hunc

b uidens

δὲ ἰδὼν ὁ ἔμπορος, ἀπεθαύμασεν, καὶ φησὶν. αἰσώ-
 πος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος ὢν, ἠδὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ π-
 μίαν ἐξέτισε, λιπύς γάρ φόρον ἤρατο. ἐπεὶ δὲ ὥρας
 ὅσας ἀρίστου κατέλυσαν, αἰσώπος κελεύθερος ἀρτοδο-
 τῆσαι, ἠμίδεα τὸν γύργαθον, πολλῶν φαγόντων, ἐ-
 ποίησεν, ὅθεν καὶ μετὰ τὸ ἀρίστον κουφοτόρυ τὸ φορτίον
 γεγονότος, προθυμότορον ὠδύετο. καὶ δὴ καὶ ἑσπέρας
 οὐ κατήχθησαν πάλιν ἀρτοδοτῆσαι, τῆ ἑφεξῆς ἡμέ-
 ρα κενὸν πάντας ἰδί τῶν ὤμων ἀνέχων τὸν γύρ-
 γαθον, πρῶτος ἅπαντων ἦν, ὡς καὶ τοῖς σιωδύλοις
 πῶς τρέχοντα ἴδον ὀρώσιν ἀμείβομαι γίνεσθαι, πότε-
 ρον ὁ σαπρὸς ὄσιν αἰσώπος, ἢ τις ἑτέρος, καὶ καταμα-
 θούσιν ἐκείνον εἶναι θαυμάζωμεν, ὅπως τὸ μεμελανωμέ-
 νον ἀνθρώπιον, νομιχέσθω πάντων ἐπραξε, αὐτὸν ῥα
 δίως διαπανωμύς ἀρτοδοτῆσαι ἀράμνον, ἐκείνων τὰ σρώ-
 ματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σιδύων ὑπὸ φορτισαμένων, ἀ-
 μὴ φύσιν ἐλαχον οὕτως ἰσχυρῶς. ὁ μὲν οὖν ἔμπο-
 ρος ἰδί τῆ ἑφῆσω γηρόμενος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδρα-
 πόδων συνὸν κέρδιαι ἀπέδοτο, ἑλεείφθη δὲ αὐτῶν
 τρία, γραμματικὸς, ψάλτης, καὶ ὁ αἰσώπος. τῶν δὲ τρι-
 ῶν σιωδύων συμβαλόντας εἰς σάμον ἀπέταρα, ὡς ἐ-
 κεί δὴ συνὸν μείζονι κέρδιαι ἀπεπωλήσουσι τὰ σωμα-
 τια, πείθει. καὶ ὁ ἔμπορος ὑπὸ τῶν τριῶν, τὸν μὲν γραμ-
 ματικὸν συνὸν τῶν ψάλτη καὶ τῶν σολῶν ἀμείβεται, ἴση-
 σιν ἀμφὸς ἰδί τῶν πρατῆρας, τὸν δὲ αἰσώπου, ἐπεὶ μη-
 διαμόθεν εἶχε κοσμήσαι. ὅλον γὰρ ἴω ἀμάρτημα. ἐδῆ
 τα σάκκου τούτου πῶς καθεύδεις, μέσον ἀμφοῖν ἔση-
 σεν, ὡς καὶ αὐτὸ ὀρώσας ἐξίσταται λέγοντας, πόθεν ἴδον
 τὸ βολέλυγμα, τὸ καὶ αὐτὸ ἄλλως ἀφανίζου; αἰσώπος

uidēs mercator, admiratus est, & inquit: Aesopus cum ad laborandū prōptus sit, iam suū pretiū persoluit. iumentī enim onus sustulit. Cum uero hora prandiī diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, semiuacuū canistrum multis comedentib. fecit: unde etiā post prandiū leuiore onere factō alacrius incedebat. Verū uespere quoq; illic quō diuerterant pane distributo, postera die uacuo omnino humeris sublato canistro, primus omniū ibat, ut & cōseruis praecurrentē hunc uidentibus dubiū faceret utrū putridus esset Aesopus, an quis alius. Et cū cognouissent illū esse, admirabant quōd denigratus homūcio solertius omnib. fecerit: quoniam qui facile absumerētur panes, sustulit, cum illi stramēta, & reliquā supellectilē baiularēt, quae non est sortita naturā. ut sic absumerēt. Mercator itaq; cū esset Ephesi, alia quidē mancipia cū lucro uēdidit: remanserunt autē ei tria, grāmaticus, cantor & Aesopus. Cū uero quidā ex familiaribus ei suasisset, in Samū ut nauigaret, tanq; ibi cū maiore lucro diuēdituro seruulos, persuadet. Et mercator cū peruenisset in Samū, grāmaticū quidē et cantorē, utrunq; noua ueste indutū statuit in foro, sed Aesopū qm̄ necūde poterat ornare (totus em̄ erat mendosus) ueste ex sacco ei circūposita, mediū inter utrunq; constituit, ut et uidentes stuperēt, dicentes: unde hāc abominatio, quae & alios obscurat? Aesopus

b 3 autem

δὲ, καὶ πῶρ ὑπὸ πολλῶν σκωπτόμεν Θ, ἴσατο μὲν τοι
 πολμηρὰ πρὸς αὐτὸν ἀτενίζων. ξανθὸς δὲ ὁ φιλόσοφος
 εἰς τῶν ἐνοικουμένων ὡρτηνικαῦτα τῆς σάμω, πρὸς ἑλθὼν
 ὑπὸ τὴν ἀγορὰν, καὶ δεασάμεν Θ αὐτὸν μὲν δύο παῖδας
 σὺν εὐπρεπείᾳ πρῆσαιμεν, μέσον δὲ τούτων τὸν αἰ-
 σώπυ, ἠγάσατο τὴν τὸν ἐμπόρου ἐπίνοιαν, ὅπως τὸν
 αἰχρὸν γὰρ ἔσθ' μεταξύ τέταχεν, ὡς τῆς παραδέσει τὸ
 δινσειδῶν, καλλιῶν ἐαυτῶν αὐτὸν νεανίας φανῶναι. ἐγγυ-
 τέρω δ' ὑπὸ αὐτῶν, ἐκνήθετο τὸ ψάλλον, πῶθεν αὖ εἰκ. κῆ
 ὅς, καὶ παδόκης. καὶ ὁ ξανθὸς, τί οὐκ οἶδας ποιεῖν; ὁ δὲ,
 πάντα. καὶ ὑπὸ τούτοις αἰσώπυ δ' ἐγέλασε. τῶν δὲ χο-
 λασικῶν, οἱ ἔσθ' ξανθῶ σιωπῆσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν γελᾶ-
 σαντα καὶ παραφίναντα αὐτὸν ὀδόντας, ἐξαίφνης καὶ
 τι τῶν ὄραυ δόξαντων, καὶ τὸ μὲν, ἢ πρὸς αὐτὸν ὄραυ ὀ-
 δόντας ἔχουσα λέγοντος, τὸ δὲ, τίποτε αἴτιον ἰδὼν ἐγέ-
 λασε; τὸ δὲ ὡς ἔκ ἐγέλασεν, ἀλλ' ἐρρίγωσε. πάντων
 δὲ βυλομένων γινῶναι τίς ποτε τῶ ὀγέλω, εἰς τις αὐ-
 τῶν πρὸς ἑλθὼν τῶ αἰσώπῳ φησὶν, ὅπου χάρις ἐγέλα-
 σαι; καὶ ὅς, ἀρχώρῃ θαλάτῃου πρόβατον. τὸ δὲ, ἀμνηχα
 νήσαντος τῶ ὄραυ ὑπὸ τῶ λόγῳ, καὶ τὸ ἐνθῆως ἀνα-
 χωρήσαντ Θ, ὁ ξανθὸς ἔσθ' ἐμπόρου φησὶ, πόσος τιμή-
 ματος ὁ ψάλλτης; τὸ δὲ, χιλίων ὀβολῶν ἀρκειναμενίς,
 πρὸς τὸν ἑτόρου κλῆρον, ὑποβάλλον ἀκούσας τὸ τίμη-
 μα, καὶ μὲν τοι καὶ ὄραυ δόραυ τὸ φιλοσόφου πῶ-
 θεν αὖ εἰκ, καὶ ἀκούσαντ Θ ὅτι λυδῶν, καὶ ἐπανδρόμε-
 νος, τί οὐκ οἶδας ποιεῖν; καὶ κείνος φανῶν πάντα, πά-
 λι ἐγέλασεν αἰσώπυ Θ. τῶν χολασικῶν δὲ τιν Θ ἀρ-
 ρωμένῳ, τί δὴ ποτε οὕτῳ πρὸς πάντας γελᾶ; ἕτε-
 ρο πρὸς αὐτὸν εἶπεν, εἰ βόλει καὶ σὺ θαλάτῃ Θ τρα-
 γ Θ

autem quamuis à multis morderetur, stabat tamen audaciter ad ipsos intuens. Xanthus uero philosophus habitans tunc Sami, profectus in forum, & uidens duos quidem pueros cum ornatu astantes, mediū uero horum Aesopum, admiratus est mercatoris commentū, quòd turpem in medio collocauerat, ut appositione deformis pulchriores seipsis adolescentuli apparerent. Propius autē astans percōtatus est cantorem, cuiās esset: & is, Cappadox. tum Xanthus, quid igitur scis facere: hic, omnia. atq; ad hæc Aesopus risit. Sed discipulis qui cū Xantho unā erant, ut uiderūt ipsum risisse, & ostendisse dentes, statim & aliquod monstrū uidere arbitrātibus: et uno, certe hernia est, dentes habens dicēte: alio uero, quid nā uidēs risit? alio, non risisse, sed rīguisse: omnibus autē uolentibus cognoscere cur risisset, unus ipsorum accedens Aesopo inquit, Cuius rei gratia risisti? Et is, Abscede marina ouis. Illo uero cōfuso funditus eo sermone, repenteq; secedente, Xanthus inquit mercatori: quanto pretio canor? illo autē mille obolorū respondente, ad alterum iuit, immenso audito pretio. atqui & hunc rogitante philosopho, cuiās nā foret, et audito Lydū esse: rursusq; rogāte, quid ergo scis facere? & illo dicente, omnia: iterū risit Aesopus. Ex scholasticis autē quodā dubitāte, quid nam hic ad omnes ridet? alius ei dixit: si uis & tu marinus hir-

γὰρ ἀκῶσαι δρώτησιν. ὁ δὲ ξανθός, καὶ αὐθις ἤρθε τὸν
 ἔμπορον, πῶς ἔτιμμάτος ὁ γραμματικός; καὶ κείνους τρι-
 χιλίωμ ὀβολῶν ἀρκειναμνύς, δυσφόρως ὁ φιλόσοφος
 ἠέγεγε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ τιμήματος, καὶ στραφεὶς ἀ-
 πῆε. τῶν δὲ σχολαστικῶν δρομῶν, εἰ μὴ ἤρθεεν αὐτῷ
 τὰ σωματικά. ναί φησιν, ἀλλὰ δόγμα λιείτου, μὴ αὐδρα-
 ποδῶν ὠνεῖσθαι τῶν πολυτίμων. ἐνός δὲ ζύτῳ φαμνύς,
 ἀλλ' εἰ ταῦθ' ὅπως ἔχει, τὸν γουῦ αἰσχρὸν εἶναι ὁδεῖς
 νόμος ἔμποδῶν ἴσταται μὴ ὠνήσασθαι. τὴν αὐτὴν γὰρ
 καὶ ὅτι λειτουργίαν εἰσπίσει, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τὸ
 του καταθνήσκουμεθα. ὁ ξανθός ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον αὐτῷ εἶναι
 ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δούλον ὠνήσασθαι,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ γυναικίον μου λαθάριον ὅμ' ὅτι αὐτὸ ἀναλχοῖ
 τὸ ὑπ' αἰσχρῶν σωματίων ὑπερετεῖσθαι. τῶν δὲ σχολασ-
 τικῶν αὐθις εἰπόντων, ἀλλ' ἐγγύς ἢ γνώμη, καὶ τὸ μὴ πεί-
 θεσθαι γυναικί. ὁ φιλόσοφος εἶπε, λαθῶμιν πρότερον
 πείραν, εἰ οἶδέ τι, μὴ ποτε καὶ τὸ τίμημα μολτὶν ἀπό-
 ληται. προσελθὼν γουῦ τῷ αἰσώπῳ, χαῖρ' ἔφησιν. καὶ
 ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπούμεν; καὶ ὁ ξανθός, ἀσπάζομαι σε. καὶ
 κείνός, καὶ γὰρ σε. καὶ ὁ ξανθός, ἅμα τοῖς ἄλλοις ὑπὸ τῷ
 παραλόγῳ καὶ ἐτοίμῳ τῷ ἀρκείσεως ἐκπλαγεῖς, ἤρθε,
 ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ, μέλας φησὶ. καὶ ὁ ξανθός, ὅτι τό φη-
 μί, ἀλλὰ πρόθετον γεγῆναι. καὶ ὅς, ἐκ τῷ γαστρὸς τῷ μη-
 τρὸς μου. καὶ ὁ ξανθός, ὅτι εἶπες λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τόπω
 γεγῆναι. καὶ κείνός, ὅτι ἀνήγαγέ μοι ἡ μήτηρ μου, πῶ-
 τερον ἐν ἀνώγει, ἢ κατώγει. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί δὲ
 πρῶτον ἐπίστασαι; καὶ κείνός, ὅτι δὲ. καὶ ὁ ξανθός, τίνα
 τρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδή ποτ' ὅτι πάντα ἐπίστασθ' ἔπει-
 γείλαντο, ἐμοὶ δὲ καταλείπετε ὅτι δὲ ἐγώ. καὶ ὑπὸ τούτοις οἱ

cus uocari, roga. Xanthus aut & rursus roga-
 uit mercatorē, quanto pretio grāmaticus? & il-
 lo tribus millibus obolorū respondente, ægre
 philosophus tulit immēsum preciū, & auersus
 discedebat. Scholasticis aut petentibus, an nō
 placuerint ei seruuli: nā inquit, sed decretū est
 non emere mancipiū pretiosum, uno aut ipso-
 rum dicente, sed si hæc ita se habent, igitur tur-
 pem hunc nulla lex impedimēto est, ne emat:
 idem enim & hic ministeriū afferet, & nos pre-
 tium huius exponemus. Xanthus ait, sed ridi-
 culum esset, uos soluisse pretiū, me aut seruū e-
 misse, alioqui & uxorcula mea mūditiæ studio-
 sa, non ferret à deformi seruulo seruii sibi. At
 scholasticis rursus dicentibus: sed prope est sen-
 tentia, ne pariatur foeminae. Philosophus dixit,
 Faciamus prius periculū an sciat aliquid, ne &
 pretiū incassum pereat. Adiens igitur Aesopū,
 gaude inquit. Et ille: nū' nam tristabar? Et Xan-
 thus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus u-
 nā cum alijs inexpectato & prompto responso
 stupefactus, rogauit, cuiās es? ille, niger. Et Xā-
 thus: non hoc, inq̃, sed unde natus sis. Et is: ex
 uentre matris meæ. Nō hoc dico, sed in quo lo-
 co natus sis. Et ille: nō renunciauit mihi mater
 mea utrū in sublimi loco an in humili. Et philo-
 sophus: quid uero facere nosti? Et ille: nihil. Et
 Xanthus: quomodo? Quoniā hi omnia nosse
 professi sunt, mihi aut reliquerūt nihil, Atq̃ hæc

σχολαστικοὶ ὑπὸ φρυῶς ἀγάμωνι, νῆ τὴν θείαν πρόνοι-
 αν ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. ὃ δὲ γὰρ εἰς ὅτι
 ἄνθρωπος, ὅς αὖ πάντα εἶδ' εἶη. Ἰὼ γὰρ ταῦτα δηλα-
 δῆ καὶ ἐγέλα. αὐτίς οὖν ὁ ξανθῶ φησὶ, Βόλῃ πρίωμά-
 σε; καὶ ὁ αἰσώπῃ, ἐμὲ πρὸς ἴσῃ συμβόλου δέη; ὁπότε-
 ρόν τοι δοκεῖ βέλτιον, ἢ πρίασθαι, ἢ μὴ, ποιεῖ. ὃ δὲ εἰς γὰρ
 ὃ δὲ πρὸς βίαν ποιεῖ, ἴσῃ παρὰ τῆ σῆ λείτου γνώμη.
 ἰαὺ μὲν βόλη, βαλαντίς δύραν ἀνοίξας, ἀργύριον ἀφί-
 θμει, εἰδὲ μὴ, μὴ σκώπη. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πρὸς
 ἀλλήλους ἔφασαν, νῆ αὖθις δεῖς νυγνίκηκε τὸν καθηγητήν.
 τοῖ δὲ ξανθῶ φήσαντο, ἰαὺ πρίωμά σε δραπέτεῦ-
 σαι βολήσῃ; γελάσας ὁ αἰσώπῃ ἔφη, τὸν εἰ βολήσο-
 μαί πράξαι, ὃ πάντως χρήσομαί τοι συμβόλω, ὅς δὲ καὶ
 συμικρῶ πρόδῃν ἐμοί. καὶ ὁ ξανθῶ, καλῶς μὲν λέ-
 γεις, ἀλλ' αἰσχρὸς εἶ. ἰαὺ κενῶ, εἰς τὸν νῆν ἀφοραῦ δ' εἶ
 φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. τότε ἰὼ ἔμπόρω προ-
 σελθῶν ὁ ξανθῶ φησὶ, πόσῃ τιτῶν πωλεῖς; καὶ ὅς κερ-
 τομήσασαί με πάρει τὴν ἐμπορίαν, ὅτι αὖθις ἀξίως σὲ πω-
 λῆσαι ἀφίς, τὸν αἰσχρὸν τιτῶν εἶλθ. θάττορον τῆν λοιπῶν
 ὦνῃσαι, τιτῶν δὲ πρόσδομα λάβε. καὶ ὁ ξανθῶ, ὃ δὲ
 τα, ἀλλὰ τιτῶν. καὶ ὁ ἔμπορος, ἐξήκοντα ὀβολῶν ὦνῃ-
 σαι. καὶ οἱ μὲν σχολαστικοὶ παραχρῆμα στωισγνέγκον
 τὸν κατέβητο, ὁ δὲ ξανθῶ ἐκτίσαστο. οἱ τίνω τε λῶ-
 ναι τὴν πράσιν μεμαθηκότῃ πῆῃσαν ἀνακείνοντο,
 τίς μὲν ὁ ἀπεπωλήσας, τίς δ' ὁ πρίαμῃ. αἰχμω-
 μῶν δ' ἀμφοτέρων ἑαυτῶν ἀνείπειν διὰ τὸ πωνίχρον
 τοῖ τιμήματα, ὁ αἰσώπῃ σὰς εἰς τὸ μέσον ἀνέκραξεν.
 ὁ μὲν πρῶτος, ἐγὼ. ὁ πρίαμῃ δ' ὅτισι, καὶ ὁ πωλή-
 σαι ἐκείνοσι. εἰ δ' αὖτοῖσι πῶσιν, ἐγὼ ἀφ' ἑλδύθροσ
εἶμι.

scholastici uehemēter admirati, per diuinā pro-
 uidentia dixerūt, ualde bene respondit: nullus
 enim est homo, qui omnia norit: & propterea
 scilicet & risit. Rursus igitur Xanthus inquit,
 Vis emam te? Et Aesopus, Me hac in re consul-
 tore eges? utrū tibi uideēt melius, aut emere aut
 non, fac. Nullus enim quicquā ui facit: hoc in
 tua positū est uolūtate: & si uolueris, crumenā
 ianuam aperiens, argentū numera: sin uero mi-
 nime, ne cauillare. Rursus igitur scholastici inter
 se dixerūt, per deos superauit praeceptorē. Xan-
 thus uero cū dixisset, si emero te, fugere uoles?
 ridens Aesopus ait: hoc si uoluerō facere, nullo
 modo utar te cōsultore, ut et tu paulo antē me.
 & Xanthus: bene dicis, sed deformis es. & ille:
 mentem inspiciere oportet, ô philosophe, & nō
 faciē. tunc mercatorē adiens Xanthus, inquit:
 quāti hūc uēdis? et ille: ut uituperes, ades, meas
 merces? qm̄ te dignos pueros dimittens, defor-
 mem hunc eligis: alterū horū eme, hunc aut au-
 ctariū accipe. & Xanthus: nō certe, sed hūc. &
 mercator, sexaginta obolis eme. & scholastici
 confestim collatos exposuerunt, Xanthus aut
 possedit. Itaq; publicani uenditiōe cognita, ade-
 rant indagātes, quis uendiderit, quis emerit: at
 cum puderet utrūq; se pronūciare propter uili-
 tatē pretij, Aesopus stās in medio exclamauit,
 Qui uenditus est ego sum: qui emit, hic: qui uē-
 didit ille: si uero ipsi tacuerint, ego igitur liber
b s sum

εἰμί. οἱ ἃ τέλωμαι ὁραχυθγίτες ἐχάρισαντό τε τῷ ξανθῷ
 θῶ τὸ τέλω, καὶ ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν ἔν αἰσώπῳ ἦκε
 λούθει πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπτόντι τῷ ξανθῷ. μεσημβρινῶ
 δὲ λαύματῳ ὄντῳ, ὁ ξανθῳ γν' τῷ ποριπατεῖν τὸν
 χειτῶνα ἀνασυράμενθ' ἔρει. ὁ πορὶ δὴ αἰσώπῳ, ὁ
 τῷ ἱματίῳ ἐκείνῳ ὁραξάμενθ', ὁ πορὶ γν' πρὸς ἑαυτὸν
 εἴλκυσε, καὶ φησὶ. τὴν ταχίστω με πώλησον, ἐπεὶ ὁρα
 πετόλῳ. καὶ ὁ ξανθῳ, ἀνθ' ὄρου; ὅτι φησὶν, ἔκ αν' δὴ
 ναίμεν τρίτῳ ἕπερετεῖδαι δεσπότῃ. εἰ γὰρ σὺ δε-
 σπότῃς ὄν, καὶ μηδὲν φοβόμενθ', ὁμῶς ἀνεσιρ ἔπει-
 εχὸς τῆ φύσει, ἀλλὰ βαδίζωμ ἔρεις, εἰ τύχοι τὸν δούλου
 ἐμὲ πρὸς τινὰ σαλιῶνα ὁρακονίαν, καὶ τῷ μεταξὺ ἔλ-
 πορείας τοιούτῳ δὲ τι ἀπαιτῆσαι τῆ φύσει, ἀνάγκη πᾶ-
 σα πετόμενθ' με ἄρπατεῖν. ὁ ξανθῳ, τί τό σε δορυ-
 βεῖ; τρία λακὰ βυλόμενθ' ὁραξάμεν βαδίζωμ ἔρει. καὶ
 ὅς, ποῖα; λακείνθ', ἐσὼ τί μοι, τὴν μὲν κεφαλῶν κατέ-
 κωσγν αν' ὁ ἦλιθ', εὖ δὲ πόδας τὸ ἔλ γῆς ἔσλαφθ' ὄν
 ἐκπεπυρωμένον, ἢ δὲ τὸ ἔρει ὁρακονίτης τὴν ὄσ φρησιμ
 αν' ἐλυμένα. καὶ ὁ αἰσώπῳ, βαδίζε, πᾶσαι με.
 ἐπεὶ δὲ καὶ τῆ οἰκία ἐπέσησαν, ὁ ξανθῳ παραγγείλας
 τῷ αἰσώπῳ μνείν πρὸ τῶ πυλῶνθ', ἐπειδὴ λαβά-
 ρου ὄν αν' τῷ τὸ γυῖαιον ἦδαι, καὶ ἔκ ἐχρῶ ὁρακονίτης
 τρίτῳ αἰχθ' αὐτῆ φανῶναι, πρὶν τινὰ καὶ πρὸς αὐ-
 τὴν ἀσείσηται. αὐτὸς δ' εἰσελθὼν λέγει, λυεῖα, ἔκ ἐτε
 με τοῦ τούτου ὄνδρεῖς ἔλ ὁρακονίτης, ἢς πρὸς τῷ ὁρα-
 παινίδωμ τῷ σὼν ἀπολαύω. ἦδη γὰρ λαγὼ πᾶσαι
 σοὶ ἐπριάμεν, γν' ὦ καὶ ὄψαι κᾶλθ', οἶον ἔπω τεδέα-
 σαι, ὅς καὶ ἦδαι πρὸ τῶ πυλῶνθ' ἔσηκε. λακείνθ' μὲν
 ταῦτα, αἰ δὲ γε ὁρακονίτου ἀληθῆ νομίσασαι τὰ
λεχθγίται

sum. Publicani uero diffusi risu, donato Xantho uectigali, abierunt. Aesopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. Cum meridianus aut aestus esset, Xanthus inter deambulandum pallium attollens mingebat: quod uides Aesopus uestib. illius prensis, retro ad seipsum traxit, atque inquit, quam cellerrime me uende, quonia fugiam. et Xanthus, quamobrē? quonia inquit, non possem tali seruire hero. si enim tu qui herus es & neminem times, tamē relaxationem non praebes naturae, sed eundo mingis: si obtigerit seruum me ad aliquod mitti ministerium, & inter eundum tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. Et Xanthus, hoc te turbat? tria mala uolēs euitare, eundo mingo. Et ille: quae? Et hic stanti mihi caput perussisset sol, pedes uero terrae solum torridum, lotij aut acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus: uade, persuasisti mihi. Postquam autē domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibulum, quonia elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico talē turpitudinē ei ostendi, antequam aliquis ipsi urbana diceret: ipse aut ingressus dicit, domina nō etiā post hac obijcies ministerium, quod mihi tuae pedisse quae praestent. Iam enim & ego puerum tibi emi, in quo uidebis pulchritudinē, qualē nunc uidisti, qui & iam ante uestibulum stat. Et ille quidem haec. pedisse quae aut uera existimantes quae dicta

λεχθέντα, πρὸς ἀλλήλας ἔκ ἀγχιῶδς ἡμῶν βήτου ποδὶ
 τῷ, τίνι τούτῳ νυμφίῳ ὁ νεώνητῳ ἔσαι. Ἡ δὲ τῷ
 ξάνθῳ γυναικὸς εἶτω κληθῶσα τὸν νεώνητον κελδυσά-
 σης, μία τῶν ἄλλων μάλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀβασθῶσα
 τὴν κλησίμῳ ἀρπάσασα, τὸν νεώνητῳ ἐκδραμῶσα ἐκεί-
 λει. καὶ κείνῳ φαρμῶν, ἰδοὺ ἐγὼ πάρεμι. ἐκπλαγῆ-
 σα, σὺ φησὶν εἰ; καὶ ὅς, ναί. καὶ κείνη, ἀβάσκαντε, μὴ εἰ-
 σέλθῃς εἰσὼ, καὶ πάντῳ φύγωσι. καὶ μὲν τοὶ καὶ ἄλ-
 λης ἔζελλόσῃς, καὶ ὡς εἶδῃν αὐτῷ, παταχθείη σὺ φα-
 ρμῶν τὸ πρόσωπον, καὶ δ' οὖρο εἰσελθε, ἀλλὰ μὴ προ-
 σεγγίσις μοι. εἰσελθὼν ἔστη ἀντίκρῦ Ἡ δεαποίνης. ἢ δὲ,
 ἴδῃν δεασαμένη, τὰς ὄψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἄν-
 δρα, φαρμῶν, πόθῃ μοι ἴδῃν τὸ τῶν ἰώεγκας; ἐκβα-
 λε αὐτῷ τῷ προσώπου μου. καὶ κείνῳ, ἄλις σοὶ λυεῖα,
 μὴ ὑπόσκω πῆε μου τὸν νεώνητον. ἢ δὲ, δ' ἦλθῳ εἰ ξάνθε
 μισήσας με, ἐτόραν ἀγαγέσθαι βυλόμηνθῳ, καὶ ἴσως
 αἰδύμηνθῳ φράσαι μοι, ὡς Ἡ οἰκίας ἀναχωρήσω, τὸν
 κωκίφαλόν μοι τῷ τὸν κενόμηνθῳ, ὡς αὐτὴν αὐτῷ
 δυσαναχετῶσα λατρείαν, φύγω. ὅς οὖν μοι τὴν
 πλοῖκά μου καὶ πορδύσομαι. πρὸς ταῦτα τῷ ξάνθου
 μεμφαμένην τὸν αἰσώπῳ, ὡς κἄν μὲν τὴν ὁδὸν ἀσεία
 τινα φθεγξαμένην ποδὶ Ἡ γῆ τῷ βαδίζειν ὀρέσεως, νυ-
 νὶ δὲ πρὸς τὴν γυναικὴ μηδὲν λέγοντῳ, αἰσώπος ἔ-
 φη, βάλε αὐτὴν εἰς τὸν βάραθρον. καὶ ξάνθῳ, τῶν
 κἀθάρμα, ἢ ἔκ οἰαδ' ὅτι ταύτῳ ὡς ἔμαυ τὸν σέργω; καὶ
 ὁ αἰσώπος, ὄρας τῷ γυναικί; καὶ κείνῳ, πάνυ μὲν ἔν-
 δραπέτα. καὶ πρὸς τῷ αἰσώπος κροτήσας εἰς τὸ μέ-
 θου τὸν πόδα, μεγάλως ἀνέκραξε, ξάνθῳ ὁ φιλόσο-
 φῳ γυναικὸν κρατῆται. Ἡ φράσις πρὸς τὴν αὐτῷ δὲ

dicta fuerant, inter se non mediocriter cōtendebant, cuiam ipsarū sponsus nuper emptus futurus sit. Xanthi uero uxore intro uocari nouitium iubente mancipiū, una ex alijs magis accelerans, & ut arabonē uocationem arripiens, nouitiū seruum egressa accersebat. Et illo dicente: ecce ego adsum, stupefacta, tu, inquit, es? Et hic, næ. Et illa, Sine inuidia, ne ingrediaris intro, & omnes fugiant. Et tamen & alia egressa, ac ut uidit ipsum, cædatur tua dicente facies, & huc ingredi, sed ne appropinques mihi: Ingressus stetit coram domina, quæ cum eum uidisset, oculos auertit ad uirum, inquiens, unde mihi hoc monstrū attulisti? abijce ipsum à facie mea. Et ille, Satis tibi domina, ne meū submorde nouitium seruū. Hæc aut, uideris Xanthosus me aliā inducere uelle, & fortè dum pudet dicere mihi, ut tua domo abscedam, canicipitē mihi hunc apportasti, ut eius ægre latura ministerium, fugiā. da igitur mihi dotē meam, atq; ibo. Ad hæc Xantho increpate Aesopū tanq̃ in itinere urbana quædā locutū de mictu inter eundē, nunc uero mulierī nihil dicentē: Aesopus ait, Projice ipsam in barathrū. Et Xanthus, Tace scelus, an nescis me hanc, ut me ipsum, amare? Et Aesopus, Amas mulierculā? Et ille. Admodū quidem fugitiue. Et ad hoc Aesopus pulsato medio pede ualde exclamauit: Xanthus philosophus uxorius est: & uersus ad suam domum

αποιναν ἔφη. σὺ ὦ δῖεσποινα, ἐβόλα τῷ Φιλόσοφον ὠνή-
 σαθαί σοι δῖλον νέον, δύσωμα τδιντα, σφειγδντα, ὅμ
 ἔδει γυμνῶ σε καὶ τῷ Βαλανείω δεῖσθαι, καί σοι πρῶ-
 τω αἰζεν τὰ εἰς ἀχίωλω τῷ Φιλοσόφῳ. δὲιπίδη, χρυ-
 σοῦ ἔγώ σου φημί τὸ σῶμα, τριαῦτα λέγομ. πολλαὶ μὲν
 ὄργαὶ κυμάτων. θαλασπίων, πολλαὶ δὲ ποταμῶν, καὶ
 πυρὸς θόρυβῳ τῶνοαί. δεινὸν δὲ τῶν γῆα, δεινὰ δὲ ἄλλα
 μυρία, πλὴν οὐδὲν ἔτῳ δεινὸν, ὡς γυμνῆλακή. σὺ δὲ ὦ
 δῖεσποινα Φιλοσόφῳ γυμνῆσαι, ἔπῳ καλῶν νεανίσκων
 ἔπῳ κρεττεῖσθαι μὴ θέλε, μή πως ὑβείν τῷ ἀνδρὶ σου
 πρῶσσίψης. ἢ δὲ ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀν-
 τειπεῖν δυνηθεῖσα, πόθῳ ἀνδρὸς φησὶ τὸ κάλλῳ ἴσῳ
 τεθῆρακας; ἀλλὰ καὶ λάλλῳ ὅσα πρὸς οὗτῳ φαίνε-
 ται, καὶ δὲ τράπελῳ. διαλλαγήσομαι τίνι αὐτῷ.
 καὶ ὁ ξάνθῳ, αἰσώπε, δὴ ἄλλα κταί σοι ἢ σὺ δῖεσποινα.
 καὶ ὁ αἰσώπος εἰρωνδυσάμνῳ, μέγα τι χρῆμά φησι τὸ
 πρᾶναι γυμναῖκα. καὶ ὁ ξάνθῳ, σιώπα τῶν τδύθῳ.
 ὠνησάμνῳ γάρ σε εἰς δουλείαν, ἔκείνῳ ἀντιλογίαν. τῆ δὲ
 ὑδραία ξάνθῳ ἔπεσθαι τῷ αἰσώπῳ κελεύσας, πρὸς
 ζῆνα τῷ κήτωρ ἦκῳ ὠνησόμενῳ λάχανα. τῷ δὲ κήτωρ
 ροῦ δῖεσμίω λαχάνων θορίσαντῳ, ἀνείληφῳ αἰσώ-
 πῳ. τῷ δὲ ξάνθῳ μέλλοντῳ ἦδη τῷ κήτωρῳ κατα-
 βάλλειν τὸ κῆμα, ὁ κήτωρὸς ἔα κύνει φησιν, ἐνὸς πρῶ-
 τῳ κῆματῳ παρὰ σοῦ δῖεσμαι. καὶ ὁ ξάνθῳ, τίνῳ;
 καὶ ὅς, τί δὴ ποτε, τὰ μὲν παρ᾽ ἐμοῦ φυτδύμενα τῶν
 λαχάνων, καί πορ ὑπὸ μελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρ-
 διδύμενα, βραδείαν ὁμως ποιεῖται πλὴν αὔξισιν. οἷς
 δὲ αὐτομάτῳ ἐκ γῆς ἢ ἀνάδουσις, καὶ τοι μηδὲ μιᾶς ὑπὸ
 μελείας ἀξιδύμενοις, τούτοις ὄξυτόρα ἢ βλάσῃσις, ὁ μὲν

minam, ait, Tu ô domina velles philosophum emisse tibi seruū iuuenem, bono habitu, uigentem, qui te nudā in balneo spectaret, & tecum luderet in dedecus philosophi? O Eurípides, aureū ego tuum inquam os, talia dicens: Multi impetus fluctuū marínorū, multi fluminum, & ignis calidi flatus, dura res paupertas, dura & alia infinita, tamē nihil æque durū ut mulier mala. Tu uero ô domina, philosophi uxor, à pulchris adolescentulis seruiſſi tibi noli, ne quo pacto cōtumeliam uiro tuo inflixeris. Illa hæc audiens, cum nihil contradicere posset: Vnde uir, inquit, pulchritudinē hanc uenatus es? sed & loquax putridus hic uidetur, et facetus, recōciliabor igitur ei. Tum Xanthus, Aesope, recōciliata est tibi tua hera. & Aesopus ironicē loquens, Magna res inquit, placare mulierem. Et Xāthus, Tace posthac, emi enim te ad seruiendum, nō ad cōtradicendū. Postera die Xāthus Aesopo sequi iusso, ad hortum quendā iuit empturus olera. cum uero olitor fasciculum olerū messuisset, accepit Aesopus: Xantho autē soluturo iam hortulano pecuniā: hortulanus, dimitte domine inquit, unū problema à te desidero. & Xāthus, quid nā? tum ille quid ita, quæ à me plantant olera, quāuis diligenter & fodiant & irrigent, tardū tamē suscipiūt incrementū: quibus uero spontanea ē terra pullulatio, & si nulla cura adhibet, ijs tamen celerior germinatio?

Xanthus

οὐκ ξαίνθη, καὶ τοὶ φιλοσόφοι ζητήσεως ὅσης μη-
 δὲμ' ἐτόρου σωνοήσας εἶπεν, πῆ θεία πλοῖα ἔτι το
 πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖσθαι φησιν. ὁ δ' αἰσώπῳ, πα-
 ρεῖν γὰρ, ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πότε-
 ρον γελάσας, ἢ καταγελάσας; καὶ ὁ αἰσώπῳ, καταγελά-
 σθαι, ἀλλ' ἔσσοῦ, τὸ δὲ διδάξαι σέ. ἄ γὰρ ὑπὸ
 θείας πλοῖας γίνεται, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυ-
 χάνει εὐλύσεως. προβαλεῖν τίνω ἔμε, καὶ γὰρ λύσω ἢ
 πρόβλημα. γὰρ τούτῳ τίνω ὁ ξαίνθη ὑπερβαίνει, λέ-
 γει τῷ κηπῶ. ἢ κιστὰ πάντων δὲ πρεπὲς ὅτιν ὦταῦ,
 ἔμε τῶν γὰρ ῥοσούρις ἀκροατηρίοις διαλεχθῆναι, τὰ νῦν
 γὰρ κηπῶ λύει σοφίσματα. πάντες δὲ με οὐτοσί, πολ-
 λῶν πείραν ἔχω ἀκολουθίας, τούτῳ προαναθέμε-
 νος, εὐλύσεως τεύξει τὸ ζητουμένον. καὶ ὁ κηπῶς,
 οὐτῶ ὁ αἰσώπῳ γράμματα εἶδεν; οἴμοι εὐδυσυχίας.
 ἀλλὰ φράσον ὦ λῶσε, εἰ τὸ ζητουμένον τὴν διασάφισιν
 ἐγνωκας. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ἢ γυνή φησιν ἐπειδὴ πρὸς
 εὐτόρου γάμον ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τῶν προτέρων ἀνδρῶν ἔ-
 χουσα, εἶπερ εὐροὶ καὶ τῶν ἀνδρῶν, τέκνα ἐκ τῶν προτέ-
 ρων γυναικῶν τεκνοποιήσασθαι. ἄ μὲν αὐτὴ τέκνα
 ἐπιγάγετο, τούτων μήτηρ ὅτιν, ἄ δ' εὐροὶ γὰρ τῷ ἀν-
 δρῶν, τούτων δὲ μητέρα. πολλῶν οὐκ ἔκαστοῖς γὰρ
 δαίκνυται τὴν διαφορῶν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς φιλο-
 σόφως καὶ ὑπὸ μελῶν τρέφεται διαγίνεται. τὰ δ' ἐξ
 ἀλλοτρίων ὠδίνων, μισεῖ, καὶ ζηλοτυπία χρωμένη, τὴν
 ἐκείνων τροφῶν πόδιόπῃσας, τοῖς ἑαυτῆς προσίθεται
 τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ φύσει, ὡς οἰκεία φιλεῖ, ἀρεσδύγει δὲ
 τὰ τῶν ἀνδρῶν ὡς ἀλλότρια. τῶν ἴσου δὲ καὶ ἢ γὰρ τῶν
 πομ, τῶν μὲν αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένων, μήτηρ
 ὅτιν

Xanthus igitur, licet philosophi quaestio foret, cum nihil aliud sciret dicere, à diuina prouidentia & hoc inter cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat enim) risit. Ad quem philosophus: rides ne, an derides? & Aesopus: derideo inquit, sed non te, uerũ qui te docuit. quæ enim à diuina prouidentia fiunt, hæc à sapientib. uiris solutionem sortiuntur. Oppone itaque me, & ego soluam problema. Interim itaque Xanthus conuersus inquit olitori: minime omnium decens est, ô amice, me qui in tantis auditorijs disceptauerim, nunc in horto soluere sophismata. Puero autem huic meo, qui consequentia multorum callet, si proposueris, solutionem consequeris quaesiti. Et olitor, Hic turpis literas nouit: ô infelicitatem. Sed narra ô optime, si quaesiti declarationem nosti. Et Aesopus, Mulier, inquit, cum ad secundas nuptias iuerit, liberis ex priore uiro susceptis, si uirum quoque inuenerit filios ex priore uxore genuisse, quos ipsa filios adduxit, horum mater est: quos inuenit penes uirum, horum est nouerca. Multam igitur in utrisque ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amanter & accurate nutrire perseverat: alienos uero partus odit, & inuidia utens, illorum cibum diminuens, suis addit filiis: illos enim natura quasi proprios amat: odio autem habet qui uiri sunt, quasi alienos. Eodem modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater

c est

ὄξιν. ἃ δὲ αὐτὸς ἐμφυτεύεις, κύντων γίνεται μητρὰ
 οὐ χείρη, καὶ μάλλον, ὡς γνήσια, τὰ οἰκῆα τρέφει καὶ
 θάλλει. τοῖς δὲ παρὰ σοῦ φυτευομένοις, ὅ τ' αὐτῶν,
 ὡς νόθοις, τὴν τροφὴν νέμει. ὑδὶ τέτρως ἰσθμῶν ὁ Ἰηπώ-
 ρος, πισύσαις ἂν μοί φησιν, ὅτι με ἀμυχανὸν λύπης, καὶ
 ἀσβολεχίας ἐκούθισας. ἄπιθι πρῶτα φέρων τὰ λάχα-
 να. καὶ ὅσας σοι τούτων δαῖ, ὡς εἰς οἰκῆον Ἰηπὸν βα-
 δίζων λάμβανε. μεθ' ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ Βαλανεῖον
 ἐλθόντ' ὁ τὸ ξάνθ' ἑκεῖν, καὶ τισὶν γίνονται ὁ ἐκεῖν ὄξιν
 λων, καὶ πρὸς τὸν αἰσώπου εἰρηκότη, εἰς τε τὴν οἰκίαν
 προσδραμεῖν, καὶ φακῶν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα
 ἐψῆσαι, ἐκεῖν ὁ ἀπελθὼν, κόκκον γῆα φακῆς εἰς τὴν
 χύτραν ἐψῆ βαλὼν. ὁ δὲ δὴ ξάνθ' ἅμα τοῖς ὄξιν
 λουσάμεν ὁ, ἐκέλευε κύντους συλλεῖσθαι. πρῶ-
 τε μὲν καὶ ὡς λιτῶς, ὑπὸ φακῆ γὰρ ἔσαι τὸ δειπνοῦ.
 καὶ ὡς μὴ δαῖν τῆ ποιικιλία τῶν ἐσθλῶν καὶ ὄξιν
 κείνην, ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν πρῶτην. τῶν δὲ εἰξάν-
 των, καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀποκομῶν, ὁ ξάνθ' φη-
 σί, δὴς ἡμῖν ἀπὸ λουτρῶν πῆν αἰσώπε. τὸ δὲ ἐκ τῶν
 πορροῖας τὸ λουτρῶν λαβόντ' ὁ καὶ ὑπὸ δεδιωκότη, ὁ
 ξάνθ' τῶν λουτρῶν ἀναπληθεῖς, φεῦ τί τὸ τό φησιν
 αἰσώπε; καὶ ὅς, ἀπὸ λουτρῶν ὡς ἐκέλευσας. τὸ δὲ ξάν-
 θ' τῆ παρρησίας τῶν ὄξιν τὴν ὄξιν ὑδισχόντ', καὶ
 λεκάνῳ αὐτῶν πρῶτα τεθῆναι κελεύσαντ', αἰσώπ' ὁ
 τὴν λεκάνῳ θείσ' ἴσατο. τὴν ὁ ξάνθ', ὅ νίπεις; καὶ κεί-
 ν', ὅτι ταῦτά μοι ταῦτα ποιεῖν, ὅσα αὐτῶν ὑπὸ τάξῃς.
 σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας, βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνῳ, καὶ
 νίψου ὡς πόδας μου, καὶ θείσ' τὰς ἐμβαδάς, καὶ ὅσα ἐ-
 φεξῆς. πρὸς δὴ ταῦτα τοῖς ὄξιν ὁ ξάνθ' ἔφη. μὴ γὰρ
δὴλον

est: quæ autem tu plantas horum est nouerca. huius rei gratia, quæ sua sunt, ut legitima magis nutrit, ac fouet: à te autem plantatis ut spuris nō tantum alimentū tribuit. His delectatus olitor, Credideris mihi, inquit, q̄ me graui sollicitudine ac garrulitate leuaris. Abi gratis ferens olera, & quoties tibi his opus est, tanq̄ in proprium hortum uadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneū profecto Xātho, & quibusdam ibi amicis inuentis, et ad Aesopum loquuto, ut & in domū curreret, & lentem in ollam iniectam coqueret, ille abiēs granū unum lentis in ollam coquit iactū. Xanthus ergo unā cum amicis lotus uocauit hos compransuros, præfatus tamen & quòd tenuis esset futura cœna, utpote ex lente, quodq̄ nō oporteret uarietate ferculorū amicos iudicare, sed probare uoluntatē. His uero profectis, & in domū ingressis Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere Aesope. Illo uero ex defluxu balnei accipiente & tradēte, Xāthus fœtore repletus, Hem quid hoc inq̄t, Aesope? Et ille, A balneo, ut iussisti. Xantho autē præsentia amicorū iram cōpescente, et peluim sibi apponi iubēte, Aesopus pelui apposita stabat. Et Xanthus, non lauas? Tum ille, iussum est mihi ea facere, quæ iusseris: tu nunc non dixisti, inijce aquā in peluim, et laua pedes meos, & pone soleas, & quæcunq̄ deinceps. Ad hæc igitur amicis Xāthus ait, Nū em̄

δουλον ἐπριαμίω; ἔκ' ἐστὶν ὅπως, ἀλλὰ διδασκαλον. ἀ-
 νακλιθγῆτων φίνω αὐτῶν καὶ τῶ ξανθῶ ἄριστωπον
 ὄρωτήσαντ' ὅ, εἰ ἐψητοῖ ἢ φακῆ. διδουκε λαβῶν ἐ-
 κείν' ὅ ἄρ' φακῆς κόκκον ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξανθ' ὅ
 λαβῶν, καὶ οἰκθῆς γνέκεν τῶ πῆσαν λαβῆν ἄρ' ἐψη-
 σεως τῶ φακῆν δέξαται, τοῖς διακτύλοις διατρίψας
 ἔφη, καλῶς ἐψητοῖ, κόκκον. τῶ δὲ μόνον τὸ ὕδωρ κε-
 νώσαντ' ὅ γ' τοῖς τρυβλίοις καὶ παραθγῆτ' ὅ, ὁ ξαν-
 θ' ὅ, ποῦ ὄστιν ἢ φακῆ φησι; καὶ ὅς, ἐλαβῶν αὐτῶν. καὶ
 ὁ ξανθ' ὅ, ἕνα κόκκον ἐψησας; καὶ ὁ αἰσώπ' ὅ, μάλε-
 σα. φακῆν γὰρ ἐνικῶς εἶπας, ἀλλ' ὁ φακῆς, ὁ δὲ πλη-
 θυντικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖν ξανθ' ὅ ἀκρίσας τοῖς ὄ-
 λωι, ἀνδρῶν ἑταῖροι ἔφη, ἔτ' ὅ εἰς μαρίαν με πόριτρέ-
 ψει. εἶτα γραφεῖς πρὸς τὸν αἰσώπον εἶπον, ἀλλ' ἵνα μὴ
 δόξω κακῆ δουλε, τοῖς φίλοις γνυβεῖζεν, ἀπελθῶν ὄ-
 νησαι πόδας χροῖδας τέπαρας, καὶ δῖα ταχέων ἐψη-
 σας παρὰ θῶ. τοῦ δὲ σπυδιῆ ὄσ' ποιήσαντ' ὅ, ἰγ' ἔν'
 ποδιῶν ἐφομῶν, ὁ ξανθ' ὅ δὴ λόγως δέλωμ τύψαι
 τὸν αἰσώπον, αὐτοῦ πόρι τι ἔν' εἰς χροῖαν ἀσχυρμένῃ,
 ἕνα ἔν' ποδιῶν ἐκ ἄρ' χύτρας λαβραῖως ἀνελόμεν' ὅ,
 ἔκρυψε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ ὁ αἰσώπ' ὅ ἐλθῶν, καὶ τῶ
 χύτραν ὄπισκεψάμεν' ὅ, ὡς αὐτὸς τρεῖς μόνος πόδας
 ἔώρακεν, σωῆκε ὄπισθ' αὐτῶν τινα γεγονυῖαν. καὶ
 δὲ καταδραμῶν ὄπι τῶ αὐλῆν καὶ τοῦ σιττομορίου
 χροῖδ' τὸν ἕνα ἔν' ποδιῶν τῆ μαχαίρα πόριελῶν, καὶ τῶ
 τριχῶν φιλώσας, εἰς τῶ χύτραν ἔριψε, καὶ σωῆσαι
 τοῖς ἄλλοις. ξανθ' ὅ δὲ δεισας, μὴ πως αἰσώπ' ὅ τὸν
 ὄφαιρεθγῆτα ἔν' ποδιῶν ὄχ' εὐρῶν ἀκρίσας, αὐτῆς εἰς
 τῶ χύτραν αὐτὸν γνέβαλε. τῶ δ' αἰσώπ' ὄσ' πόδας
 εἰς τὸ

seruum emi: nullo modo, sed magistrum. Discumbentibus itaq; ipsis, et Xantho Aesopum rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptū ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens, ait: Bene cocta est, affer. Illo solum aquam uacuante in scutellas, & apponēte: Xanthus, ubi est lens? inquit. Et is, Accepisti ipsam. Et Xanthus, Vnū granum coxisti? Tum Aesopus, magnopere. lentem enim singulariter dixisti, non lentes, quod pluratiuē dicitur. Xanthus ergo prorsus consilij inops: Viri focij ait, hic ad insaniam me rediget. Deinde cōuersus ad Aesopum ait, Sed ne uidear, improbe serue, amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. Ab eo autem festine hoc facto, ac dum pedes coquerentur, Xanthus iure uolens uerberare Aesopū, cum esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occulit. Paulo post autem & Aesopus ueniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes uidit: cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrens in stabulum, & saginati porci unum ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptū pedem non inueniens, fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autē in patinam

εἰς τὸ τρύβλιον ἐγνώσαντο, καὶ πᾶσι τούτων ἀνα-
 φανγίτων, ὁ ξάνθος, τί τὸ τό φησιν αἰσώπε, πῶς πᾶσι
 τε; κακῆν, τὸ δὲ οὐ χεῖρον πόσους ἔχον πόδας; καὶ
 ὁ ξάνθος, ὁκτώ. καὶ ὁ αἰσώπυ, εἰσὶν οὐκ ἔτι τὰυθού
 πᾶσι, καὶ ὁ σιτοβολώνη χεῖρον νέμεται καὶ τὸ τρί-
 πους. καὶ ὁ ξάνθος πᾶσι βαρέως σχῶν, πρὸς αὐτὸν Ἰ-
 λους φησί. οὐκ ἴσως πρόδωκ ἔπειτα, ὡς τὰ χεῖρα με
 πρὸς μακίαν οὐκ ἔτι δὲ πόδι τρέψαι; καὶ ὁ αἰσώπυ, δὲ
 αὐτὰ, οὐκ οἶδ' ὅτι τὸ ἐκ προδεδεωῶς τε καὶ ἀφαιρέ-
 σεως εἰς τὸ ἕλ λόγον ποσὸν συγκεφαλαίωτον, ὅκ' ἔ-
 σιν ἀμάρτυμα; ὁ μὲν οὐκ ἔτι ξάνθος μηδεμίαν αἰτίαν δὲ
 πρόσωπον εὐρηκῶς μαγισῶσαι τὸν αἰσώπυ, ἡσύχα-
 σε. τῆ δ' ὑδροαἰα τῶν σχολαστικῶν τις πολυτελής δὲ
 τρεπίσας δειπνον, σὺ ἄλλοις σχολαστικοῖς καὶ τὸν ξάν-
 θον ἐκκλησῆν. δὲ οὐχου μὲν τῶν τῶν, ὁ ξάνθος μερίδας
 ἐκ τῶν παρακειμένων ἀνελόμενον ὑπὸ λέκτους, καὶ ἔπει-
 αἰσώπυ ὅτι δὲ ἐφεσῶπι δούς, τῆ δὲ οὐνοῦ μοι, φησὶ
 πρὸς αὐτὸν, ταῦτα ἐπίσας ἀπελθῶν. ὁ δ' ἀπὸν,
 καὶ εἰ αὐτὸν γνῶσιν, νῦν καὶ τὸς τίσα δαίμου τῶν δὲ
 σποιναν, αὐτὸν ὡς με ἴνικα νεώνητ' ἡλθον ἔσχω πῆν.
 ὅψεται τῶν εἰ ἔπειτα δὲ σποῖν μου οὐνοῦ. ἀφαιόμενος
 εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθίσας γὰρ ἔπειτα πρὸς δόμῳ, καὶ τῶν
 δὲ σποιναν ἐκκαλέσας, τῶν σπυρίδα τῶν μερίδων ἐ-
 πίπρωκ ἑαυτῆς τέθεικε, καὶ φησὶ, δὲ σποιναν, ταῦτα
 πᾶσι ὁ δὲ σποῖν τῶν ἐπομφῆν οὐκ ἔτι, ἀλλὰ τῆ οὐνοῦ-
 σιν. καὶ τῶν καὶ καλέσας, καὶ εἰπὼν, ἔλθε λύκαινα
 φάγε. σοὶ γὰρ ὁ δὲ σποῖν τῶν ἐπέταξῆν δὲ θλίωαι,
 ἀνὰ μέρος τῆ καὶ πάντα πρὸς ἔβαλε. μετὰ δὲ ἔπειτα πρὸς
 τὸν δὲ σποῖν πάλιν ἔλθῶν, καὶ ὄψωθῆν εἰς τῆ οὐνοῦ

pedes euacuante, ac quinq; his apparentibus, Xanthus, quid hoc inquit, Aesope? quomodo quinq;? Et ille, Duo porci quot habent pedes? Et Xanthus, Octo. Tum Aesopus, Sunt ergo hic quinq;, & saginatus porcus inferius tripes pascitur. Et Xanthus admodū moleste ferens, amicis inquit, Nonne paulo ante dixi, q; celerime hic me ad insaniam rediget? Et Aesopus, Here nosti id, quod ex additione & subductione in quantitatem secundum rationalem summam colligitur, nō esse errorem? Xanthus igitur nullam causam honestam inueniens uerberandi Aesopum, quieuit. Postridie autē ex scholasticis quidam sumptuosam apparans cœnā, cum alijs discipulis et Xanthum inuitauit. Cœnantibus igitur, Xanthus partes ex appositis accepit electas, & Aesopo ponē stanti dedit: Beneuolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille uero decedens secum cogitabat, nunc occasio est ulcisci meam dominam, propterea quòd me cum nouitius ueni, cauillata est. Videbit igitur an hero meo bene uelit. Profectus itaq; in domum, & sedens in uestibulo, & hera accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit: Hera hæc omnia herus misit, non tibi, sed beneuolæ: & cane uocata, atq; dicitio, Veni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc iussit dari, particulatim cani omnia proiecit. At post hoc ad herum regressus & rogatus, an bene-

ούση δ' ἔδωκε πάντα. πάντα φυσί, καὶ γνῶπιον ἐμοῦ
 πάντα λιπέφαγε. τὸ δὲ ἔπανδρομίου, καὶ τί ποτε
 ἀφ' αὐτῆς ἐδίδασα ἔλεγχυ; ἐκένθη, ἐμοὶ μὲν φησὶν ἔδωκεν
 εἰρηκε, καὶ δ' ἐαυτῶν δ' ἐσοι χείρας ἦδαι. ἢ μὲν τοι γυ-
 νὴ τὸ ξαύθη συμφορὰν τὸ πρᾶγμα οἰκταμένη, ἄτε δὴ
 δυντόρα ἔλιπυ ἐλεγχθεῖσα τῆ πρὸς τὸν ἄνδρα δύ-
 νοία, καὶ ἐπειποῦσα, ἢ μὲν μὲν ἐτι τὸ λοιποῦ σωοικί-
 σαι αὐτῶν, εἴσω παρελθοῦσα τὸ κοιτῶν ἐβελίει.
 τὸ δὲ πότου προήπηνθη, καὶ ζητημάτων πρὸς ἀλ-
 λήλους προτεινομένων, καὶ ἐνός αὐτῶν ἀκρήσαντος πῆ-
 νίκα αὐτῶν γήριτο μεγάλη γνῶ ἀνθρώποις ταραχή. αἰσώ-
 πθη ὅππῃ ἐσὼς εἶπεν, ἢ νίκα αὐτοὶ νεκροὶ ἀνισάμε-
 νοι, τὰ ἐαυτῶν ἀπαιτήσωσι λιτήματα. καὶ οἱ σχολαστι-
 κοὶ γελοῦσαντες ἐφασαν, νοήμων ὅστις ὁ νεώνηθη. ἐ-
 τέρω δὲ πάλιν προήπηνθη, ὅτου χείρ τὸ μὲν πρόβα-
 τον ὑπὸ σφραγίδι ἐληθόμενον οὐ βοᾷ, ὁ δὲ χεῖρθη ὅτι μά-
 λιστα κερᾶζει. αἰσώπθη αὐτῆς ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρόβα-
 τον κατὰ τὸ εἶωθός ἀμελγόμενον, ἢ τὸ τὸ πότου βο-
 ρθη ἀκρηθόμενον, σιγῆ ἐπετα. διὸ καὶ ὑποσκελιζό-
 μενον καὶ τὸν σίδηρον ὄρω, οὐδὲν δεινὸν ὑποπῆδύει,
 ἀλλ' ἐκείνα τὰ σωήθη καὶ μόνον δεκῆ πείσεσθαι. ὁ δὲ
 χεῖρθη ἄτε δὴ μὲν ἀμελγόμενη, μίτε κερῶμενη,
 μὴ δὲ σωοιδῶς ἐαυτῶν πρὸς τὴν τριτῶν ἐληθόμε-
 νθη, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκῶν αὐτῶν μόνων ὅστις χεῖρα, εἰκότως
 βοᾷ. τούτων ἔτω ρηθῆντων, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπὶ
 νόσαν αὐτῶν, τραπήντες εἰς γέλωτα. παυσαμένη μὲν
 τῆ τὸ πότου, καὶ τὸ ξαύθη πρὸς τὴν οἰκίαν ἀκρησῆ-
 σαντος, καὶ τῆ γυναικὶ σωήθως ὀρμίσανθη πρὸς
 λαλεῖν, ἐκείνη αὐτῶν ἀκρησῆσα, φυσί. μὲν με πλησίον
 γήρι

uolæ dederit omnia. Omnia, inquit, & coram me omnia comedit. Illo uero iterum rogāte, & quid nam edens ait? Et is, Mihi quidem nihil quicquā dixit, sed secum tibi gratias habebat. Vxor tamen Xanthi eā rem calamitosam esse arbitrata, tanquā secunda canis redarguta erga uirū beneuolentia, ac subdens certe non amplius in posterum cohabitaturā cum eo, ingressa cubiculum plorabat. Potu autem procedente, & quæstionibus alternis propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingens inter homines turbatio, Aesopus ponē stans ait: Cum resurrexerint mortui, repetētes quæ possederint. Et scholastici ridendo dixerunt. Ingeniosus est nouitius hic. Alio uero rursus proponente, quamobrem ouis ad cædem tracta non exclamat, sus autem quam maxime uociferatur, Aesopus rursus ait: quoniam ouis assueta mulgeri, aut etiam uelleris onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiam pedibus arrepta, & ferrum uidens, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria & sola uidetur passura. Sed sus, ut qui neque mulgetur, neque tondetur, neque nouit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum usui esse, merito uociferatur. His sic dictis, discipuli rursus laudauerunt ipsum, uersi in risum. Finito conuiuio, & Xantho in domum reuerso, & uxorem pro more aggresso adloqui, illa ipsum auersata, inquit, Ne mihi propinquus

γῆν. δὲ μοι τὴν προῖκάν μου, καὶ ἀπελθούσμαι. οὐδὲν
 γὰρ αὐτὸ μέναι μί σὺν σοὶ τοῦτ' οὕθην. σὺ δ' ἀπελθὼν
 τὴν κυνὰ πολάκονε, ἢ πέπομφας τὰς μερίδας. καὶ
 ὁ ξανθὸς ἐκπλαγείς λέγει, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἤρτυσέ
 μοί τι κακὸν πάλιν αἰσώπυ. καὶ πρὸς τὴν γυναικὰ
 φησι κυρία, ἐμοῦ πεπωκότες σὺ μεθύεις; τίνι τὰς με
 ρίδας πέπομφα, οὐχί σοι; μά δὲ, ἐμοὶ μὲν οὐ φησὶν ἐ
 κείνη, τῇ δὲ κυνί. καὶ ὁ ξανθὸς τῷ αἰσώπυ κληθέντι
 φησὶ, τίνι δέδωκας τὰς μερίδας; λακείνυ τῇ δύνοσσι
 σκελί. καὶ πρὸς τὴν γυναικὰ ὁ ξανθὸς, ὁδὲν ἔλαβες;
 κακείνη, οὐδὲν. καὶ ὁ αἰσώπυ, τίνι γὰρ ἐκέλευσας δέ
 ποτα τὰς μερίδας δοδῶναι; λακείνυ, τῇ δύνοσσι
 μοι. καὶ ὁ αἰσώπυ τὴν κυνὰ φωνήσας, αὐτὴν φη
 σὶν δύνοσι. ἢ γὰρ γυνὴ καὶ δύνοσι λέγεται, ἀλλ' ἐπ'
 ἔλαχίσω ἀλγήσασα, ἀντιλέγει, λωιδρεῖται, ἀναχωρεῖ.
 τὴν μὲν τοὶ κυνὰ τύψον, ἀπέλασον, καὶ οὐκ ἀναχω
 ρήσεις αὐτὴν, ἀλλ' ὑπὸ λαβομένη πάντων, αὐτίκα φιλο
 φρόνως σάινει καὶ σὺ χάριτι ἔνυ δόσποτι. ἔδει σε
 οὐκ εἶπεν δέσποτα, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας κομί
 σον, καὶ μὴ τῇ δύνοσσι. καὶ ὁ ξανθὸς, ὄρας κυρία ὡς ὅκ
 ἐμὸν τὸ ἀμάρτημα, ἀλλὰ τὸ κομίσαντες; ἀνάσχου
 τοι γαροῦ, καὶ οὐκ ἀπορήσω προφάσεως, δὲ μὲν αὐτὴν
 μασιγώσω. ἔλ δὲ μὴ πειθομένης, ἀλλὰ λάθρα πρὸς αὐτὴν
 ἐαυτῆς γονεὶς ἀρχωρησάσης, αἰσώπυ εἶπεν, οὐκ ὄρ
 θῶς εἶπον ὡ δέσποτα, ὡς ἢ κύων σοι μάλλον δύνοσι,
 καὶ οὐχ ἢ ἐμὴ δέσποινα; ἢ μὲν δὲ τινῶν παρωχη
 κνιδῶν, καὶ τῆς γυναικὸς ἀδιαλλάκτου μνηύσης, καὶ
 τῷ ξανθοῦ τῶν προσηκόντων τινὰς ὡς αὐτὴν, ὡς αὐτὴν
 προσέψεν οἰκαδε, πέμψαντες. ἔλ δὲ μὴ ὑπέκειν

fias, da mihi dotem meam, & abibo, non enim manserim tecum posthac. Tu autem abiens cani adulare, cui misisti partes. Et Xanthus stupefactus ait, non potest aliquo modo non condidisse mihi mali aliquid rursus Æsopus, & uxori inquit: domina, nū me poto, tu ebria es? cui partes misi, nōne tibi? Non per Iouem, mihi quidē minime, inquit illa, sed cani. Et Xanthus Æsopo accito inquit, Cui dedisti partes? Et ille, Beneuolæ tuæ. Et uxori Xanthus, nihil accepisti? Et illa, nihil. Et Æsopus, Cui enim iussisti here partes dari? Et ille, beneuolæ meæ. Et Æsopus cane uocata: hæc tibi, inquit, bene uult. nam mulier etsi bene uelle dicatur, tamē minima quæque recula offensa contradicit, conuitiatur, abit. Canē tamen uerberato, expellito, non tamen discedet, sed oblita omnium, statim benigne blanditur et cum gratia hero. Oportebat igitur dicere here, uxori has partes ferto, et non beneuolæ. Et Xanthus, Vides domina non meam esse culpam, sed eius qui tulit? tolera itaque, nec deerit mihi occasio, qua eum uerberem. Illa uero non credente, uerum clam ad suos parentes regressa, Æsopus inquit, Non recte dixi, ô here, canem tibi magis bene uelle, quam meam heram? Diebus autem aliquot præteritis, & uxore irreconciliata manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reuertetur domum mittente, illa uero cum cedere nollet

θελούσης, καὶ τὸ ξαύθου δι' αὐτὴν εἰς ἀθυμίαν πεσοῦν-
 τῶ, αἰσώπῳ προσελθὼν αὐτῆς φησὶ, μὴ ἀνὴρ δέ-
 σσοτα. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν αὐτοῦ ἡκιστὸν ἀνδρῶν, καὶ
 ἀπαράλλακτον δρόμον πρὸς σέ. καὶ λαβὼν ἰδρύμα, πρὸς
 τὴν ἀγορὰν ἦλθεν, καὶ ὠνευσάμεν ἡλίας καὶ ὄρνι-
 θας, καὶ ἄλλ' ἄτῃα ἔτι πρὸς δύωχίαν ὑπὸ τῆσδε, βα-
 δίζων τὰς οἰκίας περιγύσει. παρῆει τοίνυν καὶ τὴν ἑ-
 ἴδη αὐτὸν δεσποίνης γυναικῶν οἰκίαν, μήτε ταύτῃ
 εἰσθιγῆαι προσποιούμεν ἑκείνων τυχεύσαν, μήτε
 μὴ γὰρ αὐτὴν τὴν δεσποίναν μὴδ' ἴδω. καὶ δὴ τινὶ τῶν
 οἰκίας ἐκείνης γυναικῶν ἠρώτα, εἴ τι πρὸς τῆν εἰς γάμος
 χρησίμων οἶον τὴν οἰκίαν ἔχειν αὐτῆς πωλῆσαι. τὸ
 δὲ, καὶ τίς τούτων ἔχει τὴν χρείαν τουτομῆς; ξαύθῳ
 φησὶ ὁ φιλόσοφος. αὐτοῦ γὰρ γυναικὶ μέλλει σωμα-
 τῆσδε. τὸ δὲ ἀναβάντος, καὶ τῆ γυναικὶ ταῦτα τὸ ξαύ-
 θου ὡς ἠκιστὸν ἀναγγείλαντῶ, ἐκείνη σὺ δρόμον, καὶ
 σπουδῆν πρὸς τὸν ξαύθου ἦλθεν αὐτίκα, καὶ αὐτὸν ἰα-
 τερόα λέγουσα πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς ἔκ' αὐτῆς
 ζωῆσδε ὡς ξαύθου ἐτόρα γυναικὶ δυνηθήσῃ σωμαρμοδίη-
 ναι. καὶ ὅτως ἔμεινεν ὑπὸ τῆ οἰκίας δι' αἰσώπου, ὡς καὶ
 δι' ἐκείνον ἀπῆρε. μετὰ δὲ ἡμέρας πάλιν τινὰς, ἰα-
 τεράσδε ὁ ξαύθῳ σχολαστικὸς εἰς ἀρίστον, τῆ αἰσώπῳ φη-
 σὶν, ὅψωνησον ἀπελθὼν παῖν ὅ, τι χρυσύτατόν τε καὶ
 βέλπισον. ὁ δὲ ἀπὸν ἰατῆρ' ἑαυτὸν ἔλεγε, ἐγὼ διδασ-
 ξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάττειν. γλώτῃσδε ἔν-
 μόνος ὑεῖς πριάμεν καὶ ἐτοιμάσας ἀνακλινθεῖσι,
 γλώτῃσδε ὀπῆν ἑκάστω σὺ ὄξυγάρῳ παρέθηκε. τῆ δὲ
 σχολαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλόσοφον τὸ πρῶτον
 ἰατῆρ', ἰατῆρ' ἰατῆρ' γλώτῃσδε πρὸς τὸν λόγον ἰατῆρ' ἰατῆρ',
 πάλιν

nollet, & inde Xanthus in mœrore esset, Aesopus adiens ad eum inquit, Ne te afflictes here: ego enim eam cras uenire sponte & citissime faciam ad te. Et accepta pecunia in forum iuit, ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulans domos circuibat: transibat igitur & ante domũ parentum heræ suæ, ignorare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et cum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi uendere. Illo autem, & cui opus est rogitante: Xantho, inquit, philosopho: cras enim uxori copulandus est. Eo uero ascendente, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renunciante, illa cursim & propere ad Xanthum iuit statim, et contra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc: Non me uiuente ô Xanthe, alteri uxori coniungi poteris. Et sic mansit in domo per Aesopum, quemadmodum propter illum discesserat. Post rursus dies aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad prandium, Aesopo inquit: I, eme optimum quodq; & præstantissimum. Ille inter eundem secum dicebat: ego docebo herum non stulta mandare. Cum linguas igitur solum suillas emisset & apparasset discumbentibus, linguam assatam singulis cum falsamento apposuit. Discipulis laudantibus ut philosophicum primum ferculum propter linguæ ad loquutionē ministeriũ:
rursus

πάλιν αἰσώπυς ἐφθὰς γλώττης παρέθηκε. καὶ αὖθις
 αὖ βρώματ' αὐτηγνίτ' ἄλλυ καὶ ἄλλυ, ὅτι οὐδὲν
 ἔτορον ὅτι μὴ γλώττης πρὸς τίθει. τῶν δὲ σχολαστικῶν
 ὡς τῶν ταυτῶν ἐλ τροφῆς ἀγανακτισάντων, μέχρι τί-
 ν' αὖ γλώττης εἰπόντων; καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμῶν γλώττης
 ἐδίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλγύσαμεν, ὁ ξάνθος φησι πρὸς
 ὀργυλῶν, οὐδὲν σοι πάρεστιν ἔτορον αἰσώπυ; καὶ ὅς, οὐδὲ
 τα. κακῆν, οὐκοῦν γίνετ' ἐλάμω σοι κατάρρατον ἀν-
 θρώπου, παῦ ὅ, τι χρυσότατόν τε καὶ ἀρίστον ὀψωνῆ-
 σαι; καὶ ὁ αἰσώπυ, πολλὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χείρας
 μεμφομένη με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρόντων. τί αὖ ἐν
 γήρῳ γλώττης χρυσότατόν τε καὶ βέλτερον γνίτ' βίω;
 πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία δι' αὐτῆς παιδύε-
 ται καὶ διδάσκεται, δι' αὐτῆς δόσεις, λήψεις, ἀγοραὶ,
 ἀσπασμοί, δύφημια, μῦσα πᾶσα. δι' αὐτῆς γὰρ συγ-
 κροτῶνται γάμοι, πόλεις ἀνορθῶνται, ἀνθρώποι διασώ-
 ζονται. καὶ σωελόντι φαῖαι, δι' αὐτῆς ἅπας ὁ βίθ ἡ-
 μῶν σωῆσθην. ὁ δὲν ἄρα ἐλ γλώττης ἄμεινον. ὡς τού-
 τοις οἱ σχολαστικοὶ τὸν μὲν αἰσώπυ ὀρθῶς λέγειν φάμε-
 νοι, ἡμαρτηκῆναι δὲ τὸν διδασκαλόν, διελυγύθασιν ἔ-
 καστος ἐπ' οἴνου. τῆ δὲ ὑσδράξια πάλιν ἀπρωμῶν ἀν-
 τῶν τὸν ξάνθον, ἐκείν' ἀκρογῆτο μὴ ἔτι γνώμῳ αὐτῶ
 ταῦτα γεγονῆναι, ἀλλὰ τὸ ἀχρεῖς δούλου τῆ κακουρ-
 γία. σῆμῶν δὲ διαμείψει τὸ δειπνον. καὶ γὰρ δὲ παρόν-
 των ὑμῶν αὐτῶν διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτόν, παῦ
 ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον ὀψωνῆσαι κελεύεις, ὡς
 τῶν σχολαστικῶν σὺ αὐτῶν δειπνῶντων. ὁ δὲ, μη-
 δὲν διατραπείς, πάλιν γλώσσας ἐπρίατο. καὶ ἐφριμά-
 σας, ἀνακλινθεῖσι παρέθηκεν, οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ἔπε-
 φάνον

rursus elixas Aesopus linguas apposuit, atq; iterū etiam ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud q̄ linguas proponebat. Discipulis autē eodem subinde cibo repetito indignatis, quousq; linguas inquentibus, quippe nos per diem linguas edēdo, nostras dolumus. Xāthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est Aesope? Et is, Nō certe. Tum ille, Nōne mandauī tibi sordidissime homule, optimū quodq; et prāstātissimū obsonari? Et Aesopus, Multas habeo tibi gratias increpāti me philosophis prāsentibus. Quid igitur fuerit lingua melius & prāstantius in uita? omnis enim doctrina et philosophia per ipsam monstratur ac traditur. Per ipsam dationes, acceptiones, fora, salutatiōes, benedicētiæ, musa omnis. Per ipsam celebrantur nuptiæ, ciuitates eriguntur, homines seruantur & ut breuiter dicam, per ipsam tota uita nostra cōsistit, nihil ergo lingua melius, Ob hęc discipuli Aesopū recte loqui dicētes, aberrasse uerò magistrū, abire singuli in domum. Postridie rursus accusantib. ipsis Xanthū, ille respondebat, nō secundū uoluntatē suam hęc fuisse, sed inutilis serui nequitia: hodie autē permutabit cœnam, & ipse prāsentib. uobis cum eo colloquar. Ac uocato eo, uilissimū quodq;, & pessimum obsonari iubet, quod discipuli secum forent cœnaturi. Ille autē nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatus discūbentib. apposuit. Hi inter se sub-

murmur

φώνουσι, χεῖρσαι πάλιν γλώσσαι. καὶ μετὰ μικρὸν αὐ-
 θις γλώττης παρέβηκε, καὶ μάλα αὐθις καὶ αὐθις. τοῦ
 ξανθοῦ δὲ δυσαναχετήσαντο, καὶ τί ἄρα αἰσώπε εἰ-
 ρηκίῳ, μὴ πάλιν γνέθει λάμῳ σοι παῦ ὅ, τι χηρότα
 τόν τε καὶ βέλτιστον ὀψωνῆσαι; οὐχὶ παῦ ὅ, τι φαυ-
 λότατόν τε καὶ χείριστον; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χεῖρον τῆς
 γλώττης ὧ δ' ἔασοτα; οὐ πόλεις δὲ αὐτῆς κατὰ πίπτου-
 σιν; ἔκ ἀνθρώποι δὲ αὐτῆς ἀναεροιῶνται; ἔψυδ' ἢ πάν-
 τα καὶ βλασφημίαι καὶ ὑπόρηκται δ' ἄρα ταύτης πόρρι-
 νονται; ἔ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλείαι δὲ αὐτῆς ἀνα-
 τρέπονται; οὐχ, ὡς κεφάλαιον εἰπέειν, ὁ βίῳ δὲ αὐτῆς
 ἄπας μυρίων πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τοῦ αἰ-
 σώπου φαμλίν, ἔν τῆς σιμωνικειμένων τοῦ ξανθοῦ φη-
 σίμ, ἔτῳ εἰ μὴ παῦν σε αὐτὸν ἀσφαλίσῃ, ἔκ αὐτῆς ἀπο-
 ρῆ εἰς μανίας ἀφορμή σοι γηρέσαι. οἷα γὰρ ἡ μορφή,
 τοιάδε καὶ ἡ ψυχὴ. καὶ ὁ αἰσώπῳ πρὸς αὐτόν, σὺ μοι
 δοκεῖς ἀνθρώπε κακῶν τρεχῆς τις καὶ πόριδρον εἶν,
 δεσπότην παροξυμῶν ἢ οἰκίτου. καὶ ὁ ξανθῳ πρὸς
 ταῦτα, προφάσεως ἐπιέμειν μασιγῶσαι τὸν ἀνθρώ-
 που, δραπέτα φησίμ, ἐπεὶ πόριδρον εἶπας τὸν φίλον,
 δειξόν μοι ἀπόριδρον ἀνθρώπου ἀγαγών. ἔζελθὼν τοῖ-
 νυν τῆς ὑπὸ σῆς ὑδὶ τῆς λεωφόρου ὁ αἰσώπῳ, καὶ αὐτὸν πα-
 εἰόντας ποσειδωνῶν, ὅρα πινὰ ἐφ' ἑνὸς τόπου ἰκανὸν
 χρόνον καθίσαντα, ὅν καὶ δοκιμάσας ἴαθ' αὐτὸν ἀπρά-
 γμονά πιν, καὶ ἀπλουῖν εἶν, προσελθὼν φησίμ. ὁ δε-
 σπότης σε καλεῖ σὺ αὐτὸν ἀεισῆσαι. καὶ ὁ ἀγροικῳ
 ἐκείνῳ μηδὲν πόριδρα σάμην, μὴ τε τις ὡν ὑπὸ
 τινῳ καλεῖται, εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σὺ αὐ-
 τοῖς ὑποδήμασι φαύλοις οὔσιν ἀνέπεδον, ὁμοίαν δὲ

murmurabāt, porcinae rursus lingue. Et paulo
 post iterū linguas apposuit, & ualde iterū atq;
 iterū. Xātho aut̄ iniquo animo ferente, & quid
 hoc Aesope dicente? Nū rursus mandauī tibi
 optimū quodq; & præstantissimū obsonari: ac
 non potius uilissimum quodq;, & pessimū. Ille
 aut̄, et quid unq; peius lingua o here: nonne ur
 bes per ipsam corruūt. Nō homines per ipsam
 interficiunt, nō mendacia omnia, et maledicta,
 & periuria per ipsam perficiunt: nō nuptiæ &
 principatus & regna per ipsam euertunt: non,
 ut summatim dicā, uita omnis p ipsam infinito
 rū errorū referta est. Hęc Aesopo dicēte, quidā
 ex discubentib. unā, Xātho inquit: Hic nisi ual
 de te ipsum munieris, nō dubia erit insanie cau
 sa tibi. qualis em̄ forma talis est anima. Et Aeso
 pus ad eū, tu mihi uideris o homo prauus qdā
 et curiosus esse, herū irritās cōtra seruū. Et Xan
 thus ad hęc causam cupiēs uerbarādi hominē,
 Fugitiue, inquit, quoniam curiosum dixisti ami
 cū, ostende mihi incuriosum hominē adductū.
 Egressus igitur postridie in plateā Aesopus, &
 eos qui præteribāt circūspiciens, uidet quendā
 in loco quodā diu sedentem, quem iudicās se
 cum ociosum & simplicem esse, accedens in
 quit: Herus te inuitat secum pransurū. Et rusti
 cus ille nihil sciscitatus neq; quis esset à quo in
 uitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis
 calceis ut erant uiles, discubuit. Rogante autē
 d Xantho

τὸ ξαύθυ, τίς οὗτ' ἔστι; αἰσώπυ ἔπειν, ἀπορίδρυ ἄν-
 θρωπ' ἔστι. καὶ ὁ ξαύθυ εἰς οὗς εἰπὼν τῆ γυμνακισυνο-
 ποκειθῶαι αὐτῶ, καὶ ὁ πρ' αὐτὸς ὑπὸ τῆς ποιῆν,
 ὡς αὐτὸς ὑπὸ σῶπυ λόγῳ πληγὰς ἔσθ' αἰσώπυ γνέ-
 νειν. εἶτα γν' ἐπικρύω πάντων φησὶ, κυρία, ὑδωρ ὑπὸ
 Ἰλκεκάνης βαλοῦσα, εἰς πόδας τὸ ξγνὸς νίψου. διγνο-
 εἶτο γὰρ λαθ' αὐτῶ, ὡς πάντως ὁ μὲν ξγν' ὄλαβη-
 θῆσεται, ὁ δ' αἰσώπυ ὡς ἐκείνυ πόδιδρυ φανγίτης,
 πληγὰς λήψεται. ἢ μὲν οὖν βαλοῦσα τὸ ὑδωρ εἰς τὴν
 λεκανίω, ἢ εἰς πόδας τὸ ξγνὸς νίψουσα. ὁ δὲ γνὸς τῶν
 τῶν ἔσαν τῶν τῶν οἴνου δ' εἰσώπυ, λαθ' αὐτῶ εἶπε, τι
 μῆσαί με πάντως βούλεται, καὶ τῶν δὲ χείρῳ αὐτῶ
 χείρῳ εἰς πόδας μου βόλεται νίψαι, ἐπεὶ θοραπαινί-
 σιν εἶχεν αὐτῶ τῶν ὑπὸ τῆς ποιῆν. προτῆνας οὖν εἰς πόδας,
 νίψου κυρία, φησὶ. καὶ νίψ' αὐτῶ ἀνεκλίνθη. τὸ δὲ
 ξαύθυ λελοῦσαντος οἴνου ἔσθ' ξγνὸς ὄλαβῶαι πῆν, πᾶ-
 λιν ἐκείνυ διελογίσαστο λαθ' αὐτῶ, ὡς αὐτῶ μὲν τῶ
 πρόδρυ ἐσθ' πῆν, ἐπεὶ δ' οὕτως αὐτοῖς ἔδοξεν, οὐ-
 δὲν δρυ ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ὄλαβῶαι, καὶ λαβῶν ἔπειν.
 ἀφισουῶντων δὲ, λαθ' αὐτῶ ἐσθ' εἰσώπυ ἔσθ' ξγνὸς πα-
 ρατεθγν' ἔσθ', καὶ ἐκείνυ ἰδέως ἐσθ' ἔσθ', ὁ ξαύθυ ἔσθ'
 μαγείρω ὡς λακῶς ἔσθ' ἀρτύσαντι γνέκαλει. καὶ μὲν
 τοι καὶ ἀρτύσαντι πληγὰς γνέφωρει. ὁ δ' ἀγροιώτης
 λαθ' αὐτῶ ἔλεγε, τὸ μὲν ἐσθ' εἰσώπυ ἀρτίσθ' ἔσθ', καὶ ἔ-
 σθ' ἔσθ' αὐτῶ εἰς πῶς τὸ λακῶς ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίχα πῶ
 φάσεως βόλεται τῶν αὐτῶ δρυ μασιγοῦ ὁ οἰκοδε-
 σῶτης, τί πῶς ἐμὲ; τὸ δὲ ξαύθυ ἀγάλλοντ' ἔσθ' καὶ ἔ-
 σθ' ἔσθ' ἀρτίσθ' ἔσθ', ἐπεὶ μὲν ὁ ξγνὸς πόδιδρυ γὰρ ἔσθ', τέ-
 λος πλακῶντες ἠνέχθησαν, ὁ ἔσθ' ξγνὸς ἔσθ' ἀ τε δὲ μῆπω πλα-

Xantho, quis hic? Aesopus ait: incuriosus homo. Et Xanthus in aurē fatus uxori, ut sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, ut honesta ratione plagas Aesopo inferret, deinde coram omnibus inquit, Domina, aquā in peluim iniice, & pedes hospitis laua. Cogitabat enim secū omnino hospitem recusaturum, Aesopū uero, quia ille curiosus esset, uerberib. cæsū iri. Illa igitur iacta aqua in peluim ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscēs hāc esse domus dominā, secū loquebatur: honorare me omnino uult, atq; huius rei gratia suis manibus pedes meos uult lauare, quum ancillis queat hoc mādare. Extensis igitur pedibus, Laua inquit hera, ac lotus discubuit. Xantho autē iubente uinum hospiti dari bibere, rursus ille considerabat secum, ipsos antē oportere bibere, sed quia sic ipsis uisum est, nō opus mihi hāc inquirere: & accipiens, bibit. Prudentib. uero & ferculo quodā hospiti appposito atq; illo suauiter comedente, Xanthus cocū, quod male hoc cōdiuisset criminabāt, atq; etiā nudū uerberibus afficiebat. Rusticus autem secum dicebat, ferculum quidem optime cocū est, & nihil ei deest quominus recte paratum sit: si autē absq; causa uult suū seruū flagellare paterfamiliās, quid ad me? Xantho autē ægre ferente, neq; iucūde affecto, qm̄ nihil hospes curiose inquirebat, tandē placentæ allatæ sunt, hospes uero tanq; nunq; placentam

κρουῖται γαστήρ, σωρόων καὶ σινειλῶν αἰσώ-
 ῶς ψωμῶς ἠδὲ. τὸ δὲ ξάνθου τὸν ἀρτοποιὸν αἰτιασα-
 μένου, καὶ τί δὲ ποτε ὠκιάρατε φαμῶν, καὶ μέλε-
 τὸ δὲ καὶ πεπόμεως αὐτὸν πλακωῖτας ὀκνῶσα-
 στας; ἐκείνῳ ἔφη, εἰ μὲν ὠμός ἐστιν ὠκιάρατα ὀκνῶ-
 κούσ, ἐμὲ τύπη, εἰ δ' οὐχ ὡς ἐλεῖ ὀκνῶσαι, μὴ ἐμὲ,
 ἀλλὰ τὴν δὲ σποιναὶ αἰτιῶ. καὶ ὁ ξάνθῳ, εἰ πρὸς τῆς
 ἐμῆς ὄψι γέγονε γυναικός, ζῶσαν αὐτὴν ἀρτίως κατα-
 καύσω. καὶ πάλιν τῆ γυναικὶν δὲ αὐτῷ συνυποκει-
 θῶσα δὲ αἰσώπυ. κελύσας οὐκ ἐληματίσας εἰς τὸ
 μέσον ἀχθῶναι, πυρὰν αὐτῷ. καὶ λαβόμενῳ τῷ γυ-
 ναικός, ἐγγὺς τῷ πυρᾶς ἠγάγε, προσδεδήσιμῳ ὡν αὐ-
 τὴν εἰς τὸ πῦρ ἐπαφῆσαι. διέτριβε δὲ πῶς καὶ πόσει-
 βλέπετο τὸν ἀγροικόν, εἰ πῶς ἀνασῶς τὸ τοιοῦδε πολ-
 μήματος εἰρξῶ αὐτὸν ἐγχειρήσειν. ὁ δὲ, καθ' αὐτὸν αὐ-
 θὺς διδοκῶσαι, ὡς αἰτίας μὴ παρούσης, τί δὲ ποτε
 ὅπως ὀργίζεται; εἰτά φησιν, οἶνοδὲσποτα, εἰ ὄψι κέ-
 κεινας δὲν γυνῶντα, ὑπόμεινόν με μῆκρον μέχρις αὐ-
 ἀπελθῶν γυνῶν μου καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγρῶ τῆ γυνῶνα,
 ὡς αὐτὸ ἀμφω κατὰ τὸ αὐτὸ κατακαύσης. ταῦτα τὸ αὐ-
 τῷ ὁ ξάνθῳ ἀκούσας, καὶ τὸ τούτου ἀκέραιον τῷ γυ-
 ναῖου θαυμάσας τῷ αἰσώπῳ φησιν, ἴσθι ἀληθῶς ἀν-
 θρωπῶ ἀπόριδρυ. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν αἰ-
 σωπῶ. ἄλλοις ἔχει σοι τὸ λοιπὸν, τὸ δ' ἐν τῷ δῶν, ἐλθῶ-
 θείας τῷ σῆς ὑπὸ δῶν. τῷ δ' ὑπὸ δῶν ὁ ξάνθῳ ἐπέ-
 ταξε τῷ αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν καὶ σκέ-
 ψασθαι, εἰ μὴ πολὺς πάρεστιν ὄχλῳ, βούλεσθαι γὰρ αὐ-
 τὸν λουθῶναι. ἀπὸντι δὲ, ὁ στρατηγὸς συναυτήσας, τῷ
 τὸ ξάνθου γνῶς αὐτὸν ὄντα, ἤρθε ποῖ σωρόοιτο. τὸ

centā gustasset conuoluens, & accipiens ipsas ut panes comedebat. Xantho autē pistore accufante, & cur nam ô execrande dicente, & absq̃ melle ac pipere placētās præparasti? Ille, inquit, si cruda est ô here placēta, me uerbera. Si uero non ut oportebat, præparata est, non me sed heram accusa. Et Xanthus: Si à mea hoc factum est uxore, uiuā ipsam nunc comburā. Atq̃ iterum uxori innuit, ut sibi obsequeretur propter Aesopū. Iusso igitur farmēta in mediū afferri, pyram succendit, & arreptā uxorem prope pyram egit, expectaturus ipsam in ignē immittere. Differebat autē aliquo modo, et circumspiciebat rusticū, si quo modo assurgēs à tali audacia prohibere ipsum aggredieretur. Sed is secū rursus considerabat, cum nulla adlit causa, quid nam sic irascitur? Deinde, inquit, ô paterfamiliās, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parumper dum digressus adducā & ipse meā ex agro uxore, ut ambas simul cōburas. Hæc à uiro Xanthus audiens, & huius sinceritatem ac generositatē admiratus, Aesopo inquit, Ecce uerē homo incuriosus. Habes accepta præmia uictoriæ ô Aesope. satis est tibi de cætero. dein uero libertatem tuam assequeris. Postridie autē Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scrutari an multa adesset turba, uelle enim lauari. Ab eunti autē prætor occurrens, & Xanthi ipsum esse cognoscens, interrogauit quonam iret, illo

δὲ, ὅκ οἶδα φαρμάκ, νομίσας ὁ στρατηγὸς τὴν ἐρώτησιν
 αὐτοῖ παρ' ἑδὲμ λογιδῶναι, εἰς εἰρητικὴν αὐτὸν ἀπαχθῆ
 ναι κελεύει. ἀπαγόμηνθ' τὸν αἰσώπῳ ἐπραξεν, ὁ
 ρᾶς ὡ στρατηγέ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθῃ; ἀ γὰρ μὴ πρὸς
 δόκησας, καὶ σωλῶτῃσά σοι, καὶ εἰς εἰρητικὴν ἥδη ἀπά-
 γομαι. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγείς ἰδί' ἑλ' ἑλ' ἀκρολογίας
 ἐφίμῳ, ἀφῆκην ἀπιγῆναι. αἰσώπῳ δὲ παραγχομηνθ'
 εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πληθῶ γν' αὐτῶθ' θεασάμηνθ'
 ὄχλῳ, καὶ λίθον ὀρᾶ κατὰ τὸ ἑλ' εἰσόδου κείνου ταυτοῦ κεί-
 μνον, ἐφ' ὅμ' ἕκασθ' ἑλ' εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
 τὸν πόδα πρὸς ἑλ' αἰε. ἑλ' εἰς τις εἰσιῶν ἐφῶ λέσας
 ὄτα, ἀρᾶς μετέθηκην. ἑλ' εἰς τις εἰσιῶν ἐφῶ λέσας
 τῶν, εἰ κελεύεις φησὶ δέσαστα λέσαστα, γν' ἀνθρώ-
 πον γν' ἑλ' βαλανεῖον τεθεάμαι. καὶ τὸ ξάνθου ἐλθόν-
 τθ', καὶ τὸ πληθῶ ἑλ' λομύων ἰδύντθ', καὶ τί ἑλ' εἰ-
 εἰπόντος, αἰσώπῳ; ἑλ' γν' ἀνθρώπου ἐφῆς ἑωρακῆναι; ὁ
 αἰσώπθ', ναί φησιν. τὸν γὰρ λίθον ἐκείνον, τῆ χειρὶ δέ-
 ξας, πρὸ ἑλ' εἰσόδου κείνου εὔρον, ἐφ' ὅμοι εἰσιόντων
 πάντων καὶ ἐξιόντων πρὸς ἑλ' αἰε. εἰς δέ τις πρὶν ἢ
 πρὸς ταῖσαι, ἀρᾶς μετέθηκην. ἐκείνον οὖν γν' ἀνθρώ-
 πον εἶπον ἑωρακῆναι, πρὸς τῆσας ἑλ' ἄλλων. καὶ ὁ ξάν-
 θθ', ἑδὲμ παρὰ ἑλ' αἰσώπῳ ἀργὸν εἰς ἀκρολογίαν. ἑλ'
 λοτὲ ποτε τὸ ξάνθου ἑλ' ἀφῆδ' ἐπανιόντων, ἑλ' τῶν
 νθ' ἑλ' αἰσώπῳ, τί δὴ ποτε οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀπόπατον
 τὰ ἑλ' γαστρός ἐκρίματα βλέψασιν; ἐκείνος ἑφῆ, ἑλ' ἑλ'
 παλαιὸς χρόνος ἀνὴρ τις ἑλ' τρυφώτορον ζώντων, πο-
 λὴν χρόνον ἑλ' ἀφῆδ' ἐκάθητο, ὡς καὶ
 τὰς οἰκείας ἐκεί διαβίβων ἀκροπατῆσαι φεγγίας. ἐξ ἐκείνων
 τὸν αἰσώπῳ δέστικότες οἱ λοιποὶ ἑλ' ἀνθρώπων, πρὸς τὰ ἑλ'
 γαστρός

nescio dicēte, existimās prætor interrogationē suā floccipendi, in carcerē ipsum abduci iubet. Inter abducēdū igit̃ Aesopus clamauit, Vides ô prætor quemadmodū recte respōderim? quę enim nō expectaui, & occurri tibi & in carcerē iam trahor. Tū prætor stupefactus respōsi prōptitudine, siuit abire. Aesopus aut̃ profectus in balneas, & multitudinē in ipsis intuitus turbæ, & lapidem uidet in medio ingressu positum, in quē singuli ingrediētes & egredientes offende bant. Hūc aut̃ unus quis ingrediens ut lauaret̃, sublatū trāsposuit. Reuersus igitur ad herū, Si uis, inquit here lauari, unū hominē in balneis uidi. Et Xātho pfecto ac multitudinē lauantiū uidēte, & quid hoc dicēte ô Aesope, nōne unū hominē dixisti te uidisse? Aesopus, certe, inqt: nā lapidē illū (manu ostendēs) ante ingressum positū reperi, in quē ingrediētes omnes & ex eūtes offende bāt. Unus uero quidā anteq̃ illi deret eleuatū trāsposuit. Illū igit̃ unū hominem dixi uidisse, pluris faciēs q̃ alios. Tū Xanthus, Nihil apud Aesopū tardū est ad responsionē. Aliquādo aliās Xantho ex latrina redeunte, & interrogante Aesopū, quid ita homines post cationem uentris excremēta aspiciunt? Ille ait, Antiquis tēporibus uir quidā delicatius uiuēs multo tempore præ delitijs in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cacauerit præcordia. Ex illo tēpore igitur timentes cæteri homines,

γαστροῦ ἀφορῶσι λύματα, μή πως καὶ αὐτὸ ἴσῳ πε-
 πόνθασι. ἀλλὰ συδέσποτα μὴ φοβῶ, ὃ γὰρ ἔχεις φρέ-
 νας. γὰρ ἡμῶν δὲ τινὲς συμποσίους συγκροτηθέντος, καὶ
 τοῦ ξάνθου σὺ τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλινηθέν-
 τῳ, καὶ τοῦ πότου ἡδὴ ὑπὸ κρατήσαντῳ, συχνὰ πλε-
 ῖλήματα μεταξὺ τούτων ἐκαλινδῆτο. καὶ τοῦ ξάνθου
 ἀρξαμένην παράττειναι, αἰσώπῳ παρεσὼς ἔφη, δέσπο-
 τα, ὁ δῖονυσῳ τρεῖς ἐκτεταταὶ κράσεις. τὴν μὲν πρώ-
 την, ἡδονῆς. τὴν δὲ δευτέραν, μέθης. τὴν δὲ τρίτην,
 ὑβρείως. καὶ ὑμεῖς οὐκ ὑπενωτότερον ἡδὴ καὶ ἡδονῆς,
 τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθῳ ἡδὴ μεθύων φη-
 σί, σιώπα, τοῖς γὰρ ἄσθι συμβέλλουσι. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ὅ-
 κωμῶ καὶ εἰς ἄσθιν κατασπαδῆσαι. τῶν δὲ σχολαστικῶν
 τις ὑποβεβεγγυμένον ἡδὴ τῆς μέθης τὴν ξάνθου ἰδῶν, καὶ
 ὄλον ἐπιεῖν, οἴνοπληγα. κατακλιθῆναι φησὶ, δυνάται τις
 ἐκπιεῖν τὴν θάλατταν ἀνθρώπῳ; καὶ ὅς, πάνυ μὲν
 οὐκ. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτην ἐκπίομαι. καὶ ὁ σχολαστι-
 κός, εἰ δὲ οὐ δύνησαι, τί ποτέ σοι τίμημα ὑπὸ γράψω;
 καὶ ὁ ξάνθῳ, τὴν οἰκίαν μου τίμημα πᾶσαν. καὶ ὑπὸ
 τούτοις καταδεδμένοι οὐκ ἀκτυλίς, τὰς σκυθῆκας
 ἐκύρωσαν. τότε μὲν οὐκ ἐλύθησαν. τῆς δὲ ὑδραίας
 πρώϊας ὀξευδρῆθέντῳ τοῦ ξάνθου, καὶ τὴν τε ὄψιν νι-
 ψαμένην, καὶ τὸν ἀκτύλιον γὰρ τῶν νίπτεται μὴ ἰδόν-
 τος, καὶ τὸν αἰσώπῳ πρὸς αὐτὸν πυθομένην. ἐκεῖνῳ δὲ
 οἶδα φησὶ, τί ποτε γέγονεν. γὰρ δὲ οἶδα μόνον, ὅτι τῆς
 οἰκίας σου τοῦ ἀλλότρου γέγονας. καὶ ὁ ξάνθῳ, ὅτι τί
 δὴ; καὶ ὁ αἰσώπῳ, ὅτι τὴν χθρὴς μεθύων, σκυθῆκου τὴν
 θάλατταν ἐκπιεῖν, ἀεὶ ταῖς ὁμολογίαις καταέθου καὶ
 τὸν ἀκτύλιον. ἀεὶ κῆνῳ, καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ μεζῶν πι-
 σῶ.

uentris inspiciunt sordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu here, ne time. Non enim sunt tibi præcordia. Die autem quodam celebrato conuiuio, & Xantho cum alijs philosophis discumbente, & potu iam inualefcēte, crebræ quæstiones inter hos uersabant, atq; Xantho incipiente turbari, Aesopus adstans ait, here, Bacchus tria possidet temperamenta: primū uoluptatis, secundum ebrietatis, tertiū contumeliæ. Et uos igitur poti iam & lætati, quæ reliqua sunt obmittite. Tum Xanthus iam ebrius ait, Tace, inferis consule. Et Aesopus, Igitur & in infernum distrahere. Ex discipulis autē quidam subebrium iam Xanthum uidens, et ut in uniuersum dicam, temulentum, O præceptor, inquit, potest ne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidem, ego enim ipse hoc ebibam. Et discipulus, At si non poteris, quā nam tibi multā irrogabo? Tum Xanthus, Domum meam depono totam. Atq; interim depositis anulis pacta firmauerunt, tum discesserunt. Postridie diluculo excitato Xantho, ac faciem lauante, & anulum inter lauandū non uidente, & Aesopum de eo interrogante. Ille, nescio, inquit quid nam factū fuerit, sed unum scio tantū, quod à domo decideris tua. Tum Xanthus, Quamobrem? Et Aesopus, Quoniā heri ebrius pepigisti mare ebibere, atque in pactis deposuisti & anulū. Et is, Tum quomodo maius fi-

σεΘ δ' ἄγορ δλωήσομαι; ἀλλὰ σου νυῦ δέομαι, εἴ τις σὺ
 θεσις, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, συμπαρίστασο καὶ
 βοήθειαν ὄρεγε, ὡς ποδι γνέδαι, ἢ τὰς γε σωθήκας λυ
 σαι. καὶ ὁ αἰσώπυΘ ποδι γνέδαι μὲν οὐκ ἔτι, λυθῶσε
 δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὴ γὰρ αὐθις τήμορον
 εἰς ταυτὸ σωέλθητε, μή τι ὅτι οὐκ ἔτι φανῆς δειλιάσας,
 ἀλλ' ἀπὸρ ὁμολόγησας παροινῶν, ταῦτα καὶ νήφων
 λέγε. λέλυτο μὲν τοι σρώματα καὶ τράπεζαν παρὰ
 τῷ ἡίονα τεθῶσαι, καὶ παῖδας ἐτοίμους σὺ ἐκπώμα
 σι ὄρεγαι σοι τὸ θαλάτῃου ὕδαρ. ἐπειδὴ δὲ σύμ
 παντα θεάση τὸν ὄχλον συσθεδραμνητότα ὑδὶ τῷ
 δέου, αὐτὸς ἀναπεσῶν, λέλυτο μὲν ἐκ τῆς θαλάτῃης πλη
 θῶσαι τὸ ἐκπώμα, καὶ ὄσο λαβῶν γν' ἐπηθῶσιν πάν
 των εἰπέ τῷ σωθηνοφύλακι, τίνας παρ' ὑμῖν πεποιή
 καμεν τὰς σωθήκας; καὶ ὅς ἀρκυνεῖτοί σοι, ὡς ὁμολό
 γησας τῷ θάλασσαν ἐκπείν. σραφείσ οὐκ σὺ πρὸς ἄ
 παντας ἔτω φράσοι. ἀνδρῶν σάμιοι, ἴσε καὶ ὑμεῖς πάν
 τως πλείους ὅσους ποταμὸς ἐκβάλλοντας εἰς τῷ θά
 λασσαν. ἐγὼ δὲ συθεδέμην μόνην τῷ θάλατῃαν ἐκ
 πείν, ἔμην καὶ ὄσο ὄζιόντας εἰς αὐτῷ ποταμὸς. οὐ
 τῷ οὐκ ὁ χολαστικός ἀπελθῶν πρότορον ὑπὸ χέτω ὄσο
 ποταμὸς ἄπαντας. εἶτα δ' οὐθὺς ἐγὼ τῷ θάλατῃαν
 μόνην ἐκπείομαι. ὁ δὲ ξάνθῷ τῷ μέλλοσαν ἐκ τούτου
 τῷ σωθήκης διάλυσι μ' ἐσεδα γνούς, ἔπαρῃδῃ. τῷ δὲ
 με τοίνυν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συρρῶσασαυρ ὑδὶ δέου
 τῷ πρᾶχθῆσεδα μέλλοντῷ, καὶ τῷ ξάνθῳ ἔτι τὰ δι
 διαχθῆτα πρὸς τῷ αἰσώπυθ φράσαντῷ, καὶ εἰπόν
 τες, οἱ σάμιοι ἀνέβησαν δύφνηδντες αὐτὸν καὶ βαυμάζου
 ντες. ὁ δὲ χολαστικός πρᾶσασῶν τῷ καῦτα τῷ ξάνθῳ,

de opus potero: Verum te nūc rogo, si qua cognitio, si qua prudentia, si qua experientia, pre-
sto sis, ac opem porrige, ut uincā, aut pacta dis-
soluam. Et Aesopus, Vincere quidem haud li-
cet, sed ut soluas pacta, efficiā. Cum hodie rur-
sus in unum cōueneritis, nullo modo uidearis
timere, uerum quæ pactus es ebrius, eadem so-
brius quoq; dic. Iube itaq; stramenta & men-
sam in littore poni, & pueros paratos cum po-
culis porrigere tibi marinam aquam. Cum aut
omnem uideris turbam concurrisse ad specta-
culum, ipse discūbens iube ex mari impleri po-
culum. Atq; hoc accepto omnibus audientibus
dic pactis præfecto, Quænam apud uos foede-
ra iniuimus? Atq; is respondebit tibi, quod pe-
pigeris mare ebibere. Conuersus igitur tu ad
omnes sic dicito: Viri Samij, scitis & uos peni-
tus q̄ plurimos fluuios prorūpere in mare, ego
aut pepigi mare solum ebibere, nō etiam exeū-
tia in ipsum flumina. Hic itaq; scholasticus eat
prius contenturus flumina omnia, deinde sta-
tim mare solum ebibam. Xanthus autem futu-
ram ex hoc pacti solutionem cognoscens, ue-
hementer lætatus est. Populo igitur ad littus
confluente ad spectaculum eius quod facien-
dum erat, cumq; Xanthus quæ edoctus fue-
rat ab Aesopo fecisset ac dixisset, Samij accla-
mauerunt laudantes ipsum, & admirantes.
Sed scholasticus Xanthi pedibus obuolutus,
& uictum

νηκῆδαί τε ὁμολογεῖ, καὶ τὰς σωθῆκας ἐδίειρ λῦ-
 σαι, ὃ καὶ πεποίηκε ξανθῷ Δυσωποῦντῷ τῷ δῆμῳ.
 Ἄκουμνῶν δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἰσώπῳ προσελ-
 θῶν τῷ ξανθῷ φησὶν. ὁ πάντα σοὶ τὸν βίον χειρῶν ἐ-
 νῶ ἐγὼ, οὐκ ἔστιν ἄξιός ἐμὲ δέσποτα τυχεῖν ἐλευθε-
 ρίας; καὶ ὁ ξανθῷ λαιδερήσας αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων,
 μὴ γὰρ οὐ βελτομνῶ μοι ἴω ἄρα πράξαι; ἀλλ' ἐξελθε
 πρὸ τῷ πυλῶντῳ καὶ σκέψαι, καὶ ἴδης δύσκορῶνας,
 ἀνάγειλόν μοι. ἀγαθὸς γὰρ οἶωνός οὗτῳ. ἐπεὶ εἰ μίαν
 ἴδης, ἄρα πονηρόν. προσελθῶν οὖν ὁ αἰσώπῳ, καὶ συμ-
 βάν οὕτω δύσκορῶνας ἐπί τινῶ ἰδῶν δεινῶ καθε-
 ζομένης, προσελθῶν τῷ ξανθῷ ἀνήγειλεν. ἄξιόν τι δὲ
 τῷ ξανθῷ ἢ ἐτόρα τούτων ἀπέπειθ. καὶ ὁ ξανθῷ θατέ-
 ραν μόνω ἰδῶν, ἔφη, ὃ κ' εἶπάς μοι κατάρρατε δύσ-
 ρακγῆαι; καὶ ὅς, οὕτως. ἀλλ' ἢ ἐτόρα ἀπέπειθ. καὶ ὁ ξαν-
 θῷ, ἐπέλιπέ σοι δραπέτα τὸ χλοῦαζεν με; καὶ λε-
 λούει αὐτὸν γυμνωθέντα τύπτεσαι. τῷ δ' αἰσώπῳ
 μαστιγασμένης, προσελθῶν τις ἐκάλει ἑαυτὸν τὸ δειπνοῦν τὸν
 ξανθόν, καὶ ὁ αἰσώπῳ ἐπι τυπτόμεντῳ ἀνέβόησεν, οἶ-
 μοι τῷ Δυσωπῶ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δεικνύοντο ἰδῶν, τύ-
 πτομαι, σὺ δ' ὁ μίαν ἰδῶν μόνω εἰς δύωχίαν ἀπει. ἔω-
 λῶ ἄρ' ἴω ἢ οἰωνοσκοπία. καὶ ὁ ξανθῷ τὸ ἀγχίνον αὐ-
 τῷ θαυμάσας, παύσαδαι λελούει τυπτόμενον. μετὰ
 δ' οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ρήτορας καλέσας
 ὁ ξανθῷ, ἐκέλευσε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τῷ πυλῶντῳ σῆ-
 ναι, καὶ μηδὲν τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχώρησαι,
 ἀλλ' ἢ τοὺς σοφούς μόνους. τῇ δὲ ᾠρᾷ τῷ αἰσώπῳ κλείσας
 αἰσώπῳ τὸν πυλῶνα, γνῶς ἐκαδέσθ. τῶν λεκλιμέ-
 των δὲ τινῶ ἐλθόντος, καὶ τὴν θύραν κτύποντος, αἰσώ-

& uictum se confitebatur, & pacta rogabat dis-
 solui. Quod & fecit Xanthus exorāte populo.
 Profectis autē ipsis in domum, Aesopus adiens
 Xanthū inquit, per omnē tibi uitam gratifica-
 tus ego, non ne dignus sum ō here consequi li-
 bertatē? Et Xanthus obiurgādo ipsum repulit
 dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante ue-
 stibulū & specularē, & si uideris duas cornices
 renuntia mihi, bonū eīm auguriū hoc: q̄ si unā
 uideas, hoc malū. Accedēs igitur Aesopus, atq̄
 cū forte duas ita cornices super quadā uidisset
 arbore sedētes, accedēs Xantho renūtiauit. Ex-
 eunte autē Xantho, altera harū auolauit, & Xan-
 thus alterā solā uidens ait, Nonne dixisti mihi
 execrāde duas uidisse te? Et is, Ita: sed altera a-
 uolauit. Tum Xāthus deerat tibi fugitiue deri-
 dere me? Et iubet eum denudatū uerberari. At
 dū Aesopus uerberabat̄, p̄fectus quidā inuita-
 uit ad cœnā Xanthū. At Aesopus inter uerbe-
 ra exclamauit, Hei mihi misero ego enim q̄ du-
 as uidi cornices uerberor, tu uero q̄ unā tātū, in
 cōuiuiū abis: uanū itaq̄ fuit auguriū. Tū Xan-
 thus solertiā eius admiratus, cessare iubet uer-
 bera. Non multis autē post diebus philosophos
 & rhetoras cū inuitasset Xanthus, iussit Aeso-
 po ante uestibulū stare, & nullū indoctū ingre-
 di sinere, sed doctos solos. Hora autē prādij clau-
 so uestibulo, Aesopus intus sedebat. Ex inuita-
 tis autē quodā profecto et ianuā pulsante, Aeso-
 pus

πῶς γινώσκοντες ἔφη, τί σείεις ὁ κύων; ὁ δὲ, νομίζεις κύων
 κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. οὕτως οὐκ ἔκαστος ἀ-
 ρκινόμενος, αὐθις ἀπῆεισὺν ὀργῆν, νομίζων ὑβρίζε-
 σθαι, τὸ αἰσώπου ταυτὰ πάντας γινώσκοντες ὄρωτωντος.
 ἐνὸς δ' αὐτῶν ἠόψαντο, καὶ τί σείεις ὁ κύων ἀκούσαν-
 τος, καὶ τὴν τε κέρην καὶ τὰ ὦτα ἀρκειθγῆντος, αἰ-
 σῶπτος αὐτοῦ ὀρθῶς δοκιμάσας ἀρκειθείσθαι, ἀνοίξας
 πρὸς τὸν δεσπότην ἤγαγε, καὶ φησὶν, εἰ εἰς τῶν φιλοσό-
 φων συσταθῆναι ἔβη ἤλθον ὡς εἴπωτα, πλὴν οὐκ ἔ-
 μόνος. καὶ ὁ ξάνθος σφόδρα ἠθύμωσε, παραλελογί-
 σθαι οἰκθεὶς ὑπὸ τῶν κληθγῆτων. ἔτι δ' ὑδραίας συελ-
 δόντος οἱ κληθγῆτος ὑπὸ τῶν στρατιῶν, γενέσθαι
 τῶν ξάνθου, φάσθαι, ὡς εἰσὶν ὡς λαθνηγῆται, ἐπεθύ-
 μεις μὲν αὐτὸς εἰς τὸ γινώσκειν ἡμᾶς, αἰδούμενος δὲ, τὸν
 σαπρὸν ὑπὸ τῶν πυλῶντος ἔσθας αἰσώπου, ὡς πλοπῆ-
 λακίσει, καὶ κυύας ἡμᾶς ἀρκαλέσει. καὶ ὁ ξάνθος, ὅ-
 ναν τὸν εἶναι, ἢ ὑπάρχει; ἀκῆνοι, εἰ μὴ ῥέγχομεν, ὑπάρ-
 χει δὲ τὰχος μετακλήσει αἰσῶπτος, καὶ ὄρωτηθεὶς σὺν
 ὀργῆν, τὸ χῆμα τῶν φίλων ἀτίμως ἀπέσρεψεν, ἔφη.
 οὐχὶ σὺ μοι εἴπωτα γινέσθαι, μή τινα τῶν ἰδιωτῶν
 καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν εἶσαι πρὸς τὴν σὺν συελθεῖν
 δύωχίαν, ἀλλ' ἢ τῶν σοφῶν μόνους; καὶ ὁ ξάνθος, καὶ
 τινὸς οὕτοι, οὐ τῶν σοφῶν; καὶ ὁ αἰσῶπτος, εἰ μὴ ἀμη-
 χανῆ. αὐτῶν καὶ γὰρ ἡ πῶντων τὴν θύραν, καὶ μὲν γινώ-
 σκοντες ὄρωτωντος, τί ποτε σείεις ὁ κύων, εἰ ὅστις αὐ-
 τῶν συηῆκε τὸν λόγον. ἐγὼ γὰρ ὡς ἀμαθῶν πάντων φα-
 νγῆτων, εἰς τὰς τῶν εἰσὶν γαγον, πλὴν τὸν σοφῶν τῶν-
 τος ἀρκειθγῆτα μοι. οὕτως οὐκ ἔστι τὸ αἰσώπου ἀρλελο-
 γημῆτος, ὀρθῶς ἀπαντῶν λέγειν αὐτὸν ἐψηφίσαντο.

pus intus ait, Quid mouet canis? Ille putans canis uocari, iratus discessit. Sic ergo unusquisque ueniens rursus abibat iratus, putans iniuria affici, Aesopo eadem omnes interrogante. Cum autem unus ipsorum pulsasset, & quid mouet canis audiisset, & caudam et aures respondisset, Aesopus ipsum recte iudicans respondisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, Nullus philosophus ad conuiuium tuum uenit o heri praeter hunc solum. Et Xanthus ualde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. Postridie cum uenissent inuitati ad literarium ludum, accusabant Xanthum dicentes, ut uideris o praceptor, cupiebas quidem ipse continere nos, sed ueritus, putridum in uestibulo constituisti Aesopum ut nos iniuria afficeret, et canes uocaret. Et Xanthus, In somnium ne id est, an uera res? Tum illi, Nisi stertimus, uera res. Et celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cum ira, cuius rei gratia amicos ignominiose amolitus esset: ait, Non tu mihi heri mandasti, ne quem uulgarium ac indoctum hominem permittere in tuum conuenire conuiuium, sed solos doctos? Tu Xanthus, et quales hi? nonne docti? Et Aesopus, Nullo pacto: ipsis etenim pulsantibus ianuam, et me intus rogante, quid nam moueat canis, neque quoscumque eorum intellexit sermonem. Ego igitur cum indocti omnes uiderentur, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc qui docte respondit mihi. Sic igitur cum Aesopus respondisset, recte omnes dicere ipsum confirmarunt.

Ac post

καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν Ἰναὸς ὁ ξανθός, ἐπομίνε τοὺς αἰ-
 σώπου, πρὸς τὰ μνήματα παρεγγύθη, καὶ ἅ γν ταῖς
 λάρναξι ὑπὲρ γραμματαὶς ἠὲ ἀναγινώσκων, ἑαυτὸν ἔ-
 τέρπει. τοὺς δ' αἰσώπου γν τινι τούτων ἐγκεχαραγμέ-
 να σοιχεῖα ταῦτα ἰδόντες, α β δ ο ε θ χ. ὑπὲρ δέ-
 ξαντός τε τοῦ ξανθοῦ, καὶ ὁμομίνε εἰ ἄρα ταῦτα εἰδείη.
 ὑπὲρ μελῶς ἐκένθη σκεψάμενοι, ὅχ οἴος τ' ἐγγύθη τῷ
 τούτων εὐρεῖν ὁμοσάφην, καὶ ὁμολόγησεν ἀκρῆσαι
 τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ αἰσώπης, εἰ ὁμοσάφης ἔστι σήλης ὡ δέ-
 σποτα θησαυροῦ ὑποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ; καὶ ὅς,
 θάρσει, λήψῃ γὰρ τῷ ἐλδουθείαν σου, καὶ τὸ ἡμῖσιν
 τοῦ χρυσοῦ, τότε ὁ αἰσώπης ἀποχῶν ἔστι σήλης βήμα-
 τα τέσσαρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησαυροῦ καὶ
 ἠὲ ἐκεῖ τοῦ δούποτι, λέγων, δός μοι τῷ ἐπαγγε-
 λίαν, δὲ ἡς εὐρεῖν τὸν θησαυροῦ. καὶ ὁ ξανθός, οὐχ ὅσα
 ἀμὲ εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νοῦν τῶν σοιχείων μοι φρά-
 σῃς. τὸ γὰρ μαθεῖν ὅσο, πολὺ τ' εὐρήματα ἔμοι τιμῶ
 τέρου. καὶ ὁ αἰσώπης, ὁ τὸν θησαυροῦ ἀπορύξας γν ταῦ
 θα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διεχάραξε ταῦτα, ἅ καὶ
 φησὶν, α ἀκρῆσαι, β βήματα, δ τέσσαρα, ο ὀρύ-
 ξας, ε εὐρήσεις, θ θησαυροῦ, χ χρυσοῦ. καὶ ὁ ξανθός,
 ἐπειδή πορ οὕτως ἐπίβολος εἶ καὶ πανδύρος, ὅ λήψῃ
 σου τῷ ἐλδουθείαν. καὶ ὁ αἰσώπης, ἀναγγελάδου θλιῶαι
 ὡ δέσποτα τοῦ χρυσοῦ τοῦ βασιλεῖς Βυζαντίου. ἐκείνου
 γὰρ τεταμίδυται. καὶ ὁ ξανθός, πόθεν τοῦτ' οἶδα; ἀ-
 κένθη, ἐκ τῶν σοιχείων. ὅσο γὰρ φησὶν, α ἀπόδω,
 β βασιλεῖς, δ διονυσίω, ο ὄμ, ε εὐρεῖν, θ θησαυ-
 ροῦ, χ χρυσοῦ. καὶ ὁ ξανθός ἀκούσας τοῦ βασιλέως εἰπὼν
 τὸ χρυσοῦ, τοῦ αἰσώπῳ ἔφη. λαβὼν τὸ ἡμῖσιν τοῦ ἐρ-
 μάτιος

Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequente Aesopo ad monumēta accessit. Et quæ in arcibus erant epigrammata legēs, seipsum delectabat. At Aesopo in quadā ex ipsis insculptas literas has uidente, α β δ ο ε θ χ, ostendenteq; Xantho, atq; rogante, an hasce nouisset: diligēter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationem, ac falsus est dubitare omnino. Tum Aesopus, Si per hanc columnulā ô here thesaurū ostendā tibi, qua re me remunerabis? Et is, confide, accipies enim libertatem tuam, atq; dimidiū auri. Tunc Aesopus distans à cippo passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero dicens, Da mihi promissum per quod inuenisti thesaurū. Et Xanthus, Nō si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris: nam scire hoc multo re inuenta mihi pretiosius. Et Aesopus, Qui thesaurū infodit, hic ut uir eruditus literas insculpsit has, quæ & inquit, α recedens, β passus, δ quatuor, ο fodiens, ε inuenies, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus, Quia ita solers es & astutus non accipies tuam libertatem. Et Aesopus, Renūciabo dandum aurum ô domine regi Byzantinorum: illi enim reconditum est. Et Xanthus, unde hoc nosti? Et ille, Ex literis: hoc enim inquit, α redde, β regi, δ Dionysio, ο quem, ε inuenisti, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus audiens regis esse aurum, Aesopo ait, Accepto dimidio lu-

μαίε, ἡσυχαστῶν. καὶ κείνῳ, ὃ σὺ μοι νῦν ἴσῳ παρέχεις·
 ἀλλ' ὁ χρυσίον γίνταυθῶι κατὰ φύξας, καὶ ὅπως, ἀκουσον.
 ἴσῳ καὶ λέγει τὰ γράμματα, α ἀνελόμενοι, β βαδίσ-
 σαντῶν, δὲ διέλιπε, ο ὄν, ε εὔρετε, θ θησαυρῶν, χ χρυ-
 σίον. καὶ ὁ ξάνθῳ, δὲ ὄφισιν, εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς αὐτῷ
 τῶν θησαυρῶν διελώμεθα, καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίαν ἀπο-
 λάβης. ἐλθόντων ἔν, ὁ ξάνθῳ φοβόμενῳ τὸ τῷ αἰσώ-
 πῳ λάλομ, εἰς εἰρηκτῶν αὐτῶν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆναι.
 καὶ ὁ αἰσώπῳ ἀπαγόμηνῳ, τοιαῦταί φησιν εἰσιν ἀε-
 ὑποχέσεις τῶν φιλοσόφων; ὅχι ὅτι γὰρ ἔκ ἀρλαμβάνω
 καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς διδωμωτήριον κελύεις
 βληθῆναι με. ὁ μὲν ἔν ξάνθῳ ἐκέλευσεν αὐτῶν ἀρλυ-
 θῆναι, καὶ πρὸς αὐτῶν ἔφη. πάννυ καλῶς φης, ἴν' ἐλευθε-
 ρίας τυχῶν, σφοδρότορός με γῆνη κατήγορῳ. ὁ δὲ αἰ-
 σώπῳ εἶπεν, ὅτι ποτέ με ἔχεις κακῶν ποιῆν, ποίει,
 πάντως καὶ ἄκων ἐλευθέρωσιν με. ἢ τῷ δὲ αὐτῶν λαορῶν
 τούτους συνέπεδ' ἐπὶ τοῖσ' αὐτῶν γ' ἰσάμω. πάνθ' ἡμῶν ἔορ-
 τῆς ἀγομῆνης ἀέφνης ἀετῶν κατὰ πῆξας, καὶ τῶν διημό-
 σιων ἀρπάσας διακτύλιον, εἰς δούλου κόλπον ἀφῆκον.
 οἱ μὲν οὖν ἰσάμιοι δορυβηθῆντῶν, καὶ εἰς πλείω πῶδι
 τῷ δὲ τῷ σιμείω πεσόντῶν τὴν ἀγωνίαν, ἢ τῷ τῶν ἀ-
 θροισθῆντῶν, ἢ ἔξω τῶν δαίμων τῷ ξάνθῳ, ἀ τε πρῶτον
 τῶν πολιτῶν ὄντος καὶ φιλοσόφου, σφίσι τὴν κρίσιν τῷ
 σιμείω ἔδρασα φῆσαι. ὁ δὲ, τῶν ὄλων ἐπαπορῶν, χρόνον ἡ-
 τησε, καὶ ἀφῆκεν οἴκαδ' ἐ, πολὺς ἢ ἀθυμῶν, καὶ
 τῷ λύπῃ βαπτίζομηνῳ, οἷα δὲ μηδὲν κερῖναι δυνάμε-
 νῳ. ὁ δὲ αἰσώπῳ τὴν ἀθυμίαν συννοήσας τῷ ξάνθῳ,
 πρὸς αὐτῶν, λέγει. τῷ χείρῳ ὡς λέω οὐτῶ ἔτω διατελεῖς
 ἀθυμῶν; ἐμοὶ πρὸς ἀνάθευ, χείρῳ εἰπῶν τῷ λυπῆσθαι.
 αἰετομ

eri, taceto. Et ille, Non tu mihi nūc hoc præbes sed qui aurū hic infodit. Ac quemadmodū, audi: hoc eī dicūt literæ, α acceptū, β uadentes, A diuidite, ο quē, ε inuenistis, θ thesaurū, χ auri. Et Xāthus, Venias inquit, in domū ut & thesaurū diuidamus, & tu libertatē accipias. Profectis ergo, Xanthus timēs Aesopi loquacitatē in carcerē ipsum iussit inijci. Et Aesopus inter abducendū, Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorū; nō solū enim non accipio meā libertatē, sed & in carcerē iubes inijci me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei: Nimirū recte inquis, ut parta libertate uehementior sis cōtra me accusator. Tū Aesopus dixit, Quodcūq; mihi potes facere, fac malū: omnino uel inuitus liberabis me. Ea uero tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Cum publicē festū celebraretur, repente aquila deuolās, & publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaq; Samij perterriti, & in plurimū ob hoc prodigium cum incidissent mœrorem, in unum coacti, cœperūt rogare Xanthū, quòd primus ciuiū esset & philosophus, ut sibi iudiciū prodigij manifestaret. At ille omnino ambigens tempus petijt. Et profectus domum multum erat tristis, & solitudinibus immerfus, ut qui nihil iudicare posset. Sed Aesopus mœrore Xanthi cognito, adiens ait, Qua causa ô here, sic perseueras tristari; mihi cōmitte, ualere iusso mœrore:

αἰσώπυ δ' εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἶπε τοῖς σαμίοις, ὡς
 ἐγὼ μὲν οὔτε σημεῖον οὐδέ τι ἐπαίδ' οὐδέ τι οἰωνοσκό-
 πῃν, πᾶσι δ' ἐμοὶ πρόσσει πολλῶν πῆραν εἰδὼς, αἰ-
 τὸς ὑμῖν τὸ ζητούμενον λύσει. καὶ μὲν αὐτὸς ὑπὸ τύχῃ
 ἐλύσεως δ' ἔσποτα, σὺ τὴν δόξαν ἀκρίσει τιόττω χρω-
 μένῃ δούλω. ἀν' ἀκρίτῃ, ἐμοὶ μόνῃ ἢ γὰρ δούτῃν προσ-
 τριβήσεταί ὑβρις. πεισθεὶς οὖν ὁ ξάνθῃ, καὶ ἐλύσε-
 ραίας εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας, καὶ κατασὰς εἰς τὸ
 μέσον κατὰ τὰς ὑποθήκας αἰσώπου διελέχθη τοῖς συ-
 νεληθῶσι. οἷ δ' οὐδέως ἠξίου τὸν αἰσώπου κληθῆναι.
 τὸ δ' ἀποκρινόμενος καὶ σάνθῃ ὑπὸ τῷ μέτρῳ, οἱ σάμιοι
 τὴν ὄψιν αὐτῷ κατανοήσαντες, ὄρεσχευόμενοι ἐφώ-
 νοιεν, αὐτῇ ἢ ὄψις σημεῖον λύσει; ἐκ τῆς αἰσχρῆς τούτου
 τί ποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ
 αἰσώπος κατασείσας τῇ χειρὶ, καὶ ἠσυχίαν αἰτήσας γε-
 νέσθαι, φησὶν. ἄνδρες σάμιοι, τί με τὴν ὄψιν σκώπη-
 τε; οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειν χρῆ-
 πολλάκις γὰρ καὶ τῆς φάουλῃ μορφῆς χροῦ νοῦν ἢ φύσιν
 γίνεσθαι. ἢ τὴν ἐξωθεν τῶν κρομμίων μορφῶν σκοπεῖ-
 τε ὑμεῖς, ἀλλ' ὅ τὴν γὰρ γούσι τὸ οἶνον; ταῦτα τὸ αἰ-
 σώπου πάντες ἀκούσαντες, ἔλεγον. αἰσώπε, εἴ τι δ' ὕ-
 νασαι, λέγε τῇ πόλει. καὶ ὁ μετὰ παρρησίας ἔφη. ἄν-
 δρες σάμιοι, ἐπειδ' ἠπὸρ ἢ τύχη Φιλονείκος ἔστα, δόξης
 ἀγῶνα τέθεικε δ' ἔσποτα καὶ δ' ἄλλω. καὶ μὲν ὁ δούλῃ
 ἠπὸρ φανῆ τ' ἔσποτα, δ' ἄμασι γὰρ ἐλύσεταί. εἰ δ'
 ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαττον καὶ ἔττω πληγαῖς ξανθήσεται.
 εἰ ὑμεῖς δ' ἄρα ἐλευθερίας παρρησίαν χαίρεισθε μοι,
 ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδελῶς τὸ ζητούμενον φράσω. τότε ὁ δὴ-
 μῃ ἀκρίμιας γλώττης πρὸς τὸν ξάνθου ἔβρω, ἐλυθέ-

Cras in forum profectus dic Samijs, Ego neq; prodigia soluere didici neq; augurari, sed puer mihi est multarū rerū peritus, ipse uobis quaesitum soluet. Et si ipse cōsecutus fuero solutionē here, tu gloriā reportabis, tali utens seruo. Sin minus fuero cōsecutus, mihi soli erit dedecus. Persuafus igit Xanthus, & postero die in theatrū profectus, & astās in medio secundū admonitiones Aesopi cōcionatus est ijs qui cōuenerāt. Illi uero statim rogabant Aesopū acciri: qui cū uenisset, staretq; in medio, Samij facie ipsius cōsiderata, deridētes clamabāt, Hæc facies prodigiū soluet; ex deformi hoc qd unq; boni audiemus; atq; ridere cœperunt. Et Aesopus extēta manu silētio petito inquit, Viri Samij, qd faciē meā cauillamini: nō faciē, sed animū respicere oportet. Sepe enim in turpi forma bonum animū natura imposuit. An uos exteriorem testarū formā cōsideratis, ac nō potius interiorē uini gustū? Hæc ab Aesopo cū audissent, oēs dixerūt: Aesope, si quid potes, dic ciuitati. Et ille audacter ait: Viri Samij, qm̄ fortuna, quæ cōtentionis studiosa est, gloriæ certamē proposuit dño & seruo: & si seruus inferior uideat̄ domino, uerberib. cæsus abibit: sin aut̄ præstātior nihilo minus & sic uerberib. lacerabit̄: si uos per libertatē loquēdi mihi fiduciā induleritis, ego nunc uobis intrepide quaesitū narrabo. Tunc populus uno ore clamabat ad Xanthū, Liber-

ρωσον αἰσώπυ, ἵππακονσον σαμίους, χάρισαι τὴν ἐ-
 λδουθερίαν αὐτῷ τῇ πόλει. ὁ δὲ ξαίνθθ, οὐκ ἐπγίνδυε.
 καὶ ὁ πρῦτανις ἔφη. ξαίνθε, εἰ μὴ σοι δοκεῖ ἵππακόνουσαι
 τῷ δήμῳ, ἐγὼ τῆσδε φιλώρας αἰσώπυ ἐλδούθορον αὐ-
 ποιήσαιμι, καὶ τότε σοι ὁμότιμθ ἔσαι. τῶν καὶ ταῦτα
 τόνω ὁ ξαίνθθ ἀνάγκη τὴν ἐλδουθερίαν ἀπέδωκε.
 καὶ ὁ κίρρυξ ἐβόα, ξαίνθθ ὁ φιλόσοφθ ἐλδουθοροῖ σα-
 μίοις τὸν αἰσώπυ. καὶ τούτῳ πούρας ὁ τῷ αἰσώπυ
 λόγθ εἰλήφει, φαρμύτ πρὸς τὸν ξαίνθον, ὡς καὶ ἄκωρ
 ἐλδουθορώσει με. αἰσώπθ οὐκ ἐλδουθερίας τυχῶν, σὰς
 εἰς τὸ μέσον, ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ὁ μὲν ἀετὸς ὡς ἴσε, βα-
 σιλεὺς τῶν ὀρνίθων ἔστιν. ὅτι δὲ τὸν στρατηγικὸν διακτύ-
 λιον οὗτθ ἀετῶσας ἀφῆκον εἰς δούλου κόλπον, ἔδω-
 σιμειώσειν βούλεται, ὅτι τῶν νωὶ βασιλέων τις βύλε-
 ται ὑμῶν τὴν ἐλδουθερίαν δουλωσαι, καὶ εἰς λευκίς νό-
 μος ἀκέρους δειξαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμιοι ἀκούσαντες,
 κατηφείας ἐπλήθησαν. μετὰ δ' ὅ πολὺν χρόνον καὶ
 γράμματα παρὰ κροίσου τῷ λυσιῶν βασιλέως ἤκει
 σαμίους, λελδούντα τὸ ἀπὸ τῆσδε φόρους αὐτῷ παρέ-
 χειν, εἰ δὲ μὴ πείθοντο, πρὸς μάχην ἐτοίμως εἶναι. ἐ-
 βουλόσαντο μὲν οὐκ ἅπαντες. ἔδεισαν γὰρ ἵππα-
 κωὶ γγνέδαι τῷ κροίσῳ, σιωπῶσιν μὲν τοι εἶναι καὶ αἰ-
 σώπυ ἐρωτῆσαι. καὶ κένθ ἐρωτηθεὶς εἶπε. τῶν ἀρχόν-
 των ὑμῶν γνώμην δεδιωκότων εἰς φόρον ἀπαγαγὼν
 ἵππακόνειν τῷ βασιλεῖ, συμβολὴν μὲν οὐδ' ὡς, λό-
 γον δὲ ἐρῶ ὑμῖν, καὶ εἰσεθε τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δὴ αὐ-
 ὁδοὺς ἔδειξεν γν' τῷ βίῳ, θατόραν μὲν ἐλδουθερίας,
 ἥς μὲν ἀρχὴ δύσβατθ, τὸ δὲ τέλθ ὁμαλόν. θατόραν
 δὲ δουλείας, ἥς ἡ μὲν ἀρχὴ δύπετὸς τε καὶ βασίμθ,
 τὸ δὲ

tate dona Aesopū, obtempera Samiis, largire libertatem eius ciuitati. At Xanthus non annuebat. & prætor ait, Xanthe si tibi non placet auscultare populo, ego hac hora Aesopū libertate donabo, et tunc tibi æqualis fuerit. Tunc igitur Xanthus necessariò libertatem reddidit. Et præco clamauit: Xanthus philosophus liberū Samiis largit̃ Aesopū. Atq; interim finē sermo Aesopi accepit, dicētis Xātho, Vel inuitus me libertate donabis. Aesopus itaq; libertatē cōsequutus, stans in medio ait, Viri Samij, aq̃la ut scitis, regina auuū est: qm̃ aūt imperatoriū anulum hæc raptū demisit in serui sinū, hoc significare uult, quendā ex ijs qui nūc sunt regē, uelle uestrā libertatē in seruitutē redigere, atq; sanctitas leges irritas facere. His auditis Samij mœrore repleti sunt. Sed non multo post tempore & literæ à Cræso Lydorū rege uenerūt ad Samios, iubētes eis ab illo tēpore ut tributa sibi penderēt, sin minus obtēperauerint ut ad pugnā se pararēt. Consultabāt igitur uniuersi, timuerūt eū subditi fieri Cræso, cōducibile tñ esse et Aesopū cōsulere. Et ille cōsultus ait, cū principes uestri sententiā dixerint de tributo dādo obtēperādū esse regi, cōsiliū iā minime, sed narrationē uobis afferā, & scietis qd cōducat. Fortuna duas uias ostēdit in uita, alterā libertatis, cuius principiū accessu difficile, sed finis planus: alterā seruitutis cuius principiū facile et accessibile,

τὸ δὲ τέλος ἐπώδωμον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι
 ἀνέβησαν. ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἐκόντες οὐ γινόμε-
 θα δούλοι. καὶ τὸν πρῶτον οὐ σὺ εἰρήνην ἀπέπεμ-
 ψαν. ὁ μὲν οὖν Κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβελύσατο πό-
 λεμον κατὰ Σεμίωρ Λινεῖν. ὁ δὲ πρῶτος ἀνὴρ ἐγ-
 κην, ὡς οὐκ αὐτὸν δυνάμειν Σεμίος ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, αἰσω-
 πον παρ' αὐτοῖς ὄντος, καὶ γνώμας ὑποτιθέντος. δυνή-
 δὲ μάλλον εἶπεν ὁ βασιλεὺς, πρέσβεις ἀποσείλας ἐξαι-
 τῆσαι παρ' αὐτῶν αἰσωπὸν, ὑποχόμενον αὐτοῖς αὐτῶν
 αὐτῶν χάριτας ἄλλας τε δώσειν, καὶ λύσειν τὴν ὑπὸ τῆσ-
 μιν φόρον. καὶ τότε τάχα οἷός τε ἔσῃ τούτων πόλι-
 γγέσθαι. καὶ ὁ μὲν Κροῖσος κατὰ ταῦτα πρῶτον
 ἀποσείλας, ἐκδύτον ἔπειτα τὸν αἰσωπὸν. σάμιοι δὲ ἴδοντες
 ἐκδιόσθαι γνώμης ἐγγύοντο. αἰσωπὸς δὲ ἴδων μαθὼν,
 εὐνέσθαι τὴν ἀγορᾶς ἔσθαι, καὶ φησὶ. ἄνδρες σάμιοι, κα-
 γὼ μὲν πόλι πολλοῦ ποιῶμαι παρὰ τοῦ πόδας ἀφικέ-
 σθαι τῷ βασιλέως, ἐδέλω δὲ ὑμῖν γῆνα μῦθον εἶπεῖν.
 καὶ ὅν χρόνον ὁμόφωνα ἴω τάδε ζῶσα, πόλεμον οἱ λυκοῖ-
 ροῖς προβάτοις συνηψαν. τὴν δὲ λιανὴν συμμαχού-
 των τοῖς θρέμμασι, καὶ τοῖς λύκοις ἀποσοβούτων, οἱ
 λύκοι πρῶτον ἀποσείλαντες, ἔφασαν τοῖς πρόβα-
 σιν, εἰ βούλοιντο βιοῦν εἰρήνην καὶ μηδὲν πόλεμον
 ὑποπέσειν, τοῖς κίνας αὐτοῖς ἐκδιώσειν. τὴν δὲ προβά-
 των ὑπὸ ἀνοίας πειθεσθέντων, καὶ τοῖς λιανῶν ἐκδιεσωκό-
 των οἱ λύκοι τὰς τε λιανὰς διεσπάρσαν, καὶ τὰ πρόβα-
 τα ῥᾶστα διέφθειραν. οἱ σάμιοι τίνουσι τὸ μῦθον βάλαν-
 μα συννοήσαντες, ὥρμησαν μὲν πρῶτον ἐαυτοῖς καταχεῖν
 τὸν αἰσωπὸν, ὁ δὲ δὲκινέχεν, ἀλλὰ τοῖς πρῶτον συ-
 ναποπλόντας, πρὸς Κροῖσον ἀπήει. ἀφικόμενος δὲ αὐ-

finis autem laboriosus. His auditis Samiꝝ exclamauerunt, nos cum simus liberi, serui esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Crœsus decreuit bellum in Samios mouere, sed legatus retulit, non poteris Samios debellare, quandiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, ô rex legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc fortè poteris eos superare. Et Crœsus his persuasus, legato misso dedi sibi petebat Aesopum. Samiꝝ autem hunc tradere decreuerunt. Quo cognito, Aesopus in media concione stetit, ac inquit: Viri Samiꝝ, & ego permulti facio ad regis pedes proficisci, sed uolo uobis fabulam dicere: Quo tempore animalia inter se loquebantur, lupi bellum ouibus intulerunt. unà uero cum ouibus canibus præliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato misso dixerunt ouibus, si uoluerint uiuere in pace, & nullum suspicari bellum, ut canes sibi traderent. Ouibus ob stultitiam persuasis, & canibus traditis, lupi & canes dilacerarunt, & oues facillime occiderunt. Samiꝝ igitur, fabulæ sensu cognito, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille uero non tulit, sed cum legato unà soluit, & ad Crœsum se conferebat. Profectis autem

τῶν εἰς λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπεσθαι αὐτῷ πάντα τὰ
 αἰτωποῦ θεασάμενος, ἠγανάκτησε λέγων, ἴδτε ποτα
 πὸν ἀνθρώπων ἐμποδῶν μοι γέγονε νῆσον ἕπο τάξαι
 τοσαύτως; καὶ ὁ αἰσώπῳ μέγιστε βασιλεῦ, ὃ βία ὃ
 δὲ ἀνάγκη πρὸς σε παρεγγόμενος, ἀλλ' αὐθαίρετος πα
 ρεῖμι. ἀνάγκη δὲ με μικροῦ ἀπέσαι. ἀνὴρ τις ἀκείδαις
 συλλέγων καὶ ἀποκτειννύς, εἶλε καὶ τέτηξα. ἐπεὶ δὲ
 καὶ κείνορ ἠβόλησε λιτεῖναι, φησὶν ὁ τέτηξ. ἀνδρῶν περὶ
 με μάττω ἀνέλκεις. ἐγὼ γὰρ οὔτε σάλχῳ βλάπτω, οὔτ'
 ἄλλο τι τῶν ἀπάντων σε ἀδικῶ. τῆς λιπύσει δὲ τῶν γν' ἐμοὶ
 ὑμῶν ἢ δὲ φθέγγομαι, τὸρ πῶν εἰς ὄδοι πόρους. φων
 ῆς οὐκ παρ' ἐμοὶ πλέον ὃ δὲ ἐμὴ εὐρήσεις. καὶ κείνῳ ταῦτα
 ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιγῆαι. καὶ γὰρ γὰρ ὁ βασιλεὺς τῶν
 σῶν ποταμῶν ἀπῆομαι, μή με εἰκῆ φρονδύσης. ὃ δὲ γὰρ οἶός
 τ' εἰμι ἀδικῆσαι τίνα, γν' οὐτελεία δὲ σώματῳ γυ
 ναῖου φθέγγομαι λόγου. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα
 καὶ οἰκτεράς αὐτῶν, ἔφη. αἰσώπῳ ἔκτισέ γὰρ σοὶ δίδωμι
 τὸ ζῶν, ἀλλ' ἢ μοῖρα, ὃ γὰρ θέλεις, αἰτεῖ καὶ λήψη. καὶ
 ὃς, λέομαι σου βασιλεῦ, διαλλαγήθῃ σαμίους. τῷ δὲ βα
 σιλέως εἰπόντῳ, διήλλαγμα. πρὸς αὐτῶν ἐκείνῳ ὑπὸ τῶν
 γῶν, χάειτὰς τε αὐτῶν ὡμολόγει. καὶ μετὰ τῶν εἰς οἰ
 κείους συγγραψάμενος μύθους, εἰς μέλαι καὶ νυῖ φε
 ρομενίους, παρὰ τῶν βασιλείῃ κατέλιπε. διεξάμενος
 δὲ παρ' αὐτῷ γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς γνέκεν αἰσώ
 πῳ τῶν διήλλακται, καὶ δῶρα πολλὰ, πλούσιος ἔπα
 νῆλθον εἰς σάμου. οἱ μὲν οὐκ σάμιοι εἰς αὐτῶν ἰδόντες, σεμ
 ματά τε αὐτῶν προσώεγκαν, καὶ χρὸς ἐπ' αὐτῶν συ
 νεήσαντο. ὃ δὲ αὐτῶν τά τε τῶν βασιλέως ἀνέγνω γράμ
 ματα, καὶ ἀπέσειξεν ὡς τῶν εἰς αὐτῶν γηρομενίῳ πρὸς
 τῷ

in Lydiã, rex ante se stantẽ Aesopũ uidẽs, indignatus est, dicẽs: Vide qualis homũcio impedĩ mēto mihi ad tantã infulã subiugandã fuit. Tũ Aesopus, Maxime rex non uĩ neq; necessitate coactus ad te ueni, sed spõte adsum. Patere aut me parũper audire. Vir qdã cũ locustas caperet occideretq;, cepit & cicadã, cũ & illã uellet occidere, inquit cicada, ô homo ne me frustra occidas; ego em̃ neq; spicã lædo neq; alia in re quapiã iniuriã te afficio, motu uero quẽ in me sunt mēbranularũ suauiter canto delectãs uiatores. præter igit̃ uocẽ in me amplius nihil inuenies. Et ille his auditis permisit abire. Et ego itaq; ô rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas. nõ enim possum iniuriã quẽq; afficere, sed in uili corpore generosum loquor sermonem. Rex aut̃ miratus simul & miseratus ipsum, ait, Aesope non ego tibi largior uitã sed fatũ. ergo quod uis pete, et accipies. Et ille, Rogo te, ô rex, recõciliare Samijs. Cumq; rex dixisset, Recõciliatus sum, procidens ille in terrã, gratiasq; ei agebat, & post hæc suas cõscripsit fabulas, quas in hunc usque diem extantes apud regem reliquit. Acceptis aut̃ ab ipso literis ad Samios, q̃ Aesopi gratia eis reconciliatus fuerit, atq; muneribus multis, nauigauit in Samum. Samij igitur hunc uidentes, coronasq; ei intulerũt, & tripudia eius gratia constituerunt. Ille aut̃ & regis literas legit, & ostendit quòd sibi donatam à populo

τὸ δ' ἡμᾶς ἐλευθερίαν, ἐλευθερία πάλιν ἡμῶν ἔτατο. με-
 τὰ δὲ ἄρα τῆς νῆου ἀπάρας, πόρῃ τὴν οἰκουμένην,
 τοῖς ἀπανταχοῦ τῶν φιλοσόφων διαλεγόμενοι. ἀφι-
 κόμενοι δὲ καὶ πρὸς Βαβυλῶνα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφί-
 αν ὑπερβαλέμενοι, μέγας παρὰ τοῦ βασιλεῖς λυκίῳ
 ἐγγύς. κατ' ἐκείνους γὰρ αὐτὸν χρόνον οἱ βασιλεῖς πρὸς
 ἀλλήλους εἰρήνῃ ἔχοντες, καὶ τέρψεως χάρις προβλή-
 ματα τῶν σοφιστικῶν πρὸς ἀλλήλους γράφοντες ἐπιει-
 που. ἀπὸ οἱ μὲν ὑπερλόμοιοι, φόρος ὑπὸ ῥητοῖς πρὸς τῶν
 πεμπόντων ἐλάμβανον, οἱ δὲ μὴ, αὐτὸν ἴσους παρεῖχον. ὁ
 τοίνυν αἰσώπυ τὰ πεμπόμενα τῶν προβλημάτων λυ-
 κίῳ συνῶν ἐπέλυε, καὶ δύσδοκιμῶν ἐποίησε τὸν βασι-
 λεῖα. καὶ αὐτὸς δὲ ἄρα λυκίῳ ἔτορα τῆς βασιλεύσει
 αὐτὴν πεμπῶν, ὧν ἀλύτων μόνοντων, φόρος ὁ βασιλεὺς
 ὅτι πλείους εἰσέπρατῆν. αἰσώπυ δὲ μὴ παιδικοποιεῖ
 μενοι, γὰρ πινὰ τῶν ὀυγγῶν γῆνον τὴν ἑλπίσειν εἰσεποιή-
 σατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τοῦ βασιλεῖς προσγέ-
 κας, συνέστη. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον τὸ ἔννον τῆ
 τῆ θεμελίου παλακῆ συμφθαρῆται. αἰσώπυ ἄρα
 γνῶς, ἀπελαύνειν ἔμελλε τοῦ οἰκίας. ὁ δὲ, τῆ κατ' ἐκείνῃ
 ὀργῆ ληφθεῖς, ὑπερβολῶν τε πλάσασάμενοι παρ' αἰσώ-
 που δῆθεν πρὸς αὐτὸν ἀπίστομοί τε λυκίῳ, ὡς αὐ-
 τῆς ἐτοιμὸς ὅτι πρὸς ἰθὺς δαμάλλου ἢ τοῦ λυκίῳ, τοῦ
 βασιλεῖς γνῶν ἔχεισε, τοῦ τῆ αἰσώπυ τούτῳ σφραγι-
 σάμενοι διακτυλίω. ὁ δὲ βασιλεὺς τῆ τε σφραγίδι
 πεσθεῖς, καὶ ἀπαραιτήτω ὀργῆ χρησάμενοι, παρα-
 χῆμα τοῦ ἐριμῶν βαλεῖ μὴδὲν ἐξετάσαντα, οἷα
 δὴ πρὸς τῆ διαχειρίσασθαι αἰσώπυ. ὁ δὲ ἐριμῶν
 εἶλος τῆ τῆ αἰσώπυ, καὶ τότε δὴ τῆ εἶλον ἐπέ-
 λειψε

populo libertatē, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc uero ab insula decedens circuibat orbem ubiq; cum philosophis disputādo. profectus et in Babylonē, et suam ipsius doctrinam demonstrādo magnus apud regē Lycerū euasit. Illis enim temporibus reges inuicem pacem habentes, atq; delectatiōis gratia quæstiones uicissim sophistarū scribendo mittebant, quas qui soluerēt, tributa pacta à mittētib. accipiebāt: qui uero non, æqualia præbebāt. Aesopus igitur quæ mittebant̃ pblemata Lycero intelligens dissoluebat, & clarū reddebat regem: & ipse Lyceri nomine altera itidem regibus remittebat. Quæ cum remanerent insoluta, tributa rex q̃ plurima exigebat. Aesopus autē cum non genuisset filios, nobilem quendā, Ennū nomine, adoptauit, atq; ut legitimū filiū regi allatum cōmendauit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptantis cōcubina rem habuit: hoc sciens Aesopus expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolam fictam ab Aesopo scilicet ad eos, qui sophismatis cum Lycero certabant, q̃ ipsis paratus esset adhærere magis q̃ Lycero, regi dedit, Aesopi signatā anulo. Rex & sigillo credens, atq; inexorabili ira percitus, statim Hermippo iubet, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret Aesopum. At Hermippus & amicus fuerat Aesopo, & tunc se amicum ostendit

Δειξάν. ἔν τινι γὰρ τῶν τάφων μηδενὸς εἰδότες κρύψασ
 τὸν ἄνθρωπον, ἔν ἀπορρήτοις ἔτρεφον. ἔννθ δὲ, τῷ
 βασιλέως κελεύσαντθ, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώ-
 που παρέλαβε. μετὰ δὲ πινὰ χρόνον νεκτυναβὼ βασι-
 λεὺς αἰγυπῆων, πυθόμενθ αἰσώπου τεθνηκῆναι, πεί-
 πει λυκίῳ παραχρῆμα ὑψολίῳ, οἰκοδόμους αὐτῷ ἀ-
 ποσεῖλαι κελεύσαν, οἱ τούργον οἰκοδομήσουσι, μήτ'
 οὐρανῶ, μήτε γῆς ἀπῆομνον, καὶ τὸν ἀποκεινόμενον
 αἰεὶ πρὸς πάνθ' ὅσα αὐτῷ ὄρωται. καὶ ἴδον ποιήσαντα,
 φόρου εἰσπράττειν, εἰ δὲ μὴ, κατατίθεσθαι. ταῦτα ἰδὼ
 λυκίῳ ἀναγνωσθέντα, ἀθυμίαν γένεσθαι, μηδενὸς τῶν
 φίλων διαμαρῖν τὸ πρόβλημα τὸ πῶς τῷ τούργῳ συ-
 νεῖναι. ὁ μὲν τοι βασιλεὺς, καὶ λίονα τῷ ἑαυτοῦ βασι-
 λείας ἔλεγμα ἀπολωλεκῆναι τὸν αἰσώπου. ἐρμίπθ
 δὲ τὴν τῷ βασιλέως δὲ αἰσώπου λύπην μαθὼν, προ-
 σῆλθε τε ἰδὼ βασιλεῖ, καὶ ζῆλῷ ἐκείνου δύκηνελλισατο,
 προδὲς αὐτῷ δὴ χεῖρ αὐτοῦ ὑπὸ ἀνελείν, εἰδὼς ὡς με-
 λήσῃ ποτὲ ἰδὼ βασιλεῖ τῷ ἀποφάσεως. τῷ δὲ βασι-
 λέως διαφρόντως ὑπὸ τούτοις ἡδονῆς, αἰσώπος ῥυ-
 πῶν καὶ ἀνχμῶν ὅλος προσωέχθη, καὶ τῷ βασιλέως, ὡς
 εἶδον αὐτὸν, διακρύσαντος, λένεσθαι τε καὶ τῷ ἄλλης
 ὑπὸ μελείας ἀξιοθλίψαι κελεύσαντθ, αἰσώπος μετὰ
 ἴδον καὶ ὑπὲρ ὧν κατηγορήθη τὰς αἰτίας ἀπεσκηδύατο
 το, ἐφ' οἷς καὶ τῷ βασιλέως τὸν ἔννομον ἀναερεῖν μέλλοντος,
 αἰσώπθ αὐτῷ συγγνώμην ἠτήσατο. ἐπομῶν δὲ τῶ
 τοις, ὁ βασιλεὺς τὴν τῷ αἰγυπῆϊ ὑψολίῳ ἰδὼ αἰσώ-
 που ἐπέδωκεν ἀναγνώσθαι. ὁ δ' αὐτίκα τὴν λύσιν συ-
 νεῖς τῷ προβλήματος, ἐγέλασέ τε καὶ ἀντιγράφου ἐκ
 λούσθαι, ὡς ἐπέδωκεν χεῖρ πρὸς ἐλθῆ, πεμφθῆναι τὸς τε
 τῷ

dit, In sepulchro enim quodam nemine sciente occultauit hominē, & secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodā post tempore, Nectenabo rex Aegyptiorum audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubentem, qui turrim ædificent, neq; cœlum neq; terram attingentem, & responsum semper aliquem ad omnia quæcunq; rogauerint. Quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solueret. His lectis Lycerus mœrore affectus est, cum nullus ex amicis posset quæstionē de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interijisse Aesopū. Hermippus autem dolore regis ob Aesopū cognito, adiit ad regem, & uiuere illum renunciauit, addiditq; ipsius causa Aesopum non peremisse, sciens quod pœniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem uehemēter his lætato, Aesopus sordens, ac squalens totus adductus est: cumq; rex ut eum uidit, illachrymasset, atque ut lauaretur aliaq; cura ut afficeretur iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas confutauit. Ob quæ cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petiit. Post hæc autem rex Aegyptij epistolam Aesopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quæstionis risit, ac rescribere iussit, ut cum hyems præterijset missum iri & qui

turrim

τὸν πύργον οἰκοδομήσαντας, καὶ τὸν ἀποκείνου μύλον
 πρὸς τὰ ἐπιδρωτώματα. ὁ βασιλεὺς οὖν αὐτῷ μὲν αἰγυ-
 πτίους πρέσβεις ἀπέστειλεν. αἰσώπῳ δὲ τῷ ἀρχαῖῳ
 διοίκησιν γνέχεισιν ἀπάσαν, ἐκδοτὸν αὐτῷ παρα-
 δοῦς καὶ τὸν γῆνον. ὁ δὲ αἰσώπῳ πρὸς ἀλαβῶν τὸν γῆνον,
 ἔδερ ἀκίδες αὐτὸν ἔδρασαν, ἀλλ' ὡς ἦν πάλιν προχῶν,
 ἄλλος τε καὶ τούτους ὑπετίθει αὐτῷ λόγους.

Τέκνον, πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον. τὸν βασιλεῖα δὲ
 τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου δεινὸν σεαυτὸν παρα-
 σκιδύαζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σε, τοῖς δὲ φίλοις πρᾶσον
 καὶ δύμετάδου, ὡς δύνης ὄρεος σοι μάλλον γίνεσθαι. ἐπι-
 αὐτῷ μὲν ἐχθρὸς νοσήσῃ δύχου καὶ πγίνεσθαι, ὡς μὴ οἴσῃς τε
 εἶναι λυπεῖν σε, αὐτῷ δὲ φίλους ἢ πάντα δὲ πράττειν
 βάλου. αἰετῆ γυναικί σου χησῶς ὁμίλει, ὅπως ἐτόρου
 αὐτῷ πείραν μὴ ζητήσῃ λαβεῖν. κοῦφον γὰρ τὸ τῷ
 γυναικῶν ὄσι φύλον, καὶ κολακιδόμηνον ἐλάττω φρο-
 νεῖ λακκά. ὄξειαν μὴ πρὸς λόγον λιπῆσαι τῷ ἀκολῷ. εἰ
 δὲ γλώττης ἐγκρατῆς ἔσο. τοῖς δὲ πράττεισιν μὴ φθόνει,
 ἀλλὰ σύγχαρει. φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μάλλον βλάψεις.
 τῷ οἰκῆ τῷ σου ὑπὸ μελοῦ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεαπότην σε
 φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς δουργέτην αἰδῶνται. μὴ αἰ-
 σχμῶν μαυθάνειν αἰετὰ κρείττω. τῆ γυναικί μηδέ πο-
 τε πισύσης ἀπόρρητα, αἰετὰ γὰρ ὀπλίζονται πῶς σου
 λυσιδύσει. καθ' ἡμέραν καὶ εἰς τῷ αἵμιον ἀρταμιδύς.
 βέλτιον γὰρ τελευτῶντα ἐχθροῖς καταλείψαι, ἢ ζῶν-
 τα τῷ φίλων ὑπὸ δειδῶν. δύπλοσῆγορ ἔσο τοῖς συ-
 ναυτῶσιν, εἰδῶς ὡς καὶ τῷ λιναρίῳ ἀρτὸν ἢ οὐρά
 προσπορίζει. ἀγαθὸς γηρόμην ἔσθι μὴ μετανόει. ψίδυρον
 ἀνδρᾶ ἐκβαλεσῆς οἰκίας, τὰ γὰρ ὑπὸ σου λεγόμενα
 καὶ

currim essent ædificaturi, & responsurū aliquē ad rogata. Rex igitur Aegyptios legatos remissit, Aesopo autē pristinā administrationē tradidit omnē, deditū ei tradens & Ennū. At Aesopus acceptū Ennum nulla in re tristitia affecit, sed ut filio rursus recepto, alijsq; atq; his admonuit uerbis. Filii, ante omnia cole deum. Regē honora. Inimicis tuis terribilē te ipsum præbe, ne te cōtemnant. Amicis facilē & cōmunicabilem, quo lōge beneuolētiores tibi sint. Item inimicos male habere precare, & esse pauperes ne te possint offendere: at amicos in omnibus bene ualere uelis. Semper uxori tuę bene adhære, ne alterius uiri periculū facere uelit: leue enim mulierum est genus, ac adulatū, minus malū cogitat. Velocem ad sermonē ne posside audiatum. linguę cōtinens esto. bene agentib. ne inuide, sed congratulare: inuidens enim te ipsum magis offendes. domesticorū tuorum satage, ut te non solum, ut dominum timeant, sed etiam ut benefactorē uenerentur. Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri non unquam credas secreta: nam semper armañ quomodo tibi dominetur. Quotidie in diem crastinum recōde: melius enim mortuum inimicis relinquere, quā uiuentē amicorū indigere. Salutato facile qui tibi occurrūt, sciens & catulo caudā panē comparare. Bonū esse ne pœniteat. Susurronē uirum eijce domo tua: nam quæ à te dicuntur,

καὶ προσηύχθη ἑτέροις φόβῳ ἀναθήσει. πρῶτῃ μὲν
 τὰ λυπήσονται σε. ὡς δὲ τοῖς συμβαίνουσι μὴ λυπού-
 μήτε πονηρὰ βουλόσῃ ποτὲ, μήτε τρόπους κακῶν
 μίμησι. τούτοις τῷ αἰσώπου τὸν γένον νουθετήσαν-
 τος, ἐκείνῳ τῶν λόγων καὶ τῆ οἰκεία σπειδήσει
 οἷά τινι βέλαι πληγὴς τῷ ψυχῶ, μετ' ἕ πολλαὶ ἡμέ-
 ρας τὸν βίον μετήλλαξεν. αἰσώπος δὲ αὖτ' ἐξουτὰς πάν-
 τας πρὸς κελιάσῃ, ἀετῶν νεοτῆς τέτταρας συλ-
 ληφθῆναι κελεύει. συλληφθῆντας οὖν οὕτως ἔβρεψεν,
 ὡς λέγεται, καὶ ἐπαίδουσεν, ὅπου οὐ πάνυ τί με πει-
 θόμενον ἔχει, ὡς παῖδας ὅσα θυλάκων αὐτοῖς πρὸς κη-
 τημῶν βασιλεύοντες εἰς ἕψον ἀίρεσαι, καὶ οὕτως ἕ-
 πικῶς τῶν παισὶν εἶναι, ὡς ὅπου πῶρ αὐτοὶ ἐκείνοι βάλου-
 το ἵπτασαι, αὐτὸ εἰς ἕψον, αὐτὸ εἰς γλῶ χαμάζε. τῆς
 δὲ χειμερινῆς ὥρας παραδραμούσης καὶ ἡς τὸ διαγε-
 λάσαντος, ἅπαντα τὰ πρὸς τῷ ὁδῶν συσκύασά-
 μαι αἰσώπου, καὶ τούτῃ παῖδας λαβῶν, καὶ αὖτ'
 ἀετῶν, ἀπῆρξεν εἰς αἴγυπτον, πολλῆ φαντασίᾳ καὶ δό-
 ξῃ πρὸς κατὰ πληθύν τῶν ἐκεί κεχημῆσι. νεκτοναβῶ
 δ' ἀκούσας παραγεγονῆναι τὸν αἰσώπου, γνήθουμαῖ
 φησι τοῖς φίλοις, μεμαθικῶς αἰσώπου τε θυμηγῆσαι. τῆ
 δ' ὑποούσῃ κελεύσας ὁ βασιλεὺς πάντας αὖτ' ἐν τέλει
 λουκῶν πρὸς βασιλεύοντες, αὐτὸς ὁρῶν γνέδουσατο,
 καὶ διάσημα, καὶ διάλιθον λίταειν. καὶ καθεαθεῖς ἐφ'
 ἕψηλοῦ δίφρου, καὶ τὸν αἰσώπου εἰσαχθῆναι κελεύ-
 στας. τίνι μὲ εἰκάσεις εἰσελθόντι φησὶν αἰσώπε, καὶ αὖτ'
 σὺν ἐμοί; καὶ ὅς, σὲ μὲν ἡλίω ἐαρινῶ, αὖτ' δὲ πρὸς σὲ
 πύργου, ὡραίοις σάχυσσι. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας αὐ-
 τὸν, καὶ δώροις ἐδεδιῶσατο, τῆ δὲ μετ' ἐκείνῳ ἡμέρᾳ
 πάλιν

ac fiunt, alijs cōmunicabit. Fac quæ te nō mo-
stificent. Contingentibus ne trīstare. Neq; pra-
ua consulas unq; , neq; mores malorū imīteris.
His ab Aesopo Ennus admonitus, tum sermō
ne, tum sua conscientia, ut sagitta quadam per-
cussus animum, paucis post diebus ē uita di-
scellit. Aesopus autē aucupes omneis accersi-
uit, atq; aquilarum pullos quatuor ut caperent,
iubet. Sic itaq; captos nutriuit, ut dicitur, ac in-
struxit, cui rei nō magnam fidem adhibemus,
ut pueros in sportis ipsīs appensis gestando in
altū uolarent: atq; ita obediētes pueris essent,
ut quocunq; illi uellent, uolarent, siue in altum
siue in terram in humum. Præterito uero hye-
mali tempore, ac uere aridente, cū ad iter om-
nia parasset Aesopus, & pueros accepisset, &
aquilas, decessit in Aegyptum, multa imagina-
tione & opinione ad stupefactionē illorum ho-
minū usus. Sed Nechtenabo audito adesse Ae-
sopū, insidijs circūuentus sum, inquit amicis,
quia intellexerā Aesopum mortuū esse. Postri-
die aut iussit rex ut omnes magistratus cādīdis
circūdarent uestibus, ipse ereā induit, & coro-
nā ac gemmatā citarim. Cumq; sedens in alto
folio, Aesopum introduci iussisset, Cui me assi-
milas, ingredientī inquit Aesope, & eos qui me
cum sunt: Et ille, Te quidē soli uerno: qui uero
te circumstant, maturis arīstis, & rex admiratus
ipsum, donis eū profecutus est. Postero aut die

πάλιν ὁ μὲν βασιλεὺς λούκοτάτῳ γνῶσκοντασάμωτος,
 τοῖς δὲ φίλοις φοινικὰς λελόθους λαβῆν, εἰσελθόντα
 τὸν αἰσωπὸν, τὴν προτέραν αὐτοῖς πεῦσιν ἐπύθετο.
 καὶ ὁ αἰσωπὸς, σὲ μὲν εἶπεν εἰσάζω ἡλίω, αὐτὸς δὲ πε-
 ρὶ σὲ τούτους ἀκτίσι. καὶ ὁ νεκτρναβὼ, οἶμαι μηδὲν εἶ-
 ναι λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἰσωπὸς
 μειδιάσας, μὴ δὴ χόρως οὕτω πρὸς ἐκείνου λέγεω βα-
 σιλεῦ. πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἢ ὑμῶν ὑπὸ
 δεκνυμῶνα βασιλεία, δίκῳ ἡλίου σελαγεί. εἰ δὲ λυ-
 κῆρω παραβληθείη, οὐδὲν αὖ δέοι μὴ τὸ φῶς εἶσο ζο-
 φον ἀποδραχθῆναι. καὶ ὁ νεκτρναβὼ τὴν τῆν λόγων
 δύσυχίαν ἐκπλαγείς, ἠρώτησεν ἡμῖν ἔφη αὐτὸς μέλλοντας
 τὸν πύργον οἰκοδομεῖν; καὶ ὅς, ἔτοιμοί εἰσιν, εἰ μόνον
 ὑποδείξῃς τὸν τόπον. μετὰ εἶσο δὴ ἐλθὼν ἔξω τῆ πό-
 λεως ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τὸ πεδίον, ὑπέδειξε δὴ αμετρῆ-
 σας τὸν χώρον. ἀγαγὼν τοίνυν αἰσωπὸς ὑπὸ τὰς ὑπο-
 δειχθείσας τὸ τόπου γωνίας τέτταρας, αὐτὸς τέτταρας
 τῆν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ δὴ τῆν δουλικῶν ἀπηρε-
 τικῶν, καὶ οἰκοδομῶν τοῖς παισὶ μετὰ χεῖρας δού-
 βργαλεία, ἐκέλευσεν ἀναπλήσασθαι. οἱ δὲ πρὸς ὑψὸς γε-
 νόμενοι, δότε ἡμῖν ἐφώνουσι λίθους, δότε κόνιαν, δό-
 τε ξύλα, καὶ τὰλλα τῆν πρὸς οἰκοδομῶν ὑπὸ τῆν δει-
 ῶν ὁ δὲ νεκτρναβὼ αὐτὸς πᾶσι δαεσαμένῳ ὑπὸ τῆν ἀε-
 τῶν εἰς ὑψὸς ἀναφρομένους, ἔφη. πόθεν ἔμοι πῆ-
 νοι ἄνθρωποι; καὶ ὁ αἰσωπὸς, ἀλλὰ λυκῆρος ἔχει.
 σὺ δὲ θέλεις ἄνθρωπος ὡς ἰσοθέως ὄριζεν βασιλεῖ;
 καὶ ὁ νεκτρναβὼ, αἰσωπε, ἠτήμα. ἐρήσομαι δὲ σε, σὺ
 δὲ μοι ἀπόκειναι, καὶ φησὶν. εἰσί μοι δήλαιαι ὡς εἰπ-
 ποι, ἀπὸρ ἐπειδὴ ἀκούσωσι τῆν γνῶν βαβυλωνί ἴπ-
πων

rurfus rex candidissimam indutus, amicis purpureas iussit accipere, ingredientem Aesopum iterum eadem rogauit. Et Aesopus, Te inquit comparo soli: hos autem qui stant circum, radijs solaribus. Et Nectenabo, Puto nihil esse Lycerum præ meo regno. Et Aesopus subridens, Ne facile de illo sic loquere, ô rex: nam genti uestrae uestrum regnum collatum instar solis lucet, at si Lycero comparetur, nihil aberit quin splendor hic tenebrae appareat. Et Nectenabo apposita uerborum responsione stupefactus, Attulisti nobis, ait, qui turrim ædificent? Et ille, Parati sunt, si modo ostendas locum. Postea egressus extra urbem rex in planiciem, ostendit dimensum locum. Adductis igitur Aesopus ad ostensos loci angulos quatuor, quatuor aquilis, unâ cum pueris per faculos appensis, ac puerorum manibus fabrorum datis instrumentis, iussit euolare. Illi uero sublimes, Date nobis, clamabant, lapides, date calcem, date ligna, & alia quæ ad ædificationem apta sunt. Sed Nectenabo uisis pueris ab aquilis in altum sublatis, ait: Vnde mihi uolucres homines? Et Aesopus, Sed Lycerus habet: tu autem homo cum sis, uis cum æquo dijs rege contendere? Et Nectenabo, Aesope uictus sum. percontabor autem te, tu responde. Et ait, Sunt mihi foeminae hic equæ, quæ cum audierint eos, qui in Babylone sunt,

f ; equos

πωρ χρεμετιζόντων θυδύς συλαμβαίνουσιν. εἴ σοι πρὸς
 ἄλλο πάρεσι σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ἀπο-
 κρινᾷμαί σοι αὐτοῦ βασιλῆος. ἐλθὼν δ' οὐκ ἐπὶ τῆς
 αἰλουροῦ τοῖς παισὶν ἐκέλευσε συλαβεῖν, καὶ συλη-
 φθγίτα, δημοσίᾳ πῶμα γέσθαι μασιγόμενον. οἱ δὲ αἰ-
 γύπῃοι το ζῶον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάχου αὐτὸ
 δεασόμενοι, συνέδραμον, καὶ τὸν αἰλουροῦ ἔλχειρος
 τῶν μασιγουμάτων ἐκασάσαντες, ἀναγγέλασιν ὡς τὰ
 χῶν βασιλεῖ τὸ πάθος. ὁ δὲ, καλέσας τὸν αἰσώ-
 που, οὐκ ἤδεις φησὶν αἰσώπε, ὡς θεὸς σεβόμενος παρ
 ἡμῶν ὄντι αἰλουροῦ; ἵνα τί γοῦν ἄλλο πεποίηκας; καὶ
 ὅς, λυκῆρον τὸν βασιλεῖα ἠδίκησεν ὡ βασιλῆος ἔλπει
 ελθούσης νυκτὸς οὗτος ὁ αἰλουροῦ. ἀλεκτρούνα γὰρ
 αὐτὸι πεφόνθυκε μάχιμον καὶ γηναῖον, πρὸς τι γέ-
 μιν καὶ τὰς ὄρας αὐτῶν ἔλπει νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ
 ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰσχυρὸν ψεύδόμενος αἰσώπε; πῶς
 γὰρ γνῶμιαν νυκτὶ αἰλουροῦ ἀπ' αἰγύπῃου ἦλθεν εἰς
 βαβυλῶνα; καὶ κῆν μείδιόσας φησὶν. καὶ πῶς ὡ
 βασιλῆος, γνῶμιαν βαβυλῶνι τῶν ἵππων χρεμετιζόντων, αἰ-
 γνῶμιαν δὲ θύλαιαι ἵπποι συλαμβαίνουσιν; ὁ δὲ βασι-
 λεὺς ταῦτα ἀκούσας, τὴν φρόνησιν αὐτὸι ἐμακάρι-
 σε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμφάμενος ἀφ' ἡλίου πό-
 λεως ἀνδρῶν ζητημάτων σοφιστικῶν ὑπὸ δέμονας, καὶ
 πῶμα τὸ αἰσώπου δὲ ἀλεχθεῖς αὐτοῖς, ἐκέλευεν ἅμα
 τῶν αἰσώπου ἐπ' Ὀυωχίαν. ἀνακλιθγίτων οὐκ αὐτῶν,
 τῶν ἡλίου πολιτῶν τίς φησι πρὸς τὸν αἰσώπου. ἀπε-
 σάλλω παρὰ τὸ θεοῦ μου πρὸς σίρτινα πυνθέσθαι σου,
 ὡς αὐτὸι αὐτῶν ὑπὸ λύσης. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ψεύδῃ. θεὸς
 γὰρ πρὸς ἀνθρώπου ἔδειξεν δέσποτα μαθῆναι, σὺ δὲ ἕμόνομα

equos hinnientes, statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Aesopus, Respondebo tibi cras ô Rex. Profectus uero ubi hospitabatur, felem iubet pueris comprehendi, & captum publice circumduci uerberando. Aegyptij autem illud animal colentes, sic male tractari ipsum uidentes, concurrerunt, & felem e manu uerberantium eripuerunt, ac rem renunciât celeriter regi: qui uocato Aesopo, Nesciebas, inquit, Aesope, tanquam deum à nobis coli felem? quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lyceum regem iniuria affecit ô rex, præterita nocte hic felis: gallum enim eius occidit pugnacem & generosum, præterea & horas ei noctis nunciantem. Et rex, Non pudet te mentiri Aesope? quoniam modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? Tum ille subridendo inquit, Et quo modo, ô rex, Babylone equis hinnientibus, hic equæ foeminae concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit. Post hæc autem cum acciuisset ex Heliopoli uiros quæstionum sophisticarum peritos, atq; de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit unâ cum Aesopo ad conuiuium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Aesopo, missus sum à deo meo quæstionem quandam rogare te, ut ipsam solueres. Et Aesopus, Mentiris: deo enim ab homine nihil opus est discere, Tu autem non solum

σαυτῶν καὶ τηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ θεῶ σου. ἔτορθη παύ-
 λιμ εἶπεν, ἔστι ναὸς μέγας, καὶ γὰρ αὐτῶν σύλῳ, δῶδ' ἐ-
 κα πόλεις ἔχων, ὧν ἑκάστη τριάκοντα δοκοῖς ἐπέγασαι.
 τούτους δὲ πόδιᾶσι δ' ἕο γυμναῖκον. καὶ ὁ αἰσώπυ ε-
 φη, ὅσοι τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῶν ὑπὸ λῦσονται
 παύδου. ναὸς μὲν γὰρ ὅσον οὗτ' ὁ κόσμῳ, σύλῳ
 δ' ὁ γυμνασίον, αἱ δὲ πόλεις οἱ μῦθον, καὶ δοκοῖ αἱ τού-
 των ἡμόρῳ. ἡμόρῳ δὲ καὶ νύξ, αἱ δ' ἕο γυμναῖκον, αἱ
 παραλλάξ ἀλλήλας δέχονται. τῆ δ' ἐφεξῆς ἡμόρῳ
 συγκαλέσας τοὺς φίλους ἀπαντας ὁ νεκτογναβῶ, φησὶ.
 Ἰδοὺ τὸν αἰσώπυ ὅσον ὀφλήσομεν φόρους τῶν βασιλέω
 λυκήρω; εἰς δ' ἐπὶ αὐτῶν εἶπε. ἡλεθῶσομεν αὐτῶν
 πρόβλημα φράσαι ἡμῶν, πόδι ὧν οὗτ' οἶδαμεν, οὗτ'
 ἡκούσαμεν. καὶ ὅς, ἀνείρον ὑπὸ τῶν ὑμῶν ἀποκρινῶ-
 μαί. ἀπελθῶμεν καὶ συσταξάμεν γραμματεῖον,
 γὰρ ὡς πόδι ἔχον, νεκτογναβῶ ὁμολογῶν χιλία τάλαν-
 τα τῶν λυκήρω ὀφείλει, πρῶτας ἐπανελθῶν τῶν βα-
 σιλέω τὸ γραμματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τὸ βασιλέω
 φίλοι πρῶτον ἀνοιχθῶσαι τὸ γραμματεῖον, πάντῳ ἐ-
 λεγον, καὶ εἶδομεν ὅσον καὶ ἡκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς
 ὑπὸ δ' ἀμεθα. καὶ ὁ αἰσώπυ, χάριν ὑμῶν οἶδα τὴν ἀπο-
 δόσεως γνῆκεν. ὁ δὲ νεκτογναβῶ πρὸς ὁμολογίαν τῆς ὀ-
 φειλῆς ἀναγνοῦς, εἶπεν, ἐμοῦ λυκήρω μηδὲν ὀφείλου-
 τῳ, πάντῳ ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; ἀκρίνοι μετεβαλόν-
 τῳ, εἶπον. οὗτ' εἶδομεν οὗτ' ἡκούσαμεν. καὶ ὁ αἰσώ-
 πυ, καὶ εἰ ταῦτ' οὗτ' ἔχει, λελυται τὸ ζητούμενον.
 καὶ ὁ νεκτογναβῶ πρὸς ταῦτα. μακαριὸς ὅστις λυκήρω
 φρασίτω σοφίαν γὰρ τῆ βασιλεία ἐαυτῶ ἡλεκτηκίῳ.
 ὅσον οὗν συμφωνηθῆναι φόρους παραδόντ' αἰσώ-

te ipsum accusas, sed & deum tuum. Alius rursus ait, Est templum ingens, & in eo columna, duodecim urbes continens, quarum singulae triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurrunt duae mulieres. Tum Aesopus ait, Hanc quaestionem apud nos soluent & pueri. Templum enim est hic mundus: columna, annus: urbes, menses: & trabes horum, dies: dies autem & nox, duae mulieres, quae vicissim sibi succedunt. postridie conuocatis amicis omnibus Neftenabo inquit, Propter Aesopum huc debebimus tributa regi Lycero? At ex his unus ait, Iubebimus ei quaestiones dicere nobis ex his, quae neque scimus neque audiuius. Et ille, Cras hac de re uobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebatur, Neftenabo confitens mille talenta Lycero debere: mane reuersus regi scriptum reddidit. Regis autem amici prius quam aperiretur scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc, & audiuius & uere scimus. Et Aesopus, Habeo uobis gratiam restitutionis causa. At Neftenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes uos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audiuius. Et Aesopus, Et si haec ita se habent, solum est quaesitum. Et Neftenabo ad haec, Felix est Lycerus talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aeso-

πῶ, γν' εἰρήνην ἀπέσειλην, αἰσώπῳ δ' εἰς Βαβυλῶνας
 παραγυρόμενῳ, διεξῆλθέ τε Λυκίῳ τὰ γν' αἰγυπῶν
 πρᾶχθῆντα πάντα, καὶ εὖ φόρους ἀπέδωκε. Λυκίῳ
 δ' ἐκέλευσεν ἀνδραγαθὰ χυδαῖα τῷ αἰσώπῳ
 ἀνατεθῆναι. μετὰ δ' οὐ πολὺ χρόνον αἰσώπῳ εἰς ἑλ-
 λάδα ἐβύλασσε το πλῆθος. καὶ διὰ τῶν βασιλέων σω-
 ταξάμενῳ ἀπεδήμησεν, ὄρθρον δὲ αὐτῶν πρότε-
 ρον, ἤ μιν ἐπανήξειν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ κεί τῳ λοιποῦ
 Σαβιῶσιν. ποδῶν δὲ τὰς ἐλλωίδας πόλεις, καὶ τῶν
 ἑαυτοῖ σοφίαν ὑπὸ δεικνύμενῳ, ἦλθε καὶ εἰς Δελφοὺς.
 οἱ δὲ Δελφοὶ, Σαλεγομένη μὲν ἠεροῶντο ἠδέως. τιμῆς
 δὲ καὶ θοραπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν ἕδῃ τῶν. ὁ δὲ πῶς
 αὐτὸς ὑπολαβὼν ἔφη. ἄνδρες Δελφοὶ, ἐπεισίμοι ξύ-
 λω ὑμᾶς εἰκάξω τῷ γν' θαλατῆν φορομένην. καὶ κεί-
 νο γὰρ ὄρθοντο ἐκ πολλῶ διαστήματῳ ὑπὸ λυμάτων
 φορόμενον, πολλοῦ τιμῆ ἀξίου εἶναι οἰόμεθα, ἐπει-
 δὲ δὲ ἐγγυτάτω πῶς ἔλθῃ, οὐτε λείπατον φαίνεται.
 καὶ γὰρ γοῦν πόρρωθεν τῶν ὑμῶν πόλεως ὄν, ὡς πῶς
 τῶν ἀξίων λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ' ἔλθῶν ὡς
 ὑμᾶς, πάντων ὡς εἶπῃ ἀνθρώπων εὖρον ἀχρειστέ-
 ρους. ἔτω πεπλάνημαι. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Δελ-
 φοὶ, καὶ δείσαντες μή πως αἰσώπῳ καὶ πῶς τὰς ἄλλ-
 λας πόλεις βαδίζων κακῶς αὐτὸς λέγῃ, βουλήν ἐβύ-
 λασαντο δόλον τῶν ἀνθρώπων ἀνελεῖν. καὶ διῆτα χυ-
 δαῖα Θάλλω ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς ἰδρῶν τῶν ἀπόλων
 ἀνελόμενοι, λάθρα τοῖς αἰσώπῳ κατέκρυψαν σφώμα-
 σι. τῷ δ' αἰσώπῳ τὰ ὑπὸ αὐτῶν ἀγνοοῦντῳ σκαεω-
 ρηθῆντα, ἐξελθὼν ἐπορεύετο πῶς Φωκίδα. οἱ Δελφοὶ
 δ' ὑπὸ φραμόντων, καὶ κατὰσχόντων αὐτῶν, ἀνέκρινον

po, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylo
nē profectus, & narrauit Lycero acta in Aegy-
pto omnia, et tributa reddidit. Lycerus autē iuf-
sit statuā aureā Aesopo erigi. Non multo autē
post tēpore, Aesopus in Graciā decreuit uauī-
gare, atq; cum rege cōpositione facta discessit,
iuratus ei prius proculdubio rediturū se in Ba-
bylonē, atq; illic reliquū uitæ uicturū. Peragra-
tis aut Gracis urbibus, & sua doctrīna patefa-
cta, puenit & Delphos. Verū Delphi differētē
quidē audierūt libenter, sed honore & obseruā-
tia eū affecerūt nulla. Is aut ad eos suscipiēs ait,
Viri Delphi succurrīt mihi ligno uos compara-
re q; in mari fert. Illud etenim uidentes ex mul-
ta distantia dū fluctib. agitat, magni pretij esse
existimamus, postq; autē proxime aduenerit,
uillissimū apparet. Et ego itaq; cū procul essem
ab urbe uestra, ut eos, qui existimatione digni
sunt, uos admirabar. Nūc aut ad uos pfectus,
omnib. ut ita dixerim, inueni inutiliores, sic de-
ceptus sum. Cum hęc audiuisent Delphi, & ti-
merēt ne aliquo modo Aesopus & ad alias ur-
bes accedens male de se diceret: decreuerūt do-
lo hominē occidere. Atq; igitur aureā phialam
ex eo, quod apud se erat, facello Apollinis acci-
piētes, clā in Aesopi absconderūt stragulis. Cū
Aesopus uero ignoraret quæ ab ipsis dolo fa-
cta fuerāt, egressus ibat in Phocidē. At Delphi
aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur

ὡς ἰδροσυληνότεα. τοῖσι δ' ἀφνουμένῃσιν μηδὲν πεπρα-
 χύσαι τοῖσδε, ἐκείνοι πρὸς βίαν τὰ σρώματα ἀνατή-
 ξαντες τὴν χρυσίω εὖρον Φαλλίω, ἡ καὶ ἀναλαβόν-
 τος, τοῖσι γὰρ τῆ πόλει πᾶσιμ ἐπεδείκνυσαν ἔστω ὀλέ-
 γω δορυβῶ. ὁ μὲν οὖν αἰσώπυθ τὴν ἐκείνων συνοή-
 σασ ὑπὸ βουλῇ, ἐδείτο αὐτῶν ἀρλυθίωαι. οἱ δ' ἂ μόνον
 ἐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἰδροσυλησαντα, καὶ εἰς τὸ δει-
 σμωτήριον γνέβαλον, θάνατον αὐτοῖσι καταψηφισά-
 μνοι. αἰσώπυθ δὲ μηδεμίᾳ μηχανῇ εἰς πονηρᾶς τῆσ
 διε τύχης σωθῆναι δυνάμεθα, ἑαυτὸν ὑπὸ εἰς κτῆσ
 ἐθελῶσι καταθήμεθα. τῶν συνηθῶν δὲ τις αὐτῶν, διαμαρ-
 τούνομα, πρὸς αὐτὸν εἰσελθῶν, καὶ ἰδὼν οὕτως ὀλο-
 φυρόμενον, τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους ἤρεθ. καὶ ὡς ἔφη,
 γυνή τις πῶσ φάτως τὸν ἑαυτῆσ ἀνδρα θάψασα, καθ'
 ἡμέραν ἀπιούσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθελῶσι. ἀροτριῶν
 δὲ τις οὐ πόρρω τοῦ μνήματῶ, εἰς ὑπὸ θυμῶν ἦκε εἰς
 γυναικός. καὶ καταλιπὼν εἰς βόας, ἦλθε καὶ αὐτὸς
 πρὸς τὸ μνήμα, καὶ καταδίξας, συνεθελῶσι τῆ γυναικί.
 εἰ δὲ πυνδομῆσ τὶ δὴ ποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὀδύρε-
 ται; ὅτι καὶ γὰρ φησιν οὐ πρεπῆ γυναικα καταώρυξασ.
 καὶ ἐπειδὴν καταύσω, εἰς λύπης κουφίζομαι. ἢ δὲ,
 κάμοι τοῖσ' αὐτὸ πῶσ γίνετου. καὶ κείνῶ, εἰ τίνωμ τοῖσι
 αὐτοῖσι πῶσ πεπῆώκαμεν πάθεισι, τὶ δὴ ποτε ἀλλή-
 λοις μὴ σῶμεμεν; ἐγὼ τε γὰρ εἰλήσω σε ὡς ἐκείνω,
 καὶ με σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆσ ἀνδρα. ταῦτα ἐπείσε
 τὴν γυναικα, καὶ δὴ συνηλθον. γὰρ τούτω δὲ κατέ-
 πησ ἔλθων, καὶ εἰς βόας λύξας, ἀπέλασεν. ὁ δ' ἐ-
 πανελθὼν, καὶ εἰς βόας μὴ εὐρηκῶς, κόπηε δαί τε καὶ
 οἰμῶζεν ἰσχυρῶς γνέσῃσαστο, ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνή

ut sacrilegū. Illo autem negante aliquid fecisse eiusmodi, illi vi stragulis euolutis auream inuenerūt phialam, quam etiam acceptā omnibus ciuibus ostenderunt, non cum paruo tumultu. Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs, rogabat eos, ut solueretur. Hi autem non solum nō soluerūt, sed ut sacrilegū in carcerem quoq; iniecerūt, morte eius suffragijs decreta. Aesopus autem cum nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset, seipsum in carcere lugebat sedens. Ex familiaribus autem ipsius quidā, Damas nomine, ad ipsum ingressus, & uidens eū sic lamentari, causam rei rogauit. Et ille ait, Mulier quaedam cum recenter suum uirum sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulū, plorabat. Arans autem quidam non procul à sepulchro, amore captus est mulieris, & derelictis bobus iuit & ipse ad tumulū, ac sedens unā cum muliere plorabat. Cum illa rogaret cur nam & ipse sic lugeret, Quoniam & ego inquit, decentem mulierem sepeliui, & posteaq; plorauero, mœstitia leuor. Illa autē, Et mihi idipsum accidit. Et ille, Si igitur in eadem incidimus mala, cur nam inuicem non cōiungimur? ego etenim amabo te ut illam, & tu me rursus ut tuum uirum. His persuasit mulieri, & conuenerunt. Interim autē fur profectus, & boues soluens abegit. Ille autē reuersus nō inuentis bobus, & plāgere et lugere uehemēter instituit. Profecta igit & mulier,

&

καὶ ὀλοφυσόμενον εὐροῦσα, φησὶ, πάλιν ἑλαίεις; καὶ
 κείνῳ, νυῦ εἶπεν ἔτι ἀληθείας ἑλαίω. καὶ γὰρ γουῦ
 πολλοὺς διαδράς κινδύους, νυῦ τώντι θρῆνω, λύ-
 σιν τὸ ἑακοῦ μηδ' αμόθην εὐρίσκω. μετὰ ταῦτα πα-
 ρῆσαν καὶ οἱ δελφοί, καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν εἰς κτή-
 ῃσιν βιαίως ὑπὲρ τὸ ἑρημνῶ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλε-
 γην. ὅτε ἴω ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς βατραχῶν θελιω-
 θείας, εἰς δειπνον αὐτὸν ἐκάλεσε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς
 ταμῆον πλουσίαν, γῆρα πλείστα τῶν ἐσθιδίμων ἴω, ἄνω-
 χῶ φησὶ τίλε βάτραχε. μετὰ δὲ τὴν ἐσίασιν, καὶ ὁ
 βάτραχῶ τὸν μῦν ὑπὲρ τὴν οἰκίαν ἐκάλεσε δῖαιταν.
 ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκαμῆς φησὶ νηχόμενῳ, μηδὲν λεί-
 πῃ τὸν σὸν πόδα τῶν ἐμαυτὸ πρῶσαρτήσω. καὶ τῶν
 πράξας, ἦλατο εἰς τὴν λίμνῃ. αὐτὸ δὲ ἑατα δυνά-
 τῳ εἰς βάλθῳ, ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκων εἶ-
 πεν. ἐγὼ μὲν ἔτι σοῦ θνήσκω, ἐκδικηθήσομαι δὲ ἔτι
 μέλλονῳ. ὑπὲρ πλείοντῳ οὐκ ἔτι μὲν γὰρ τῆς λίμνης νε-
 κρῶ, ἑατα πῆρας ἀετῶν, τῶν ἀφῆρησασε, σὺ αὐτῶν δὲ
 πρῶσαρτημέλου ὁμοῦ καὶ τὸν βάτραχον, καὶ οὕτως ἀμ-
 φῶ ἑατα θονήσατο. καὶ γὰρ τίνω βία πρὸς ὑμῶν ἀ-
 ποθνήσκων, ἔξω τὸν ἀμνωσιῶτα. βαβυλῶν γὰρ καὶ
 ἑλλάς πᾶσα τὸν ἑμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσουσι θά-
 νατον. οἱ μὲν οὐκ ἔτι δελφοί, οὐδ' ὡς ἐφείδοντο τὸ αἰ-
 σώπου. ὁ δὲ ὑπὲρ τὸ τοῦ ἀπόλλωνῳ ἑατέφυγεν ἑ-
 ρῶν. οἱ δὲ, καὶ κείθην ἀποσπάσαντες μετ' ὀργῆς, ὑπὲρ
 τὸν ἑρημνῶν αὐθις εἶλκον. ὁ δὲ ἀπαγόμενῳ ἔλεγεν.
 ἀκούσατέ μου δελφοί. λαγῶς ἔτι ἀετὸν δυνάμε-
 νῳ, πρὸς κώτῃν κενθάρου ἑατέφυγε, δειόμενῳ
 ἔτι αὐτὸ σωθῆναι, ὁ δὲ κενθάρῳ ἡξίου τὸν ἀετὸν,
 μὴ

& lamentantem inueniens, inquit, iterum ploras? Et ille, Nunc, ait, uere ploro. Et ego itaque multis euitatis periculis nunc uere fleo, solutionem mali necunde inueniēs. Post hæc affuerūt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebant in præcipitium. Ille autē eis dicebat, Quando colloquebantur animalia bruta, mus ranæ amicus factus ad cœnam eam inuitauit, & abducta in penariū diuitis, ubi multa comestibilia erant: comede, inquit amica rana. post epulationem & rana murem in suam inuitauit cœnationē: sed ne defatigere, inquit, natando, filo tenui tuum pedem meo alligabo. atq; hoc facto saltauit in paludem. Ea autē urinata in profundum, mus suffocabatur, & moriens ait: ego quidem per te morior, sed me uindicabit maior. Supernatante igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam unā etiam ranam, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui ui per uos morior habebō ultorem. Babylon enim & Græcia omnis meam à uobis exigent mortem. Delphi tamen ne sic quidem pepercerūt Aesopo. Ille autem in Apollinis confugit sacellum, sed illi & illic extraxerunt irati, & in præcipitium rursus traxerunt. Aesopus cum abduceret, dicebat, Audite me Delphi: Lepus aquila insectante in lustrum scarabei confugit, rogans ut ab eo seruaretur. Scarabeus autem rogabat aquilam,

ne

μὴ ἀνέλκην ἄρ' ἰκέτω, ὀρκίζωμ' αὐτὸν κατὰ τὸ μέγιστον
 Διὸς, ἢ μὴ μὴ καταφρονῆσαι ἧλ' μικρότητ' αὐτοῦ. ὁ
 δὲ, μετ' ὀργῆς τῆ πτόρυγι βραπίνας ἄρ' καύθαρον, τοῦ
 λαγῶν ἀρπάσας κατέφαγγε. ὁ δὲ καύθαρος ἔβλεπε
 ἀετῶ στυαπέπῃ, ὡς τὴν καλιαὺν φύττι καταμαθεῖν.
 καὶ δὴ πρὸσελθὼν, τὰ ὡὰ τῆ του κατακυλίσας διέφθρε.
 τὸ δὲ δεινὸν ποιησάμενος, εἴ τις ἄλλοσ τολμήσειε, καὶ
 πὶ μετεωροτόρτι τόπου το δούτορον νεοπῆσοποιησάμενος,
 καὶ κεί πάλιν ὁ καύθαρος τὰ ἴσα ἄλλοσ διέθικεν. ὁ δὲ
 ἀετὸς ἀμνησάνσας τῆς ὄλοις, ἀναβάς ὑπὲρ τὸν Δία, τοῦ
 του γὰρ ἰδρὸς εἶν λέγεται, τῆς αὐτὸ γόνασι τὴν τρί-
 τῆ γονίῳ τῆ ὡδμ' ἔθικε, ἔβλεπε ταῦτα πρὸσθεμενῶσ,
 καὶ ἰκετὸ βίνας φυλάττειν. ὁ καύθαρος δὲ κῶπρου σφαῖ-
 ραν ποιήσας, καὶ ἀναβάς, ὑπὲρ τὸν κόλπου τὸν Διὸς ταύ-
 τῆ καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀνασὰς ἔφω τὴν ὄνθου ἀποτει-
 νάξασθαι, καὶ τὰ ὡὰ διέρρηψεν ἐκλαθόμενῶσ, ἀ καὶ συ-
 νετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸσ τὸν καύθαρον, ὅτι ταῦτ'
 ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενῶσ. οὐ γὰρ δὴ τὸν καύθα-
 ρον ἐκένῶσ μόνον ἠδέικησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐ-
 τὸν ἠσέβησε, πρὸσ τὸν ἀετὸν εἶπεν ἔλθόντα, καύθαρον
 εἶν τὸν λυπουῦτα, καὶ δὴ δικάίως λυπεῖν. μὴ βυλό-
 μενῶσ οὐδ' ἄρ' ἰκέτω τὸ τῆ ἀετῶσ σπανιθῆναι, στυε-
 βύλονε ἔβλεπε καύθαρον διαλλαγὰς πρὸσ τὸν ἀετὸν θέασθαι.
 τὸ δὲ μὴ πειθομένῶσ, ἐκένῶσ εἰς κερὸν ἔτορον τὸν τῆ
 ἀετῶσ μετέθικε τρετὸν, ἠνίκα αὐτὸν μὴ φαίνωνται καύ-
 θαροι. καὶ ὑμεῖς οὐδ' ἄνδρες δελφοί, μὴ ἀπιμασθε
 ἄλλοσ δὴ τὸν θεόν, εἰς ὄρ' κατέφυγον, εἰ καὶ μικρὸ τετύ-
 χηκεν ἰδρὸν. οὐδὲ γὰρ ἀσεβεῖς ποδίοψεται. οἱ δὲ δελ-
 φοί τούτων ὀλίγα φροντίζοντες, τὴν ὑπὲρ τὸν θάνατον

ne occideret supplicem, obtestando ipsam per maximū Iouem, saltem ne despiceret paruitatē suam. Illa uero irata, ala percutiens scarabeū, leporē raptū depasta est. Scarabeus autē & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, ac iam profectus oua eius deuoluta dirupit. Illa autē cū graue existimaret, si quis hoc ausus fuisset: & in altiore loco secūdò nidificasset, & illic rursus scarabeus hōdem hāc affecit. Sed aquila inops consiliū penitus, ascendit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus terram foeturam ouorū posuit, deo ipsa commendans, & supplicās ut custodiret. Sed scarabeus ē stercore pilula facta, ascendit, & in sinum Iouis eam demisit. Iupiter assurgens ut fimum excuteret, & oua abiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Sed cū didicisset à scarabeo, q̄ hęc fecisset ut aquilam ulcisceretur. non enim scarabeū tantū illa affecit iniuria, sed & in Iouem ipsum impia fuit, aquilæ reuersæ ait, scarabeum esse qui affecit mœrore, & certe iure affecisse. Nōlens igitur aquilarum genus deficere, consuluit scarabeo, ut aquilæ recōcilaretur. Cum hic non paruisset, ille in aliud tempus transposuit aquilarum partum, cum non appareant scarabei. Et uos igitur ò uiri Delphi, ne despiciate hunc deum, ad quem profugi: etsi paruū sortitus est delubrum, neque enim impios negliget. Delphi uero hęc parum curantes, rectā ad mortē

ὁμοίως ἦγον. αἰσώπυθ δὲ μηδὲν ἔτι ἔτι αὐτοὶ λε-
 γομένων ὄρων λαμπρομένους, πάλιν φησὶν. ἀνδρῶν
 ἀνήμεροι καὶ φονῶντος ἀκούσατε. γεωργός τις ἐπὶ
 ἀγροῦ γεγενηκώς, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσῆλθον εἰς ἄστυ,
 παρεκάλει τοὺς οἰκείους ἵδμεν θεάσασθαι. οἱ δὲ, ζούσαν-
 τος ὀνάεια, καὶ ἐπὶ τῇ ἀπλώης αὐτῶν ἀναβιβάσμε-
 νοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. ὁ δὲ δύνωντα δὲ, χεῖμων
 καὶ θυέλλης τῶν ἀόρα λαταλαβόντων, καὶ ζόφου γημο-
 μάνου, τὰ ὀνάεια τῇ ὁδοῦ πλανηθέντα, εἰς τινα κρημο-
 νὸν ἄξετόπισαν τῶν προεβύτιω. ὁ δὲ μέλλων ἦδη λα-
 τακρημνίζεσθαι, ὃν ζοῦ εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι
 οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα οὐδ' ὑφ' ἴπ-
 πων γηναίων, οὐδ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναείων δύ-
 τελεσάτων. καὶ γὰρ τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἴσοις νυῖν δυσχε-
 ραίνω, ὅτι μὴ ἔτι γνῆτιμων ἀνδρῶν, ἢ ἐλλογίμων, ἀλλ'
 ἔτι ἀρχείων καὶ λακίστων ἀπόλλυμαι. μέλλων δὲ ἦδη
 λατὰ τοῦ κρημοῦ ἀφίεσθαι, τοῦτο εἶρηκε πάλιν μῦ-
 θον. ἀνὴρ τις τῇ οἰκείας δραχμῆς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν
 ἀπέστειλε τὴν γυναικᾶ, μόνω δὲ τὴν θυγατῆρα ἀπο-
 λαβῶν, ἐβιάζετο. ἢ δὲ, πᾶσι, εἶπεν, ἀνόσια πράτ-
 τεις, οὐχόμην μὲν ποῖ ἔτι πολλῶν ἀνδρῶν ἀσχυ-
 θῆναι, ἢ ἔτι σου τοῦ γηνησαμένου. ἵδμεν τοίνυν καὶ
 ἐφ' ὑμῶν ὃ πρᾶνομοι δελφοὶ λέγω, ὡς ἡρώμην σκύλ-
 λι καὶ χαρύβδι περὶ πεσεῖν, καὶ ταῖς γν' ἀφεικῆ
 σύρτοσιν, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀπο-
 θανεῖν. λαταρῶμαι γοῦν ὑμῶν τῇ πατρίδι, καὶ θε-
 οῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔγω πάσης δίκης ἀπόλλυμαι,
 οἱ μοι τιμωρήσουσιν εἰσακούσαντες. ἔρριψαν μὲν
 οὖν αὐτῶν οἱ δελφοὶ λατὰ τοῦ κρημοῦ, καὶ ἀπέ-
 θανον.

Itidem agebant. Aesopus nulla re à se dicta uidentis eos fleñti, rursus ait: Viri crudeles & interfectores audite: Agricola quidam in agro consenuit, cum nunquam ingressus esset in urbem precabañ domesticos ut eam uideret: at illi iunctis asellis atq; in curru eo imposito, solum iusserunt agere: eunti autem procella & turbine aërem occupantibus & tenebris factis, aselli à uia aberrantes, in quoddam præcipitium deduxerunt senem: at ille iam præcipitandus, ô Iupiter, ait, qua in re te iniuriã affeci: quoniam sic inique occidor, præsertimq; neq; ab equis generosis, neq; à mulis bonis, sed ab asellis uilissimis. Et ego itaque eodem modo nunc tristior, quoniam non ab honoratis uiris & elegantibus, uerum ab inutilibus & pessimis interficior. Iamq; præcipitandus eiusmodi dixit rursus fabulam: Vir quidã suam deamans filiam, rus misit uxorem, solam autem filiam receptam uiolauit. Illa autem, Pater, ait, scelestã facis: optarem tamen à multis uiris dedecore hoc affici, quàm à te, qui genuisti. Hoc nunc & in uos, ô iniqui Delphi, dico, quòd eligerem in Scyllam & Charybdim potius incidere, ac in Africae syrteis quàm per uos iniuste atque indignè mori. Execror igitur uestram patriam, & deos testor, me præter omnem iustitiam interire, qui me ulciscantur exauditum. Præcipitem igitur ipsum dederunt de rupe, & mor-

θανόντες πολλοὶ δ' ὕδατον λοιμῶν συχεθγίνετο, χρησμὸν
 ἔλαβον ἕξιλάσκεσθαι τὸν αἰσώπου θανάτου. ὦ καὶ ὡς
 σπυριδόντες ἑαυτοῖς ἀδίκως φονδύθγίτι, καὶ σήλιω ἀ-
 νέσκαυ. οἱ δ' ἔν τῇ ἐλλάδι πρωτεύοντες, καὶ ὅσοι τῶν
 σφωτόρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπου πεπραγμένα
 μαθόντες, εἰς τε δελφὸς πρὸς γήγοντο, καὶ σὺ ἐκείνοις
 σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τῶν αἰσώπου θανάτων
 γεγονάσιν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Αἰσώπου
 βίβλ. ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Πλανόδου
 συγγραφήντι.

tuus est. Non multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt expiandam esse Aesopi mortem. Cui, quòd & conscij sibi essent, iniuste eum interfecisse, etiam cippum erexerunt. Sed primates Græciæ, ac doctissimi quicq; , cum & ipsi quæ in Aesopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi Aesopi mortis fuerunt.

FINIS AESOPI VITAE.

à Maximo Planude
conscriptæ.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

Αετός καὶ ἀλώπηξ.

ΕΤΟΣ καὶ ἀλώπηξ Φιλιοθγνῶ-
 τος, πλησίου ἀμύλων οἰκῆν ἔγνω-
 σαν, βεβαίωσιν Φιλίας ποιούμε-
 νοι τὴν συνήθειαν. ὁ μὲν οὖν ἐφ'
 ὑψηλοῦ δ' ἰδίου τὴν λαλιὰν ἐπί-
 ξατο. ἡ δ' ἀλώπηξ γν' τοῖς ἐγγιστε-
 ράμοις ἐτεκνοποιήσατο. ἰδί νομῶ οὖν ποτε τὴν ἀλώ-
 πεκος προελθούσης, ὁ αἰετός τροφῆς ἀκρῶν, λαταπῆας
 ὑπὸ τῆν δάμων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἄ-
 μα τοῖς αὐτῶ νεοτῆοῖς ἐβοινήσατο. ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπα-
 νελθούσα, καὶ τὸ πρᾶχθῆν μαθούσα, ἔποσῶτον ἰδί τῶν
 τῆν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσων ἐπὶ τῶν τῶν ἀμύλων ἀ-
 πόρω. χόρσαία γὰρ ἔσα, πῆλυον διώκειν οὐχ οἷα τε λῶ.
 διὸ καὶ πόρρωθεν εἶσα, τῶν δ' ὁ καὶ τοῖς ἀδωάτοις ὄσιν
 ὄσιν, τῶν ἐχθρῶν λατακράτο. οὐ πολλῶν δ' ὑσῶρον,
 αἰγάτινων ἐπ' ἀγρῶ θύοντων, λαταπῆας ὁ αἰετός, μέ-
 ρος τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἀνθραξιμ ἤρπασε,
 καὶ πὶ τὴν νεοτῆιαν ἠγαγῆν. ἀνέμει δὲ σφοδρῶς τὸν δύσαν
 τῶν τῶν καῶτα, καὶ φλογός ἀναδεδείσης οἱ αἰετῶν εἰς
 ἀπῆλυον ἐπιτυγχάνοντος, ὁπῆθῆν τὸν εἰς γλῶν λατέ-
 πεσον. ἡ δ' ἀλώπηξ ὑπὸ δραμῶσα, γν' ὄψι τῶν ἀγρῶ
 πάντας λατέφαγῆν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

AESOPI FABVLAE.

Aquila & uulpes.

AQUILA & uulpes inita amicitia propè habitare decreuerunt, confirmationem amicitie faciendo cōsuetudinem. Aquila super alta arbore nidum affixit: uulpes uero in proximis arbuſtis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando uulpe profecta, aquila cibi indigens, deuolans in arbuſta, & filios huius raptos, unà cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero reuerſa, & recognita, non tam filiorum triſtata eſt morte, quàm uindictæ inopia: quia enim terreſtris eſſet, uolucrem perſequi haud poterat. Quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem poſt, capram quibuſdam in agro ſacrificantibus, euolans aquila partem uictimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidū tulit. Vento autē uehementi tunc flante, & flamma excitata, aquilæ pulli inuolucres adhuc cum eſſent, aſſati in terram decidunt: uulpes uero accurrens, in conſpectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

g 4

Fabula

Ο μῦθος Διολοῖ, ὅτι οἱ Φιλίαν πῦρα σπονδουῦτο καὶ
 πλὴν ἐκ τῶν ἠδίκημυλων φύγῳσι πτωχίαν δι' ἀδύνησαν,
 ἀλλὰ τὴν γε θέαν δίκην ἔ' διακρύσσονται.

Αετὸς καὶ Κανθάρος.

Λαγῶς ἔπ' ἀετῶν διωκόμην, πρὸς κείτῳ Καν
 θάρῳ κατέφυγε, δόμνῳ ἔπ' αὐτῷ σωθῆναι.
 ὁ δὲ Κανθάρος ἠξίς τὸν αετῶν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἰκέτῳ, ὅρ
 κίζῳρ αὐτῶν κατὰ τὸν μεγίστου Διός, ἢ μὴ μὴ καταφρο
 νῆσαι τὴν μικρότητ' αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῆ πῆδρῳ
 γιγασίας τὸν Κανθάρου, τὸν λαγῶν ἀρπάσας κατέ
 φραγγῳ. ὁ δὲ Κανθάρος τῶν τε ἀετῶν σωμαπέπῳ, ὡς τῆ
 Κανθάρου τούτου Κανθαμάειν. καὶ διὰ πρῶσελθῶν, τὰ ὡς
 τούτου Κανθακυλίσας διέφθειρε. τὸ δὲ Δεινὸν ποικσα
 μλῆς, εἰ τις εἴδῳ τολμήσειε, Κανθάρου μετεωροτόρῳ τὸ πρῶ το
 Διδύτορον νεοπλοποικσαμλῆς, Κανθάρου πάλιν ὁ Κανθάρος
 τὰ ἴσα εἴδῳ διέβηκεν. ὁ δὲ ἀετὸς ἀμνηχανήσας τῆς ὀ
 λῳς, ἀναβάς ἐπὶ τὸν Δία, τούτου γὰρ ἰδρὸς εἶν λέγεται,
 τῆς αὐτῷ γόνασι πλὴν τρίτῳ γονίῳ τῶν ὡῶν ἔθηκε, τῶν
 δεῶν ταῦτα παραθέμεν, καὶ ἰκετῶν σφύλατῳ.
 ὁ Κανθάρος δὲ κῶπρου σφῆρα ποιήσας, καὶ ἀναβάς,
 ἐπὶ τῷ κῶλπου τῷ Διὸς ταύτῳ Κανθάρου. ὁ δὲ Ζεὺς
 ἀναβάς, ἐφῶ πλὴν ὄνδου ἀποτεινάξασθαι, καὶ τὰ ὡς
 διέβηκεν ἐκλαδόμην, ἀ καὶ σωματρίβῳ πρῶσονται.
 μαθῶν δὲ πρὸς τῷ Κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν
 αετῶν ἀμνηκόμην. οὐ γὰρ μὴ τὸν Κανθάρου ἐκείνῳ
 μόνου ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτῶν ἠσέβησε,
 πρὸς τὸν αετῶν εἴωγεν ἐλθόντα, Κανθάρου εἶναι τὸν λυ
 πουῦτα, καὶ διὰ καὶ δικάως λυτῶν. μὴ Βυλόμην
 οὐδὲ τὸ γῆν τὸ τῶν ἀετῶν σπανιόμην, σωμαβούλοε
 τῶν

Fabula significat eos qui amicitiam uiolarint, licet ab affectis iniuria fugiant ultionē ob impotentiam, diuinum tamen supplicium non depulsiuros.

Aquila & scarabeus.

Lepus aquila insectante in lustrū scarabei profugit, rogans ut ab eo seruariet. Scarabeus autem rogabat aquilam, ne occideret supplicem: obtestans ipsam per maximum Iouem, ne scilicet cōtemneret paruitatem suam. Illa uero irata, ala percussit scarabeum, & leporem arreptum deuorauit. At scarabeus & cum aquila uolauit, ut nidū eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit. Illa indigne ferente quòd quis hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secūdo nido cōstructo, & illic rursus scarabeus eisdem eam affecit: aquila autē consilij inops penitus, ascendit ad Iouem (huius enim sacra esse dicitur) in eius genibus tertium partum ouorū posuit, deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus autē ex fimo pilula facta & ascēdit & in sinū Iouis eam demisit: sed Iupiter cum surrexisset ut fimū excuteret, & qua proiecit oblitus, quæ & cōtriuuit deiecta. Cognito à scarabeo quòd hoc fecisset ut aquilā ulcisceretur: nam non modo scarabeū illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aquilæ ait Iupiter, scarabeū esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certe iure fuisse. Nolens igitur genus aquilarum rarefcere, consulit

Ἐπὶ Κανθάρον διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἄετον θέσται. τὸ δὲ
μὴ πειθομένῳ, ἐκείνῳ εἰς Κανθὸν ἔτρεπον τὸν τῶν ἄετων
μετέθηκε τὸ κεῖνον, ἥνίκα αὖ μὴ φαίνωνται Κανθάροι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ Κανθῶν, μηδὲν ἄλλο ἢ Κανθαφρονεῖν, λογιζομένου, ὡς
αὐτοὶ οὖν, ὅς περὶ Κανθαφρονεῖς, οὐκ αὖ δὲ Κανθαφρονεῖν ἑαυτῶν
ἐπαμύναται.

Ἀηδῶν καὶ ἰδράξ.

Αηδῶν ἐπὶ δὲ Κανθῶν Κανθαφρονεῖν, Κανθαφρονεῖν
δὲ ἡδῶν. ἰδράξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς
ἄφρονος, στυγερῶν ὑπὸ πᾶσι. ἢ δὲ ἀναρῆσαι μέλη
τα, ἐδείκτο τὸ ἰδράξ μὴ βρωθῆσαι. μηδὲ γὰρ ἰκανὴ
εἶν ἰδράξ γαστέρα πληρῶν, δεινὴ δὲ αὐτὴν τροφῆς πλο-
σδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπέδου. καὶ ὁ
ἰδράξ ὑπολαβὼν εἶπεν. ἀλλ' ἐγὼ γὰρ ἄφρονος αὖ ἐπὶ, εἰ
τὴν γὰρ χόρσιν ἐφίμω τροφῆν ἄφρονος, τὰ μὴ φαινόμε-
νά τω δεικνύμεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ Κανθῶν, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγι-
σοί εἰσι, οἱ δὲ ἐλπίζουσι πλείονων ἀδελφῶν, τὰ γὰρ χόρσιν
πρωτεύμενοι.

Ἀλώπηξ καὶ τράγος.

Αλώπηξ καὶ τράγος διψῶντες εἰς φρένας Καν-
τέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τὸ τράγος σκεπῆ-
μνίου πλὴν ἀνοσίου. ἢ ἀλώπηξ ἔφη. θάρσει, χρησιμότη-
τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ὑπὸν γνόνκα. εἰ
γὰρ ὄρθιθ σκεπῆς αὐτὴν ἐμπροσθίως τῶν ποδῶν τῶν τῶν
χωρὶς πρὸσδρείσεις, καὶ τὰ Κανθαφρονεῖς εἰς τὸν μπε-
δῶν Κανθαφρονεῖς, ἀναδραμεῖσαι δὲ τῶν σῶν αὐτῆν νότων
καὶ

scarabeo, ut aquilæ conciliaretur. Sed eo nō parente, Iupiter in aliud tempus aquilarum transfmutauit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat nullum esse cōtemnendum, considerando non esse quenquam, qui laceſſitus se ulciſci non queat.

Philomela & accipiter.

7

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem uidens, ac cibi indigens, uolando corripuit. Quæ cum occidenda foret, orabat accipitrē, ne deuoraretur: neq; eū fatiſ esse ad accipitris uentrē implendum, sed oportere ipsum cibo egentem ad maiores aues conuerti. At accipiter suscipiens ait, Sed ego certe demens essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ nō uidentur persequar.

Affabulatio.

Fabula significat plerosq; homines eodem modo esse inconsultos, qui spe maiorum incertorum, quæ in manibus habentur amittant.

Vulpes & Hircus.

4

Vulpes & hircus sitientes in puteū descenderunt: sed postquā biberunt, hircus indagante ascensum, uulpes ait: Confide, utile quid in utriusq; etiam salutem excogitauī: si enim reclusus steteris, & anteriores pedes parietī firmaueris, & cornua pariter in anteriorem partē inclinaueris, cū percurrerim ipsa per tuos humeros

&

καὶ λιβάτων, καὶ ἔξω τῶν φρέατος ἐκείθην τῶν κηλίσσασα,
 καὶ σὲ μετὰ ἰῶν ἀνασπᾶσω γυντδύθην. τὸ δὲ τράγυ
 πρὸς ἰῶν ἐτοίμως ἕω κρητῆσα μλν, ἐκείνη τῶν φρέατ
 ἔτως ἐκπηλίσσασα, ὅ κίρτα ποδὶ τὸ σόμιου ἠδὲ μλν.
 ὁ δὲ τράγυ αὐτῶν ἐμέμφε, ὡς παραβαίνουσαν τὰς
 σωθῆκας. ἠδ', ἀλλ' εἰ τοσαύτας εἶπε φργνάς ἐκέκτη-
 σο, ὅπόσας γυντδύθην τῶν τρίχας, ὅ πρότορον αὐ κατέ-
 τέβη, πρὶν ἢ τῶν ἀνοσθῶν σκέψασθαι.

Επιμύθιον.

Ο μύθου δηλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ
 πρότορον τὰ τέλη σκεπᾶντα τῶν πραγμάτων, εἶθ' οὕ-
 τως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Αλώπηξ καὶ λέων.

Αλώπηξ μὴ πωθεασα μλν λέοντα, ἐπεὶ δὲ κατὰ
 τῆν τύχην αὐτῶν σωλώτησε, τὸ μλν πρότορον
 ἔτως ἐφοβήθη, ὡς μικρὸν καὶ ἀρθανεῖν. ἔπειτα τοδύ-
 τορον θεασα μλν, ἐφοβήθη μλν, ὅ μλν ὡς τὸ πρότορον.
 ἐκ τρίτου δὲ ἰῶν θεασα μλν, ἔτως αὐτῶν κατεθάρσθη-
 σεν, ὡς καὶ πωσελθᾶσα δαλεχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μύθου δηλοῖ, ὅτι ἡ σωήθεια καὶ τὰ φοβῶν τῶν πραγ-
 ματων δύπρόσιτα ποιεῖ.

Αἴλουρος καὶ ἀλεκτρούων.

Αἴλουρος συλλαβῶν ἀλεκτρούονα, μετ' οὐλό-
 γου ἰῶν αἰτίας ἠβουλήθη καταφαγεῖν, καὶ
 δὴ κατηγόρει αὐτῶν, λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἶν τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, νύκτωρ λεκραγῶς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὑπὸ τυγ-
 χάνειν. τὸ δὲ ἀπολογημλν, ὡδὲ τῆ ἐκείνων ὠφελεία
 ἰῶν ποιεῖν, ὡς ὡτὶ τὰ σωήθη τῶν ὀργῶν ἐγείρεται,

πέλιμα

& cornua & extra puteum illinc exiliuerim, & te postea extraham hinc. ab hirco autē ad hoc promptē officio præstito, illa cum ex puteo sic exiliuisset, exultabat circum os læta: hircus autē ipsam accusabat, quòd transgressa fuerit conuentiones. Illa autem, Sed si tot, inquit, mentes possideres quot in barba pilos, non antè descendisses quàm ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & leo.

Vulpes, cum nunquam uidisset leonem, cum ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit ut fermè moreretur: deinde cū secundo uidisset, timuit certe, non tamen ut prius: tertio autē cum ipsum uidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, cōuersatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

Feles & gallus.

Feles comprehenso gallo, cum rationabili ipsum causa uolebat deuorare. Cæterum accusabat ipsum, dicēdo, molestū esse hominibus nocte clamantē, neq; permittentē somno frui. Eo uero respondente ad illorum utilitatē id se facere, ut ad consueta opera excitarentur:

rursus

πάλιν ὁ αἰλουρος ἀτίαν ἐπέφορον, ὡς ἀσεβὴς εἶν ποδὶ
 τῶ φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμύγνυμι. τὰ
 δὲ, καὶ ἄλλο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φή-
 σαντο, πολλῶν αὐτοῖς γίνεσθαι ὠδὴν πικτομύων. ὁ
 αἰλουρος εἶπὼν, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν δὴ πορεύεις δὴ πο-
 σῶπων ἀρλογιῶν, ἔγωγε μὲν τοῖς ἀτροφῶσι μὲν, τοῖς
 τοῦ κατεβοινησατο.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν ἀερα-
 μῶν, εἰ μὴ μετ' οὐλόγη δυνήθειν προσηματῶ, ἀπὸ
 καλύπτως γεμῶν πονηροῦται.

Αλώπεκος.

Αλώπηξ γὰρ παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀρκοπέσις
 τῆς οὐρᾶς διαδράσα, ἀβίωτον ἔσθ' αἰσχύνει
 ἡγεῖτο τοῦ βίου. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας
 τῶ αὐτὸ νοθεύειν, ὡς αὐτῶν κρινῶ πάθει τῶ
 διορ συγκαλύψειν αἶχῶ. καὶ δὴ πείσας ἀθροίσασ-
 σε παρῆναι τὰς οὐρᾶς ἀποκόπειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς
 μόνοι τοῦ μὲν ὄν, ἀλλὰ καὶ ποδότην βάρῶ πο-
 σιρτημῶν. ἔπολαβῆσα δὲ τις αὐτῶν εἶπεν. ὦ αὐτή,
 ἀλλ' εἰ δ' σοὶ ἄλλο πρὸς ἐφόρον, οὐκ αὖ ἡμῖν αὐτὸ σωμα-
 βάλουσι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι δὴ οὐ-
 νοῖαν τὰς πρὸς τοῖς πέλας ποιῶνται συμβουλίας, ἴα δὲ
 τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Αλώπηξ καὶ Βάτος.

Αλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλιγάκις
 σα κατὰ πύλην ἐμελεε, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν
 Βάτου

rursus feles causam afferebat, quod impius esset erga naturā, cum matre ac sororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipsis hinc oua pariantur; feles praefatus, sed si tu multis abundas evidentibus responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat prauam naturam peccare uolentem, si non uerisimili cum praetextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta cum abscissa cauda euasisset, non uiuendam praepudore existimabat uitam. Deceuit itaque & alijs uulpib. hoc idem persuadere, ut communi malo suum celaret dedecus. Et iam omnibus collectis suadet caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & superuacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quaedam ait, Heus tu, nisi tibi hoc conduceret nobis non consuleres.

Affabulatio

Fabula significat prauos homines non beneuolentia in propinquos consulere, sed suo comodo.

Vulpes & rubus.

Vulpes sepe conscensa, cum lapsa cursura foret, apprehendit in adiutorium rubum

βάττα, καὶ δὴ εὖς πόδας ὑδὶ τοῖς ἐκείνης λεγέτοισ ἀεμάε
 ξασα, καὶ ἀλγύσασα, πρὸς αὐτῷ εἶπεν. οἴμοι, καταφυ
 γῶσαι με γὰρ ἐπὶ σέ ὡς ἐπὶ βοκθόν, σὺ χεῖρον διέθνη
 κας. ἀλλ' ὄσφάλης ὦ αὐτή, φησὶν ἢ βάρως, ἐμῶ βυλκθεῖ
 σα ὑπὸ λαβέδα, ἢ τις πάντων ὑπὸ λαμβάνεδα εἶωθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι
 ὅσοι βοκθοῖς πρὸς ἐχρυσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἐμ
 φυτομ.

Ἀλώπηξ καὶ ἱεροκόσιλος.

Αλώπηξ καὶ ἱεροκόσιλος ἠμφοισθήτωι πόδι δι
 γημείας. πολλὰ δὲ τῷ ἱεροκόσιλου ὑπερήφανα
 πόδι εἶ τῶν περγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γε
 γυμνασιαρχητότων, ἢ ἀλώπηξ ὑπολαβῶσα. ὦ τῶν εἶ
 πην, ἀλλὰ καὶ μὴ σὺ λέγεις, ἀλλ' ἀπὸ τῷ δόρματός γε
 φαίνει, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἰ γε γυμνασιμῶ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομυθῶν ἀνδρῶν ἐλεγχῶ
 τὰ πράγματα γίνετο.

Ἀλεκτρονόου καὶ πόρδιξ.

Αλεκτρονόος τις ἔχων ἐπὶ εἰ οἰκίας, πριάμνος
 καὶ πόρδιξ, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεδα. τῶν
 δὲ τυπῶντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκείνῳ ἠθύ
 μαι σφόδρα, νομίζων, ὡς ἀλλόφυλος τῶν τε πάχειν ὑ
 πὸ τῶν ἀλεκτρονῶν. ὡς δὲ μετὰ μίκρον καὶ κείνης ἐώρα
 κε μαχομῆς καὶ ἀλλήλους κόπῶντας, εἰ λύπης ἀπ
 λυθεῖς, εἶπεν. ἀλλ' ἐγὼ γε ἀπὸ τῶν νῦν ἔλυπησομαι, ὄρω
 καὶ αὐτὸς μαχομῆς ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

rubum. Quare cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit: Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu peius me tractasti. Sed errasti heus tu, inquit rubus, quæ me apprehendere uoluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoque esse stultos, qui ad eos auxiliij gratia accurrunt, quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

Vulpes & crocodilus.

Vulpes & crocodilus contendebant de nobilitate: cū multa autē crocodilus superba de progenitorum narrasset splendore, quod ex exercitationū principes fuerint: uulpes suscipiēs, ô amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamē ex cute uideris antiquis temporib. esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mendaces uiros res ipsas arguere.

Galli & perdix.

Gallos quidam habens domi, emptam & perdicem cum illis pasci dimisit: qui cū ipsam uerberarent ac expellerent, illa tristabat ualde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis: cum uero paulo post & illos uideret pugnare & se ipsos cedere, mœrore soluta ait: Sed ego posthac non tristabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τὰς πρῶ-
 τῶν ἀλλοφρίων ὑβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῶν οἰκείων
 ἀπεχρμένους.

Αλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκείται, καὶ ἕκα-
 στα τῶν αὐτῶν σκευῶν διόρδύνομνή, εὖρε καὶ λε-
 φαλῶ μορμολυκίᾳ οὐφύσας κατασκεύασα μύτιω, ἧς
 ἀναλαβῶσα ταῖς χορσίμ, ἔφη. ὦ οἶα λεφαλή, καὶ ἐγκέ-
 φαλον ἔκχει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῶν σώμα-
 τι, καὶ δὲ ψυχῶν ἀλογίους.

Ανθρακεὺς καὶ λυαφδύς.

Ανθρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκῶν οἰκίας, ἤξις καὶ λυα-
 φεία πρῶτα γηρόμενον αὐτῶν σιωπῆσαι. ὁ δὲ λυα-
 φεύς ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ' ἔκ αν' ἴσως δωαίμεν ἔγωγε
 πράξαι. δίδρα γάρ, μή πως ἀπὸρ' ἐγὼ λυκαίνω, αὐ-
 τὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμιμον ἀπεινώνητον.

Αλιεῖς.

Αλιεῖς εἶλον στεγνύντω. βαρείας δὲ αὐτῶν οὔσης, ἔ-
 χειρομ καὶ οὐκίετων, πολλῶν εἶναι τῶν ἀγρῶν
 νομίζοντες. ὡς δὲ ἔπειτα ῥηϊόντος ταύτῳ ἐλκύνσαντες,
 τῶν μὲν ἰχθύων εὖρον ὀλίγους, λίθου δ' ἔν' αὐτῇ παμ-
 μεγέθη, ἀβυμῶν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, ἔ τοσοῦτον ὑπὸ τῆ
 τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ τὰναντία πρὸς πει-
 λήφασιν. εἰς δὲ τις ἐν αὐτοῖς πρὸς βύτορος εἶπε, μή
 ἀχθώμεθα ὡς ἑταῖροι. τῆ γὰρ ἡδονῆ ὡς εἰκοσν, ἀδελφί

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant necq; à suis abstinere.

Vulpes. xi

Vulpes in domum mimi profecta, & singula ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput laruae ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus ait: ò quale caput & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconfultos.

Carbonarius & fullo. 12

Carbonarius in quadam habitans domo, rogabat ut & fullo accederet, & secum cohabitaret: sed fullo respondendo ait, Sed non hoc possem ego facere: timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat omne dissimile, esse insociabile.

Piscatores. 13

Piscatores trahebant uerriculum, quod cum graue foret gaudebant & exultabant, multum inesse prædæ existimantes: sed cum in litus ipsum traxissent, piscesq; paucos quidem, sed lapidē in eo permagnū inuenissent, tristari & mœrere cœperunt, non tam pisciū paucitate, q̄ quòd & cōtraria antè animo præsumpserāt. quidā aut̄ inter eos natu grandior dixit, Ne tristemur ò socij: nam uoluptati, ut uideñ, soror

h 2 est

ὄσιν ἢ λύπῃ. ἢ ἡμᾶς ὄν' ἐδεί τ' ὁσῶντα πλοκωθῆντας,
πάντως τι καὶ λυπηθῶμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δει λυπεῖσθαι ὡδὶ τῆς ἀρτυχίας.

Κομπασῆς.

Ανήρ τις ἀρδηνήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἐ-
αυτοῦ γλῶσσαν ἐπανελθὼν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἐν διαφό-
ροις ἢν δραγαθηνεῖαι χώραις ἐπέμπαζε, καὶ δὴ καὶ τῆ
ῥόδιον πεπνησῆναι πῆδημα, οἷον ὁδεῖς τῶν ἐπ' αὐτῷ
δυνατὸς αὐτῷ εἶη πηδησῆσαι. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας
τοῦ ἐκεῖ πρῶντας ἐλεγγυ ἔχειν. τῶν δὲ πρῶντων τις ἕπο-
λαβὼν, ἔφη. ὦ ὄσιν, εἰ ἀληθεῖς τ' ὄσιν, ὁ δὲμ δει σοι μαρ-
τύρων. ἰδὲ ῥόδιον, ἰδὲ καὶ τὸ πῆδημα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ μὴ πρόχειρος ἢ τὸ πράγματι
ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος ποδότης ὄσιν.

Αδωῶατα ἐπαγγελόμενον.

Ανήρ πρῶτος νοσῶν, καὶ λακῶς διακείμενον, ἐπε-
δή πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσθῆναι, τῶν δεῶν ἐδεί-
ξαι, ὡς εἰ τὴν ὑγίαν αὐτοῦ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιή-
σειαν, ἐκατὸν βόας αὐτοῖς προσίσειν ὑπὸ χνόμενον εἰς
δυσίαν. ἔλ δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πηλομένης, καὶ ποῦ σοι
ταῦτα ἢν ὑγιάνης; ἐκεῖνον ἔφη. οἷε γὰρ ἀνασλῶαί με
ἐν τεύθειν, ἢν οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσι;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως λατρεπαγγέλουσι,
ἀπὸρ τελέσαι ὄργων ὁ προσδοκῶσι.

Κακοπράγμων.

Ανήρ κακοπράγμων εἰς τὴν δελφοῖς ἦκον ἀπόλ-

est tristitia: & nos igitur oportebat tantum ante
lætatos, omnino aliqua in re etiam tristari.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere tristari frustra-
ta spe. Iactator. 14

Vir quidam peregrinatus, deinde in suam
patriam reuersus, aliaq; multa in diuersis
uiriliter gessisse locis iactabat, atq; etiam Rhodi
saltasse saltum, quem nullus eius loci potuerit
saltare: ad hoc & testes, qui ibi interfuerunt, di-
cebat habere. Quidam autem ex ijs qui aderāt,
fufcipiens ait: heus tu si uerum hoc est, non est
tibi opus testibus, En Rhodus, en saltus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prōpta rei demonstratio
sit, omnē sermonem uanū esse & superuacuū.

Impossibilia promittens. 15

Vir pauper ægrotans & male affectus, cū
à medicis desperatus esset, deos rogabat
pollicens si sanitatē sibi rursus restituisent cen-
tum boues ipsis oblaturum esse in sacrificium.
Vxore autem eius rogante, & ubi tibi hæc si cō-
ualueris? ille ait. Putas enim surgere me hinc,
ut dei hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat multos facile polliceri, quæ re
comprobare non sperent.

Vir malignus ad eū, qui in Delphis est, iuit
h 3 Apol-

λωνα, πειράσασαι ἄστυ βυλόμην Θ. καὶ δὴ λαβῶν σφρα-
 θίον γνῶν τῆ χειρὶ, ἐν ἄστυ τῆ ἐδῆτι σκεπτώσας, ἔσῃ τε τῶ
 τρίποδ' Θ' ἔγχιτα, καὶ ἤρσο γνῶν θεόν, λέγων ἄπολλου,
 ὁ μετὰ χεῖρας φέρω, πότρου ἔμπνομι δῶν, ἢ ἄπνομι;
 βυλόμην Θ' ὡς εἰ μὲν ἄπνομι εἶποι, ζῶν ἀναδείξαι τὸ
 σφραθίον. εἰ δ' ἔμπνομι, δούτις ἀρπνίξας, νεκρὸν ἐκείνο
 πρὸ γενεαῖν. ὁ δὲ γε θεὸς τῶν κακῶν τεχνῶν αὐτὸ γνούς
 ἐπίνοιαν, εἶπεν, ὁ πότρου ὧ οὐκ ἔβλη ποιῆσαι, ποίη-
 σον, παρὰ σοὶ κείται γάρ ἄστυ πρᾶξαι, ἢ τοι ζῶν ὁ κατέ-
 χεις, ἢ νεκρὸν ὑποδείξαι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ ἀλά-
 θητον.

Αλιεῖς.

Αλιεῖς ἄζελθόντες εἰς ἄγρην, ἐπειδὴ πολὺν χρό-
 νον ταλαιπωρήσαντες, οὐδὲν εἶλον, σφόδρα
 τε ἠθύμοι, καὶ ἀναχωρήσαντες πρὸς κούρην. δούτις δὲ
 δαῖν' ἄστυ τῶν μεγίστων διωπόμην Θ' ἰχθύων, εἰς τὸ
 πλοῖον αὐτῶν εἰσίλατο. οἱ δὲ ἄστυ λαβόντες, μετ' ἠδύ-
 νῆς ἀνέχωρησαν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἂν μὴ τέχνη παρέχεταῦ
 τα τύχη ἐδωρήσατο.

Φγίαξ.

Ανὴρ φγίας νοσῶν, ἠύξατο τοῖς θεοῖς εἰ δῖα σώ-
 θείη, βῶς ἕκατόν εἰς θυσίαν προσίσειν. οἱ δὲ θεοὶ
 πειράσασαι ἄστυ βουλόμηναι, τῶν πᾶθους ἀπέλλαξαν.
 ὁ δ' ἀνάσας, ἐπειδὴ βῶν ἠπόρει, σεατίνης βῶς ἕκατόν
 πλάσας ὑπὸ τοῦ βωμοῦ θεῖς ὠλοκαύτωσεν. οἱ δὲ θεοὶ
 βυλόμε-

Apollinem tentaturus ipsum. Atque ideo comprehenso passerulo manu, & eo ueste contecto, stetitque proxime tripodē, ac rogauit deum, dicendo: O Apollo, quod manibus fero, utrū uiuum ne est an mortuum? Nam si mortuum diceret, uiuum ostensurus erat passerulū. Sin uiuum, statim suffocatum mortuū illum efferret. Sed deus, maligna ipsius cognita mente ait: Vtrum uis heus tu facere, facito: penes te enim est illud facere, siue uiuum quod contines, siue mortuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, deum neque decipi posse, neque quicquam eum latere.

Piscatores. 17

Piscatores egressi ad uenationem cum multo tempore defatigati nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant: sed statim thunnus maximo quodam insectante pisce, in nauigium ipsorum insiluit: quo capto læti abiire.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor. 18

Vir pauper ægrotās uouebat dñs, si euaderet, boues centum in sacrificiū oblaturū: sed dei tētaturi, à morbo liberarūt, at ille surgēs quoniā bobus carebat, ex pasta boues centum à se formatos in ara positos sacrificauit, sed dei

Βαλόμυθοι αὐτῶν ἀμύαδα, ὄναρ ὡς αὐτὸς αὐτῶν εἶ-
 που, ἀπελθε εἰς τὸν ἀγυαλὸν εἰς τὸν δὲ τὸν τόπον. ἐκεῖ
 δὲ ἀπὸ χιλίας εὐρήσεις. ἐκεῖν θὲ δὲ διυπνιδεῖς σὺν
 ἡδονῇ καὶ ἀποδῆ πρὸς τὸν ὑποδείχθῃτα τόπον ἀφί-
 κτρ, τὸ χρυσίου διόρδυνῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ περαταῖς ποδι-
 τυχῶν, ὑπὸ αὐτῶν σωελήφθη. ἀλλὰ δὲ ἡδὴ, ἀφελῶν
 τῶν περατῶν εἶτο, χίλια χρυσίον τέλαντα δώσειν αὐ-
 τοῖς ὑποχθέντων. ὡς δὲ ἔκ ὧν δὴ, ἀπαχθεῖς ὑπὸ
 αὐτῶν ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψυδῆσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραῖ
 νει τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΔΥΟ γὰρ λίμνη γινέμοντο. θόρυος δὲ ξηραν-
 θέσις ἐλὶ λίμνης, ἐκείνῳ καταλιπόντες, ἐπεζή-
 τωρ ἔτοσαν. καὶ δὴ βάθει ποδιέτυχον φρέατι, ὅπου ἰ-
 δῶν ἀτόρ θὲ θατόρ φησί. συγκατέλθωμεν ὡς τὸ
 εἰς τὸδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, αὐτὸν εἶ τὸ γῆ-
 θὰ δὲ ὑδωρ ξηρανθῆ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ θεὸς ἀποδισκῆ πῶς πρὸς γῆναι τοῖς
 πράγμασι.

Γόρῳ καὶ θάνατος.

ΓΕΡῶΝ ποτὲ ξύλα τεμῶν ἐξ ὄρους, καὶ πῆ τῶν ὤμων
 ἀράμεν θὲ, ἐπειδὴ πολλῶ ὀδῶν ἐπικηδισμῶ
 ἐβάδισεν, ἀπειρηκώς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν
 θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου οὐδὲς
 ὡς αὐτὸ, καὶ πῶς αἰτίαν πωυθανομνίου διὰ αὐ-
 τῶν καλοῖν, ὁ γόρῳ ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον ἴδῃν ἀφ᾽ αὐ-
 θῆς

ipsum ulturi, in somnijs adfuerunt ei, dicentes: Abi ad littus ad eum locum, illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurũ disquirens. Sed illic in piratas incidit ab ipsisq; comprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed cum non crederetur abactus ab ipsis, diuenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat mendacijs hominum inimicum esse deum.

Ranæ.

19

RANÆ duæ in palude pascebantur, æstate autem siccata palude, illa derelicta, quærebant aliam: cæterum profundum inuenerunt puteũ. Quo uiso, altera alteri inquit, descendamus heus tu in hunc puteum. Illa respondendo ait, Si igitur, & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere incõsideratẽ res aggredi.

Senex & mors.

20

SENEX quondam incisis in monte lignis, sac in humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. At morte ilico adstante & causam rogante, qua se uocasset: senex ait, ut onus hoc sublatum im-

h 5 poneres

Θῆς μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὤν, καὶ
 μυρίοις λινδύοις πόδι πδὼν δοκῆ θανάτου ὑπὸ θυμῷ,
 ὁμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου ἀρεῖται.

Γραῦς καὶ ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγοῦσα εἰς ὀφθαλμούς, εἰσκαλεῖ-
 τὰί τινα τῶν ἰατρῶν ὑπὸ μίαιᾳ, συμφωνήσασα,
 ὡς εἰ μὴ θοραπύσειν αὐτῷ, τὸν ὁμολογηθέντα μί-
 αῖον αὐτῷ δώσει, εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσει. γνέχειρσε
 μὴ οὐδ' ὁ ἰατρός τῆ θοραπείᾳ, καὶ ἡμῶν δὲ φοιτῶν
 ὡς τὴν πρὸς βύτην, καὶ εἰς ὀφθαλμούς αὐτῆς χρίων, ἐ-
 κείνης μηδὲ ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὄραν ἐκεί-
 νῃ ὑπὸ τῆς χρίσεως, αὐτὸς γνέ τι τῶν οἰκίας σκεδῶν
 ὑφαίου μῦθος, ὅση μὲν ἀπεί. ἢ μὴ οὐδ' γραῦς τὴν
 ἑαυτῆς πόδισιαν ἑώρα καὶ ἐκείνῃ ἐλατῆρ μῦθῳ ὑπὸ
 τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλει παντάπασιν αὐτῆ θοραπὴ
 θέσει μηδὲν ὑπολειφθῆναι. τοῦ δ' ἰατροῦ εἰς συμφω-
 νηθέντας μίαιας αὐτῷ ἀπαιτητος ὡς καθαρῶς βλέ-
 πουσιν ἢ δὴ, καὶ εἰς μάρτυρας πῶς αὐτῶν. μάλ-
 λον μὴ ἐν εἰπῶν ἐκείνη τανυῦ ὄσδοτιδν βλέπω. ἢνίκα
 μὴ γὰρ εἰς ὀφθαλμὸς γνέσων, πολλὰ τῶν ἐμῶν ἢ τὴν
 ἑμαυτῆς ἐβλεπομ οἰκίαν. νυῦ δ' ὅτε με σὺ βλέπων φῆς,
 ὄσδοτιδν ἐκείνων ὄρω.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων εἰς ὧν
 πράττουσι, λανθανούσι καὶ ἑαυτῶν τὸν ἑλεγχον ἐ-
 πιασώμενοι.

Γεωργός καὶ πῶδισιαν αὐτῷ.

Γεωργός

poneres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem uitæ studiosum esse, & licet infinitis periculis immerfus, uideatur mortem appetere, tamen uiuere multo magis, quàm mori eligere.

Anus & medicus. 21

MVlier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conuentione facta si se curaret, pactam mercedem ei daturam: sin autem minime, nihil daturam. Aggressus est igitur medicus curam, quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquam uiderere posset ea hora ob unctiōnem, ipse uas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam suppellectilē uidebat singulis dieb. minui, adeò ut tandē omnino liberatæ nihil relinqueret. At medico pactam mercedem ab ea efflagitante, quasi purè iam uidente, & testes adducente: Magis certe ait illa, nunc nihil uideo. Nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo, nūc autem cum me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines ex ijs quæ agant, ignaros contra seiplos argumentum afferre.

Agricola & filij ipsius.

22

Agricola

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ Βα-
λόμην θ' αὖτ' ἑαυτῷ παιδίας πείραν λαβῆν τῆς
γεωργίας, πρὸσκαλεσάμενος αὐτὸν, ἔφη, παῖδες ἐμοί,
ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξेमυ. ὑμεῖς δ' ἄπορ γν' τῆ
ἀμπέλω μοι ἀκρυπῆαι ζητήσαντες εὐρήσετε πάντα.
οἱ μὲν οὖν οἰκθρήτες θησαυρὸν ἑκῆ που κατορωρύχθαι,
πάσαν τὴν ἀμπέλω γλῶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ
πατρὸς κατέσκαψαν, καὶ θησαυρῶ μ' ἔσ' ὑποδιέτυχον.
ἡ δὲ ἀμπέλω καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν
λαρπὸν ἀνέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι ὁ κάματος, θησαυρὸς ὅστις αὐ-
θρώποις.

Δουπότης καὶ Λυῦδος.

Ανήρ τις ὑπὸ χειμῶν θ' γν' τῶν αὐτῶν προασείων
ἀκλειφθεῖς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφα-
γγεν, εἶτα τὰς αἰγας. τῷ δὲ χειμῶν θ' ὑπὸ κρατουῦτος, καὶ
αὖτ' ὄργατας βῆς σφάξας, ἐθονήσατο. οἱ δὲ Λυῦδοι ταῦ
τα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φύγωμεν ἄλλ'
ἡμεῖς γε γν' τεύθην. εἰ γὰρ τῶν ὄργατῶν βοῶν ὁ Δεωπότης
ἡμῶν ἔκ' ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι τέττις μάλισσα φύγειν καὶ φυλάτ-
τεσθαι χρὴ, οἱ τινὲς δὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Γυνὴ χῆρὰ τις ὄρνιν εἶχεν, καθ' ἑκάστω ἡμέραν ὠὐρ
αὐτῆς τίκτυσαν. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῆ ὄρνι-
θι κειθὰς πρὸσβάλλοι, δὲς τέξεται τῇ ἡμέρας, ἴδον πε-
ποίηκεν. ἡ δὲ ὄρνις πιμελής γενομένη, ἔσ' ἄπαξ τῇ ἡ-
μέρας τεκῆν ἠδ' ἠώατο.

Επιμύ

Agricola quidam uita excessurus, ac uolens suos filios periculum facere de agricultura, uocatis ipsis ait: Filij mei, ego iam e uita discedo, uos aut si qua in uinea a me occulta sunt, quaeritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem uineae terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non inuenerunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Herus & canes. 23

Vir quidam a tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oueis comedit, hinc capras. Tempestate autem inualescente, & operarios boues iugulatos comedit. Canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc. Si enim operarijs bubus herus noster non abstinet, quo modo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cauere oportere, qui neque suis abstinent.

Mulier & galina. 24

Mulier quaedam uidua gallinam habebat, singulis diebus ouum sibi parientem: rata uero si plus gallinae ordei proijceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallina pinguefacta ne semel quidem die parere potuit,

Affa

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δὲ πλεονεξίαν ἔχοντες πλείονων ἐπιθυμῶντες, καὶ τὰ πρῶτα ἀρβιάλλουσι.

Κυρόδηκτος.

 Ηχθείς τις ὑπὸ κυρῶς, ἑρμιάσόμενον ποδίηει ζήτησιν. ἑντυχὼν δὲ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς ὁ ζῆτις, ὡς οὗτος εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βούλει λαβὼν ἄφρον, καὶ πρῶτον τὸ αἷμα ἐκ πληγῆς ἐκμάξας, τῷ διακόντι κυρῶ φαγεῖν ἐπίδωκε. καὶ κείνός γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ ὡς ποίησω, δεῖ με ὑπὸ πάντων ἔχειν ἢ τῆ πόλει κυρῶν δαχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἔχοντες ἀνδρώπων οἱ πονηροὶ ἔσονται γετόμενοι, μάλλον ἀδικεῖν προξυμῶνται.

Νεανίσκοι καὶ μάγεις.

 Ὅσοι νεανίσκοι μαγείῳ παρεκάθλωτο. καὶ δεῖ τὸ μαγείῳ πρὶ τῆ οἰκείων ὄργων ἀσχολημένου, ἄτοπος τούτων μὲν τὴν ἑρμῶν ὑφελόμενος, εἰς τὸν δατόρον λαθῆκε νόστον. ὑπὸ τῶν ἀφροσύνης δὲ τὸ μαγείῳ, καὶ τὸ ἑρμῶν ὑπὸ ζήτησιν, ὁ μὲν εἰληφῶς ὡμνε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφῆναι. ὁ δὲ μάγεις ἀδόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν εἶπεν. ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε, τὸν γὰρ ὑπορρητόμενον θεοῦ ὄψου λήσεσθε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώπους ὑπορρητόμενοι λάθησθε, ἀλλὰ τὸν γὰρ θεοῦ ὄψου λήσεσθε.

Εχθροί.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui ob auaritiã pluriũ sunt appetentes, & quæ adsunt, amittere.

Morsus à cane.

25

Morsus à cane quidam medicaturũ circuibat quærẽs, cum autem occurrisset quidam ei, & cognosceret quod quærebat, Heus tu ait: si sanari uis, accipe panem, atq; eo sanguinem uulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum præbe. Et is ridendo, ait, sed si hoc fecero, oportebit me ab omnib. qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat prauos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam iniuriam exacui.

Adolescentuli & cocus.

26

Duo adolescentuli apud cocũ assidebant, & coco in aliquo domestico opere occupato, alter horũ partem quendam carniũ subreptam in alterius demisit sinum. Conuerso autẽ coco, & carnem quærente, qui abstulerat, iurabat nõ habere: qui aut habebat, non abstulisse. Cocus uero cognita malicia ipsorũ ait, Sed etsi me latueritis, peieratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quòd licet homines peierantes lateamus, deum tamen non latebimus.

Inimici.

27

Duo

ΔΥΟ τινὲς ἀλλήλοισ ἐχθραίνοντες, ὕψι εἶπε αὐτῆς νεὼς ἐπλεοῦ. ὦρ ἄτορ θ' μὲν ὕψι εἶπε πρύμνης, ἄτορ θ' δὲ ὕψι εἶπε πρῶρας ἐκάρητο. χειμῶν θ' δὲ ὑπὸ γυμο μάλισ, καὶ εἶπε νεὼς μελλ᾽ ὅσπης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὃ ὕψι εἶπε πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρθε, πότορον εἶν' ἐμὸν τὸ πλοῖον πρότορον μέλει καταβαπίζεσθαι. τὸ δὲ πλὴν πρῶραν εἰπόντων, ἀλλ' ἐμοι γε οὐκ ἔστι λυτωκρὸν, εἴπην ὁ θάνατος, εἴ γε ὄρα μὲν πῶς ἐμὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ εἶν' ἀνθρώπων ὁ δὲμ εἶπε ἑαυτοῦ βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τὸν ἐχθρὸν μόνον ἰδῶσι πῶς αὐτῶν κακομάλισ.

Αἴλουρος καὶ μῦες.

ΕΝ οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μῶν ὄντων, αἴλουρος ἴσθ' ἔγνω ἡ κῆρ γνῶσθαι, καὶ λαθὲ κασοῦ αὐτῶν συλλαμβάνων κατ' ἡδίην. οἱ δὲ, κατ' ἐκαστῶν ἑαυτοῦ ἀναλισκομάλισ ὄρωντες, ἔφασαν πῶς ἀλλήλοισ, μηκέτι λάττω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντὰ πασιμ ἀρλώμεθα. τὸ γὰρ αἴλουρος μὴ δῖωα μάλισ δῖορο ὄζειν εἶσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὃ δὲ αἴλουρος μηκέτι εἶν' μῶν λαπόντων, ἔγνω δὲ ὑπὸ νοίας αὐτοῦ σοφίζόμενος ἐκκαλέσασθαι. καὶ δὲ ἀρπαγῆ ἀλά τινὸς ἑαυτοῦ ἀναβάς ἀπώρησε, καὶ πῶσε ποιεῖν νεκρὸν εἶν'. εἶν' δὲ μῶν τις πρῶσ κῆρ, καὶ ἰδῶν αὐτὸν, ἔφην. ὦ ὄρα καὶ θύλαξ γῆρ, ὃ πῶσε λῦσομαί σοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἶν' ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν εἶν' ἐνὶ ἰσχυροῦ κατὰ πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ὄρα πατῶντα ταῖς ὑποκείσεσιν.

DVo quidam inter se inimici, in eadem nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora sedebat. Tempestate autem superueniente, & naue iam submergenda, qui erat in puppi gubernatorē rogabat, utra pars nauigij prius obruenda esset. Cumq; ille prora dixisset. Sed mihi non erit graue, ait, mors, si uisurus sum ante inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos.

Felis & mures. 28

IN domo quadam cum multi essent mures, felis eo cognito iuit eò, ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie cum se absumi uiderent, dixerunt inter se: ne posthac infra descendamus, ne penitus pereamus: nam si felis nō potest huc uenire, nos salui erimus. Sed felis non amplius muribus descendentibus, decreuit per astutiam eos fallens euocare. Cæterū conscenso pessulo quodam, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, uisoq; eo, inquit: Heus tu, & si faccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliquorum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Αλώπηξ καὶ πίθηκος.

ΕΝ σιωδῶ ποτὲ τῷ ἀλόγῳ ζώῳ ᾤρησεν τὸ πίνθηκε, καὶ δύσκιμύσας, βασιλεὺς ἔσ' αὐτῷ ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὡς γ' ἴτινε παγίδι κρέας ἐθεάσατο τὸν πίθηκον λαβῆσα, γ' ἴταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὖροι μὲν αὐτὴ λέγασα θησαυρὸν ἴσθην, μὴ μὲν τοι καὶ χήσαται αὐτῷ. τῷ βασιλεῖ γάρ τοι τὸ νόμῳ δίδωσι. καὶ πρὸ τρέπεσθαι αὐτῷ, ἅτε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι. ὁ δ' ἀποδισκίῃ πῶς προσελθῶν, καὶ συλληφθεὶς ἔσ' ἴτις παγίδος, ὡς ἔξαπατήσασαν ἐμέμφεσθαι τὴν ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτῷ, ὡ πίθηκε, διαύτιω σὺ μωρίαν ἔχω, τῷ ἀλόγῳ βασιλεύσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ πρᾶξι πῶς ἀποδισκίῃ πῶς ἴτι χερῶντες, δύσυχίμασι ποδὶ πίπῃσι.

Θύνθη καὶ δελφίν.

Θύνθη διωκόμην ἔσ' ἴτι δελφίνθη, καὶ πολλῶν τῷ ροίῳ φορόμην, ἐπειδὴ καταλαμβαίνεσθαι ἐμελλεν, ἔλαθεν ἔσ' ἴτι σφοδρᾶς ρύμης ἐκπεσῶν εἰς πνανήσορ. ἔσ' ἴτι δὲ ῥομοίᾶς ρύμης καὶ ὁ δελφίν αὐτῷ σωεξώκειλεν. ὁ δὲ θύνθη ἴτις ραφίς, καὶ λειποψυχῶντα τὸν δελφίνα ἐωρακῶς, εἶπεν. ἔκέτι μοι ὁ θάνατος λυπκρὸς, ὄρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τῶν σὺν ἐμοὶ ἀρηνήσθοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φοβῶνται, ὡς τούτων αἰτίους δύσυχῶντας ὄρῶντα.

Vulpes & simius. 29

IN concilio quondam irrationalium animalium saltauit simius, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, ut in casse quodam carnem uideret, simium secum illuc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurum illum: dicens, non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret: atque hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. At ille incōsiderate profectus et captus à casse, quod decepisset, accusabat uulpem. Illa autem ei, O simie talem tu habens dementiam, brutis dominaberis?

Affabulatio.

Fabula significat eos qui actiones aliquas incōsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus & delphin. 30

THunnus delphino persequente, magno impetu ferebatur. Cum capiendus foret, incius ob uehementem impetum decidit in insulam quandam. Ab eodem uero impetu & delphin cum eo eiectus est. Thunnus autem conuersus, cum agentem animam delphinum uidisset, ait: Non amplius mihi mors molesta est, cum eum uideam, qui mihi causa fuit ipsius, unam mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miseras ferre homines, si eos qui illarum autores fuerunt, infeliciter agere uideant.

Ἰατροὺς καὶ νοσῶν.

Ἰατροὺς νοσοῦντα ἐδράωδεν. τῷ δὲ νοσῶντος ἀρθε
 νόντ^θ, ἐκείν^θ πρὸς αὐτὸν ἐκκομίζοντας ἔλεγχον, οὗ-
 τος ὁ ἄνθρωπος εἰ οἶνον ἀπέειχ^θ, καὶ κλυσηρσίην ἐχῆτο,
 ἐκ αὐτῆς τεθνήκει. τὸ δὲ πρῶτον ὑπολαβὼν ἕως ἔφην, βέλ-
 ῖσει, ἔκδρασε ταῦτα νυκτὶ λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελος ἐ-
 σιν, ἀλλὰ τότε πρῶτον εἶπε, ὅτε τῶν τοις χρῆσθαι ἠδυνάσθω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ^θ δηλοῖ, ὅτι δεινὸν αἶμα, γὰρ καιρῶν ἀνάγκη
 τὰς βοηθείας πρῶτον.

Ἰξοῦτης καὶ ἔχισ.

Ἰξοῦτης ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους, πρὸς ἕξραν
 ἔξῃ λῆθον. ἰδὼν δὲ λίχλαν ἐφ' ὑψηλῶς δρυῖδος καθε-
 ζομένην, καὶ αὐτὸν καλάμους ἀκμήλοισι ὑπὸ μῆκος σιωπῆ-
 ντας, ἄνω πρὸς αὐτὴν συναβῆν βυλόμεν^θ ἐφείρα.
 καὶ δὲ λαθῶν ἔχισ κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε.
 ἔλθ' ὀργισθείσης αὐτῆς ἀλακρούσης αὐτῆν, ἐκείν^θ ἠδὲ λει-
 ποψυχῶν ἔλεγε. δύσει^θ ἐγὼ, ἔτῳρον γὰρ θηροῦσαι
 βυλόμεν^θ, αὐτὸς ὑφ' ἐτόρῳ ἠγροῦθω εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ^θ δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πύλας ὑπερβύουοντες, λαμ-
 θάνουσι πολλάκις ὑφ' ἐτόρων τῶν αὐτῶν πάχοντες.

Κάστωρ.

Ο Κάστωρ ζῶν ἐσι τετράποινον, γὰρ λίμναις τὰ πολ-
 λὰ διατώμενον, οὗ τὰ αἰσθητὰ φασὶν ἰατροῖς χη-
 σιμα εἶναι. οὗτος δὲ ἐπειδὴ ἄνω ἄνθρώπων διωκόμενος
 καταλαμβάνεται, γινώσκων οὐ χῆρην διώκεται, ἐπο-
 τεμῶν τὰ ἑαυτοῦ αἰσθητὰ ρίπτει πρὸς αὐτὸν διώκοντας, καὶ
 ὄψωσσηείας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον

Medicus & ægrotans.

31

Medicus ægrotum curabat, ægroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic si uino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interijisset. Quidā autē ex ijs qui aderāt respōdendo ait: Optime, non oportebat te hæc nunc dicere, cum nulla utilitas est, sed tunc admonere, cum his uti poterat. Affabulatio. Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia.

Auceps & uipera.

32

Auceps uisco accepto & arundinibus, aucupatū egressus est. uiso autē turdo super alta arbore sedēte, et arundinib. inter se in lōgitudine cōiunctis, sursum eū cōprehensus suspiciebat. Ceterū ignarus uiperā dormientē cōculcauit. Hæc uerò irata momordit ipsum. Ille iam agens animā dicebat: Me miserū, aliū enim captaturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiātur, ignaros sæpe ab alijs id ipsum pati.

De fibro.

33

Fiber animal est quadrupes, in stagnis ple-runq; degens, cuius pudenda dicunt usui esse medicis. Hic igitur cum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia petatur, abscissa sua pudēda proijcit persequentibus, & sic salutem consequitur.

i 3

Affabula.

Επιμύθιον,

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας, ἐδιδάξα λόγον τῶν χημάτων ποιῶνται.

Κύων καὶ μάγεις.

Κύων εἰσαπὸ δῆσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τῷ μαγεῖρου ἀσχολευμένον, καρδίαν ἀρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγεις ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα εἶπεν. ὦ οὐτός, ἴδιος ὅπου πῶρ ἀνῆς, φυλάξομαι σε. οὐ γὰρ ἀπὸ ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παιδήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύων καὶ λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλεως τινος ἐκάθητο. λύκου δὲ ὑπὲρ αὐτὸν, καὶ βρῶμα μέλλοντος δύσειν αὐτὸν, ἐδῆτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθύσαι. νῦν μὲν γὰρ φησι λεπτός εἰμι καὶ ἰχνός. ἀνδρὲς μὲν ἀναμείνης, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπότου ποιήσειν γάμους. ἀλλὰ γὰρ τίμιον καὶ πολλὰ φαγῶν, πικρὰ δὲ ἐσομαι, καὶ σὸς ἡ δύντορον βρῶμα γηθήσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος πεθερὸς, ἀπῆλθε. μεθ' ἡμέρας δὲ ἐπανελθὼν, εὗρεν ἄνω ὑπὸ τοῦ δώματος τὸν κύων καθύδουτα, καὶ εἰς λατῶν, πρὸς αὐτὸν ἐκάλε, ὑπομνήσκων αὐτὸν τῶν σωθηκῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλλ' ὦ λύκε εἰ τοαποτιθεὶς πρὸ τῆς ἐπαύλεως με ἴδεις καταθύουτα, μηκέτι γάμους ἀναμείνης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

Canis & cocus,

34

CAnis irrumpens in culinam, et coco occupato, corde arrepto fugit. At cocus conuersus, ut uidit ipsum fugientem, ait, Heus tu scito ubi tu fueris, me te obseruaturum: non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat saepe nocumenta hominibus documenta esse.

Canis & lupus.

35

CAnis ante stabulum quoddam dormiebat: cumq; lupus irrupisset, & deuoraturus eum esset, rogabat, ne tunc se mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis sum & macilentus: si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus, pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam. Lupus igitur persuasus, abiuit. Post aliquot dies reuersus, inuenit superius super domus tecto canem dormientem, & stans inferius ad se uocabat, admonens eum foederis. Et canis: O lupe, si posthac ante stabulum me uideris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν
πρόπι λινδυδύσαντος σωθῶσι, ἴα βίη ἴσθρ φυλάτ-
τονται.

Κύων καὶ ἀλεκτρονῶν.

Κύων καὶ ἀλεκτρονῶν ἑταιρείααν ποιησάμενοι, ὠ-
δίου. ἑσπέριας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκ-
τρονῶν ὑπὸ δρυῖος ἐκάθισεν ἀναβάς, ὁ δὲ κύων πρὸς
τῆ ρίζα τῆ δρυῖος κοίλωμα ἔχοντος. τῶ δὲ ἀλεκ-
τρονῶν ἦν τὸ εἶδος νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ
ἀκήσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ σᾶσα λάτρωθην, πρὸς
ἑαυτὴν καταλθεῖν ἠξίη, ὑπιδυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω
φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. τῶ δὲ εἰπόντος τὸν θυ-
ρωρὸν πρότερον διυπνίσαι ὑπὸ τῶν ρίζαν καθύδου-
τα, ὡς ἐκείνη ἀνοίξαντος καταλθεῖν. ἀκείνης ζητούσης
αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων ἀφνης πενήσας, αὐτὴν διε-
σπάρει.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων αὐτὸν ἔχθρὸν
ἐπιλθόντας, πρὸς ἰχυροτόρως πῆμα λογίζομε-
νοι.

Λέων καὶ βᾶτραχος.

Λέων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἔ-
πεσράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἶον μὲν μέγα τὸ
ζῶον εἶναι. προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν περὶ
θόντα ἐν λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν καταπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸς τὴν ὄψιν δὲ ἀκοῆς μόνως
παρὰ τῆς αἰσῆς.

Λέων καὶ ὄντος καὶ ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄντος καὶ ἀλώπηξ, κρινωνίαν ποιη-
σάμενος

Fabula significat prudentes homines cum aliqua in re periclitati, salui facti fuerint, cauere ab ea quam diu uixerint.

Canis & gallus. 36

CANIS & gallus inita societate iter faciebant, uespera aut superueniente, gallus conscensa arbore dormiebat, at canis ad radicem arboris excuatae. Cum gallus ut assolet noctu cantasset, uulpes ut audiuit accurrit, & stans inferius ut ad se descenderet rogabat, quod cuperet commendabile adeo cantu animal complecti. Cum autem is dixisset, ut ianitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut cum ille aperuisset, descenderet. Et illa quærente ut ipsum uocaret, canis statim profiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo & rana. 37

LEo audita aliquando rana ualde clamante, uertit se ad uocem, ratus magnum aliquod animal esse: parumper autem expectando, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante, quam uideas uoce sola perturbari.

Leo & asinus & uulpes. 38

LEo, & asinus, & uulpes inita societa-

σάμνοι, ἔξῃλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλλεφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τρεῖς ὄνοι διελεῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποικιλάμνωτο ἕκ τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτους πρὸς τρέπετρον. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῆ ἀλώπεκι μερίξιν ἐκέλευσεν. ἢ δὲ εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἐαυτῆ βραχὺν κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε ὧ βελτίστη διατρέξω οὕτως ἐδίδαξεν; ἢ δὲ εἶπεν, τὸ ὄνος συμφορὰ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλαις δυσυχήματα.

Λέων καὶ ἀρκτός.

Λέων καὶ ἀρκτός ὁμοῦ βοιωδύρω ποδίτυχόντες, ποδί τούτου ἐμάχοντο. λεινὸς οὖν ἔπι ἀλλήλων διατεθγνότες, ὡς ἐκ τῆ πολλῆς μάχης καὶ σκοθδινάσαι, ἀπαυδίσαντο ἐκείνο. ἀλώπηξ δὲ κύκλω ποδίῃσα, πεπρωτότας αὐτοῦ ἰδοῦσα, καὶ τὸ βύνδυρον γνὼ τρεῖς μέσσω λείμνον, ἄρα μὲσσω ἀμφοῖν διαδραμῶσα καὶ ἀρπάσασα, φύγασα ὄχτρο. οἱ δὲ, βλέποντες μὴ αὐτῆ, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναεῖλαι, δαίλαι οἱ ἡμεῖς εἶπομεν ὅτι δὲ ἀλώπεκα ἐμοχθῶμεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλλωμ κοπιώντων, ἄλλοι ἑδραίνονται.

Μάντις.

Μαντις ἐπὶ ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ὡς αὐτὸς δὲ πινος ἀφνης καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἰτῆ οἰκίας αὐτῆ θυρίδες ἀναπεπῆαμεῖλαι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ γῆδον ἀφνημεῖλαι, ἀνεπήδησέ τε σφράξας, καὶ

tegressi sunt aduenandum. Multa igitur præda capta, iussit leo asino ut diuideret sibi: at ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et leo iratus asinum deuorauit. Inde uulpi ut diuideret iussit: illa uero in unam partem omnibus congestis, sibi minimū quiddam reliquit. Tum leo ipsi, Quis te ô optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

Leo & ursus.

39

Leo & ursus simul magnum nacti hinnulum, de eo pugnabant. Grauius igitur à se ipsis affecti, ut ex multa pugna etiam uertigine corriperentur, defatigati iacebant. Vulpes autem circumcirca eundo, ubi prostratos eos uidit, & hinnulum in medio iacentem, hunc per utrosq; percurrendo rapuit, fugiensq; abiuit. At illi uidebant quidem ipsam, sed quia nō poterant surgere, nos miseros dicebant, quia uulpi laborauimus.

Affabulatio.

Fabula significat alijs laborantib. alios lucrari.

Vates.

40

Vates in foro sedēs disserabat: cū aut superuenisset quidā derepente et nūciaisset quòd domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent, & quæ intus ablata omnia, exiliuit suspirando

&

καὶ δρομαῖοι ἦει. τρέχοντα δὲ τις αὐτὸν διασάμνος,
ὡς τὸ εἶπεν, ὅτ' ἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐ-
παγγελόμην, τὰ σαυτοῦ δ' προεμαντεύς.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικούν-
τας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσκόντων προνοεῖν δαίμων
ρωμάνος.

Μύρμηξ καὶ ποδισδρά.

Μύρμηξ δὲ ψήσας, κατελθὼν εἰς πηγῶν, παρα-
συρεῖς ὑπὸ τοῦ ῥόδατος ἀπεωνίγη. ποδι-
σδρά δὲ τοῦ διασαμνίου, ἑλθὼν αὐτὸν ποδιελοῦσα,
εἰς τὴν πηγὴν ἐρρίψεν, ἐφ' ἧς καθίσας ὁ μύρμηξ διε-
σώθη. ἰξούτης δὲ τις μετὰ τοῦ αὐτοῦ καλάμους συμβείη,
ὕδιν τὸν ποδισδράν συλλαβεῖν ἦει. τοῦ δ' ὁ μύρμηξ
ἑωρακῶς, τὸν τοῦ ἰξούτου πόδα ἔδρακον. ὁ δὲ ἀλγίστας,
τὸς τε καλάμους ἐρρίψε, καὶ τὴν ποδισδράν αὐτίκα φυ-
γεῖν ἐποίησεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπὸ τοῦ ὅτι δαίμονες οὐρανίου χείρ ἀρδιδό-
ναι.

Νυκτεῖς καὶ βάτος τῶν αἰθῶν.

Νυκτεῖς καὶ βάτος καὶ αἰθῶν ἐταιρείαν ποικί-
σάμεναι, ἐμπορικῶν διέγνωσαν βίου ζῆν. ἡ μὲν
οὖν νυκτεῖς ἀργύριον λαμισαμνίου, ἑλθὼν εἰς τὸ
μέσον, ἡ δὲ βάτος δὲ δῆτα μετ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ
αἰθῶν τρίτην χαλκόν, καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶν δὲ
σφοδρῶς γενομένου, καὶ τῶν νεῶν ποδιστραπέσις πάν-
τα ἀπολέσαντο, αὐτοὶ ὕδιν τὴν γλῶσσαν διεσώθησαν.
ὅς ἐκείνου τίνων ἡ μὲν αἰθῶν τοῖς αἰγιαλοῖς αἰεὶ πα-
ρῶν, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἢ δάλαττα. ἡ δὲ

& currendo ibat. At cum quidā uidisset ipsum currentē: heus tu inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non præuaticinabare?

Affabulatio

Fabula in eos qui cum suam uitam praue gubernant, quæ nihil ad se attinent præscire conantur.

Formica & columba. 71

Formica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabat. Columba uero hoc uiso, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, super quo sedēdo formica, euasit. Auceps autem quidam post hoc calamis compositis ad columbam cōprehendendum ibat. Hoc autem uiso, formica aucupis pedē momordit, qui dolens & calamos proiecit, et ut columba fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio & rubus & mergus. 72

Vespertilio & rubus & mergus inita societate, mercatoriā decreuerunt uitā agere. Itaq; uespertilio argentum mutuata, proiecit in mediū, rubus uestē secum accepit, mergus tertius æs, & nauigauerūt. Tempestate autē uehementi oborta, & nauī euersa, omnib. perditis, ipsi in terrā euaserūt. Ex illo igit̄ mergus littoribus semper assidet, nū quopiā æs eijciat mare.

Vesper-

νυκτορίς αὖς δανεισὰς φοβημένη, ἦ μὲν ἡμδρας ὁ φαῖνετα, νύκτωρ δ' ὑπὸ νομῶν ἐξείσιρ. ἢ δὲ βάτος, ἦ τῶν πρῶτων ἐδῆτος ὑπὸ λαμβάνετα, εἴ που τὴν οἰκείαν ὑπὸ γνοίη ζητῶσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ποδὶ ἀσπιδιάζομεν, τέρρις ὄνυσερον ποδὶ πίπτομεν.

Νοσῶν καὶ ἰατροῦς.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τῆ ἰατροῦ δρωτῶμεν ὅπως διετηρήθη, πλέον εἶπε τὸ δέοντος ἰδρωκγία. ὁ δὲ, ἀγαθὸν ἔφη τὸ τ' εἶν. ἐκ δὲ δουτοῦ δὲ παρ' αὐτὸ πάλιν δρωτηθεὶς ὅπως ἔχε, φείκη συχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατετιν ἀχθαί. ὁ δὲ, καὶ τὸ τ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶν. ἐκ δὲ τρίτων αὖθις, ὅπως διεγύρο, εἶπεν ὑδρωτῶ ποδὶ πεπρωκγία. ὁ δὲ, καὶ αὖθις πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶν. εἶτα τῶ οἰκείων πινὸς αὐτὸν δρωτήσαντο, ὅπως ἔχεις; ἐγὼ εἶπεν ὡ οὕτως, ὑπὸ τῶ ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστ' ἦν ἀνθρώπων δουχδραίνομεν, αὖς πρὸς χεῖρ ἀεὶ βουλομένης λέγειρ.

Ξυλοδύομεν καὶ ἐρμῆς.

Ξυλοδύομενός τις παρὰ τῶ ποταμῶ τὸν οἰκείον ἀπέβαλε πέλεκυ. ἀμνηχανῶν τόνω πρὸ τὴν ὀχθίω λαθίστας ὠδύρο. ἐρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἀνθρώπου, καταδύς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦ ἀνέωεγκε πέλεκυ, καὶ εἰ οὕτως ὄσιν ὁμ ἀπώλοσεν ἦρο. τοῦ δὲ μὴ αὖθις εἶναι φαριλίου, αὖθις καταβάς ἀργυροῦ ἀνεθόμισε. τὸ δὲ μηδὲ αὖθις εἶναι τὸν οἰκείον εἰπόντο. ἐκ τρίτου καταβάς ἐκείνου τὸν

Vespertilio uero creditores timens, interdium non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæret, sicubi suam cognoscat quærendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea quibus incumbimus in posterum recidere.

Aegrotus & medicus. 43

A Egrotus quidam à medico rogatus, quomodo ualuisset: Plus, ait, quàm oporteret sudasse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundò uero ab ipso iterum rogatus quomodo habuisset, horrore correptum ait ualde concussum fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. tertio rogatus quomodo ualuisset, ait in intercutem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

Affabulatio.

Fabula significat maxime ex hominibus odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator & Mercurius. 44

Lignator quidam apud fluuium suam amisit securim: inops igitur consilij iuxta ripam sedendo plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluuium auream sustulit securim: & an hæc esset quam perdiderat, rogauit. Illo non eam esse dicente: iterum urinatus, argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente. Tertio urinatus, illam ipsam

τὸν οἰκείον ἀνὴρ ἔγχε, τὸ δὲ ῥῶτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπ-
 λωλότα φαμῖνον, ἔρμῆς ἀποδέξάμενθ' αὐτὸ πλὴν δι-
 καιοσύλῃ, πάντας αὐτῶν ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγε-
 νόμενθ', πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξέλι-
 λυθῆν. ὧρ' εἰς τις τὰ ἴσα διαπράξαδται ἐβουλόυσατο,
 καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἔλθῶν, καὶ πλὴν οἰκείαν ἀξίνῃ
 ἐξεπίτηδον ἀφείς εἰς τὸ ῥῶμα λαλαίῳ ἐκάθητο. ὑπ-
 φανείς οὐδ' ἔρμῆς κακείνου, καὶ πλὴν αἰτίαν μαθῶν τὸ
 θρῦν, καταβάς ὁμοίως χρυσῷ ἀξίνῃ ἐξέλιεγχε, καὶ
 ἤρθε εἰς αὐτὴν ἀπέβαλε. τὸ δὲ, σὺ ἠδονῆ, ναὶ ἀλη-
 θῶς ἢ δ' ὄσι, φήσαντ', μῖσίστας ὁ θεὸς πλὴν ἑσάυτῃ
 ἀνάσειαν, ὃ μόνον ἐκείνῃ κατέχευ, ἀλλ' ὄσῃ πλὴν οἰ-
 κείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι τῆς δικαιοῦς τὸ θεῖον σωμαίρε-
 ται, τοσῶτον τοῖς ἀδίκοις γίναντι ὄσται.

Ὀνθ' καὶ λιπωρός.

ΟΝΘ' ἔπειρε τὸν μῦθ' λιπωρῶν, ἐπειδὴ ὀλίγα
 μὲν ἠδῆ, πλείστα δ' ἐμόχθει, ἠύξατο τῶν δι' ὧς
 τε τὸ λιπωρῶ ἀπαλαγῆς ἐτόρῳ ἀπεμπωληθῆαι
 δεσπότη. τὸ δὲ θεὸς ἐπακούσαντ' καὶ κελδύσαντες
 αὐτὸν λιπωρῶν πρῶτῳ, πάλιν ἐδυσφόρει, πλείον ἢ
 πρότορον ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πηλόν, καὶ τὰς λιπώ-
 μους κομίζων. πάλιν οὐδ' ἀμείψαι τὸν δεσπότην ἐκέ-
 τούε, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλεῖται. εἰς χείρονα τοί-
 νῃ τῶν πρῶτων δεσπότην ἐμπεσῶν, καὶ ὄρων τὰ
 παρ' αὐτὸν πρῶτῳ μετὰ συναγμῶν ἔφη, οἴμοι τῶν
 ταλαιπῶρων. βέλτορ ἢ μοι παρὰ τοῖς πρῶτοις δε-
 σπότησι μῆτιρ. ὅσος γὰρ ὧς ὄσῳ, καὶ τὸ δόγμα μὲ κα-
 τήγασεται

ipsam sustulit: illo hanc uere esse deperditam dicente. Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donauit. Ille profectus omnia socijs quæ acciderant, narrauit. Quorum unus eadem facere decreuit, & ad fluuium profectus, & suam securim consultò demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi: & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogauit an hanc amisisset. Illo lætabundo, & uerè hæc est dicente, perosus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

Asinus & hortulanus.

45

Asinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus est Iouem, ut ab olitore liberatus, alteri uenderetur domino. Cum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uendi, iterum iniquiore animo perferebat, quàm prius, onera, & cœnum, & tegulas ferens. Rursus igitur, ut mutaret dominum rogauit, & coriario uenundatus est. Peiorem itaque prioribus herum nactus, uidens quæ ab eo fierent, suspirando ait: hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere. hic enim, ut uideo, & pellem meam ok perabitur.

τόρξάσεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστ' αὖ πλοτόρους δε-
σπότας οἰκίται ποθέσιν, ὅταν τῷ δόλοτόρῳ λάβωσι
πείραν.

Ορνιθοθήρας καὶ κρυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνισιν ἴση παγίδας, κρυδαλός δὲ
τοῦτον πύρρον ἰσίων, ἐπιυθαίει τί ποτ' ἐρ-
γάσοιτο. τὸ δὲ, πόλιμ λιτίειν φαμίει, εἶτα δὲ πύρρον
τόρῳ ἀρχωρήσαντος καὶ κρυδαλός, ὁ κρυδαλός τοῖς
τὸ ἀνδρὸς λόγοις πιδύσας, πλοσελθὼν εἰς τὸν βρόχον
ἐάλω. τὸ δὲ ὄρνιθοθήρα ὑπὸ δραμόντος, ἐκείνῳ εἶπεν. ὦ
δὲτος, εἰ τριάττω πόλιμ λιτίεις, ὁ πολλοὺς εὐρήσεις αὖ
ἐνοικοῦτας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστ' οἰκοὶ καὶ πόλεις ἔρη-
μῶνται, ὅταν οἱ πλοεσῶτες χαλεπαίνωσιν.

Οδοιπότης.

Οδοιπότης πολλῶ ἀνύσας ὁδὸν, ἤνυξατο, εἰ ἄρα
εὐρήσει τί, ἢ μῖσιν τύτου τῶν ἐρμῶ ἀναθήσειν.
ποδατυχῶν δὲ τῆρα μεσῆ φοινίκων καὶ ἀμυγδαλῶν
καὶ ταύτῳ ἀνελόμενος, ἐκείνους μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ
τῶν φοινίκων ὅσα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδαλῶν κελύφη
ἐπίπινε ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας. ἀπέχεις ὦ ἐρμῆ τῶν
δουχίῳ. τὸ γὰρ εὐρεθγίτη τὰ ἐκτὸς καὶ γνὸς πρὸς σὸ
διανέμματα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ἄνδρα Φιλάργυρον, ὅτι αὖ θεὸς εἶα πλεο-
νεξίαν κατασοφισόμενον.

Γαῖς καὶ μήτηρ.

Γαῖς

perabitur.

Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores dominos à famulis expeti, cum de secundis periculū fecerint.

Auceps, & cassita. 46

AVceps auibus struxerat laqueos, alauda uero hunc procul uidens, rogauit, quid nam operaretur: eo urbem condere dicente, deinde procul regresso & abscondito, galerita uiri uerbis credendo accessit ad cassem, & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit, heus tu: si talem urbem condis, non multos inuenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & urbes desolari, cum præfecti molesti fuerint.

Viator. 47

Viator multa confecta uia, orauit, si quid inueniret, dimidium Mercurio dedicaturū. Nactus igitur peram cariotarum & amygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa & amygdalarū cortices super altari quodam imposuit, locutus, habes o Mercuri, uotum. Nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer & mater. 48

k 2

Pue

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τὸ συμμαθητὸν δὲ λειψάσας, ἠέγευκε τῇ μητρὶ. ἦ δὲ μὴ ὑπὸ πληξάσης, μάλλον μὲν οὐκ ἀποδεξαμένης, πρὸς αὐτὸν τρεῖς χρόνοις ἤρξατο εἰ τὰ μείζων λέγειν. ἐπαυτοφώρῳ δὲ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μητρὸς ἐπομένης καὶ ὀλοφρομένης, ἐκείνη τῶν δεινῶν ἐδίδετο βραχέα πινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ οὖς. ἦ δὲ ταχέως τῷ σώματι τὸ παιδίον προδίδίχθη, ἐκείνη δὲ τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι διακῶν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγοροῦντων, ὡς οὐ μόνον ἠέγευκε κλοφῆν, ἀλλὰ ἠέγευκε καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκείνη δὲ εἶπεν, αὐτὴ γὰρ μοι τῆς ἀπολείας γέγονεν ἀπειρία. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δειλὸν ἐκεκλόφην ἐπέπληξέ μοι, οὐκ αὖ μέγιστον χωρήσας νύκτῳ ἠγόμενον ὑπὸ τῶν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δὲ λέγει, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχαῖς κολαζομένων ἐπιμύθιον αὐξάνει τὰ κακὰ.

Γοιμῶν καὶ θάλασσα.

Ποιμῶν γὰρ παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιμνιον νέμων, ἐωρακὼς γαλιωδῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλοῦσαι πρὸς ἔμποριαν. ἀπεμπωλήσας οὐκ τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη. χειμῶν δὲ σφοδροῦ γηρομένου, καὶ ἔλνεως λινοδωδουσίης βαπίζεσθαι, πάντα τὰ φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις ἐγένετο τῇ νηὶ διεσώθη. μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντων τινὸς καὶ ἔλθαλαττης. ἔτυχεν γὰρ αὐτὴν γαλιωδῶσαν. τὴν ἠρεμίαν ἰδὼν μάζοντες, ἠπολαβῶν οὕτως εἶπε, φοινίκων αὐτίς ὡς ἔοικεν

PVer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Cum ea uerò non corripiisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectà ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narret in aurem. Quæ cum ilico ori filij se admouisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & alijs accusantibus, quia non solùm furatus sit, sed & in matrem impius esset, ille ait: hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim cum librum furatus fui, me corripiisset, non ad hæc usque procedendo nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum quæ non in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Pastor & mare.

49

PAstor in maritimo loco armentum pascebat, uiso tranquillo mari, desiderauit nauigare ad mercaturam. Venditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, soluit. Tempestate uero uehementi facia, & nauis in periculo ut submergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua nauis euasit incolumis. Post uero dies non paucos transeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, suscepto sermone hic ait: cariotas iterum, ut

k s uidetur

ἔοικεν ἰδιθυμεί, καὶ δὲ ἄρα φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

134 Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μὲν
θήματα γίνονται.

Ροιὰ καὶ μηλέα.

Ροιὰ καὶ μηλέα πόδι κάλλος ἤειζον. πολλοὶ δὲ ἀμ
φισβητήσεω μεταξὺ γενομένων, βάρθ' ἐκ τοῦ
πλησίον ἀκούσασα φραγμῶ, παυσώμεθα εἶπεν ὡς
λαί ποτε μαχόμενα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι γὰρ ταῖς τῶν ἀμεινόνων σάσεις, καὶ
οἱ μηδὲν ἄξιοι πειράδονται εἶναι τι.

Ασπάλαξ.

Ο Ασπάλαξ τυφλὸν ζῶον ὄσιν. φησὶν οὐδὲ ποτε
τῇ μητρὶ, συκκιμένηαν μητὸρ ὄρω. εἶτα αὐ-
θὶς φησι, λιβάν' ὄσμησ' πεπλήρωμαι. ἀκτρίτου πύ-
λιμ χαλκῆς φησι ψηφίδιθ' ἀτύπου ἀκούω. ἡ δὲ μή-
τηρ ἔπολαβοῦσα εἶπεν, ὡς τέκνον. ὡς ἡδὴ καὶ ταμῶν
θανῶ, ὃ μόνον ὄψεως ἐσδρῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὁ-
σφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶν ἀλαζόνων, ἀδωίατα
κατεπαγγέλλοντο, καὶ γὰρ τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχον-
ται.

Σφῆκος καὶ πόρδικος.

Σφῆκος καὶ πόρδικος δίψη συνεχόμενοι, πρὸς
γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτοῦ ἀποιῶντος πείην, ἐ-
παγγελλόμενοι αὐτῇ τῷ ὕδατος ταύτῃ πλὴν χέειν ἀ-
ποδῶσειν. οἱ μὲν πόρδικος, σκᾶψεν τὰς ἀμπέλους,

οἱ δὲ

uidetur desiderat, & propterea uidetur quietum.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus documenta esse.

Punica & malus.

50

PUnica & malus de pulchritudine contendebant. Multis contentionibus interim factis, rubus ex proxima sepe audiens, desinamus ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in præstantiorum seditionibus, uilissimos quoque conari esse aliquos.

Talpa.

51

TAlpa cæcum animal est. Dixit igitur aliquando matri, morum mater uideo. Deinde rursus ait: thuris odore plena sum. Et tertio iterum, ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater uero respondendo, ait: ô filia, ut iam percipio, non solum uisu priuata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos iactabundos, impossibilia promittere, & in minimis redargui.

Vespæ & perdices.

52

Vespæ, et perdices sitibunde, ad agricolam iuerunt, ab eo petentes bibere, promittentes per aqua hanc gratiam reddituras, per dices fodere uineas,

οἱ δὲ σφῆκες κύνκλω ποδιόντες, τοῖς κύντροις ἀρσοβῆν
 αὐτὸν κλέπτειν. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἐμοὶ γὰρ εἰσι δύο
 βόες, οἳ μηδὲν ἐπαγγελόμενοι, πάντα ποιῶσιν. ἀμφοῖν
 ἔνδον ἐκείνοις δοῦναι, ἢ πρὸς ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας δζώλεις, ὠφελῆν μὲν ἐπαγγε-
 λομένους, βλάπτουτας δὲ μεγάλα.

Ταῶς καὶ κολιός.

Τὸν ὀρνίθων βαλομένων ποιῆσαι βασιλέα, ταῶς
 ἑαυτοῦ κείνους δὲ τὸν κύνκλω χειροτονεῖν. ἀρσομέ-
 νων δὲ ἄλλων πάντων, κολιός ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ' εἰ σὺ
 βασιλεύοντες ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ὑπὸ χειρῶν,
 πῶς ἡμῖν ἐπιθήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αὐτὸν ἀρχοντας ὁ δὲ κύνκλω μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ῥώμιον καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιός καὶ ἀλώπηξ.

Μονιός ἀγρῶν ἐπὶ τινὶ ἐσὼς δὲ γένος, αὐτὸν ὀ-
 δύντας ἐθνήγει. ἀλώπεκος δὲ ἐρομένης τὴν αἰ-
 τίαν, ὅτι μηδεμίαν πρὸς κειμένης ἀνάγκης, τί αὐτὸν ὀδύ-
 ντας θήγει. ἔφη, ὁκ ἀλόγως ἄλλων ποιεῖ. εἰ γὰρ με κύνκλω
 ποδισαίν, οὐκ ἔστιν με τλιναῦτα πρὸς αὐτὸν ὀδύντας
 ἀκονᾶν ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μάλλον ἐτοίμοις ἔ-
 σι χεῖναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κύνκλω πρᾶσιν ἀ-
 ζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πάλιν ἀλούς, θηλυδὲν ἔλεγε, οἳ
 μοι τῶν θαλαπάρων, καὶ δυνάτων πηλῶν, οὐκ ἔστι

uespæ circumcirca eundo aculeis arcere fures.
 At Agricola ait, sed mihi sunt duo boues, qui
 nihil promittendo, omnia faciunt. Melius igitur
 est illis dare, quam uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui promittunt
 quidem iuuare, lædunt autem admodum.

Pauo & monedula.

A Vibus creaturis regē, Pauo orabat ut se
 ob pulcritudinem eligerent. Eligenti-
 bus autem eum omnibus, monedula suscepto
 sermone, ait: sed si te regnante aquila nos perse-
 qui aggressa fuerit, quomodo nobis opē feres?

Affabulatio.

Fabula significat principes non modo propter
 pulchritudinem, sed et fortitudinem et pruden-
 tiam eligi oportere.

Singularis animal, & uulpes.

Singularis agrestis, cuidam adstans arbori,
 dentes acuebat. Vulpe rogante causam,
 quare nulla proposita necessitate dētes acueret,
 ait, nō ab re hoc facio: Nam si me periculū inua-
 serit, minime me tunc acuendis dentibus occu-
 patum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculum præpa-
 ratum esse oportere.

Cassita.

Cassita laqueo capta, plorans dicebat: hei
 mihi miseræ, & infelici uolucris.

k s rum

σὸν γνῶσθαι ἀμύω τινός, δὲ ἀργυροῦ, δὲ ἄλλο τι τῶν τι-
μίων. κόκκος ἢ σίτος μικρός τ' θανάτον μοι προξήνησεμ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοῦ δὲ λέγειν οὐτελές, μέγαν ὑφίστα-
μένους κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸν ἑλαφοῦ εἶπε. πάτερ, σὺ
καὶ μείζων καὶ ταχύτερος λιωῶν πέφυκας, ὅ-
τι λέγεται πρὸς τούτοις ὑπόφυα φόβεις πρὸς ἀμύω.
τί δὴ ποτ' οὐδ' ἔτω τύχης φοβῆ; λέγειν γὰρ γελῶν εἶ-
πεν. ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῆς τέκνον, γνῶ δ' οἶδα, ὡς ἐπει-
δὲν λιωὸς ὑλακίω ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν οὐκ
οἶδ' ὅπως ἐκφύρομαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῦ φύσει δειλοῦς ὀδύμια παραί-
νεσις ῥώμνησιμ.

Λαγωοὶ καὶ Βάτραχοι.

Οι λαγωοὶ ποτε σιωπηθόντες, τὸν ἑαυτῶ πρὸς ἀλ-
λήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ὑψισφαλῆς εἶναι
καὶ δειλίας πλείως. καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ λι-
νῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίθονται. Βέλ-
που οὐδ' εἶναι θανεῖν ἀπαξ, ἢ δὲ βίον τρέμειν. ὅσοι τοί-
ου κενώσαντες, ὥρμησαν λατὰ ταῦτον εἰς τὴν λί-
μην ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπροσθέντες καὶ ἀποπνιγνόμε-
νοι. τῶν δὲ λαθημύων κύνων τῆς λίμνης Βατραχῶν, ὡς
τὸν τὸν δρόμον ἐτύπον ἴδοντο, οὐδὲν εἰς ταύτην εἰ-
σπηθισάντων, τῶν λαγωῶν τῆς ἀγχινόςδε εἶναι δλο-
κῶν τῶν ἄλλων, ἔφη. σῆτε ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑ-
μᾶς αὐτοῦ δὲ ἀπράξῃδε, ἢ δὲ ὡς ὄρατε καὶ ἡμῶν ἑτοῦρ

rum furrīpui cuiusquam, non argentum non aliud quicquā pretiosum. Granū autem tritici parū, mortis mihi causa fuit. Affabulatio. Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnum subeunt periculum.

Hinnulus.

56

Hinnulus aliquando ceruo ait: Pater, tu & maior, & celerior canibus, & cornua preterea ingentia gestas ad uindictam, cur nam igitur sic eos times? Et ille ridens, ait: uera quidem hæc inquis fili, unū uero scio, quòd cum canis latratum audiuerò, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla admonitione fortificari.

Lepores & ranæ.

57

Lepores aliquando in unū profecti, suā ipsorum deplorabāt uitam, quòd foret periculis obnoxia, & timoris plena, quòd & ab hominibus, & canib. & aquilis, & alijs multis consumant. Melius itaq; esse mori semel, quàm toto uitæ tempore timere. Hoc igitur firmato, impetū fecerūt simul in paludē, quasi in eam insulturi & suffocandi. Sed cū ranæ, quæ circū paludem sedebāt, cursus strepitu percepto, ilico in hanc insiluissent, ex leporib. quidā prudentior esse uisus alijs, ait: sistite ô socij, nulla re graui uos ipsos afficite, iam ut uidetis, & nobis alia sunt

ὅτι ζῶα δειλότορα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχῶντες, ὅς ἐτόρω χείροντα παχόντων πῦρα μυθῶνται.

ΟΝΘ καὶ ἵππΘ.

ΟΝΘ ἵππου ἐμακάρεισιν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ὑπὸ μελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀχύνων ἄλις ἔχωμ, καὶ ταῦτα πλείστα τελαπωρῶν. ἐπεὶ δὲ λαερός ἐπίσκη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης γνῶπλου αὐέβη τὸν ἵππου πανταχόσε ἰσχυρὸν ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσου τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγῆς ἔκειτο. ταῦτα ἔωρακώς ὁ ὄνΘ, τὸν ἵππου μεταβαλλόμενον ἔταλάνισεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δειλὸς ὄς ἀρχόντας καὶ πλοσίους ζηλωτῶν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνου, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογισομένης τὴν ψυχὴν ἀγαπᾶν.

ΦιλάργυροςΘ.

Φιλάργυρος τις ἀπάσαν αὐτῷ τὴν οὐσίαν ἔβαρυνεισάμενονΘ, καὶ χρυσοῦ βῶλον ποιήσας, γνῶντινι τῷ πω κατῶρυξε, συγκρατῶντας ἐκεῖ καὶ ψυχλῶ ἑαυτῷ καὶ τῷ νοῦ, καὶ κατ' ἡμέραν ὀρχόμενονΘ, αὐτὸν ἔβλεπε. τῶν δ' ὄργα τῶν τις αὐτὸν πῦρα τηρήσας, καὶ τὸ γεγονός συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα λακείνονΘ ἐλθῶν, καὶ λαγνὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρῆναι ἤρξατο, καὶ τίλειν τὰς τρίχας. ἰσχυρὸς δὲ τις ὀλοφνρόμενον οὕτως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν τῶν δόμωνΘ. μὴ οὕτως εἶπεν ὅ οὕτῳ ἀθύμει, ὅδε γὰρ ἔχωμ τὸν χρυσὸν εἶχον. λίθου γὰρ ἀντὶ χρυσοῦ λαβῶν θῆς, καὶ θόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. τὴν αὐτὴν γὰρ σοι πληρώσει χεῖραν. ὡς ὄργῳ γὰρ οὐδ' ὅτε ὁ χρυσὸς ἴω, γνῶντινι

sunt animalia timidiora. Affabulatio.
 Fabula significat, miseros grauioribus aliorum
 consolari calamitatibus.

Asinus, & equus. 58

Asinus equū beatū putabat, quōd abun-
 danter nutriretur & accurate, cum ipse
 neq; palarū satis haberet, præsertimq; defati-
 gatus. Cum autē tempus institit belli, et miles ar-
 matū ascendit equū, huc illuc ipsum impellēdo,
 cæterum & in medios hostes insiliuit, & equus
 uulneratus iacebat. His uisis asinus equū muta-
 ta sentētia miserū existimabat. Affabulatio.
 Fabula significat, non oportere principes & di-
 uites æmulari, sed in illos inuidia, & periculo
 consideratis, paupertatem amare.

Auarus. 59

Avarus quidā cum omnia sua bona uēdi-
 disse, & aureā massā fecisset, in loco quo-
 dam infodit, unā defosso illic & animo suo &
 mente. Atq; quotidie eundo, ipsam uidebat.
 Id autem ex operis quidā obseruādo cognouit,
 & refossam massam abstulit. Post hæc & ille
 profectus, & uacuū locū uidens lugere cœpit,
 & capillos euellere. Hunc cum quidā uidisset
 sic plorantē, & causam audiuisset: ne sic ait ô tu
 tristare. Neq; enim habens aurū, habebas. La-
 pidem igitur pro auro acceptū reconde, et puta
 tibi aurum esse, eundem enim tibi usum præsta-
 bit. Nam, ut uideo, neq; cum aurum erat, ute-
 bare.

ἦδα τὸ λετήμαρος. **Επιμύθιον.**

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔδερ ἢ λετήσις, εἰ μὴ χυῖσις πρὸς ἡ.
χλῶδς καὶ γόβανοι.

Χηλῶδς καὶ γόβανοι ἰδί ταύτῳ λειμῶνθ' ἔνεμονο-
το. τῶν δὲ θηρῶν ἰδί ὑπὸ φανγίτων, οἱ μὲν γόβανος
κῆφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπησαν. οἱ δὲ χλῶδς ἴα τὸ βάρ-
θ' τῶν σωμάτων μέναντο, σωελήφθησαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ γὰρ ἀλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτῆ
μονοδς δύχορῶς φύγασιν, οἱ δὲ πλόσιοι δουλεύσασιν ἀ-
λισκόμηνοι.

Χελώνη καὶ ἀετός.

Χελώνη ἀετοῖ ἐδίετο ἰπῆαδαι ταύτῳ διδλάξαι.
τοῖ δὲ πῆαινοῦτος πόρρω ἴσθ' ἐλ φύσεως αὐ-
πίς εἶν. ἐκείνη μάλλον τῆ δειήσει πρὸς κειρ. λαβῶν οὐ
ταύτῳ τῆς ὄνυξι, καὶ εἰς ὑψ' ἀνεγνώμ, εἴτ' ἀφῆ-
κην. ἢ δὲ ἔτ' πετρῶν πεσῶσα, σωετρίβη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ γὰρ φιλονεικίαις τῶν φρονιμω-
τόρων πῆακῶσαντο, εἰ αὐτοὺς ἐβλάψαν.

Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ τω δηλίσασα, ἰδί πόδια ἀνδρῶς ἐκά-
θισεν. ὁ δὲ τὸν ἥρα κλιῶ ἰδί συμμαχίαν ἐκάλε.
ἐλ δὲ, ἐκείθην αὐτῆς ἀφελομένης σγνάξας εἶπεν. ὦ ἥρα-
κλεις, εἰ ἰδί ψύλλα ἔσωεμάχουσα, πῶς ἰδί μείζουσι αὐ-
ταγωνισαῖς σωδργήσεις;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ὑπὸ τῶν ἐλαχίστων τοῖ θεῖς διεί-
δαι, ἀλλ' ἰδί τῶν ἀναγκαίων.

Ελαφθ

bare.

Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

Anseres & grues. 60

Anseres, & grues in eodem prato pascebantur. Venatoribus autem uisis, grues, quod essent leues statim euolauerunt: anseres uero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, et in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autem seruire captos.

Testudo, & Aquila. 61

Testudo orabat aquilam, ut se uolare doceret. Ea autem admonente procul hoc a natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accepit igitur ipsam unguibus, & in altum sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, et contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipos læsisse.

Pulex. 62

Pulex aliquando saltans, uiri pedibus inhæsit, hic autem Hercule in auxilium inuocabat. At cum illinc rursus saltasset, suspirando ait: O Hercules, si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat non oportere in minimis deum rogare, sed in necessarijs,

Cerya

Ελαφθ.

Ελαφθ ἄρ' ἐτόρον πεπερωμένη τῶν ὀφθαλμῶν,
 ἐπ' ἠϊόνθ ἔνεμθ, ἄρ' μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν
 πρὸς τὴν ξηραὺν ἴα' αἶς λιωνυθρῶντας ἔχουσα, ἄρ' δὲ
 λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὄθην οὐδὲν ἰσώπιδου. παρα-
 πλεοντὸν δὲ τινὸν, καὶ τούτους σοχασάμενοι, αὐτὴ κα-
 τετόξουσιν. ἢ δ' ἑαυτὴν ὠλοφύρθ, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐ-
 λευθίκει, μηδὲν παθῶσα, ἢ δ' ἔκ' ὧθ κακὸν ἐπάξειν,
 ἰσώ τούτης προλελυμένη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθ διηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβρὰ δοκῶν
 τα ὠφέλιμα γίνονται, τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβρὰ.

Ελαφθ καὶ λέων.

Ελαφθ λιωνυθρὸς φύγασα, εἰς ἄντρον εἰσέειν.
 λέωντι δ' ἐκεῖ πρὸς τυχοῦσα, ἰσώ αὐτὸ σωελή-
 φθη, θνήσκουσα δ' ἔλεγεν, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπους φύγασ-
 σα, τῶν τῶν θκείων ἀγριωτάτων πρὸς ἐπεσον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθ διηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικρὸς κιν-
 δυνὸς φύγοντὸν, μεγάλων ἐπειράθησαν.

Ελαφθ καὶ ἄμπελθ.

Ελαφθ λιωνυθρὸς φύγασα ἰσώ ἄμπελθ ἐκρύβη.
 παρελθόντων δ' ὀλίγων ἐκείνων, ἢ ἔλαφθ τε-
 λείως ἢ δὲ λαθεῖν δόξασα, τῶν ἄμπελθ φύλων ἐδίειν
 ἤρξατο. τούτων δὲ σειομνίων, οἱ λιωνυθοὶ ὑπὲρ σραφγί-
 τες, καὶ ὁπρὶν ἰσώ ἀληθες, νομίσαντες τῶν ζώων ἰσώ τοῖς
 φύλοις τὴν ἐκρύβησαι, βέλτεσιν ἀνείλον τὴν ἔλαφθ. ἢ
 δὲ θνήσκουσα, τριαῦτ' ἔλεγε, δίκαια πέπονθα. ὁ γὰρ ἐ-
 λευθί τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Cerua.

63

Cerua altero obcæcata oculo, in littore pascebatur, sanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil suspicabatur. Præternauigantes autem quidam, & hoc coniectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quòd unde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia uidentur, utilia fieri: quæ uero utilia, noxia.

Cerua & leo.

64

Cerua uenatores fugiens, in speluncam ingressa est: in leonem autem ibi cum incidisset, ab eo cõprehensa est: moriens autem dicebat, heu mihi quod homines fugiens, in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parua fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cerua & uitis.

65

Cerua uenatores fugiens, sub uite delituit. Cum præterissent aut parumper illi, cerua prorsus iam latere arbitrata, uitis folia depasci incepit. Illis uero agitatís, uenatores cõuersi, & quod erat uerum arbitrati, animal aliquod sub folijs occultari, sagittis confecerunt ceruam. Hæc autem moriens talia dicebat: iusta passa sum, non enim offendere oportebat, quæ me seruarat.

I Affabulatio

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες αὐτὸν δὴρ γέτας, ὑπὸ
θεῶν καλᾶζονται.

Οὐθὲ καὶ λέων.

Οὐπω ποτὲ ἀλεκτρυὼν σιωπέσκου. λέοντος δὲ
ἐπελθόντος τῷ ὄνω, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε. καὶ
ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ ἴδοντι τὴν ἀλεκτρυὸν φωνῆ
φοβῆσθαι, ἐφυγῆν. ὁ δὲ ὄνθ' νομίσας δὲ αὐτὸν πεφύ-
γῆσαι, ἐπέσφαμεν δὴτὸς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πύρρῳ ἴδοντι
ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἢ τὸ ἀλεκτρυὸν ἐκινεῖτο φω-
νῆ, τραφίς ὁ λέων κατεβοινήσατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα,
ἀθλιθὲ γὰρ καὶ ἀνόητος. πολεμίσῳν γὰρ μὴ ὡν γονέων,
τίνθ' χάρις εἰς πόλεμον ἔζωρμήθῳ;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινόμε-
νοις ἐπίτκιδου τοῖς ἐχθροῖς ὑπὸ τίθενται, καὶ οὕτως ὑπὸ
ἐκείνων ἀπόλλυνται.

Κηπωρὸς καὶ λύων.

Κηπωρὸς λύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ κηπωρὸς
βυλόμηνθ' αὐτὸν ἐκείθεν ἀνεγεγῆν, κατήλθε
καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰκθίς δὲ ὁ λύων ὡς κατωτόρῳ
μᾶλλον αὐτὸν πῦρα γέγονε καταδίῳσαι, τὸν κηπωρὸν τρα-
φίς ἔδρακον. ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιών, δίκαιά φησι πῦ
πονθα. τί δὴ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπέδρα-
σα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαίρους.

Σὺς καὶ λύων.

Σὺς καὶ λύων ἀλλήλοις διελοιδροῦντο. καὶ ἡ μὲν
σὺς ὡμνεῖ τῷ ἔλαφροδίτης, ἡ μὲν τοῖς ὀδύσιμ
ἀναρρήξῳ

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt, à deo puniri.

Asinus & leo.

66

CUm asino gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso asinū, gallus exclamavit, & leo (aiunt enim hunc galli uocē time- re) fugit. At asinus ratus propter se fugere, aggressus est statim leonem. Ut uero procul hunc persecutus est, quò non amplius galli perueniebat uox, conuersus leo deuorauit. Hic uero moriens clamabat, me miserū & dementē. Ex pugnacibus enim nō natus parentibus, cuius gratia in aciem irruis? Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Olitor & canis.

67

Olitoris canis in puteū decidit: olitor autē ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem canis accessisse, ut se inferius magis obrueret, olitorem uersus momordit. Hic autem cum dolore reuersus, iusta, inquit, patior. Nam cur unquam sui interfectio- rem seruare studui? Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus & canis.

68

Sus et canis mutuò cōuiciabantur. Et sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus
discissu.

ἀναρρήξειν τὴν λιύα. ἢ δὲ λιύωρ πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς
εἶπε, καλῶς ἔστ' ἂν ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δὴλοῖς γὰρ
ἔσ' αὐτῆς ὅτι μάλιστ' αἰλεῖσαι, ἢ τὸν τῆν σῶν ἀκαθάρε-
των σαρκῶν γδύομενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἰδρὸν πρῶσιεται.
καὶ ἡ σὺς, εἴθε ὄσον μὲν οὐκ ἄλλοι δὴλη ὄσον ἢ θεὸς εἰς
γαστέρα με. τὸν γὰρ λιτέιναντα, ἢ ἄλλως λυμαίνομενον παν-
τάπασιρ ἀκρῆρεται. σὺ μὲν τοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶ-
σα καὶ τεθνηκυῖα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῆν ῥητόρων, τὰ ἔσ' ὑπὸ
τῆν ἐχθρῶν ὀνειδῆν, δύμειθ' ὡς εἰς ἔπαινον μεταχημα-
τίζουσι.

Υς καὶ λιύωρ.

Υς καὶ λιύωρ πρὸς δύτοκίας ἤειπον. ἔφη δὲ ἡ λιύωρ,
δύτοκος εἶν' μάλιστ' πάντων τῆν περὶ. καὶ ἡ ὕς
ἔποτυχεῖσα πρὸς ταῦτά φησι, ἀλλ' ὅταν ὄσον λέγῃς,
ἴδι ὅτι καὶ τυφλὸς ὄσον σαυτὸν σκύλακος τίπτεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ δηλοῖ, ὅτι οὐκ γὰρ τῶν τάχει τὰ πράγματα,
ἀλλ' γὰρ τῆ τελειότητι κρίνεται.

Οφεις καὶ καρκῖν'.

Οφεις καρκῖνῶ στυδῆνταῖτο, ἔταιρείαν πρὸς αὐ-
τὸν ποικσαμν'. ὁ μὲν δὲν καρκῖν' ἀπλοῦς
ὦρ τὸν τρόπον, μεταβαλῆσαι κακῆνον παρῖνει τῆς
πανουργίας. ὁ δὲ οὐδουτιοῦ ἑαυτὸν παρῖχε πειθό-
μενον. ὑπὸ τηρήσας δὲ ὁ καρκῖν' αὐτὸν ἔπνοῦτα,
καὶ ὄσον οἶον τε πῆσας, φονδύει. τὸ δὲ ὄφως μετὰ θά-
νατον ἐκταθγῆτος, ἐκῖν' εἶπεν, ὅπως ἔδει καὶ πρό-
δον δύθω καὶ ἀπλοῦ εἶναι. οὐδὲ γὰρ αὐτὰν ταύτην τὴν
δίκη

discissurum canem. Canis uero ad hæc per ironiam dixit, bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa uehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in facellum admittit. Et sus, propter hoc igitur magis præ se fert dea amare me. Nam occidentem, aut alio quouis modo lædentem omnino auersat; tu tamen male oles, et uiua & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus & canis.

69

Sus & canis de fœcunditate certabant: dixit autem canis, fœcunda esse maxime pedestrium omnium. & sus occurrens ad hæc inquit: sed cum hæc dicis, scito & cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non in celeritate res, sed in perfectione iudicari.

Serpens & cancer.

70

Serpens unâ cum cancro uiuebat, inita cum eo societate. Itaq; cancer simplex moribus, ut & ille mutaret admonebat astutiam. Hic autem minime obediebat. Cum obseruasset igitur cancer ipsum dormientem, & pro uiribus compressisset, occidit. At serpente post mortem extenso, ille ait: sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. Neque enim hanc

δίκλω ἔπισας.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ πρῶσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάβησονται.

Ποιμὴ καὶ λύκος.

Ποιμὴ νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρώμ, καὶ ἀνελόμνησιν, σὺν τοῖς κυσίῳ ἔτρεφεν. ὡδὶ δὲ ἠνελώθη, εἴποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυνῶν ἔδ' ὅτε μὴ δωαμνῶν καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ δὲ ταῦτα ἕποσρεφόντων, ἐκείνους ἠπολάθει, μέχρις αὐτῶν καταλαβῶν, οἷα δὲ λύκος συμμετάχη τῷ θῆρας, εἶτα ἕπεσρεφεν. εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἄρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσίῳ ἔθονεῖτο. ἕως ὅ ποιμὴ σοχασάμνησιν, καὶ σωεῖς τὸ δρώμνον, εἰς δὲ γέφυρον αὐτῶν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χησὸν ἦθος ἔτρεφει.

Λέων καὶ λύκος.

Λέων γηράσας, γνώσει λατακεκλιμῆσιν γῆ ἀντρω. παρηῆσαν δὲ ὡπλοκεψόμενα τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκος, τᾶλλα τῶν ζώων. ὁ τῶν λύκων λαβόμενος δουκείας, λατηγὸρει παρὰ τῶν λέοντι τῷ ἀλώπεκος, ἅτε δὲ παρ' ἑδερ τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατουῦτα, καὶ δὲ ταῦτα μήδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφελμένης. γῆ τοσοῦτω δὲ παρὼν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠεροάσατο τῷ λύκου ῥημάτων. ὁ μὲν οὖν λέων λατ' αὐτῷ ἐβρυχᾶτο. ἡ δὲ ἀφρολογίας λαερόν αὐτήσασα, καὶ τίς ἔφη, τῶν σινελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν

pœnam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat, qui cū dolo amicos adeunt, ipsos offendi potius. Pastor & lupus. 71

PAstor nuper natum lupi catulum reperit, ac sustulit, unaq; cum canibus nutriuit. At cum adoleuisset, si quando lupus ouem rapuisset, cum canibus & ipse persequeretur. Cum canes uero aliquando non possent assequi lupum, atq; ideo reuenteretur, ille sequebatur, ut cum ipsum assecutus esset, ut lupus particeps foret uenationis, inde redibat. Sin autē lupus extra non rapuisset ouem, ipse clam occidens, unā cum canibus comedebat, donec pastor cū cōiectasset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

Leo & lupus.

72

LEo cum consenuisset ægrotabat iacens in antro: accesserunt autem uisitatura regem præter uulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione accusabat apud leonem uulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominum, & propterea neque ad uisitationem profectam. Interim affuit & uulpes, & ultima audiuit lupi uerba. Leo igitur contra eam infremuit: sed defensionis tempore petito: & quis inquit, eorū qui conuenerūt, tantum

ὠφέλησον, ὅσοι ἐγὼ πανταχόσε πόδινοσήσατε, καὶ θεράπειαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἰατροῦ ζητήσατε, καὶ μαθήσαι τὸ δὲ λέοντος δύθους τὴν θοραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν. εἰ λύκου ζῶντα ἐκδείρας, τὴν αὐτὴν θορὰν θορμῶ ἀμείψῃ. καὶ τὸ λύκου κειμλῆς, ἢ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπε, ὅπως ὄχρητόν δεασότῳ πρὸς λυσμλῆσαν λινεῖν, ἀλλὰ πρὸς θυμλῆσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Ληλοῖ, ὅτι ὁ λαθ' ἐκάστω μηχανάμηνθ, καθ' ἑαυτὸ τὴν πάγῳ ποδιτρέπει.

Γυνή.

Γυνή τις ἀνδρα μέθυσον εἶχε. τὸ δὲ πάθος αὐτῆν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοῖον δὲ τι σοφίζετο. κεκρωμλῶν γάρ αὐτῆν ὑπὸ θ' ἰμέθης πῆρατηρήσασα, καὶ νεκρῶ δίκῳ ἀναιδιτῶντα, ἐπ' ὤμων ἀφάσα, ὑπὸ τὸ πολυάνδριον ἀπνευχοῦσα κατέθετο, καὶ ἀπῆλθεν. ἴνῃκα δ' αὐτῆν ἠδὲ ἀνανήφειν ἐσοχάσατο, πρὸσελθῶσα τὴν θύραν εἰσῆγε τὸ πολυάνδριον. ἐκείνους δὲ φήσαντος, τίς ὁ τὴν θύραν κόπῃων; ἢ γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὅτις νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρεμι. καὶ κείνθ, μή μοι φαγῆν, ἀλλὰ πείν ὧ βέλτισε μάλλον πρὸσγέυκε. λυπῆς γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονύω. ἢ δὲ τὸ σῆθθ πατάξασα, οἴμοι τῆ λυσμλῶ φησὶν. ὃ δὲ γὰρ ὃ δὲ σοφισμλῆν ὤνησα. σὺ γάρ ἀνδρὸς μόνου οὐκ ἐπαιδύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτὸν γέγονας, εἰς ἕξιμσοι κατασάντος τὸ πάθος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Ληλοῖ, ὅτι οὐ δὲ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχορίζειν. ἔσι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλονται τῶν ἀνθρώπων

profuit, quantū ego, quæ in omnē partē circui-
ui, & medicamentū pro te à medico quæsiui, &
didici? Cū autē leo statim, ut medicamentū dice-
ret, imperasset, illa inquit: si lupo uiuente exco-
riato, ipsius calidā pellē indueris. Et lupo iacen-
te uulpes ridens, ait: sic non oportet dominū ad
maleuolentiā mouere, sed ad beneuolentiā.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machina-
tur, in seipsum laqueum uertere.

Mulier.

73

Mulier quædā uirū ebrīū habebat: ipsum
autē à morbo liberatura, tale quid cōmen-
ta est. Aggrauatū enim ipsum ab ebrietate cum
obseruasset, et mortuū instar insensatū, in hume-
ros eleuatū, in sepulchretū allatum deposuit, &
abiuit. Cū uero ipsum iam sobriū esse coniecta
ta est, profecta ianuam pulsauit sepulchreti: ille
autem cum diceret, quis est qui pulsauit ianuā?
uxor respondit, mortuis cibaria ferens, ego ad-
sum. Et ille, non mihi comesse, sed bibere o op-
time potius affer. tristificas enim me, cum cibi,
non potus meministi. Hæc autē pectus plangen-
do, heu mihi miseræ, inquit: nam neq; astu pro-
fui. tu enim uir non solum non emendatus es,
sed peior quoq; te ipso euasisti: in habitum tibi
deductus est morbus. Affabulatio.

Fabula significat, non oportere malis actibus
immorari: nam & nolentē quandoq; hominē,

τὸ ἔθῳ ὠπλίζεται.

Κύνῳ.

Ανήρ δὲ πορῶν χλιῶα τε ἄμα καὶ λύκνον ἔτρε-
φεν, οὐκ ἴδι τοῖς αὐτοῖς μὲν τοι. τὸν μὲν γὰρ, ὡ-
σθις, τὸν δὲ, τραπέζης γένεον. ἐπεὶ δὲ ἔδει τοῦ χλιῶα
παθεῖν ἐφ' οἷς ἔτρεφτο, νύξ μὲν ἦν, καὶ δξαγινώσκειν
ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἐκὰτόρον. ὁ δὲ λύκνῳ αὐτὶ τὸ χη-
νὸς ἀπαχθεῖς, ἄδει τι μέλῳ θανάτου προσίμιον. καὶ τῆ
μὲν ὡσθι μωύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευτῶν διαφύ-
γει τῶν μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἢ μεσοκὴ, τελευτῆς ἀνα-
βολῶν ἀποργάζεται.

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπα τις ὠνήσατο, τοῦ αὐτῶ τὸ χρῶμα εἶ-
ναι δοκῶν ἀμελεία τὸ πρότορον ἔχοντο. καὶ
πρὸ λαβῶν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῶν πρὸς ἡγε τὰ ῥύ-
ματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν
χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσῆν δὲ τὸ πονεῖν παρε-
σκόσιασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι μάλιστα αἰ φύσεις, ὡς περὶ ἡλθου τῆ
ἀρχῆ.

Χελιδῶν καὶ κορώνη.

Χελιδῶν καὶ κορώνη πόδι λέλλας ἐπιλονείκην.
ἴσοτυχῶσα δὲ ἢ κορώνη, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλ-
λά τὸ μὲν σὸν λέλλῳ τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δ'
ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι πρὸς αἰνέται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

consuetudo inuadit.

Cygnus.

74

Vir diues anseremq; simul & cygnum nutriebat, non ad eadem tamen, sed alterum cantus, alterū mensæ gratia. Cum autem oporteret anserem pati ea, quorum causa nutriebat, nox erat, ac discernere tempus non permisit utrunq;. Cygnus autem pro anserē abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium, & cantu significat naturam, mortem uero effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe Musicē differre mortē.

Aethiops.

75

AEthiopem quidam emit, talem ei colorē inesseratus negligentia eius, qui prius habuit. Ac assumpto in domum, omnes ei adhibuit abstersiones, omnib. lauacris tentauit mūdare; & colorem quidem transmutare non potuit, sed morbum uexatio parauit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio prouenerunt.

Hirundo & cornix.

76

Hirundo & cornix de pulchritudine contendebant. Respōdens autem cornix ei, dixit: sed tua pulchritudo uerno tempore floret, meum uero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πρῶτασις τοῦ σώματος, ὄπρῃ
πέρας κρείττων ὄσι.

Βούταλις.

Βούταλις ἀπό τινος θυεῖδος ἐκρέματο. νυκτεῖς
δὲ προσελθῶσα, ἐπιωθαύρω τὴν αἰτίαν, διὲν
ἡμῶρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἀδῆ. ἢ δὲ μὴ μάτηρ
ἴσῃ ποιῆν λεγῶσις· ἡμῶρας γὰρ ποτε ἀδουσα σωελὴ
φθῆ, καὶ ἴσῃ ἀπ' ἐκείνου ὄσωφρονίαδῃ· ἡ νυκτεῖς
εἶπεν, ἀλλ' ὄ νυῶ σε φυλάτῃεδα δῆ, ὅτε μηδὲν ὄφελος,
ἀλλὰ πρὶν ἢ συληφθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὡς ἴσῃ ἀτυχήμασι ἀνόνητος ἢ
μετανοία.

Κοχλίας.

Γεωργὸς πᾶσι ὡπῆα κοχλίας. ἀκῶσας δὲ αὐτῶν τρυ
ζόντων, ἔφη ὡς κᾶκισα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπι
πραμνῶν, αὐτοὶ ἀδῆτε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ λαίρῳ δρώμενον ἐ-
πινείδισον.

Γυνὴ καὶ θοράπαινα.

Γυνὴ χῆρα θοράπαινας ἔχουσα, ταύ-
τας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ὑπὸ τὰ ὄργα, πρὸς τὰς
τῶν ἀλεκτρυόνων ὡδᾶς. αἱ δὲ, σιωχῶς τῶν πόνων τα-
λαπωρούμεναι, ἐγνωσαν δῆν τὸν ὑπὸ τῶν οἰκίας ἀπο-
κτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ὄξανισάντος
τῆ δ᾽ ἄσπαιναν. σιωβῆ δὲ αὐταῖς ἴσῃ ἴσῃ πρᾶξαμνῶν
χαλεπωτόροις πόδι πδῆν τοῖς δ᾽ εἰνοῖς. ἢ γὰρ δῆσῃ ὄ-
πῃς ἀγνοῶσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὡσαν, γίννυχώτορον
ταῦτας

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

Butalis.

77

BUtalís à fenestra quadã pendeat: uesper-tilio autem profecta rogauit causam, quare die silet, nocte canit. Cum autem ea non incassum hoc facere dixisset, nam die canendo olim capta fuerat, et propterea ex illo prudens eua sit: uespertilio ait, sed non nunc te cauere oportet cum nulla utilitas, sed antequam capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse poenitentiam.

Cochleæ.

78

RUSTICI filius affabat cochleas. Cum autem audiret eas stridentes, ait: ô pessimæ animantes, domibus uestris incensis uos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat, omne intempestiue factum, uituperabile.

Mulier & ancillæ.

79

MULIER uidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad gallorum cantus. His uero assidue defatigatis labore, uisum est oportere domesticum occidere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. Euenit autem ipsis, hoc facto, ut in grauiora inciderent mala. Nam heram ignorans gallorum horam, temporius

eas

ταύτας ἀνίσθη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βελδύματα, κακῶν ἀέτια γίνεται.

Γυνὴ μάγος.

Γυνὴ μάγος θείων μύθων ἀρτροπασμὸς ἐπαγγελιομένη, πολλὰ δὲ ἀτέλει ποιῶσα, καὶ κέρδιον γίνεσθαι ἐχούσα. χρυσάμνοι δὲ πινδοῦ αὐτῆς ἀσεβείας, εἶλον, καὶ καταδικαθεῖσαν ἀπήγοι εἰς θάνατον. ἰδὼν δὲ τις ἀπαγομένῳ αὐτῆς ἔφη. ἢ τὰς θῶν θεῶν ὄργας ἀρτρέπειν ἐπαγγελιομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βελῶν μεταπέισαι ἠδυνήθης;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μὴ δὲ μίκρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ὄργασίον εἰσελθῶσα χαλκῆος, τὴν ἐκείνου κερμίνην ποδιέλειχερίνῳ. ξυομένης δὲ ἐργασίᾳ, αἶμα πολὺ ἐφόρει. ἢ δὲ ἠδῶσα, νομίζουσα τι τοῖσι δῆρσι ἀφαιρῆναι, ἀχρὶς ὅταν τελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνέλῳσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πῶς αὐτὸν γινώσκοντες ἐαυτοὺς βλάπτοντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπῳν, χρυσίῳ ποδιέτυχε. καὶ ἐκείνῳ οὐκ αὐτῆς γλῶσσης ὡς ἐπὶ αὐτῆς ὄργετηθεῖς ἔσεφε. τῷ δὲ ἢ τύχῃ ὑπὸ τῆς φησίμ. ὡς ἔστι, τί τῆ γῆ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἀπὸρ ἐγὼ σοι δέδωκα, πλῆτισαί σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι,

καὶ

eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

80

Mulier uenefica diuinarum irarum propulsiones promittens, multa facere perseverabat, & lucrum inde facere. quidam igitur accusauerunt eam impietatis, & conuicerunt, & damnata ducebant ad mortem. Videns autem quidam eam duci, ait: tu quæ deorum iras auertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parua quidem facere posse.

Mustela.

81

Mustela in officinam ingressa ferrarii, ibi iacentem circumlambebat limam. Rasa igitur lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui in contentionibus se ipsos offendunt.

Agricola.

82

Agricola quidam fodiendo aurum reperit. quotidie igitur terram, ut ab ea beneficio affectus, coronabat. Huic autem Fortuna adstans, inquit: heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te; nam si tem

pus

καὶ πρὸς ἐτόρας χεῖρας τὸ τό σοι τὸ χρυσίου ἔλθοι, οἶδ' ὅτι τλωικαῦτά με τὴν τύχην μέμψη.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν οὐργέτῳ ὑπὸ γινώσκειν, καὶ πύτῳ χάριτας ἀκρδιδόνααι.

Ὀδοιπόροι.

Δ Ὑο τινὲς κατὰ τὰν ὁδοιπόρου, καὶ θατόρῳ πῆλεκω εὐρόντῳ, ἀτόρῳ ὁ μὴ εὐρόν πῆρῖνει αὐτὸν μὴ λέγειν εὐρηκα, ἀλλ' εὐρηκα μὲν. μετὰ μῖκρόν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τῶ πῆλεκω ἀκρβεληκώτων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμην ὁ, πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα συνοδοιπόρου ἔλεγε, ἀκρλώλα μὲν. ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, ὁκ ἀκρλώλα μὲν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πῆλεκω εὐρόν, εὐρηκα ἔλεγε, ὁκ εὐρηκα μὲν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβαίνοντες τῶν οὐτυχημάτων, ὁ δ' γν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

Δ Ὑο βάτραχοι ἀλλήλοισ ἐγεινίωμ. γνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἰς γν βαθεία ὁ πύρῳ τῶ ὁδοῦ λίμνη. ὁ δὲ, γν ὁδοῦ μῖκρόν ὑδωρ ἔχων. καὶ διὰ τὸ γν τῆ λίμνη θατόρῳ πῆρῖνει πρὸς αὐτὸν μεταβῆαι, ὡς αὐτὸν ἀσφαλές ὁρας διαίτης μεταλάβη, ἐκείνῳ ὁκ ἐπέειθε, λέγων οὐσασπασως ἔχειν τῶ τὸ τόπῳ συνηθείας, ἔως ὁ σπῶεθ ἁμαξαν πῆρῖνεισαν αὐτὸν σπῶεθλασαι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοισ ὑπὸ χειροῦ τῶ, φθάνουσιν ἀκρλύμνοι, πρὶν ὑπὸ τὸ βέλτομ τραπεζῶν.

pus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me Fortunam accusaturū.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorē cognoscere, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

83

DVO quidam unā itinerabantur, & cum alter securim reperisset, alter, qui non inuenit, admonebat ipsum, ne diceret inueni, sed inuenimus. Sed paulo post cum aggredereñt ipsos qui securim perdiderant, habens ipsam, persequentibus illis, ad eum qui unā itinerabatur, dicebat, perijmus. Hic autem ait, perij dic, non perijmus. Etenim et tunc, cum securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranæ.

84

DVæ ranæ uicinæ sibi erant. Pascebantur autem, altera in profundo et procul à uia stagno, altera in uia parum aquæ habens. Verum, cum quæ in stagno, alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur: illa non paruit, dicens, firmissima teneri huiusce loci cōsuetudine, quousq; obtigit currū prætereūtem ipsam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoq; praua aggredientes citius mori, quàm mutantur in melius.

m

Apiarius

Μελιπέργος.

Εἰς μελιπέργειόν τις εἰσελθὼν, τὸν λεκτικμὸν ἀ-
πόντος, τὸν κελίον ἀφείλετο. ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπέ-
δ' ἢ τὰς λυψέλας εἶδ' ἔνδον ὄρνιθας, εἰσήκει τὸ κατ' αὐτὰς
διορδυνώμενον. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκ-
σαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς λεγίτροις ἔπαυον, ἐπὶ τὰ
χείριστα διετίθηον. ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κάκιστα ζῶσα, τὸν μὲν
κλέψαντα ὑμῶν τὰ κελία ἀβῶρον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν
ὡπὲρ μέλιον ὑμῶν πλήθητε;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅττω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἀγνοίαν
τοῦ ἐχθροῦ μὴ φυλαττόμενοι, τοῦ φίλου ὡς ὡπὲρ μέλιον
ἀφροῦται.

Ἀλκυῶν.

Αλκυῶν ὄρνις ὅσην Φιλὸρνημον, αἰετῆς θάλαττης
διατωμνῆ. ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώ-
πων θήρας φυλαττόμενῃ, γνῶσις πέλοις πρὸς θαλατ-
τίοις νεοτῆσι ποιεῖσθαι. καὶ δ' ἢ ποτε τίκτει μέλισσα, γνῶ-
σις ποιεῖσθαι. ὅθεν ἔλθουσι δ' ἔποτε αὐτὴ εἰς νομὴν, σω-
θεῖται τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρα λευματωθεῖσαν τὸν δῆμα-
τος, ὑπὸ φαρβῶναι τὴν καλιῶν, καὶ ταύτῃ ὡπὲρ κλύσα-
σαν, τοῦ νεοτῆσι διαφθεῖραι. ἢ δὲ ἐπανελθῶσα, καὶ γνοῦ-
σα τὸ πρᾶχθῆν, εἶπε· δειλαία ἔγωγε, ἢ τις τὴν γλῶσσαν
ἐπίβουλον φυλαττόμενῃ, ὡπὲρ ταύτῃ κατέφυγον, ἢ μοι
πολλῶν γέγονεν ἀπιστοδῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων γνῶσις τοῦ ἐχθροῦ
φυλαττόμενοι, λαμβάνουσι πολλῶν χαλεπωτέρους τῶν ἐχ-
θρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Apiarius.

IN mellarium ingressus quidam domino absente, fauum abstulit. Hic autem reuersus, ut alueolos uidit inanes, stando quod in his erat, perscrutabatur. Apes autem e pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeque trahebant. Hic autem ad eas, ô pessimae animantes, furatum uestros fauos illæsum dimisistis, me uero satagentem uestri percutitis.

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam ob ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo avis est solitaria, semper in mari uitam degens. Hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidificare: cæterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi concitatū uento, eleuari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc uerò reuersa, re cognita, ait: me miseram, quæ terram ut insidiatricem cauens, ad hoc confugi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Αλιεύς.

Αλιεύς γν' τινι ποταμῶν ἠλίβην. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥόδιμα ποδολαβῶν, ἐκατόρωθεν καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἐτυπήεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φύγοντο, ἀπαρφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπίσω. τῷ δὲ ποδὶ τὸν τόπον οἰκύντων τις θεασάμενος ἴδον ποιουῦτα, ἐμέμφθη ὡς τὸν ποταμὸν δολουῦτα, καὶ διδὼς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνην. καὶ ὅς ἀπεκείνατο, ἀλλ' εἰ μὴ ὅτως ὁ ποταμὸς τὰρ ἄτηται, ἐμὲ θείσει λιμώτηντα ἀρθανεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῷ πόλεω οἱ δημαγωγοί, τότε μάλιστα δργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς σάσιν ποδᾶγωσιν.

Πίθηκος καὶ δελφίς.

Εθοὺς ὄντων τοῖς πλείουσι μελιταῖα λιμίσθη καὶ πιδήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τῶι πλῶ, πλείων τις εἶχε σωῖ ἑαυτοῦ καὶ πιδήκον. γηρομνίων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ σοῦνιον τὸ εἰς ἀθηκῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν σωῖεν γηρέσθαι. εἰ δὲ νεῶς ποδῆτραπίσις, καὶ πάντων διακολυμβώντων, γνήθη καὶ ὁ πιδήκῳ. δελφίς δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἀνδρωπορεῖναι ὑπολαβῶν, ἀπελθὼν αὐεῖχε διακομίζων ὑπὸ τῷ χερσὶν. ὡς δὲ κατὰ τὸν πειραιᾶ ἐγγύθη τὸ τῷ ἀθλωαίῳ ἐπίνειον, ἐπιωθαίθη τῶι πιδήκῳ, εἰ τὸ γέννηθ' ὅτιν ἀθλωαῖῳ. τῶι δὲ εἰπόντων, καὶ λαμπρῶν γνηταῦθα τετυχηκῆσαι γονέων, ἐπαυήθη εἰ καὶ τὸν πειραιᾶ ἐπίσταται. ὑπολαβῶν δὲ ὁ πιδήκῳ ποδὶ ἀνδρωπορεῖν αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτοῦ σιωπῆ

σιωπῆ

Piscator.

87

Piscator in fluuio quodam piscabatur. Extensis autem retibus, & fluxu comprehenso, utrinque funi alligato lapide, aquam uerberabat, ut pisces fugientes incaute in retia incidere. Cum quidam uero ex ijs qui circa locum habitabant, id facere uideret, increpabat quod fluuium turbaret, & claram aquam non sineret bibere. Et is respondit, sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatum etiam rectores tunc maxime operari, cum patrias in seditionem induxerint.

Simius, & delphis.

88

Moris cum esset nauigantibus, Melitenses catulos & simios adducere in solam navigationis, quidam habebat secum & simium. Cum autem peruenissent ad Sunium Atticæ promontorium, tempestatem uehementem fieri contigit. Naui autem euersa, & omnibus natantibus, natabat & simius: delphis autem quis ipsum conspiciatus, & hominem esse ratus, digressus leuabat, ad terram perferens. Ut uero in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit simium, an genere esset Atheniensis. Cum autem hic diceret, et claris ibi esse parentibus, rogauit, an & Piræum nosset. Ratus autem simius de homine eum dicere, ait, et ualde amicum esse ei, et

σωθήσῃ· καὶ ὁ Δελφίς ὑπὸ τῷ ῥόστῳ ψεύδει ἀγανακτῆ-
σας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τῇ ἀλήθειαν ἐκείδοντο, ἀπα-
τᾶν νομίζουσιν.

Μυῖαι.

ΕΝ τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι προσήα-
σαι κατήδιον. ἐμπαγύτῳ δὲ τῷ ποδῶν αὐτῶν,
ἀναπλήσαι ἐκείχου. ἀρπυγιόμηναι δ' ἔλεγον, ἄθλιασε
ἡμεῖς, ὅτι δὴ βραχέων βρώσιν ἀρπύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχνεία πολλῶν κακῶν
αἰτία γίνεται.

Ερμῆς καὶ ἀγαλματοποιός.

Ερμῆς γινώσκει βυλόμηνος ἢ τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώ-
ποις ὄσιν, ἢ καὶ εἰς ἀγαλματοποιῶν, ἑαυτὸν εἰκα-
σας ἀνθρώπων. καὶ δεασάμηνος ἀγαλμα τῷ Διὸς, ἠρώ-
τα, πόσου τίς αὐτὸν πρῆκασαι δυνάσται; τῷ δὲ εἰπόντος
στραχηῆς. γελάσας, πόσου τὸ φλῆρας ἔφη. εἰπόντος δὲ
πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἀγαλμα, καὶ νομίσας ὡς
ἐπειδὴ ἀγγελός ὄσι θεῶν καὶ ἑδραῖος, πολὺ αὐτὸ
πρὸς τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τοῦ λόγου, ἠρῶ πρὸς αὐτὸν. ὁ δὲ
ἀγαλματοποιός ἔφη, εἰάν τούτους ὠνήσῃ, καὶ ἴδοντο πρὸ
Δηκίω σοι δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα λιγνόςδεξον, ὃς ἐμῶν παρὰ ἄλλοις
ὄντα τιμῇ.

Ερμῆς καὶ τειρεσίας.

Ερμῆς βυλόμηνος τῇ τειρεσίᾳ μαντικῶς εἰ ἀληθῆς
ἔστι

familiarē. Et delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

89

IN cella quadā melle effuso, muscæ aduolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, euolare non poterant. Cum uero suffocarentur, dicebant: Miserae nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorū malorum esse causam.

Mercurius, & statuarius.

90

Mercurius scire uolens, quanti apud homines esset, iuit in statuarij, transformatus in hominem. & uisa statua Iouis rogabat, quanti quis ipsam emere posset? Hic autem cū dixisset drachma, risit: & quanti Iunonis, ait. cum dixisset, pluris: uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationē, rogauit de se. statuarius uerò ait, si hasce emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

91

Mercurius uolens Tiresiæ uaticiniū an ue-

ὄσι γυνῶναι, κλέψας τὰς αὐτῶν βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἢ
 κῆρ ὡς αὐτῶν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπων, καὶ παρ' αὐ-
 τῶν κατήχθη. τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης
 τῶν τειρεσίων, ἐκείνῳ παραλαβῶν τῶν ἐρμῶν ἐξ ἡλ-
 θῆν, οἰωνόν τινα ποδὶ τῶν κλέπτου σκεψόμενον. καὶ
 τούτῳ παρῖνει φράζειν αὐτῶν, ὅν τινα αὐτῶν ὄρνιθων
 δεασηται. ὁ δ' ἐρμῆς τὸ μὲν πρῶτον δεασάμενον ἄε-
 τῶν ἐξ ἀφισορῶν ὑπὲρ τὰ δεξιά διήπταμενον, ἔφρασε.
 τῶν δὲ φήσαντο μὴ πρὸς αὐτῶν εἶναι ῥῶν, ἐκ δὲ ὑπέ-
 ρου κορώνῳ εἰδὼν ἐπὶ τινῶν δεινῶν καθεκμύλω, καὶ
 ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γλῶσσαν
 κατακύπτουσαν, καὶ τῶν μάντις φράζει. καὶ ὅς ἔσποτυ-
 χῶν εἶπεν. ἀλλ' αὐτῆ γε ἡ κορώνη δίομνυται τὸν τε οὐ-
 ρανόν καὶ τὴν γλῶσσαν, ὡς ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀκλή-
 ψομαι βῆς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῶν λόγων χρῆσαιτο αὐτὸς πρὸς ἄνδρα κλέπτην.
 Κεύθε.

Εχωμ τὶς δύο κωῦας, τῶν μὲν ἑτέρου θηροδύειμ ἐδί-
 διαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακείμ, καὶ δὴ εἶ πο-
 τε ὁ θηροδύτικὸς ἤγηδύε τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετέχων
 αὐτῶν φηδοίης. ἀγανακτουῦντο δὲ τῶν θηροδύτικῶν,
 καὶ κείνον ὀνειδίζοντο, εἰ γε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστω
 μοχθεῖ, ἐκείνῳ δὲ μηδὲν πονῶν τῆς αὐτῶν τρέφεται
 πόνοις. ἔσπολαβῶν αὐτὸς εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δευτέ-
 ρον μέμφε, ὅς οὐ πονεῖμ με ἐδίδιαξεν, ἀλλὰ πόνους ἄλ-
 λοτρίους ἐδίειμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ὑπὸ σά-
 μνοι

rum esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, uenit ad ipsum in urbē, similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Bouum autem amissione renuntiata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiuit, auguriū aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quam nā auim uiderit: Mercurius autem, primum uidisse aquilā à sinistris ad dexteram uolantē, dixit. Hic non ad se id attinere cum dixisset, secundo cornicē super arbore quadam sedentem uidit, & modo superius aspicientem, modo ad terram declinatam: & uati refert. Et is re cognita, ait, sed hæc cornix iurat & cœlum & terrā, si tu uelis, meas me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit aduersus uirum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, alterum uenari docuit, alterum domum seruare. Cæterum si quando uenaticus caperet aliquid, & domituus particeps unā cum eo erat cœnæ. ægre ferente autem uenatico, & illi obijciente, quod ipse quotidie laboraret, ille nihil faciens suis nutrietur laboribus, respondens ipse, ait: non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat, adolefcētes qui nihil sciunt,

μυθοί, οὐ μεμπτοί εἰσι, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγνώ-
γωσι.

Ἀνὴρ καὶ γυνή.

Εχωμ τις γυναικα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἀπαντας
ἀπεχθὰς ἔχουσαν, ἠβελήθη γυνῶναι εἰ καὶ πρὸς
πατρῶους οἰκέτας οὕτω διακείται. διὸ δὴ καὶ μετ'
σὺλλόγου πειφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποπέλει
πατὴρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθόντις αὐτῆς,
ἐπιωθαίῃ τῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγχεῖται. ἢ δὲ φαιέ-
νης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμνίστῃ με ἕπεβλέποντο,
πρὸς αὐτὴν ἔφη· ἀλλ' ὦ γυναι, εἰ τούτοις ἀπεχθαίνῃ, οἱ
ὄρθη μὲν τὰς ποιμνας δζελαύνουσι, ὁψὲ δὲ εἰσίσιασι,
τί γὰρ πρὸς τοὺς κατὰ τούτων, οἷς πᾶσαν σιωδίετρι-
βόν τὴν ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλὰς ἐκ τῶν μίκρων
τὰ μεγάλα, καὶ κτῶν πρὸς ἡλῶν τὰ ἀδηλα γνωρί-
ζεται.

Εἰφῶ καὶ λύκος.

Εριφῶ ὑσδρήσασα ἢ ποιμνης, ὑπὸ λύκου κατὰ
διώκῃ. ὑπὸ τῆς φείσας δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ὦ λύ-
κε, ἐπεὶ πᾶσι μαίνομαι ὅτι σὸν βρῶμα γηθήσομαι, ἵνα μὴ
ἀνηδῶς ἀρθῶ, ἀλλήσομαι πρῶτον ὅπως ὀρχήσομαι. τὸ
δὲ λύκου ἀλδῆντος, καὶ ἢ εἰφῶ ὀρχουμένης, οἱ καὶ οὐδ'
ἀκόντες τὸν λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς τῆς εἰ-
φῶ φησὶ, δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γὰρ με μά-
γειρον ὄντα, ἀλητὴν μὴ μίμειδαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς αἱ πεφύκασιν
ἀμε-

haud esse reprehendendos, cum eos parentes sic educauerint.

Maritus & uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, uoluit scire an etiã erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. Paucis uero post diebus ea re uersa, rogauit quomodo aduersus illos habuisset. Hæc uero cum dixisset, bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait: sed ô uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, serò autem redeunt, quid sperare oportet in ijs, quibus cum tota conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

Hœdus & lupo.

HOedus derelictus à grege persequente lupo, conuersus ad eum, dixit, ô lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne iniucunde moriar, cane tibia primum ut saltem. Lupo autem canente tibia, atq; hœdo saltante, canes cum audiuisent, lupum persecuti sunt. Hic conuersus hœdo inquit, merito hæc mihi fiunt. oportebat enim me cocus cum sim, tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, quæ ea, quibus natura apti sunt,

sunt, negligunt, quæ uero aliorum sunt, exerce-
re conantur, in infortunia incidere.

Cancer & uulpes. 95

Cancer è mari cum ascēdisset, in loco quo-
dam pascebatur. Vulpes esuriens ut ui-
dit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorandus ait,
sed ego condigna patior, qui marinus cū sim,
terrestris esse uolui. Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs
derelictis exercitijs, ea quæ nihil conueniunt
aggrediuntur, meritò infortunatos esse.

Citharædus. 96

Citharædus rudis in domo calce incrustata
familiariter, ut solebat, canens, & contra
resonante in se uoce, existimabat ualde cano-
rus esse. Verum elatus super hoc, cogitauit &
theatro sese committere oportere. Profectus ue-
ro ad se ostendendum, cum male admodum ca-
neret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam,
qui in scholis uidentur esse aliqui, cum ad res
publicas se conferunt, nullius precij esse.

Fures. 97

Fures in domum quandam ingressi, nihil
inuenerunt nisi gallum, atq; hoc capto abie-
runt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se di-
mitterent, dicens, utilem esse hominibus no-
ctu eos ad opera excitando. Hi uero dixere-
runt,

σαν· ἀλλὰ δῖα ἄρα σε μάλλον θύομεν, ἐκείνους γὰρ ἐγείρω, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἔα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα φῖς πονηροῖς γίνανται, ἅ τοῖς χρηστοῖς ὄσιμ δούργετήματα.

Κορώνη καὶ κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, βῆ ἰδί δι οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαυτδύεσθαι, καὶ δῖα ἄρα μαρτυρομένη ὡς πηλέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὄσβιπότες παριόντας, ἤκην ἐπί τι δ' ἄνδρου, καὶ σᾶσα, μεγαλῶς ἔκραξεν. τῷ δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ὑπεραφῆτων, καὶ καταπλαγῆτων, ὑποτυχῶν τις ἔφη· ἀπίωμεν ὧ ὄσι. κορώνη γάρ ὄσιμ, ἢ τις λέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὄσιμ καὶ τῷ ἀνθρώπων οἰωνισμῶν ἀμιλλώμενοι, πρὸς βῆ τῷ ἴσω μὴ ἐπιπέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη καὶ κούων.

Κορώνη ἀβλήσασα θύσασα, κούων ἰδί ἐσίασιν ἐκώλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάττω τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἢ γὰρ θεὸς ὄσιμ σε μασεῖ, ὡς λέκ τῷ σωφρόφωμοι οἰωνῶν τὴν πίσιν ποδελεῖν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν, δῖα ἄρα μάλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῆμοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ δῖα κούων ἄρα ἔχθρὸς δούργετῶν οὐκ ὀκνεῖσιν.

Κόραξ καὶ ὄσιμ.

Κόραξ βοφῆς ἀκρωδῶν, ὡς κατέειδεν γίνεσθαι δὴν δὴν τὸ πᾶν ὄσιμ

rūt, sed propter hoc te tanto magis occidimus.
Illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduersa, quæ bonis sunt beneficia.

Cornix, & coruus.

98

Cornix coruo inuidens, quòd is per auguria hominibus uaticinaretur, ob idq; crederetur uti futura prædicens, conspicata uiatores quosdam prætereuntes, iuit super arborem quandam, stansq; ualde crocitauit. Illis uero ad uocem conuersis, & admiratis, re cognita quidam inquit: abeamus heus uos, cornix enim est quæ crocitauit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines cū præstantioribus certantes, præter quàm quòd non ad æqua perueniunt, risum quoq; debere.

Cornix, & canis.

99

Cornix Mineruæ sacrificans, canē inuitauit ad epulas. ille uero ad eam dixit, quid frustra sacrificia absumis? dea enim adeò te odit, ut ex peculiaribus quoq; tibi augurijs fidem sustulerit. Cui cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; ob lucrum non uereri inimicos beneficijs prosequi.

Coruus, & serpens.

100

Coruus cibi indigēs, ut serpentē in aprico quodam

ὄφιν κθιμώμνον, ἰῶν κατὰ πῆλιν ἤρπασε. τὸ δὲ ὤφιν
 στραφγίτος, καὶ λακόντος αὐτὸν, ἀκθνήσκειν μέλλων εἶ
 ρηκε· δαίλαιθ' ἔγωγε, ὅς τοι ἰῶν εὐροῦ ἔρμακον, δὲ οὐ
 καὶ ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὅτι πρὸς ἄνδρα, δὲ ἀθροσικρῶν εὐρεσιμῶν σῶτη
 εἰακινδωδύσαντα.

Κολοῖός καὶ πόλις δρᾶ.

Κολοῖός γ' ἔτινι πόλις δρεῶνι πόλις δρᾶς ἰδῶν κα-
 λῶς τρεφομένης, λουκάνας ἑαυτὸν ἤλθην, ὡς καὶ
 αὐτὸς εἶπε αὐτὸν διαίτης μεταληψόμενον. αἶ δὲ μέγχι
 μὲν ἑσύχαζην, οἴομαι πόλις δρᾶν αὐτὸν εἶναι, πρὸς ἴνῃ.
 ἐπεὶ δὲ ποτε ἐκλαθόμενον ἐφθέγξατο, τῶν καὶ ταῦτα
 αὐτὸν γνῶσαι φύσιν, δὲ ἔλασαν παύσαι. καὶ ὅς, ἀκτυ-
 χῶν εἶπε γ' ἑαυτὸν τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς αὐτὸν κολοῖός πά-
 λιμ, καὶ κείνοι δὲ τὸ χρῶμα αὐτὸν ἔκ ὤφιν γνόντες εἶπε μετ'
 αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὡς τε δλοῖν ὤφιν θυμίσαντα μη
 δετόρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὅτι δλοῖ, ὅτι δλοῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκείοιαι,
 λογιζομένης, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῶν μηδὲν ὠφελῆν,
 ἀφαιρεῖται καὶ τὰ πρὸς ὄντα πολλάκις.

Κολοῖός.

Κολοῖόν τις σύλλαβῶν, καὶ δλοῖ αὐτὸν τὸν πόλις
 λίνω, τῶν ἑαυτὸν παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὕ-
 πομείνας τῶν μετ' ἀνθρώπων διαίταν, ὡς πρὸς ὀλί-
 γον ἀδλείας ἔτυχε, φυγῶν ἤκειν εἰς τῶν ἑαυτὸν καλιάν.
 πόλις ληθγίτ' ὅτι δλοῖ τοῖς κλάσθις, ἀποπῆ-
 ναι μὴ δλοῖ μὲν, ἐπεὶ δλοῖ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς
 ἑαυτὸν

quodam loco dormientē uīdit, hunc deuolando rapuit. Hic cum se uertisset, atq; momordisset ipsum, coruus moriturus dixit, me miserū, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereō.

Affabulatio.

Fabula in uirum, qui ob thesaurorū inuentionem de salute periclitatur.

Monedula, & columbæ.

101

Monedula in columbario quodam colūbis uīsīs bene nutritis, dealbauit sese, iuicq; ut & ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ uero, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, admiserunt. Sed cum aliquando oblita uocē emisisset, tunc eius cognita natura, expulerunt percutiēdo, eaq; priuata eo cibo redijt ad monedulas rursus. Et illæ ob colorem, cum ipsam non nossent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, considerantes auaritiā, præterquā quod nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

102

Monedulam cum quis cepisset, & pedē alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non ferendo uictum inter homines, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumq; nidum se contulit. Circumuoluto uero ramis uinculo, euolare haud ualens, cum moritura esset, se-

n cum

ἑαυτὸν ἔφη, δειλαῖθ' ἔγωγε, ὅς τινι παρ' ἀνθρώποις
μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἑμαυτὸν ἐλζωῆς σὸρῆ-
σας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ'θ' δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔδ' ὅτε μετρίων λιנדύων
ἑαυτοὺς βυλόμηναι ῥύσαθαι, εἰς μείζους πόδι πίπῃσι.

Ἑρμῆς.

Ζεὺς ἑρμῶ πρὸς ἑταίρῳ τῶν τεχνίταις ψύ-
δους φάρμακον ἔγχεῖν. ὁ δὲ ἄρ' ἔτριψας, καὶ με-
τρον ποιήσας, ἴσους ἐκάστω γνέχεον. ἡδὲ δὲ μόνον τὸ σκυ-
τέως ὑπολειφθῆν'θ', πολὺ κατελέληπτο φάρμακον,
ὅλλω λαβὼν τινὲ θυεῖαν γνέχεον αὐτῷ. καὶ κτῆτα σιω-
βῆσ' τεχνίτας ἀπαντας ψύδουσαι, μάλιστα δὲ πάν-
των αὐτὸ σκυτέας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ'θ' πρὸς ψυδολόγους τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας αὐτὸν ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας ἑτα-
ίρας αὐτοῖς γνέθηκε, μόνω δὲ γνέθῃναι τινὲ ἀε-
χιμῶν ἐπελάθῃ. διὸ καὶ μὴ ἔχωρ πόδην αὐτῷ εἰ-
σαγάγει, ἑταίρῳ δὲ ὄχλον αὐτῷ εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ
ἔμην πρῶτον ἀντέλεγει ἀναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ δὲ σφό-
δρα αὐτῇ γνέκειτο, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἡδὲ ταύταις εἰσέρ-
χουμαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς αὐτὸν ἔρω μὴ εἰσελθεῖν. αὐτὸ δὲ εἰ-
σελθεῖν, αὐτὴν ἑταίρῳ πῆσαι. ἀλλ' ἡδὲ τῶν συ-
νέβη πάντας αὐτὸ πόδην ἀναχμύτης εἶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ'θ' δηλοῖ, ὅτι αὐτὸν ἔρωτ'θ' κατεχρημάσας, ἀ-
ναχμύτης εἶν συμβαίνει.

Ζεὺς

cum loquebatur, me miseram, quæ apud homines non ferendo seruitutem, incaute mea me uita priuauit.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnunquã quosdam, dum se à mediocribus student periculis liberare, in maiora incidere.

Mercurius.

103

Iupiter Mercurio iussit, ut artificibus omnibus mendaciæ medicamentum misceret. Hic eo trito, & ad mensuram factò, æquabiliter singulis miscuit. Cũ uero solo relicto sutore, multum superesset medicamento totum acceptum mortariũ ei miscuit. Atque hinc contigit artifices omneis mentiri, maximè uero omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

104

Iupiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, solum indere pudorem oblitus est. Quapropter non habens, unde nã ipsum introduceret, per turbã ingredi eum iussit. Hic uero primum contradicebat, quòd indigna ferret. Vehemētius uero eo instante, ait: Sed ego sanè his ingredior pactis, si amor non ingrediat. Sin ingrediat, ipse exhibo quamprimum. Ex hoc sanè euenit, omnia scorta inuerecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inuerecundos esse.

Ζεύς.

Ζεύς γὰμος τελευτῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰσία. μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑδροκασίας, διαπορῶν τὴν ἀπαιτῶν τῆς ὑδροκασίας, ἐπιωθαύρω αὐτῆς, τίνθ χάειν αὐτὴν ὑπὸ τὸ δλείπνορ ὅ πῆρεγγύρω. τῆ δὲ εἰπούσης, οἶκος τῆ τῶς, οἶκος ἀφίςθ. ἀγανακτίσας λατ' αὐτῆς, λατε δίκασε τὸν οἶκον βασιάζσαν ποδιφύρειν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰρουῦνται μάλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῶν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος καὶ πρόβατον.

Λύκος ἔπο λιμῶν δηχθεις, καὶ λακῶς πάχων, ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενθ πρόβατον, ἐδείτο ποτὸν ἐκ τοῦ πῆρεγγύοντος αὐτῶς ποταμοῦ κημίσαι. εἰ γὰρ σὺ μοί φησι δλώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφίω ἑμαυτῶς εὐρήσω. τὸ δὲ ἔποτυχόν, ἔφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ὑπὸ δλώ σοι, σὺ καὶ τροφῆ μοι χήση.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθθ πρὸς ἄνδρα λακοῦργον, δι' ἔποκείσεως γνέφουόντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμῶντες ἀφίς, παρεκάλων εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ ἔφασαν, ἐβοηθήσαμεν αὐτοῖς, εἰ μὴ ἡδαιμεν τίνες ἐσὲ, τῆ τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶς κρείττοσι φιλονεικῶντος, τῆ ἑαυτῶ σωτηρίας λαταφρονῶσι.

Μύρμηξ.

Iupiter.

105

Iupiter nuptias celebrās, omnia animalia accipiebat. Sola uero testudine tarde profecta, admiratus causam tarditatis, rogauit eam, quā obrem ipsa ad cœnam nō accesserit. Cum hæc dixisset, domus chara, domus optima: iratus ipsi, damnauit ut domū baiulans circumferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines eligere, parce potius apud se uiuere, q̄ apud alios laute.

Lupus & ouis.

106

Lupus à canibus morsus, & male affectus, abiectus iacebat. Cibi uero indigens, uisa oue, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inueniam. Illa, recognita, ait: sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum, per simulationē insidiantem.

Lepores.

107

Lepores olim belligerantes cum aquilis, inuocarunt in auxilium uulpes. Hæ autem dixerūt, uobis auxiliaremur, nisi sciremus qui uos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cum præstātoribus certant, suam salutem contemnere.

Formica.

108

Μυρμηξ ὀνυῦ, ὃ παλαιὸν ἄνθρωπος ἴω. καὶ τῆ γεωργία διωκεκὼς προσέχωρ, οὐ τοῖς ἰδίοις ἤρκειτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν γειτόνων καρπούς ὑφῆρθετο. ὁ δὲ ζεὺς ἀγανακτήσας ὑπὲρ τῆ τούτου πλεονεξία, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἴσσορ τὸ ζῷον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ πάλιν μορφῶν ἀλλάξας, πάλιν διαθεσὶν οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ τοῦ νυῦ τὰς ἀρούρας ποδῶν, αὐτῶν ἑτέρων πόρους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, καὶ ταμαλίσαι τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

Νυκτεῖς καὶ γαλιῦ.

Νυκτεῖς ὑπὲρ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλιῆς σιωπῆ φθῆ. καὶ μέλησθα ἀναεῖδαι, ποδὶ σωτηρίας ἐσθῆ. Ἐὰν δὲ φαρμάκης, μὴ δαΐαδαι αὐτῶν ἀπολῦσαι φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πῆλωσις πολεμῆν. αὐτὴ ἔλεγχον, ὃν ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶν. καὶ ὅπως ἀφείδη. ὕδατον δὲ πάλιν πεσῶσα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλιῆς, μὴ βρωθῆναι ἐσθῆ. Ἐὰν δὲ εἰπούσης ἀπασιν ἑχθραίνειν μυστῆρ. αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτεῖς ἔλεγχον εἶν, καὶ πάλιν ἀπελῦθῆ. καὶ ὅπως σιωπῆσθαι αὐτῶν ἀλλαξάμεθῶν τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰεῖ ἐπιμύθια, λογιζομένων, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμεταχρηματιζόμενοι, πολλάκις αὐτῶν λινδύσας ἐκφύγασιν.

Ὀδύπυροι.

QVæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbēs, non erat proprijs laboribus contentus, sed & uicinorū fructus surripiebat. Iupiter autem indignatus huius auaritia, transmouit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. Verum cum mutasset formam, non & affectum mutauit. Nam usq; nunc arua circumeundo, aliorum labores surripit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciem transmutarint, mores non mutare.

Vespertilio & mustela.

109

Vespertilio in terram cum cecidisset, à mustela capta est. Et cum occidēda foret, pro salute rogabat. Hac uero dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura uolucris omnibus inimica foret: ait, non auem, sed murem esse. & sic dimissa est. Postremò autem cum iterū cecidisset, et ab alia capta mustela, ne uoraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicā esse muribus: hæc non mus, sed uespertilio esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita euenit, bis mutato nomine, salutem cōsecutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neq; nos in iisdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerunq; pericula effugere.

Viatores.

110

Οδοιπόροι κατὰ ἕνα ἀγριαλὸν ὁδύοντο, ἤλ-
θον ἐπὶ τινα σιοπιάν. καὶ κείθην θεασάμενοι
φρύγανα πόρρωθεν ὑπὲρ πλεοντα, ναῦν εἰς μέγαλιν ὠή-
θησαν. διὸ δὴ πρὸς ἕνα ὡς μελλέσις αὐτῶν πρὸς οὐρανὸν
ζεδαί. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα, ἐγ-
γυτόρω ἐγγύθω, ἐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδύκωεν βλέ-
πειν. ἐξνεχθῆντα δ' αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες,
πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἀφ' αὐτῶν ἡμεῖς ἔμμεν
ὄν πρὸς ἀεὶ δειχόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων γῆνοι ἐξ ἀπρόπτε δὲ
κοιῦτες φοβροὶ εἰν, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσι, οὐδὲν ὅς
δύσκονται ἀξιοί.

Ὁν ἄγριον.

Ον ἄγριον ὄνομα ἰδὼν ἡμῶν ἐν ἕνι δὴλίῳ τό-
πῳ, πρὸς ἕνα αὐτὸν ἐμακείριζεν, ἐπὶ τε τῆ
δύεξία τοῦ σώματος, καὶ τῆ ἑλ τροφῆς ἀκλάσει. ὕστε-
ρον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὄνηλάτιον
ὄπιθον ἐπόμνον, καὶ ῥοπάλοισιν αὐτὸν παίωντα, ἔφη.
ἀλλ' ἐγωγε ἐκέλευσε δύσλαιμονίζω. ὄρω γάρ, ὡς ἐκ ἀνδρῶν
κακῶν μεγάλων τὴν δύσλαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ἐστὶ ζήλωτά τε μετὰ λινδύων
καὶ ταλαιπωρῶν ἑδύδην.

Ὀνοί.

Ονοί ποτὲ ὑπὸ τῶν συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ τα-
λαιπωρεῖν, πρὸς ἕνα ἐπεμψαν πρὸς τὸν δία,
λύσειν τῶν πόνων αὐτῶν. ὅσιν αὐτοῖς ὑπὲρ δέξαι
βυλόμνον, ὅτε ἴδωσιν ἀδύατόν ὄσιν, ἔφη, τότε αὐτοῖς
ἀπαλε-

Vlatores secundum littus quoddam iter facientes, uenerunt in speculam quandam, & illic conspicati farmenta procul natantia, nauim esse magnam existimarunt: quamobrem expectarunt, tanquã appulsura ea esset. Cum uero à uento lata farmenta propius forent, nō nauim amplius, sed scaphā uidere uidebant. Aduectis autem illis, cum farmenta esse uidissent, inter se dixerūt: ut nos igitur frustra, quod nihil est expectabamus? Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines, qui ex improviso terribiles esse uidentur, cum periculum feceris, nullius esse precij inueniri.

Asinus syluestris.

iii

Asinus syluestris asino uiso domestico in loco quodā aprico, profectus ad ipsum, beatum dicebat & corporis habitudine, & cibi perceptione. Deinde uero cum uidisset eum ferentem onera, & agasonē retrō sequentem, & baculis ipsum percutientē, ait: ast ego nō amplius beatū te existimabo. Video enim nō sine magnis malis habere te felicitatē. Affabulatio. Fabula significat, non esse æmulanda lucra, in quibus insunt pericula, & miseriæ.

Asini.

iiz

ASini olim propterea quòd assidue onera ferrent, & fatigarentur, legatos miserunt ad louem, solutionē laborum petentes. Hic autem ostendere ipsis uolens, id nō posse fieri, ait:

n 5 Tunc

ἀπαλαγίσεσθαι τὴν κακοπαθείας, ὅταν ἔρδντες ποιή-
σωσι ποταμόν. ἡ δὲ κείνοι αὐτῶν ἀληθύνειν ἔπολαβόν-
τες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ νυκτὸς γῆθα ἔρου' ἐτόρωμ' ἰδίω-
σιμ ὄνωμ, γῆταῦθα καὶ αὐτοὶ πόλις ἀμλοιο ἔρδσιμ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ δὲ κείνοι, ὅτι ἐκείνου τὸ πεπρωμένον ἀθρόα πλυ-
τόμ' ἐσιμ.

ΟΝΘ καὶ ἀλώπηξ.

ΟΝΘ γῆλυσάμλοθ λειοντῶν, πόλις, τὰλλα
τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὲ θεασάμλοθ ἀλώ-
πηξ, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτῳ δεδίειτῆεδα. ἡ δὲ, ἐτύγ-
χανε γὰρ αὐτοὶ φβεγξαμλὶς προακκοῦσα, πρὸς αὐτόν
ἔφη. ἀλλ' οὐ ἴδι, ὡς καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐφοβῶθῆμ, εἰ μὴ οὐκω-
μλὶς ἤκουσα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ δὲ κείνοι, ὅτι γῆλοι τῶν ἀπαισιδύτων, τοῖς ἔξω
δοκωῦτες πινδῶ εἶν, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγ-
χονται.

ΟΝΘ καὶ βάτραχοι.

ΟΝΘ ξύλα βασιζῶν, διέβαιν' ἐπινα λίμνῳ. ὅλι-
θῆσας δὲ, ὡς κατέπεσον, ἔξανασιῶσαι μὴ δι-
θάμλοθ, ὡδύρετό τε καὶ ἔσγην. οἱ δὲ γῆ τῆς λίμνης βά-
τραχοι τῶν σμαγμῶν τῶν ἀκίσαντες, ὡς ἔτος, ἔφασαν,
καὶ τί αὐτῶν ἐποίησας, εἰ τοσούτῳ γῆταῦθα χρόνον διέτρι-
βῶν, ὅσοι ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσῶν, ἔτως ὁδύρη.

Επιμύθιον.

Τούτῳ τῶν λόγων χήσαιτ' αὐτὸς πρὸς ἀνδρα ῥάθυμον,
ἐπ' ἐλαχίστοις πόντοις δυσφορῶντα, αὐτὸς αὐτὸς πλείους
ῥαδίως ὑπασάμλοθ.

Tunc eos liberatū iri laboribus, cum mingendo fluuium fecerint. Ac illi eum uerum dicere existimantes, ex illo & nunc usq; ubi aliorum urinam uiderint asinorum, illic & ipsi circumstando mingunt. Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq; quod fatale est, incurabile esse.

Asinus & uulpes.

113

Asinus indutus pelle leonis, uagabatur reliqua bruta perterrendo. Cæterum uisa uulpe, tentauit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius uocem audiuerat) ad ipsum ait: sed bene scias, quod & ego te timuissem, nisi rudentem audiuissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui ijs qui extrā sunt, aliqui esse uident, ex sua lingua citate redargui.

Asinus & ranæ.

114

Asinus ligna ferens, pertransibat paludē quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autem quæ erant in palude, auditis suspirijs, heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, cum quia ad breue tempus cecidisti, sic lamenteris.

Affabulatio.

Hoc ermone uti quispiam poterit in uirum segnem, qui ob minimos quosq; labores tristatur, cum ipse maioribus facile resistat.

Asinus

Ονθὸν καὶ κόραξ.

ΟΝΘ ἠλκωμλίθου τὸν νότον, γνῖ τι λειμῶνι γνῖ
 μθρ. κόρακθὸν δὲ ὑπὸ καθίσαντθὸν αὐτῶν, κὺ τὸ
 ἔλκος φαίνοντος, ὁ ὄνθὸν ὄγκαστο καὶ ἠλατθ. τῶ δὲ ὄνηλά
 τθ πὸρ ῥῶθην ἰσαμλῖνθ, καὶ γελῶντος, λύκος πρὸς αὐ-
 τῶν εἶδε, καὶ ἔφη· ἄθλιοι ἡμεῖς, οἱ καὶ μόνου ὀφθαλμοῦ αὐ-
 τῶν διωκόμεθα, τὸ τῶ δὲ καὶ πρὸς γελαῶσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθὸν δὴλοῖ, ὅτι οἱ κακῶργοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνου
 φανγίτες δειλοί εἰσιν.

Ονθὸν καὶ ἀλώπηξ.

ΟΝΘ κὺ ἀλώπηξ κοινωνίαν συμβέμβροι πρὸς ἀλ-
 λήλας, ὅθῃ ἠλθον εἰς ἀγρῶν. λέοντος δὲ αὐτῶν πρὸς
 εἰτυχόντθων, ἢ ἀλώπηξ τῶν ἐπιηρητημλῶν ὄρωσα λίνδιν
 νομ, πρὸς εἰλυθῶσα τῶν λέοντι, πρὸς ἀλώσειν αὐτῶν τὸν ὄ-
 νομ ὑπέχετο, εἰ καὶ αὐτῶν τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. τῶ
 δὲ ἀρλύσειν αὐτῶν φήσαντθων, ἐκείνη πρὸς ἀγαγῶσα τῶ
 ὄνομ, εἰς τινα πᾶγιν ἐμπόσειν πρὸς κούιασε. καὶ ὁ λέων
 ὄρωμ ἐκείνομ φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρὸς τῶ τῶ ἀλώ-
 πεκα σιωπέχην, εἰδ' ὅτως ἰδῆ τῶ ὄνομ ἐτράπη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθὸν δὴλοῖ, ὅτι τῶν κοινωνοῖς ὑπὸ βλαδύοντες, λαο-
 θάνουσι πολλάκις καὶ αὐτῶν πρὸς ἀπολῶντες.

Ορνις καὶ χελιδῶν.

ΟΡΝΙΣ ὄφραως ὡς εὐρύθσα, ὑπὸ μελῶς ἐκθόρμανάσα
 ὅθῃ ἐκόλαψε. χελιδῶν δὲ δεασαμλῆν αὐτῶν, ἔ-
 φη· ὡ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις ἀπὸρ αὐξήθῃτα, ἀπὸ
 τοῦ πρώτης τῶ ἀδικεῖν ἀφῆξετα;

Επιμύθιον.

Ο μῦ-

Asinus, & coruus.

115

Asinus ulcerato dorso in prato quodam pascebatur. Coruo autem insidente sibi, & ulcus percutiente, asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stante ac ridente, lupus præteriēs, ipsum uidit & dixit: miseri nos, quos si tantum uiderit, persequitur, huic autem & arrident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus & uulpes.

116

Asinus & uulpes, inita inter se societate, exiuerunt ad uenationē. Leo uero, cum occurrisset ipsis uulpes, imminens periculū uidens, profecta ad leonem, tradituram ei asinū pollicita est, si sibi impunitatē promiserit. Qui cum dimissurum eam dixisset, illa adducto asino in casses quosdam ut incideret, fecit. Sed leo uidens illum fugere minime posse, primam uulpem comprehendit, deinde sic ad asinum uersus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui socijs insidiantur, sæpe & seipso nescios perdere.

Gallina, & hirundo.

117

Gallina serpentis ouis inuentis, diligenter calefacta excudit. Hirundo autem cum eam uidisset, ait, ô demēs quid hæc nutris? quæ cum excreuerint, à te prima iniuriam auspiciantur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀπθάσδύτός ὄστιν ἡ πόνηρία, καὶ τὰ μέγιστα δύργυπῆται.

Κάμηλος.

Οτε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβήθησαν, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγῆτος, ἐφούρου. ὡς δὲ χρόνος παύοντο, σιωπεῖον αὐτῷ τὸ πρᾶον, ἐθάρρησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. αἰσώπυμοι δὲ κατὰ μικρον, τὸ ζῶον ὡς χαλῶν ἔκχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθον, ὥστε καὶ χαλινὸς αὐτῇ ποδισθέντες, παυσίμ ἐλαύνειν δεδιώκασιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ συνθήβεια δύναταφρόνητα ποιῆ.

Ουεις.

Ουεις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατῆμαθ, τῶν δὲ γένετύγχανον. ὁ δὲ ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἶ τὸν πρότορον πατήσαντα ἐπληξας, ἔκ αὐτὸν δεῦτόρθε ἐπεχείρησε ἰσοποιῆσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότορον ὑπβαίνουσι ἀνθισάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβερὸι γίνονται.

Πεισδρά.

Πεισδρά δὲ ψησωεχομένη, ὡς ἐθεάσατο γῆν τινητόπω κρατῆρα ὑδατος γεγραμμένην, γνώμισον ἀληθινὸν εἶν. διὸ καὶ πολλῶν τῶν ῥαίζων γέχθεισα, ἐλαδον ἑαυτῷ τῶν πίνακι ἐμπροσθε, ὡς καὶ τῶν πῆδων αὐτῷ ποδισθέντων καταπυεῖν ὑδὶ γλῶ, καὶ ὑπὸ πῶν τῶν πῶρατυχόντων ἀλῶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

Fabula significat, implacabilem esse prauitatē, licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

118

CUm primum uisa est camelus, homines perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant. Vbi uero procedente tempore cognouerunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eousq; ut ad eam accederent. At intellecto paulo post beluæ non inesse bilem, eò contemptus ire ut & frena ei imponerent, et pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

119

Serpens à multis hominibus pessundatus, louem postulauit. Iupiter autem ad eum dixit, sed si qui prior conculcauit, pupugisses, nequaquam id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui prius inuadentibus resistunt, alijs formidolosos fieri.

Columba.

120

Columba siti correpta, ut uidit quodam in loco poculū aquæ depictum, uerum rata, atq; multo elata impetu, inscia in tabulam offendit, ut & pennis ipsius perfractis in terram decideret, atq; à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶν ἀνθρώπων δὲ ἀσφοδράς
 πρῶθυμίας, ἀποδισκῆπῶς πράγμασι ἐγχειρουῦτον,
 ἐμβάλλουσι ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Πεισοδρὰ καὶ κορώνη.

Πεισοδρὰ γῆ τινι πόλις δρεῶνι τρεφομένη, ὑπὲρ πο-
 λυτεκνία ἐφρυάτῃτο. κορώνη δὲ αὐτὴ ἀκρόστασε
 ἔφη, ἀλλ' ὡ αὐτῆ. πέπαυσο ὑπὲρ τῶν σεμνωμένων. ὅ-
 σω γὰρ αὐτὴ πλείονα τίκτης, τοσούτω καὶ πλείους λύπας
 σιμάγει.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχῆσατοί εἰσι, ὅ-
 σοι γῆ τῆς δολείας πολλὰ τέκνα ποιεῖσι.

Γλάσιος.

Πλάσιος δύο θυγατέρας ἔχω, ἑλ μίας ἀκρῶν ἄ-
 σης, θρηνησας ἐμίωσατο. ἑλ δὲ ἑτέρας παιδὸς
 λεγούσης, ὡς ἀθλιαί ἡμεῖς, αἶγε αὐτοῦ ὧν ὄσι τὸ πῦθος
 θρηνωῖν ἐκίσμεν, αἶ δὲ μὴ προσίηθουσαι ἔτω σφοδρῶς
 κόπρονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐταῖς ἔ-
 τω θρηνωῖσι, ὑπὲρ γὰρ ἀργυρίῳ ἴσον ποιεῖσι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶν ἀνθρώπων δὲ ἀφίλαργυ-
 ρίαν ἐκὸνῶσι ἀλλοτρίας συμφορὰς ὄργολαβῆν.

Ποιμῶν.

Ποιμῶν ἐλάσας εἰς τινὰ δρυμῶνα τὰ πρόβατα,
 ὑποστρώσας ὑπὸ δρυῶν τὸ ἰμάλιον, καὶ ἀναβάς
 τὸν λαρπὸν λατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα ἐδίοντα αὐτὸν βα-
 λαύους ἐλαθον καὶ τὰ ἰμάλια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποι-
 μῶν λαταβάς, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, ὡ κἀκιστα ἔφη ζῶα ὑ-
 μεῖς τοῖς λοιποῖς ἔλαι εἰς ἐδίητας πῆρέχετε, ἐμῶ δὲ τρε-
 φοντος ὑμᾶς καὶ τὸ ἰμάλιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύ-

Fabula significat, nonnullos homines ob uehementes alacritates, inconsultò res aggredientes, iniicere sese in perniciem.

Columba, & cornix.

121

Columba in columbario quodam nutrita, fœcunditate superbiebat. cornix uero ea audita, ait: sed heus tu desine hac re gloriari. nã quo plures paris, eo plus mœroris accumulās.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoq; eos esse infelicissimos, qui in seruitute multos filios faciunt.

Diues.

122

Diuēs duas habēs filias, altera mortua, præficas conduxit. cum uero altera filia dixisset: ut nos misere, ipsæ, ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ uero non necessariè sic uehementer plangunt. Mater ait, ne mirare filia, si hæ ita lamentantur, nam nummorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines ob auaritiam non uereri alienis calamitatibus quæstũ facere.

Pastor.

123

Pastor actis in quercetũ quoddam ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, & fructũ decutiebat. Oues uero inter edendũ glandes, nesciæ & uestes unà deuorarũt. At cũ pastor descēdisset, ut quod erat actũ uidit, ô pessima, ait, animalia: uos cæteris uellera ac uestes præbetis, à me uero qui uos nutrio, & uestem surripitis.

o

Affa-

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἀνοίαν,
τὰς μηδὲν προσήκοντας δὲ ὀργετόντες, ἐπὶ τῶν οἰκείων
φυλάκων ὀργάζονται.

Αλιεύς καὶ σμαεῖς.

Αλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνῆ-
νευκε σμαεῖδα. σμικρὰ ἢ ἔσσα, ἐκείτδυσεν αὐτὸν
νυῦ μὲν μὴ λαβεῖν αὐτῷ, ἀλλ' ἔασαι δὲ τὸ σμικρὸν
τυγχάνειν. ἀλλ' ὅταν αὐξωνθῶ καὶ μεγάλη φησὶ γγύω-
μαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέ-
λειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε ἀνδρῶν
εἶμι, εἰ τὸ γὰρ χόρσι παρὲς ἑδρόμῳ καὶ σμικρὸν ἢ, τὸ
πρὸς δὲ κώμῳ καὶ μέγα ὑπάρχει ἐλπίζειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος αὐτὸ εἶναι, ὃ δι' ἐλπίδα μεί-
ζονος, τὰ γὰρ χόρσι ἀφείδω σμικρὰ ὄντα.

Ἴππος καὶ ὄνος.

Ανθρώπος τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁ δὲ δούλωνται
δὲ γὰρ τῇ ὀδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ· ἄρον ἐκ τῆ
ἐμῆ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν. ὁ δὲ ἔκ' ἐπέειπεν. ὁ δὲ ὄνος
πρὸς τὸν ἵππον ἐπέειπεν· τὸ δὲ δεσπότης πάν-
τα ἀκρωγνίτος αὐτῷ, καὶ αὐτῷ τῷ ὄντι δόξαν, θρῆναι
ὁ ἵππος ἔβρα· οἱμοὶ τῷ παναθλίῳ, τί μοι σωέβη τῷ
ταλαιπώρῳ; μὴ δελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἐ-
πεὶ ἅπαντα βασάζω, καὶ τὸ δόγμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινω-
νόντες, ἀμφοτέρω σωθήσονται γὰρ βίω.

Ἀνθρώπος καὶ σάτυρος.

Fabula significat, plerosq; homines ob demen-
tiam, eos qui nihil ad se attinēt, beneficio affice-
re, in domesticos mala operari.

Piscator & cerrus.

124

Piscator demisso reti in mare retulit cerrū,
qui paruus cum esset, supplicabat ipsum
ne tunc se caperet, sed dimitteret, quòd paruus
foret. At cum creuero, & magnus, inquit, euase-
ro, me capere poteris, quoniā & maiori tibi ero
utilitati. Tum piscator ait, sed ego demens fue-
rim, si quod in manibus est dimisso lucro, licet
sit paruum, expectando magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat inconsideratum esse, qui spe
maioris rei, quæ inter manus est, amittat, quia
parua fuerit.

Equus & asinus.

125

Homo quidam habebat equum & asinū,
cum autē iter facerent in uia, ait asinus e-
quo: tolle à me oneris partē si uis me esse saluū.
Illo non persuaso, asinus cecidit, atq; è labore
mortuus est. Ab hero aut omnib. impositis ei,
& ipsa asini pelle, cōquerens equus clamabat:
heu mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto:
quia enim parum oneris nolui accipere, ecce o-
mnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis iungan-
tur, utrosq; seruari in uita.

Homo & fatyrus.

126

o 1 Homo

Ανθρώπος τις πρὸς σάτυρον Φιλίαν ποιησάμενος, συνεδίωκ' αὐτὸν, χειμῶνος δὲ καὶ ψυχρῆς γυμνῶν, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτῷ προσφόρων τῷ σώματι ἀπέπνει. Ἦ δὲ σάτυρος ἐπόρωτίσεν αὐτόν, δι' ἡμῶν αἰτίαν ὡς πράξει, ἔφη. τὰς χεῖρας μου θορμαίνω ἐκ τοῦ κρύου. μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος θορμῶν προσενηχθὲν, ὁ ἄνθρωπος προσφόρων τῷ σώματι, ἔφυσεν αὐτό. πωθανομνίου δὲ πάλιν δι' ἡμῶν αἰτίαν ὡς πράξει, ἔφη, τὸ ἐδύμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νυῦ ἀρτάσομαι σου ἐν Φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ σώματος τὸ θορμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἀγάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φύγειν ἡμᾶς τὰς Φιλίας, ὡς ἀμειβολὸς ἐστὶν ἡ διάθεσις.

Ἀλώπηξ καὶ δρυοτόμος.

Αλώπηξ λευκῆς φύσεως, καὶ γὰρ ὀσμὴ πολλὴ δρυοτόμου ἀνύουσα, ἄνδρα δρυοτόμου εὗρεσκε γὰρ ταύτην, ὅρκαθικέ τ' αὐτὸν κρύψαι αὐτῷ. τὸ δὲ ὑποδείξας αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθῶσα ἐκρύπητο εἰς τὰς γωνίας. τῷ δὲ λευκῆς ἐλθόντων καὶ ὀρωτώντων τὸν ἄνδρα, ἔτ' αὐτῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χεὶρὶ αὐτῷ τὸν τόπον ὑποδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς ἔν εἰδὼν αὐτὸς ἢ ἀλώπηξ παρελθόντας, ἔξυλθεν ὁ προσφονῶσα. μεμφομνὸν δὲ αὐτῷ ἐκείνῳ, ὡς σάθεισαν μὲν δι' αὐτόν, χείρας ἢ αὐτῷ ὅχι ὁμολογῶσαν. ἢ ἀλώπηξ ὡς φασί, ἔφη, ὡς ἔπος, ἀλλ' ἔγωγε ἠδὲμ' αὐ σοι χείρας, εἰ τοῖς λόγοις ὁμοία καὶ τὰ ὄργα ἐν χεῖρος, καὶ αὐτὸς τῶν τρόπων ἔχου.

Homo quidam cum satyro inita societate, unà cum eo comedebat. Hyems uero & frigus cum foret, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, manus meas calefacio propter frigus. Sed paulo post edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Consulente rursus, quare id faceret, ait, ferculum frigefacio. Suscepto sermone satyrus, sed ego, ait, ex nunc renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes & lignator.

127

Vulpes uenatores fugiens, & in deserto multa decursa uia, uirum lignatorem in eo inuenit, cui supplicabat, ut se absconderet. à quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At uenatoribus profectis, & uirum rogantibus, hic uoce quidem negabat scire quicquam, sed manu ibi locum ostendebat. Hi uero cum id non egissent, statim abiere. Ut igitur uidit eos uulpes præterisse, exiuit nihil allocuta: eo ipsam accusante, quòd seruata à se, gratias sibi non ageret, uulpes conuersa ait: heus tu, ego uero egissem tibi gratias, si uerbis similes & manuum gestus, & mores habuisses.

ἔχου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς χρῆσά μὲν ἐπαγελλομένους τοῖς λόγοις, ἠαυτία δὲ ποιουῦτας τοῖς ἔργοις.

Ἀνθρωπος, καταβράύσας ἄγαλμα.

Ανθρώπος τις ξύλινον ἔχων θεόν, καθικέτ' οὕτω τὸ ἀγαθοποιῆσαι αὐτὸν. ὡς οὐκ αὐτὰ ἐπρατήην, καὶ ἔδερ ἠπθον γὰρ πονία διήγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν, ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. πρὸς κρησάσης δὲ κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κλαδείσης, χρυσὸς ἔρριψεν ὅτι πλείους, ὄντορ δὲ σωάγων ὁ ἀνθρώπος ἔβρασε βλὸς ἐπαρχεῖς ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἠκίστα με ὠφελήσας, τυπήσαντα δὲ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηροῦ ἀνθρώπου, τυπήσῃ δὲ αὐτὸν μάλλον ὠφελήσῃ.

Ἀνθρωπος καὶ λύων.

Ανθρώπος τις ἠτοίμαζε δειπνον, ὀξιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ οἰκίωμ. ὁ δὲ λύων αὐτὸν ἄλλον λιύα ἐκάλει λέγων, ὦ φίλε, δούρο σωδλείπνη σὺ μοι. ὁ δὲ προσελθὼν χαίρων ἴστατο, βλέπων τὸν μέγαν δειπνον, βοῶν γὰρ τῆ καρδίᾳ· βαβαί, πόσι μοι χαρὰ ἄρτι ὄξα πινάως ἐφάνη. τραφήσομαι τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὡς τέ με αὐρίου μηδραμῆ γε πεινάσαι. ταῦτα καὶ ἑαυτὸν λέγοντος τὸ λιυὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὸν λιόντου, ὡς δὲ εἰς τὸν φίλον δαρήσαντος. ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τοῦτον ὥσπερ κἀκῆσε τὸν λιόντου πρὸς ἑφοντα, καταχῶν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔρριψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων, ὁ δὲ κατὰν, ἀπίει
μεγάλως

habuiffes.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia promittunt, sed contra rebus faciunt.

Homo perfractor statuæ.

128

Homo quidam ligneū cum haberet deum, supplicabat ut sibi beneficeret. Cum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus eleuatum ipsum cruribus, proiecit in pauimentum. Illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quamplurimū effluxit. quod iam ille dum colligeret, exclamabat: peruersus es ut puto, & ingratus. colenti enim mihi nequaquam profuisti, uerberanti autem te multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nō profuturū te tibi, honorādo prauum hominem, sed uerberando ipsum, profuturum magis.

Homo & canis.

129

Homo quidā parabat cœnā, accepturus a micū quendā suū & familiarē. canis item ipsius aliū inuitādo canē, dicebat: ô amice ueni, cœna unā mecū. Is cū accessisset, lætus astant, magnā spectans cœnam, secum loquēs: Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepēte oblata est. nam & nutriar, & ad satietatem cœnabo, ita ut nullo modo cras esuriā. Hæc secū dū diceret canis, simulq; moueret caudā, ut qui iam amico fideret, cocus ut uidit ipsum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipsius cruribus, eiecit statim de fenestris, At is cum decidisset, ibat

μεγάλως κρᾶζωμ. ἤν τις δὲ λιυδμ, ἤν κελθ' ὁδὸν αὐ-
 τῶσιν σικαντώντων, ἐπικρώτα, πῶς ἐδείπνησας φίλος;
 ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη· ἐκ τῆς πολλῆς πύσεως
 μεθυθεῖς ὑπερκόρου, οὐδὲ τιτὸ ὁδὸν αὐτὴν ὄθεν ἔζηλ-
 θομ οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δειθαλῆς ἐμ τοῖς ἔξ ἀλλοτρίωμ
 οὐ ποιεῖ ἐπαγγελιομνοῖς.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἀλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλοῦς καὶ
 δίκτυα, παρεγγύθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ σὰς
 ἐπί τινος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ἤνλει, νομίζωμ πρὸς
 τὴν ἠδρυφωνίαν αὐτὸν ἰχθύας ἐφάλλεσται. ὡς δὲ ὑπὲρ πο-
 λὺν ἰστατεῖν ὁ μὲν ἰώνων ὁ δὲμ, ἀκθήμεντος αὐλοῦς,
 ἀναλαμβάνει τὸ ἀμείβλησρον, καὶ βαλὼν πρὸς τὴν
 ὑδατῶν, πολλὰς ἰχθύας ἤχρυσον. ἐκβαλὼν δὲ αὐτοῦς
 ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶσε περὶ ὄντας, ἔφη. ὦ λάκιστα
 ζῶα, ὅτε ἤνλωμ, οὐκ ὤρχεῖσθε. ὅτε δὲ πέπαυμαι, οὐκ
 ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐτὸν πρὸς λόγον, καὶ πρὸς καιροῦ τι πρᾶτ-
 τοντας.

Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλιω ταύρωμ βόσκων, ἀπώλεσε μό-
 χον. πορευθεὶς δὲ πᾶσαν τὴν ὁρῆμον διέτρι-
 βον ὀρδυνῶν, ὡς δὲ οὐδὲμ εὐρεῖν ἐδωθήθη, ἤνξατο τῶσιν
 δὲ, αὐτὸν λαβόντα μόχον κλέπτω ὑποδείξει, ὄριφον
 εἰς θυσίαν προσάξειμ. καὶ δὲ ἐρχόμενος εἰς τινὰ δρυ-
 μῶνα, εὐρεῖσκει λεοντα καταδιόντα τὸν μόχον. ἔμφο-

uehementer exclamando . Sed canum quidam cū illi in uia occurrisset , percōtabatur , ut belle cœnatus es amice? Is suscipiens ei dixit: Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem uiam, qua egressus sum, noui.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere confidere ijs, qui ex alienis benefacere pollicentur.

Piscator.

130

Piscator piscandi rudis, acceptis tibijs ac reti bus perrexit ad mare, & stans super petra quadam, primum quidem sonabat tibijs, existimans ad uocis suauitatē pisces assilire . Vt uero multum contendens, nihil profecit, depositis tibijs, assumit rete, ac iactō in aquam, multum piscium cepit. quibus euacuato reti, ut salientes uidit, ait: ô pessimæ animantes, cum sonarē tibia non saltabatis: cum uero cessauī, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, et inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

131

Bubulcus armentum taurorū pascens, amisit uitulū, lustrandoq; omnem solitudinē, indagando moram traxit. Vbi inuenire nihil potuit, precatus est Iouem, si furem qui uitulū cepit ostenderit, hœdum in sacrificium oblaturum. Cæterum proficiscens in quercetū quoddam, inuenit à leone deuorari uitulum. Trepidus

ΒΘ οὐὼ γηόμηνΘ, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς
 χεῖρας αὐτοῖς εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· ὦ δ' ἄσποτα ζῶ, ἐ-
 πηγαιλάμην σοι δρίφορ δάσειμ, ἐὰν γὰρ κλέπην εὐ-
 ρω. νυῦ ταῦρόμ σοι θύσειμ ἰπιχνῶμαι, ἐὰν τούτου τὰς
 χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθΘ πρὸς ἄνδρας δυσυχεῖς, οἱ πινούσιν ἀκροῦντες Μ,
 εὐχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀκφυγεῖν.

Κόραξ.

Κ Οραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μήτορ δὴχθ τῶν θεῶν,
 καὶ μὴ θρῶναι. ἢ δ' ἴπολαβῶσα ἔφη· τίς σε ὦ
 τέκνον τῶν θεῶν ἐλεύσει; τίνΘ γὰρ κρείας ἴπῳ σου γὰ
 ἔκ' ἐκλάπη;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθΘ δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶς ἐχθρὸς γὰρ βίῳ ἔχοντες,
 εὐδῆα φίλον γὰρ ἀνάγκη εὐρήσασιν.

Αετός.

Υ Πόρῳ ἄνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγῶν
 θηροῦσαι ζητῶν. ἄσπρ δ' ἐπὶ τὴν ἔβαλε τοξόσας, καὶ
 τὸ μὲν βέληΘ γὰρ τὸς αὐτοῖς εἰσῆλθον. ἢ δὲ γλυφὴ σὺ
 τοῖς πῆδροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰσήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη·
 καὶ ἄσπρ μοι ἔτόρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίῳις πῆδροῖς γὰρ ἀπο-
 θνήσκου.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθΘ δηλοῖ, ὅτι δεινόν ὄστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων
 κινδυνώσῃ.

Τέπιξ καὶ μύρμηκος.

Χ ΕιμῶνΘ ὄρα τῶν σίτων βραχύντων, οἱ μύρμη-
 κοὶ ἔψυχον, τέπιξ δὲ λιμώτων, ἢ τει αὐτοὺς
 τροφίω.

deus igitur, & perterrefactus, eleuatis manibus suis in caelum, ait: o domine Iupiter, promiseram tibi haec dum me daturum esse, si furem inuenirem: nunc taurum tibi recipio sacrificaturum, si huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum caerent, ut inueniant precantur: cum inuenerint, quaerunt effugere.

Coruus.

132

Coruuus aegrotans, ait matri, mater precare deum, ne clamentare. Ea uero suscipiens, ait, quis deus o fili miserebitur tui? cuius enim tu carnes non es furatus? Affabulatio.

Fabula significat, qui in uita multos inimicos habent, amicum in necessitate inuenturos neminem.

Aquila.

133

Super petra aquila sedebat, leporem captu-
ra: hanc autem quidam percussit sagitta, quae intra ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: quam cum uidisset, & haec inquit mihi altera molestia, quod propriis pennis inteream.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, cum quis a suis periculum patiatur.

Cicada & formicae.

134

Hymenisteme cum triticum efferueret, formicae refrigerabant: cicada autem esuriens petebat ab eis ci-

τροφίῳ. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διὰ τὸ θορᾶν ἔσσιον τροφίῳ; ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσθλάζω, ἀλλ' ἕδωκεν μοι. οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον, ἀλλ' εἰ θορᾶς ὡραῖς ἔσσιον, χεῖμων θ' ὄρησθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ θεὸς τινα ἀμελεῖν γὰρ παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῆ καὶ λινοδωθῆ.

Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ.

Ο τῷ πηλῷ κρυπτόμενον σκώληξ, εἰς γλῶττιον ἔξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις ἰατρός εἰμι φαρμάκων ὑψηλῶν, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρός παλαιοῦ. καὶ πῶς εἶπεν ἀλώπηξ, ἄλλως ἰώμενος, σαυτὸν χολὸν ὄντα ἔκιάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἢ πῆρα, πᾶσι λόγος ἄργος ὑπάρχει.

ὄρνις χρυσότοκος.

Ο ρνιθά τις εἶχεν ὡς χρυσᾶ τίκτουσαν, καὶ νομίσεις ἔδωκεν αὐτῷ ὄρνιθων χρυσίον, ἡτέρας εὐρηκῆν ὁμοίαν τῇ λοιπῶν ὄρνιθων. ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσεις εὐρήσειν, καὶ τὸ μικρὸν ἐσθλάται ἐκείνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι θεὸς τοῖς πλοῦσι ἀρκείωται, καὶ πτωχοῖς ἐπιπλεῖσιν φεύγει.

λέων καὶ ἀλώπηξ.

Λέων γρηῃσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφίῳ, ἔγνω δὲ ὑπνοῖας τὴν πρᾶξαι. καὶ δὲ παραγνόμενος γὰρ ἀπὸ πηνί, καὶ κατακλεισθεὶς, πρὸς ποιεῖτο νοσῆναι. παραγνόμενα οὖν τὰ ζῶα

cibum. formicæ uero dixerunt ei: Cur æstate nõ colligebas alimentum? Hæc ait, non eram ociosa, sed canebam musicè. Tum hæc ridendo dixerunt: si æstiuo tempore modulaberis, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenquam aliqua in re esse negligentem, ne mœreat, ac periclitetur.

Vermis, & uulpes.

135

Qui sub cœno celabatur uermis, super terram egressus dicebat omnibus animalibus, medicus sum medicaminum doctus, qualis est Pæon deorum medicus. Et quomodo, ait uulpes, alios curans, te ipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne uerbum inane esse.

Gallina auripera.

136

Gallinam quis habens oua aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam alijs gallinis similem reperit. Hic multum sperans inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentum esse presentibus, & fugere inexplebilitatem.

Leo, & uulpes.

137

Leo senio confectus, cum suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & deiectus, simulabat ægrotare. Aduenientes igitur

ani

ζῶα ὑπὸ σκέψεως χείρ, συλλαμβάνων κατ' ἰδίαν ἀεὶ
 τὰ πολλῶν οὐδ' ἑνὸς ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνησ
 σμα ἴσως γινῶσα, παρεγγύετο πρὸς αὐτὸν. καὶ εἶσα ἔξω
 θεν τὸ σπηλαίον, ἐπιωθάνετο πῶς ἔχει. τὸ δὲ εἰπόντ' ὁ
 κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πωπιθανομένης δι' ἡμῶν ἐκ εἰσδύχου
 ται, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὄρω ἴχνη πολλῶν εἰπόντων, ὁλέ
 γων δὲ ἰζιόντων.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν
 κμηίων προορώμενοι οὐδ' ἐκινδυνεύουσιν ἐκφύγασιν.

Λύκος καὶ γραῦς.

Λύκος λιμύτῳ ποδίει ζήτην τροφίον. γηρόμενος
 δὲ κατὰ τινὰ τόπον, ἤκασε παιδίον ἐλαίοντ' ὁ.
 καὶ γραῦς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τὸ ἐλαίον. εἰ δὲ μή,
 τῆ ὥρᾳ ταύτῃ ὑπὸ δάσῳ σε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δὲ ὁ
 λύκος ὅτι ἀληθούει ἡ γραῦς, ἴστατο πολλῶν ἐκσεχόμενος
 ὥραν. ὡς δ' ἐσπύρα ἐατέλαβεν, ἀκῶει πάλιν τῇ γραῦς
 πωλακιδύσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ
 λύκος δάσῳ, φονεύσομεν ὡ τέκνον αὐτῷ. ταῦτα ἀκού
 σας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων, γὰρ ταύτῃ τῆ ἐπαύλῃ ἄλ
 λα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττεισιν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἱ τινὲς τὰ ἔργα τοῖς λόγοις
 ἔκ' ἔχουσιν ὅμοια.

Εριφῶ καὶ λύκος.

Εριφῶ ἐπὶ τινὸς δώματος ἐσῶς, ἐπειδὴ λύκος
 πρῶτοντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ τὴν ἔσκηπῆν αὐτῷ. ὁ δὲ
 λύκος ἔφη, ὡς ἔπος ἔσὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Επιμύθιον.

animantes uisitacionis gratia, cōprehensas deuorabat. Multis igitur absumptis animātibus, uulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stās extra speluncā rogitabat quomodo se haberet. Cum autem is dixisset, male, causamq̄ rogaret, quam ob rem non ingrederet̄: uulpes ait, quia me uestigia terrent, omnia ad intorsum spectantia, nulla retrorsum. Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines cōiecturis præuisa pericula euitare.

Lupus, & uetula.

138

Lupus esuriens circuibat quærendo cibū. profectus autem ad locum quendā, audiuit lugentem puerulum, eiq̄ dicentem anum, desine plorare, sin minus, hac hora tradam te lupō. ratus igitur lupus seriō loqui aniculam, expectabat ad multā horam. sed cum aduenisset uespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentē: si uenerit lupus huc, interficiemus eum fili. His auditis, lupus eundo dicebat, in hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis non respondent.

Hædus, & lupus.

139

Hædus super domo quadam cum staret, uiso lupo prætereunte, conuiciabatur, & mordebat ipsum. sed lupus ait: heus tu, non tu mihi, sed locus conuiciatur.

Affabulatio,

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος ἢ τὴν ἀμεινόνωρ.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκλειθῆς παχυθεὶς, ἀνδρικήτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ὄϊν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτὸς ὄλος ἀφωμοιώθην. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τὸ δρόμον ἐπαύσατο, τὸ πατρὸς ὄντος δύθους ἵπεμνήθη.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρη τινὰ, ἢ ἑαυτὸ γεμῶ τύχης μὴ ὑπὸ λανθανέω. ἀβέβαιος γάρ ἐστι ὁ βίος ὅτος.

Ὀφίς καὶ γεωργός.

Ὀφίς γὰρ γεωργὸν πρῶτόν ποτε φωνάσθη, ἀνείλην αὐτὸν τὸν νήπιον παιδίον. πρῶτος δὲ τοῖς γονύσιν ἐγγύθι μέγα. ὁ δὲ πατήρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκον λαβῶν, ἐμελλεν τὸν ὄφιον δὲ λθόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἐκυψε μικρὸν, ἀσθύνσας ὁ γεωργὸς τὸν πατάξαι αὐτόν, ἀσόχησε, μόνον λείψας τὴν τρώγλης ὀπλίω. ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιον κηκτιμνησιακῆν, λαβῶν αὐτόν ἐν ἄλας ἔθηκεν γὰρ τῆς τρώγλης. ὁ δὲ ὄφεις λεπτόν συείξας, εἶπεν. οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ Φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὀρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τὸ τέκνον.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁδὸς μίσους, ἢ ἀμύνης ὑπὸ λανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσινον, δι' ὃ ἐλυπήθη.

Σαλπικτικής.

Σαλπικτικής στρατὸν ὑπὸ σιωπῆν, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ

Fabula significat, plerunq; et locum & tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus.

140

Mulus ordeo pinguefactus, lasciuiebat, clamās ac dicēs, pater meus est equus curfor, & ego ei totus sum similis: atq; aliquando cum necesse foret ei currere, ut à cursu cessauit, patris asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoueat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ obliuiscatur: instabilis enim est uita hæc.

Serpens & agricola.

141

Serpens in agricolæ uestibulis delitescens, sustulit eius infantē puerulū. Luētus autem parentibus fuit magnus. At pater præ mœrore accepta securi, egressum serpentem occisurus erat. Ut uero prospexit parumper, festinando agricola, ut ipsum percuteret, errauit, tantū percusso foraminis orificio. Digresso aut serpente, agricola ratus serpentem non amplius iniuriæ meminisse, accepit panem & salem, apposuitq; in foramine. Sed serpens tenui sibilo ait, non erit nobis amodo fides amicitia ue, quandiu ego lapidē uideo, tu tui filij tumultū. Affabulatio. Fabula significat, nullū odij, aut uindictæ obliuisci, quādiu uidet monimētū, quo tristatus est.

vide car.

Tubicen.

Tubicen exercitum congregans, ac supera

142

p tus

ὑπο τῶν πολεμίων ἐβόα, μὴ κτείνετε με ὡ ἀνδρῶν εἰκῆ
καὶ μάτλω. ὁ δ' ἄνα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα, πλήρ γάρ τ' οἱ
χαλκῶ τούτου ἔδερ ἄλλο κτεῖμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφα-
σαν, ὅρα ὅσο γὰρ μάλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμε-
ν ὁ πολεμῆν, τοῦ πάντας πρὸς μάχῃ ἐγείρεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλείον πῆλίκον, οἱ αὖτ' κακοὺς καὶ
βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλαμος καὶ ἐλαία.

 Ἰὰ καρτερίαν καὶ ἰχυρὸν καὶ ἰσυχίαν κάλαμος
καὶ ἐλαία ἠείζον. τὸ δὲ κάλαμος ὀνειδίζουμένου
ὑπο τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτῃ καὶ ῥαδίως ὑποκλινομέ-
νος πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν ἔκ ἐφθέγξα-
το. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἐπνύσθη
ἰχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς
τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη. ἡ δὲ ἐλαία ἐπειδὴ αὐτὴ
τείνε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῆ βίᾳ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν καιρῶν καὶ τῶν κρείττων αὐ-
τῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας ἐ-
λονεικωμένων.

Λύκος καὶ γόβριον.

 Ὑκὸς λαμῶν ὀσέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γόβριον μιθὸν
παρέξεν εἰπὼν, εἰ τιὸν κεφαλῇ αὐτῆς ὑπεβαλοῦ-
σα, τὸ ὄσοιόν ἐκ τῆς λαμῆς αὐτῆς ἐκβάλοι. ἡ δὲ τῆς ἐκ-
βαλοῦσα, δουλιχόδιστος ὄσα, τὸν μιθὸν ἐπεζήτει. ὅς
τις γελάσας, καὶ αὖτ' ὀσόντας θήξας, ἀρκῆσαι μιθός,
ἔφη, ὅσο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου σώματος καὶ ὀσόντων
ἔξῃσθαι κάραν σῶαν μηδὲν παύσασαν.

rus ab hostibus clamabat, ne me temere & frustra uiri occidite. Nō enim uestrū quēq̄ occidite, nam præter es hoc possideo aliud nihil. & hi ad ipsum dixere, ob id magis morieris, qui cū nequeas ipse pugnare, omnēs ad pugnā excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui malos ac graueis principes cōcitant ad male agendū.

Arundo, & Oliua.

143

DE tolerātia, & uiribus, & quiete, arundo & oliua cōtendebant: cum arundini oliua conuiciū faceret, utpote imbecillæ, ac facile cedenti uentis omnibus, arundo tacendo nihil locuta est. Ac parūper præstolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussa, & declinata uentis, facile euasit. oliua autem cum uentis resistisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui temporī ac præstantioribus nō resistunt, meliores esse ijs qui cum potentioribus contendunt.

Lupus & grus.

144

LVpus gutturi osse infixō, mercedem grui præbiturum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autem eo extractio, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat: qui subridēdo, dentesq̄ exacundo, sufficiat tibi, ait, illa sola merces, q̄ ex ore lupi et dentibus saluum caput & illæsum exemeris.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πῶς ἄνδρας, οἳ τινὸς ἀπὸ λινδύου διασωθῆναι
 τούτου, τοῖς δούργετας τριαύτας ἀκνήμωσι χείρας.

Αλέκτορος.

Αλέκτορος δύο μαχόμενων ποδὶ θηλειῶν ὀρνί-
 θων, ὁ εἰς τὸν ἑτόρον κατεξοπώσατο. καὶ ὁ μὲν
 ἠπθῆεις, εἰς τόπον κρητάσκιον ἀπὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νική-
 σασ, εἰς ἕνα ἀρθεῖς, ἐφ' ὑψηλῶν τοίχων σῆς, μεγαλοφώ-
 νως ἐβόησε. καὶ παρ' αὐτοῦ αἰετός καταπῆας, ἤρπασεν
 αὐτόν. ὁ δ' ἐν σκότῳ λεκρυμμένος, ἀδεδῶς ἔκτοτε ταῖς
 θηλείαις ἐπέβαινε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι λύριος ὑπορηφάνοις ἀντιτάσσε-
 ται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χεῖρα.

Γόρων καὶ Δανάτος.

Γερω ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φόρων, πολ-
 λῶν ὁ δ' οὐ ἐβάδιζε. Ἐπὶ δὲ τὸ πολὺν κόπον ἀρθεῖμε-
 νος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρον, τὸν Δανάτον ἐπεικαλεῖτο.
 τὸ δὲ θανάτου πρῖόντος, ἐπικωθινομένης τῆς ἀτίαν δὲ
 λῶν αὐτὸν ἐκάλεσε, δειλιάσας ὁ γόρων, ἔφη· ἵνα με τὸν φό-
 ρον ἀρῆς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ δύ-
 συχῆι, καὶ πτωχός ὄσιν.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηρανθείσης ἐν λίμνης ἐν τῇ κατώ-
 κην, ποδὶ ἴδσαν ζητούντες πῶς καταμεῖναι. καὶ ἐλ-
 θόντες εἰς φρέαρ βαθύ, καὶ λυψάντες λάτῳ, καὶ ἰδόν-
 τες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς σωεβόλῳ ἐν ἵνα πηδῆσῃ πρῶ-
 συθὺς λάτῳ. ὁ δ' ἑτόρος εἶπεν· εἰ δὲ καὶ ἴδῃ ξηρανθῆναι,
 πῶς δυνασόμεθα ἀναβλεῖναι;

Affabulatio.

Fabula in uiros qui à periculo seruati, bene de se meritís eam gratiam referunt.

Galli.

145

DVobus gallis pignantib. de gallinis foeminis, alter alterũ in fugã uertit, ac uictus in locũ obscurũ profectus delituit. Sed qui uicit, in altum eleuatus, stansq; super alto pariete, magna uoce clamauit, & statim aduolans aquila eũ rapuit. At qui in tenebris delitescibat, ex illo intrepide gallinas cõscendit. Affabulatio. Fabula significat, dominum superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex & mors.

146

Senex olim incisa à se ligna cum ferret, multam ibat uiam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortẽ inuocabat. sed mors cum adesset, causamq; peteret, propter quam se uocaret, perterrefactus senex, ait, ut meum onus attollas. Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse uitæ studiosum, licet infortunatus sit, & mendicus.

Ranae.

147

DVæ ranae siccata palude, ubi habitabant, circuibant quærendo ubi manerent, ac profectæ in profundum puteum, & acclinatæ deorsum, uisa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuo deorsum: altera uero ait, si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ἀνδρὶ συμβουλῆς μὴ ποιῆν τι.

Αρνὸς καὶ λύκος.

Αρνὸς ἔφ' ὑψηλοῦ τόπου ἰσάμενος, λύκον ἰατρωθῆναι παριόντα τῷ ὁδοῦ ἔσκωπτε. καὶ θηλείου κακὸν ἀπεκάλει, καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος στραφείς εἶπε πρὸς αὐτόν. οὐ σύ με λωιδροῖς, ἀλλ' ὁ πύργος γ' ὧ ἴστασαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς ὑπομνόντας ὑβερῶν ἀπ' ἀναξίων ἀνθρώπων, ἅλα φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε· ὁ δὲ φοβῶμαι σε, ὁ δὲ δυνάτωτόρος μὲ εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ὄστιν ἢ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀσίδοσι; ἴδου καὶ γυνὴ τῶν ἀνδρῶν μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σοι ἰχυρότερος. εἰ δὲ δέλεις, ἐλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ ἑλπίσας ὁ κώνωψ, γνέπηντο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτῆς ἄτριχα πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν αὐτὴν, ἕως ὅτι γανάκησεν. ὁ δὲ κώνωψ νικῶσας τὴν λέοντα, καὶ σαλπίστας, καὶ ὑπνίκιον ἄσας, ἐπῆατο. ἀράχνης δὲ διδομῶν ἐμπλακείς, ἐδιόμενος ἀπωδύρθη, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ δυνάτους ζῶσθαι ἀράχνης ἀπώλητο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικροῦ καταβαλλομένους.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ

αἰσώπυ μύθων.

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsultò fiat.

Agnus & lupus.

148

Agnus in alto cū staret loco, lupū inferius prætereuntē uia, mordebat, & ferā malā & crudiōrā appellabat. Sed lupus conuersus ait ad ipsum, nō tu contumeliaris mihi, sed ubi stas turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos qui ferunt iniurias ab indignis hominibus, metu sublimiorum.

De culice & Leone.

149

Culex ad leonem accedens, ait, neq; timeo te, neq; fortior me es. Sin minus, quod tibi est robur, quod laceras unguibus, et mordes dentibus, hoc & foemina cū uiro pugnans facit. Ego uero longe sum te fortior. si uero uis, ueniamus ad pugnam. & cum tuba cecinisset culex, inhæsit mordēs circa nares ipsius leueis genas: leo autē proprijs unguibus dilaniauit se ipsum, donec indignatus est. Culex autē uicto leone cum sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, euolauit. Araneæ uero uinculo implicitus, cū deuoraretur, lamētabatur, quod cum maximis pugnās, à uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui prosternūt magnos, & à paruis prosternuntur.

FINIS AESOPI FABVLARVM.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.

Περὶ ἀνθρώπου καὶ λιθίνου λέοντος.

Νεβρός ποσίμ πατέτο πέτρην ὄλεωρ.
καί τις λέοντί φησι, τὴν ἰχμὴν βλέπεις;
ἀλλ' εἰ λέοντες, εἶπεν, ἠδίκησαν γλύφειν,
πολλὰς αὖ εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.
Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῆς ὀλεῖ σεμνύνεσθαι.

Περὶ λέοντος κοιτωμένου καὶ μύου.

Λέοντος ἑνώπιοντος, ἀνχγὴν μέσση
διέδραμνεν μύου, ὅς δ' ἀνέστη σωτόμως.
γελᾷ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκείθη
ὁ μὲν πρὸς μαί, τὴν ὀδὸν δ' ἀνατρέπω.
Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δαί καὶ μικρὰν πόδι φρόνησιν ἀκέρει
φειδαι.

Περὶ λέοντος καὶ λάπρου καὶ γυπῶν.

Λέων μάχην ἔσκησε πρὸς ποτὲ λάπρου.
γύπῳ δ' ἀνωθεν ὀκυπέδου τὴν ἔειμ,
βρωσίμ τὸν ἠπὴθγίτα ποιῆσαι τάχα.
Φίλος δ' ὀρῶντες ἠσόχην τῶν ἐλπίσωμ.
Ἐπιμύθιον, ὅτι ὁ δαί ἀλλοτρίοις λακοῖς ὑπὸ χαίρειν.

Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκάδος ὡς ἴδεν μεμνόντα,
ὦ μοῖρα θεράμ εἶπεν ἀθλιωτάτη,
εἰ σωφρονῶν γε, δυσκάρτερος εἰ λέων,
πῶς νυῦ μαυεῖς ὁ μετὰ διακρύων δράσεις;
Ἐπιμύθιον, ὅτι ἄχρησίων ἔχοντα ὁ δαί θυμῷ δαί.

Περὶ λέοντος, ὄντος, ἀλώπεκος.

TETRASTICHA.

De homine & leone lapideo.

VIRI pedibus calcabatur lapideus Leo.
 Et qdā leoni, ecquid robur, inquit, intueris?
 At si leones, ait ille, sciuisent scalpere,
 Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio. Quod non oporteat inflari uirtute.

De Leone dormiente, & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem
 Percurrit mus. Is autem surrexit ilico.
 Ridet uulpes, ac Leo respondit:
 Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod non oporteat, ne paruum quidem contemptum negligere.

De Leone, & apro, & uulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.
 Vultures uero de insuper speculabantur litem,
 Ut deuorarent statim, qui uinceretur.
 Sed amicis iisdem uisis frustrati sunt spe.

Affabulatio. Quod non oporteat alienis malis letari.

De Caprea, & leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,
 O fatum ferarum, ait, miserrimum,
 Si compos mentis intolerabilis es Leo,
 Quomodo nunc furens non plena facies lachrymarum?

Affabulatio. Quod non oporteat eum, qui potestatem habet, excandescere.

De Leone, Asino, Vulpe.

Λέωμ, ὄνθ, κερδωτέ, πρὸς θήραν ἴου.
 ὄνθ δὲ ταύτῳ εἰς τρίτον διεδιασμένῳ,
 λέωμ κατεσπάραξε. κερδω δὲ πλέου
 γυμνῶν αὐτῶν, σωφρονισθῆσ' ἄνθ.

Επιμύθιον, ὅτι δειῖ ἄνθ πύχιστον ἑτόροι, παιδεύεσθαι.
 Περὶ ὄνθ βασιλέως εἰδωλῶν.

Ὡμοις ὄνθ πρὸν γυμνασίου βρέτας,
 ὅπου σιωπῶν ἄνθ, πᾶς τις αὐτῷ ἐπεσκιύει.
 τύφω δ' ἐπὶ θείῳ, μὴ θέλωμ μύειν ὄνθ,
 ἡκιστον, ὃ θεὸς σὺν, ἄνθ θεὸν δ' ἄγει.

Επιμύθιον, ὅτι αὐτῶν γυμνασίου τιμομένων δειῖ γινώσκειν,
 ὅτι ἀνθρώποι εἰσιν.

Περὶ παιδὸς ἐδιδόντος ἀπλάγχνα.

Βοὸς φαγῶν πᾶς εἰς ἐορτῶν ἑγκατα,
 οἴμοι κέκλυ' ὡς ἀπλάγχνα μήτηρ ἐκχέω.
 εἰ δ' αὐτῷ γελῶσα, μὴ φοβῶ τέκνον, ἔφη.
 ἄνθ σὺν γὰρ ἄδερ, ἀλλ' ἐμῆς ἀλλοτριῶν.

Επιμύθιον, ὅτι δειῖ τὰ μάλιστα ἀντιτρέφειν, καὶ μὴ γογγύζειν.

Περὶ ἀλώπεκος καὶ βάτῃ.

Φραγμῶν ἀλώπεξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλων,
 ὀλιθῶν ἄνθ, καὶ βάτῃ διεσπαραγμένη,
 ἔξεσο πέλμα, λαιδορεῖ δὲ τῷ βάτῃ.
 μέμφε σεαυτῷ, μὴ μὲ πρὸν κείνῳ φάτο.

Επιμύθιον, πρὸς αὐτῶν τὰ ἐαυτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ
 ἄνθ ἑτόρων καταγοροῦντας.

Περὶ κώνωπος καὶ ταύρου.

Κώνωψ λαβῆσθαι πρὸς κέρως ταύρου πάλαι,
 ὄνθ κέρως ἐπὶ ἐκπλήσσει θέλει.

Leo, asinus, uulpes, ad prædā iere.

In treis parteis eam cum asinus diuisisset,

A leone dilaceratus est. at uulpes plus

Ei tribuit, edocta ab asino. Affabulatio.

Quòd ex ijs quæ alij patiuntur, doceri oporteat.

De asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteum,

Quòd unusquisq; occurrens adorabat.

Superbia uero elatus, nolens manere asinus,

Audiuit: non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio.

Quòd oporteat eos qui in dignitatibus constituti sunt,
cognoscere se esse homines.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,

Hei mihi clamabat, quod intestina effundo mater,

Hæc ridendo ait, ne timeas fili,

Non enim ex tuis quicquam, sed uomis ex alienis.

Affabulatio.

Quòd oporteat aliena restituere, & non murmurare.

De uulpe, & rubo.

Sepem uulpes transilire ut uoluit.

Lapsa, ac rubo innixa,

Percussa planta, conuicia dicebat rubo.

Increpa te ipsam, non me, ille ait.

Affabulatio.

Aduersus eos qui sua tacent uitia, & aliena reprehendūt.

De culice, & tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat,

Quem dicere iussit, an se uolare uelit.

Audiuit

ἤκουσε, δὲ ὡς ποῦ δὲκ' ἔγνω λαθηνιδίου,
 ὅτω δὲ μὴ πῆσαντος αἰδοῖσιν λάβη.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι ἢ σοφοὺς,
 ἢ δυνατοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δὲ.

Περὶ ἐλάφου καὶ ἀμπέλου.

Ἐλαφον ἄζηλαυνον οἱ λιωνυέται,
 ἢ τις διασείας ἀμπέλοις ἀπεκρύβη,
 τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπελων,
 λιωνυετοῖσιν γυδίκως ἐθηράθη.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς λακκοποιουῦντας τοὺς αὐτῶν οὐδὲ
 γέτας.

Περὶ ὄφραως καὶ γεωργῶ.

Ὅτι δέλων τις, αὐτ' ὀλέθρου παιδίον
 πλιπῆειν, πέτραν τ' ἐχιζε, καὶ Φιλῆν δέλων.

Ὅτις δὲ φησι πῶς γυμνοῦντο συμβάσεις,
 ἕως σὺ τύμβον τόν δ', ἐγὼ πέτραν βλέπω;

Ἐπιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀδιάλλακτοί εἰσιν.

Περὶ παιδίου καὶ σφορπίου.

Ὡς ἀκείδαις θήρδουε πᾶσι τις, σφορπίῳ
 πρῶτενε χεῖρας. ὅς δὲ, μὴ ψεύσεως, ἔφη.

ὡς εἶγε με ψεύσεως, ἐκ κόλπων σφύων,
 καὶ τὰς ἀληθείας ἐκπηνώσεις ἀκείδαις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμμίγνυσθαι.

Περὶ συός καὶ μύος.

Συὸς εἰλικέ τις μύῳ ἔργον ὄντ' ἀσιτίας.
 ὅς χαλκίδου βλέποντες, ἔσπισαν γέλω.

ὁ μύς δ' ἐπιζῶν, εἶπε μετὸς διακρύων,
 ὡς ὁδὲ σὺ δυνάσθε καὶ τρέφειν γυῖα;

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν πρῶτα πῆώματα

Audiuit, quemadmodum non nouerat sedentem,

Itaq; neq; euolantem sentiret. Affabulatio.

Aduersus eos qui uolunt esse docti, potentes ue, aut prudentes, nec sunt. De Cerua, & uite.

Ceruam persequiebantur uenatores,

Quæ densis in uitibus delituit.

Sed folia uitium cum comederet,

Venatoribus iure præda fuit.

Affabulatio. Aduersus eos, qui malefaciunt benefactoribus suis.

De Serpente & agricola.

Serpentem quis pro filij interitu

Percussurus, petramq; scidit, & amare uolebat.

Sed ait serpens, quomodo fient conuentiones?

Quandiu tu tumbam hanc, ego lapidem uideo?

Affabulatio. Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

De Puerro, & scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni

Porrigebat manus. is autem, ne attigeris, ait:

Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu

Veras quoq; locustas abiicies.

Affabulatio.

Cum malis hominibus conuersari non oportere.

De Sue & mure.

Sus quidam murem trahebat ad sedandam esuriem,

Quos uidentes fabri ferrarij riserunt.

Mus uero adhuc uiuens ait lachrymarum plenus,

Ne unum quidem potestis pascere suem?

Affabulatio. Aduersus eos, qui suos casus

πρᾶβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτορῶν γελῶντας.

Περὶ ὄνυ καὶ λεοντῆς.

Φορῶν λεοντος δόρυμα τῆς ὤμοις ὄνυ,
ἤνχει λέων εἰνά τις, ἀπόλας βλέπων.

ἔπει δὲ γυμνός φη λεοντῆς εὐρέθη,
ἔσθον μύλων ἔμνησε φη ἀταξίας.

Επιμύθιον, ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ τὰ
χίσα λύνονται.

Περὶ τράγυ καὶ ἀμπέλου.

Τράγυ πρῶσῃ πον ἀμπέλου, βλάπῃς σύμα
λείρω τὰ φύλλα. μὴ γὰρ ἔκ' ἐστὶ χλόης

ὅπου γὰρ αὐτὸ βλάψῃς, εὐρήσω τάχα
πρὸς θυσίαν σὺν εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις θέλων τις ἀδικεῖν τινα, ὠφέ
λει αὐτόν.

Περὶ αὐδρὸς καὶ γαλιῆς γυμνασῆς.

Ἄνθρωπος γαλιῶν γυμνασῆς πρὸς δόμους ἄγε.

πρῶν δὲ λύπῃς, εἰς ἑορτῶν τῶν γάμων.

νύμφη δὲ μὴ βλέψασα, συυτόνω τάχῃ
δίωκε ἔσθον, μὴ τραπέισα τῶν φύσιν.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ ἐκ φύσεως ὄν, ὃ μετατρέπεται.

Περὶ δορκάδος τῆς τῶν ποδῶν λεπρότητα μεμφομένης.

Γηγασὶς ὄρωσα δορκάς αὐτῆς τοι θέαν,

λεπρὸν πόδας μωμῆτο, χεῖρε δ' εἰς κόρυον.

λέων δ' ἔπει δίωκε, τὰ τῆς ἡγάπα,

κόρυον καθυβείσσει, θήρας ὡς πάγιν.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις τις ὠφελεῖται, ὅς ὦν δοκεῖ
βλάπῃσθαι.

Περὶ ἀλώπεκος καὶ σαφυλῆς.

Negligunt, alienos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,
lactabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.
Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
Pistrinum eum memorem turbationis reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, immeritos honores quamprimum
solui. De hirco, & uite.

Hircum uitis allocuta est, offendis tu me,
Tondendo folia, num' nam non est herba?
Quamuis enim nocueris, inueniam statim
Ad mactationem tui erga deos uinum ut scaturiat.

Affabulatio.

Quòd plerunq; uolens quis aliquem iniuria
afficere, iuuat eum. De uiro, & fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,
Sponsa uero uiso mure contenta celeritate
Eum persecuta est, non mutata natura. Affabulatio.

Quòd id quod à natura est, non transmutetur.

De caprea reprehendente pedum tenuitatem.

In fontibus suam imaginem uidens caprea,
Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.
Cum uero leo persecutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.
Affabulatio, quod plerunq; quis innatit, ex quibus
uidetur lædi.

De uulpe, et uia.

Vulpes

Κόρδω Βότρωυ βλέπασα μακρᾶς ἀμπέλας
 πρὸς ὕψ' ἦτο, καὶ λαμῶσα πολλάκις
 ἔλειμ, ἀπέπε. πρὸς δ' ἑαυτῷ ταῦτ' ἔφη,
 μὴ λάμνε, ῥά γ' οὐ ὀμφακίζουσι μάλα.

Επιμύθιον, πρὸς αὐτὸν ποιδῆτας τῆς ἀνάγκης Φιλοζυμίας.

Περί κόρακος καὶ ἀλώπεκος.

Τυρόν κόραξ ἔδρακνε. Κόρδω δ' ἠπάτα.
 εἰ γλώσσαν εἶχον, ζῶός ἦς ὄρνις μέγας.
 δύθυσ δ' ὁ αὐτὸν ῥίψεν, ἠδ' αὐτὸν φάγγη.
 ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νῦν λιπῆσαι μόνον.

Επιμύθιον, πρὸς αὐτὸν ὑπὸ Κολακείας χαίροντας.

Περί βατράχου καὶ ἡλίου.

Τάμοις ἔχαερον Βάτραχοι τῷ ἡλίῳ,
 καί τις πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὦ δειλὸν γῆϑ.
 εἰ γὰρ μόνας τρέμοιμεν αὐγὰς ἡλίου,
 τίς εἴ γε τεκνώσειε αὐτὸν βασιλεύσει;

Επιμύθιον, πρὸς αὐτὸν ὑπὸ ἰδίας βλαβῆς ἀγνοσίας χαίροντας.

Περί ὄρνιθ' ὡς χρυσὸν πικτύσις, καὶ Φιλαργύρα.

Ἐπικτε χρυσὸν ὡς ὄρνις εἰσάπαξ.
 καί τις πλανηθεὶς χρυσόρασις τῷ φρεγίᾳ,
 ἔκτεινε ταύτῳ, χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.
 ἔλπις δὲ μείζον δάδρον ὠλέκει τύχης.

Επιμύθιον, πρὸς αὐτὸν ἐλπίδι Κόρδου εἰς ζημίαν ἐκμι-
 κροψυχίας ἐμπίπτοντας.

Περί ἀσδροσκόπου καὶ ὀδριπόρου.

Ἀστροὶς πῶσισκοπῶν τις ἀσδροσκόπος,
 πίπῃει λεληθῶς πρὸς φρέαρ. τυχῶν δὲ τις
 ὀδριπόρ' ἔσγόντι ταῦτ' ἔφη λέγων,

Vulpes racemum proceræ uicens uitis,
 In altum eleuabatur: cumq; diu laborasset,
 Ut caperet, defatigata est. sed secum hæc locuta est:
 Ne labora, acini uuæ exacerbescunt admodum.

Affabulatio.

Ad eos qui de necessitate uoluntatem faciunt.

De Coruo & uulpe.

Caseum coruus mordebat, sed uulpes decipiebat:
 Si linguam haberes, esses magnaouis auis.

Continuo uero is eum abiecit, ea autem comedit.

Habes corue omnia, mentē solā cōpara. Affabulatio.

Aduersus eos qui adulationibus delectantur.

De Ranis, & Sole.

Ob nuptias Solis lætabantur ranæ.

Quædamq; ad eas ait, ô miserum genus.

Nam si solos radios solis timemus,

Si genuerit filios, quis eum feret? Affabulatio.

Aduersus eos, qui suo damno præ ignorãtia gaudent.

De Gallina aureum ouum pariente, & auaro.

Ouum aureum gallina semel peperit.

Quidamq; auarus deceptus animo,

Eam occidit, aurum accepturus.

Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

Affabulatio, in eos qui spe lucri in damnum ex
 pusillanimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator,

Cadit imprudenter in puteum. sed quidam superueniens

Viator, suspiranti hæc inquit, dicendo:

νῆρ θείσ' ἄνω, βέλτισε πλὴν γλῶσ' βλέπεισ.

Επιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ γίνεσθαι μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

Περί ἵππου καὶ κάπρου.

ἤριζον ἵππου ἄγριωτάτῳ κάπρῳ.

ὄρμιλῳ δὲ θηρὸς ἵππος ἔσθ' ἄγριον ὅλως,

ἑαυτὸν ἐκδ' ἔδωκεν, εὐρῶν σύμμαχον

θύπειρον ἄνδρα πρὸς σφαιλῷ τῷ θηρῷ.

Επιμύθιον, ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς καὶ εἰς διχλείαν ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.

Περί ἀνδρὸς μιξότριχος, καὶ διανοῖν ἑταίραιν.

Ερωμένης δι' εἶχον ἀνὴρ μιξότριξ.

χρόνον δ' ἐνὶ σοχῆαι πάντη καὶ τρόπῳ,

ἢ μὲν μελαίνας, ἢ δὲ λευκὰς ἐκφορῶν.

ἔξ ὧν ψιλῶθεις, πᾶσιν ὠράβη γέλωσ.

Επιμύθιον, πρὸς αὐτὸν εἰς δύο γυναικίαι πράγματα ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

Περί ἀγροῦτε καὶ κολοῖδ.

Αγρὸν καταπῆας ἀετὸς καθαυπάσας,

ἰδὼν κολοῖδ, γὰρ κολοῖδ πρᾶττει τάδε.

ὄρ εἶλε ποιμῶν, πᾶσι δ' ἐφώνει τὸ τόπι,

ἔμοι κολοῖδ, ἀετὸς δ' αὐτῶν πέλει.

Επιμύθιον, ὅτι ὁ δειμῖν μιμῖδαι αὐτὸν κρείττονας.

Περί κολοῖδ τε καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Αλλοτρίοις πηροῖσιν ἠμφοδὸν μὲν ἔσθ'

ἠνχει κολοῖδ ὀρνέων ἑσθ' ὀρφοίρειν.

πρῶτον δὲ δάδρον ἢ χελιδῶν ἢ ἑρπάκει,

μεθ' ἧσ' ἅπαντες, εἶτα γυμνὸς εὐρέθη.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ ἐξ ὀρνέων κάμει δαλύνεται.

Animum applicando sursum ô optime, terram non uides.

Affabulatio. Quòd pleriq; cum præsentia nesciant,
futura cognoscere gloriantur.

De Equo, & apro.

Pugnabat equus cum ferocissimo apro,
Impetum uerò feræ equus cum penitus non sustineret,
Sese dedit, inuento socio,

Viro iugulandæ feræ perito. Affabulatio.

Quod nonnulli ob inimicitias in seruitutem sese dedunt.

De Viro misticapillo, & duabus amicis.

Amicas duas habebat uir misticapillus,
Aetate autem & moribus omnino dissimileis,
Altera nigros capillos, albos altera euellebant.
Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio.

Aduersus eos qui in duas res contrarias sese iniiciunt.

De Aquila & cornicula.

Agnum deuolans aquila cum rapuisset,
Idq; uidisset monedula, in ariete facit eadem,
Quam pastor cepit. filius autem clamabat tale quid:
Mihî monedula, aquila autem sibi est.

Affabulatio.

Quòd non oportet imitari præstantiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta,
Gloriabatur cornicula præstare auibus,
Primum donum hirundo rapuit,
Post eam omnes. hinc nuda inuenta est. Affabulatio.
Quòd ex collatione pulchritudo dissoluatur.

Περί ἄβρου τε καὶ οἰσῶ.

Βέλει τὸ σῆβθ ἄετος τρώθη πάλαε.
 ἄλγωρ δὲ λοιπὸν ἦσο πολλά δ' ἀκρύωμ,
 βλέπων δ' οἰσὸν εἶπεν ἐπὶ βρωμάλου.
 Βαβαί, πῆδρόν με τὸν πῆδρωτὸν ὀλλύει.
 Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάχοντας.

Περί θηρώων καὶ ὀρνέων μάχης καὶ στυθῶ.

Πᾶσι πεφύκει θηροσί, καὶ πῆλωοῖς μάχη.
 ἦλω λίβυσα στυθῶς, ἦ τὸς δ' ἐπλαίνα.
 εἶν μὲν ὄρνις, ἐκ μὲν δὲ θηροσί.
 πῆλωοῖς κέραν δεικνύσα, τοῖς θηροσί πόδας.
 Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν δισί λυεῖοις δ' ἀλδύοντας, καὶ πλα
 νῶντας ἀμφοτέρως.

Περί χελιδόνων καὶ λειτηνείων.

Γῆξε χελιδόνων νεοσσιανὴν λειτηνείων
 ὑπερβῆν, ἦσ πορ τὴν γονίω βλάπῃει δρᾶκων.
 ἦ δ' αὐτὸν εἶπεν, ὡ πολυσόνδ τύχης,
 ὅπως γὰρ ἐκδίκησις; ἐβλάβῃω μόνη. Ἐπιμύθιον,
 πρὸς αὐτὸν παθόντας κακὸν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

Περί τριῶν βοῶν ὁμοφώνων, εἶτα ἀσυμφώνων, καὶ
 ὁμόφρονδον νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ βόδον, (λέοντος.
 ὅς δ' ἐπὶ θῆρ' ἐβλάπῃε πολλάκις λέων.
 ἔχθρας δὲ μῖσει, καὶ μάχης διαχίσας,
 ἕκαστον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς γῆνα.
 Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν χιζομῆδον ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ δῖα αὐτὸν
 κακῶς πάχοντας.

Περί γεωργῶν καὶ γορᾶν.

ἔθνη γορᾶν ὡς ἦξε τις ἀπορεὺς πάγλω.
 μεθ' ὧν πελαργὸν εἶλγν, ὅς θρῶνι μέγα,

De Aquila, & sagitta.

Sagitta pectus aquila uulnerata est olim.
 Dolens autem postea sedebat admodum plorans.
 Videns autem sagittam pennatam, ait:
 Papæ, penna me pennatam occidit. Affabulatio.
 In eos, qui à suis mala patiuntur.

De Pugna ferarum ac uolucrum, & struthione.

Omnes inter se feræ & uolucres concertabant,
 Capta est struthio Libyca, quæ hasce decipiebat.
 Esse quidem auis, ex parte uero fera:
 Volucris caput, feris pedes ostendens.
 Affabulatio.

Aduersus eos qui duobus seruiendo dominis, utrosque
 decipiunt. De Hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,
 Cuius prolem lædit serpens.
 Hæc autem dixit: ô ingemiscendam fortunam.
 Vbi enim ultio est, sola offensa sum. Affabulatio.
 Ad eos, qui malum à bonis patiuntur.

De tribus bob. cōcordibus, inde discordib. & leone.
 Concordes pascebantur tres simul boues.
 Quos ne fera quidem lædebat leo.
 Cum uero inimicitiarum odio & pugna dissensissent,
 Singulos deuorauit nudos ut unum.
 Affabulatio, aduersus eos qui à suis dissident, &
 propterea mala patiuntur.

De Agricola, & ciconia.

Gruibus tetendit agricola quidam laqueum.
 Cum quibus ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.

ἔφη δ' ἀροτρεὺς, ὡς φίλος μὲν εἶ σύ μοι.

ἀλλ' ἢ πάγην λαβῶσα, σὺ κακοῖς ἔχει.

Επιμύθιον, πρὸς φίλον τινός, ἐνδύμνον τοῖς ἐχθροῖς τῷ
φίλῳ αὐτοῦ.

Γεεὶ λιμνὸς καὶ εἰδωλὸς αὐτῷ γῆ ὕδατι.

Φόρῳ ποταμῷ πλησίον λιμνῶν κρέας.

Λύψας ἑαυτὸν, ἄλλου εἰς ὕδατος βλέπει.

Χανῶν δὲ λοιπὸν τῷ κάτω λαβῆν κρέας,

ἀπεσβῆτο καὶ τῷ, ὅπου ἐκράτει.

Επιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιῶται.

Γεεὶ ὄνθ καὶ ἄλός καὶ ἀπόγγυον.

Φόρῳ ποταμῶν, φόρτον ἢ γ' ἄλός ὄνθ.

γῆ ὡς τε καὶ πῆσσε λιχθιδεῖς βάρεθ.

ἀπόγγυον ἔπειτα πληῖθ ὅπως ὡς φόρῳ,

καδῶν ἐκοντὶ, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις πρὸς οὐκίαν λαβῶσα, εἰς ζημίαν
κατακτά.

Γεεὶ καμήλα καὶ δῖός.

Κυρτὴ θεὸν λάμπελος ἰζητεῖ λαβῶσα,

βῶ ἰζεμυκτῆρισε εἰς ἀβυλίας.

Ζημοῖ γὰρ αὐτὴν λοιπὸν, ὧσα, καὶ λάρα,

ὡς ἂν γε παντάπασιμ αἰχίστη πῆλη.

Επιμύθιον, ὅτι οἱ πρὸς τῷ θεῷ αὐτῆμ τὰ πρὸς ἡκοντα.

Γεεὶ λύκος καὶ ἀρνός.

Λύκος πρὸς ἀρνα φησὶν, ὅ πρόδον σύ μοι

ὕδατος τὰρατῆδ; ἀρ' τι γαστρός ἰζέφω,

καὶ πῶς ὕδατος τὰρατῆδ ἀγνοῶ ποτε.

δοῖνη γῆν μοι, καὶ δέμις, καὶ μὴ δέμις.

Επιμύθιον, πρὸς εἰς ἀδελφῶς φανερῶς ἀδικῶντας.

Dixit autem agricola, ut amica quidem tu mihi es:
Sed laqueus, qui cepit te, cum malis tenet.

Affabulatio.

In amicum cuiusdā, cōiunctum cum inimicis amici ipsius.

De cane & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,
Cum se acclinasset, alium in aqua uidet.

Hiscens autem ut inferiores alias carnes caperet,

Priuatus & ijs est quarū dominus erat. Affabulatio.

Quòd cupidus magis damno afficitur.

De Asino & sale, & spongijs.

Transeundo fluuium onus salis portabat asinus,
In quo etiam cecidit leuatus onere.

Dehinc cum itidem multum spongiarum ferret,

Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio.

Quòd plerunq; expectatio lucri in damnum incurrit.

De Camelo & Ioue.

Curua camelus à deo petebat cornua,

Quam derisit ob malum consilium.

Minuit enim ei de cætero aures, & caput

Vt ab omni parte foret turpissima. Affabulatio.

Quòd oporteat à deo conuenientia petere.

De Lupo & agno.

Lupus agno inquit, nonne dudum tu mihi

Aquam perturbasti: nuper ex uentre natus sum,

Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.

Cæna fies mihi & iure, & iniuria. Affabulatio.

Aduersus eos, qui intrepide palàm iniurijsunt.

Περί δειλῶ λιωνηγῶ καὶ ποιμνίου.

Δειλὸς λιωνηγὸς πρὸς τὴν εἶπε ποιμνία,
εἶπε λέοντος ἔχου εἶδου, μοι φράσον.
σοὶ ἄστυ, εἶπεν, ἐθέλεις, δ' εἶξω, τέλος
ἔχου. λιωνηγὸς εἶπεν, ὃ ζητῶ πλέον.
Ἐπιμύθιον, πρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς πρὸς λόγους, καὶ
πρὸς ἔργα δειλός.

Περί ἵππου καὶ ἀγροῦ.

ἴκει λαβῆν ἀγροῖον λαγῶν ἵππουτος,
λαβῶν δὲ χερσὶ ἄστυ, ἠρώτα, πόσος;
καὶ πῶλον ἔξ ἡλαυνεν, ἀγροῖος δὲ ἔφη·
μὴ σπύδιε, σοὶ δ' ὄρημα ἄστυ πλοσφδρῶ.
Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν ἔξ ἀνάγκης πρᾶξι μνίστος τὰ ἴσθα.

Περί λύκου καὶ ὄνου.

Ὁ δ' ὄσιρ ἦλον εἶλεν ἔξ ὄνου λύκος,
αὐτῶν δὲ μιᾶν, πλήθηται λάξ τῶν γύλων.
λύκος δ' ἔφησι, πῶς μάγειρος ὦν πάλας
ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;
Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν τῶν ἰδίων τέχνων καταλιμπάνου
τας, καὶ ἔτρεψεν μετὰ χρομνίστος ὑπὸ βλάβη.

Περί λύκου καὶ γόρου.

Εἰς λαμόν ὄσιρ ἔμπεπήγη τὸ λύκος.
μιᾶν δὲ ἔλαρ γόρου, ἴκει τῶν χείρων.
σῶν τράχηλον ἐκ λύκου λαμῶ φδρῶν,
μὴ δ' ἄλλο μηδὲ μιᾶν, ἢ ἄστυ σιόπει.
Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν ὑπὸ κίνδυνον πρᾶξι ἐγκδρῶσαντας,
καὶ μετὰ τὸ σιώπειμα ζητούντας μιᾶν.

Περί ταύρου καὶ τράγου.

ἠλαυνε ταύρου ἔξ ἑῆς κοίτης τράγου.

De Venatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam ait,
Sicubi leonis uestigium nosti, dic mihi,
Tibi ipsum, ait, uis ostendam, longè
Vestigium. Venator ait, non quæro amplius,
Affabulatio.

Aduersus homines audaces uerbis, & factis timidos.

De Equite, & agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,
Accepto eo manibus, rogabat, quanti?
Et equum admisit: agricola autem ait,
Ne festina, tibi donum hoc offero. Affabulatio.

Aduersus eos, qui necessariò recusant res suas.

De Lupo, & asino.

Ex asino clauum dentibus extraxit lupo.
Petens mercedem, percutitur calcibus genam.
Lupo autem inquit, quomodo cocus cum essem olim,
Medicinæ opera indigne exercui? Affabulatio.

In eos qui propriam artem derelinquunt, & aliã ingre
diuntur incommode. De Lupo, & Grue.

In lupi gutture os infixum erat.
Mercede autem, cum extraxisset grus, petebat precium.
Saluum collum ex lupi gutture ferens,
Nullam aliam mercedem, quàm hoc considera.
Affabulatio.

In eos qui periculosum negocium aggrediuntur, &
post conuentionem quæerunt mercedem.

De Tauro & Hirco.

Expellebat taurum ex suo cubili hircus,

ὄν θηρ' λέων δίωκον, εἶπε δὲ σγῆωρ
 εἶπός με μὴ λέοντος ἐπίσσι φόβος,
 ἔγνωσ' ὅσση ταύρος τε καὶ τράγος ἀγνίθ.

Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν κατὰ δεχομένης ὑβείζεσσα ὑπὸ μὲν
 κρωῦ, ἀπὸ φόβου ἐτόρῳ μεζόνω.

Περὶ μύρμηκος καὶ τέτηγθ.

ἔπει τροφίῳ μύρμηκα τέτηξ γν' ἱούει.
 μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θόρ' οὐκ ὄντος ἔδρασε;
 ὡς γν' θόρει εἴρηκον ἡδὺν ὀφέως.

χειμῶνθ' ὄρχθ' φησι, μὴ τροφῆς ἔρα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν μὴ δέλοντας γν' νεότητι κῶπιᾶν, καὶ
 ἀπὸ αὐτῶν γν' τῶν γήρα πῶχῶντας.

Περὶ ὄφειος καὶ γεωργῶ.

Ἐθαλπὲ τίς γεωργὸς γν' κὸλποις ὄφι
 ὦρα ἱούει, ἐπεὶ δὲ θόρ' ἡδ' ἔρα,
 ἔπληξε τὸν δάλψαντα, καὶ κτείνει τάχθ.
 ἔγω κακοὶ ποιῶσι αὐτὸν δὴ ὄργετας.

Περὶ χελιδόνθ' καὶ ἀκιδόνθ'.

Ἄγρθ' χελιδὼν μακρὰν ὄζεπωτήθη,
 εὔρε δ' ὄρημοις ἐγκραθιμῶν ὑλαίς
 ἀκιδόν' ὄξυφωνον. ἢ δ' ἀπεθρῶει
 τὸν ἔτιω, ἄωρον ἐκπεσόντα τῶν ὄρη.
 χ' ἢ μὲν χελιδῶν φησι, τῶν τῶν ζώοις,
 πρῶτον βλέπω σε σήμωρον μετὰ θράκω.
 ἀλλ' ἔλθ' ὄν ἀγρῶν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
 σύσκλωθ' ἡμῶν, καὶ τῶν κατοικήσεις,
 ὅπου γεωργοῖς, ἀδ' ἰθὺς ἀσεί.
 τίω δ' αὐτ' ἀκιδῶν ὄξυφωνθ' ἡμείφθη,
 ἔα με πῶτα εἰς ἐμὴν ἀοικητοῖς.

Quem fera leo insectabatur, ait autem suspirans:

Nisi me leonis timor perterreret,
Scires quanta tauri & hirci uis sit.

Affabulatio.

Ad eos qui affici iniuria ferunt à paruis metu maiorum.

De Formica, & cicada.

Petebat à formica cicada cibum.

Sed formica ait, quid æstate faciebas?

Quod acute æstate caneret, dixit.

Hyeme salta, inquit, ne ama cibum. Affabulatio.

Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & pro-
pterea in senectute mendicant.

De Serpente, & agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem

Frigoribus: ubi autem calorem sensit,

Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim. Affabulatio.

Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomela.

Procul ab agro hirundo euolauit.

Reperit autem in desertis sidentem syluis

Acute canentem lusciniam: ea uero lugebat

Itym immaturum excessisse è uita.

Et hirundo inquit, charissima salua sis,

Primum hodie te post Thraciam uideo.

Sed ueni rus & in domum hominum.

Contubernalis nobis, & chara habitabis,

Vbi agricolis, & non feris cantabis.

Cui luscinia canora respondit,

Sine me in petris manere desertis.

οἶνος δὲ μοι πᾶς, ἢ τε μίξις ἀνθρώπων
 μνήμῃ παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξῃ.
 Ἐπιμύθιον, ὁ μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι κρείττον γὰρ δὴ μοι
 ζῆλον ἀλύπῳ, ἢ σωοικεῖν γὰρ πόλεις τοῖς λαοῖς.

Τ Ω Ν Γ Α Β Ρ Ι Ο Υ

μύθῳ τέλος.

*Nam domus omnis & consuetudo hominum
Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.*

*Affabulatio. Fabula significat, præstare sine dolore
vivere in desertis, quàm cū malis habitare in ciuitatib.*

G A B R I A E F A B V L A R V M

F I N I S.

Εκ τῶν ἀφθονίᾳ σοφιστῶν πλοῦν
μυθασμάτων.

Μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε, γεγραμ-
ται δὲ καὶ ῥητόρων κοινός ἐκ παρασκευ-
σεως. ἔστι δὲ μῦθος, λόγος ψευδοῦς εἰκο-
νίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ συβαριτι-
κός, καὶ κίλιξ, ἢ λεύπριος πρὸς τοὺς ἐν-
ρόντας μεταθεῖς τὰ ὀνόματα. νικᾷ δὲ μάλλον αἰσώπιος
λέγεσθαι, ὅτι τῶν αἰσωποῦ ἀρίστα πάντων συγγράψασθαι
τοὺς μύθους. τὸ δὲ μῦθος τὸ μὲν ὅτι λογικόν, τὸ δὲ ἠθικόν,
τὸ δὲ μικτόν. καὶ λογικόν μὲν, ὅτι ὡς τὸ παιδίον ἀνθρώπου
πέπλασαι. ἠθικόν δὲ, τὸ τῶν ἀλόγων ἠθῶν ἀκριμῶδες μῦθος.
μικτόν δὲ, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλόγος καὶ λογικός. πῶς δὲ
πρῶταί τινι δὴ ἢ ὁ μῦθος τέτακτος, προτάτῃ μὲν ὀνομα-
σεις προμύθιον, ὑπὸ μύθιον δὲ τελευταῖον ἐπισηνευκῶς.

Μῦθος ὁ τῶν μυρμηκῶν, καὶ τῶν τετρί-
γων, προτρέπων τοὺς νέους
εἰς πόνους.

Ἔρχεται ἡ ἀκμὴ, καὶ οἱ μὲν τέτλιγες μου-
σικῶν ἀνέβαλλον το σῶντονον. τοῖς μύθοις
μηξί δὲ πονεῖν ἐπείκει, καὶ συλλέγειν καρ-
πὸς, ὅτι ὡς ἐμελλον τὸ χειμῶντος τρα-
φίσσασθαι. χειμῶντος δὲ ὑπὸ γεγονότος,
μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνον ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἢ τὸ ῥῆσις
ἐτελεύτα πρὸς γῆθειαν. ὅτῳ νεότης πονεῖν ἔκ ἐβέλου-
σα, πρῶτα τὸ γῆθαι καὶ πρᾶγῃ.

Ex Aphthonij sophistæ exercitamentis.

Fabula profecta quidē est à poētis, sed et rhetoribus cōmunis facta est admonendī gratia. Est autē fabula sermo fictus, imagine quadam representans ueritatem. Atq; alia Sybaritica, alia Cilix, alia Cypria dicitur, accepto ab inuentoribus nomine. Verum quoniā Aesopus egregie præter cæteros conscripsit fabulas, eicit ut potius Aesopia diceretur. Ea uero est triplex, Rationalis, Moralis, Mista. Rationalis, in qua aliquid ab homine geri cōfingit. Moralis, quæ eorum imitatur mores, quæ sunt rationis expercia. Mista uero, quæ rationale irrationaleq; complectitur. Eam autē admonitionē cuius causa fabulam constitueris, Antefabulationem præpositā, postpositam uero Affabulationē dices.

Fabula qua formicarū & cicadarū exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

Cicadae olim æstate assiduis cātibus indulgebāt: formicæ uero hyemis memores, laboribus fructibusq; colligendis operā dabant. Verum cū hyēs aduenisset, formicæ ijs quæ collegerāt, pascebantur: Cicadas autem delectatio illa, & canendi uoluptas, eò indigētia, miseriæq; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. Sic iuentus laborum fugitans, male habet in senectute.

EX PHILOSTRATI
 IMAGINIBVS
 FABVLAE.

Abulæ se ad Aesopum, sua in eũ beneuolentia cõferunt, quòd sata- gat sui: fabula quippe & Homero, & Hesiodo, nec non & Archilocho in Lycambẽ curæ fuit. sed ab Aesopo humana omnia ad fabellas redacta sunt, sermone brutis nõ temere impertito: nam & cupiditatem tollit, & libidinem insectatur, & fraudem. Atq; hæc ei leo quispiã agit, et uulpes, & per Iouẽ equus, nec testudo muta: ex quibus pueri discũt, quæ in uita gerantur. Habentur igitur in precio fa- bulæ, propter Aesopum. Accedunt ad ianuam docti huius, uittis eum deuincturæ, coronaq; oleagina coronaturæ. hic ut puto fabulam ali- quam texit. risus enim faciei, & oculi in terram defixi, id præ se ferunt. pictorem, fabularum curas remissiore animo indigere, non latuit. Philosophatur autẽ pictura & fabularum cor- pora. Bruta enim cum hominibus conferens, cœtum circa Aesopum statuit, ex illius scena confictum. Chori dux uulpes depicã est. uti- tur enim ea Aesopus ministra argumentorum plurium, ceu Dapto Comœdia.

Ex Hermogenis exercitamentis,
Prisciano interprete.

Fabula est oratio ficta, uerisimili dispositio-
ne imaginē exhibēs ueritatis . Ideo autem
hāc primā tradere pueris solent oratores, quia
animos eorū adhuc molles ad meliores facile
uias rite instituūt . Vbi sunt ea tamen uetustis-
simi quoq; autores, ut Hesiodus, Archilochus,
Horatius: Hesiodus quidem luscinia, Archilo-
chus autem uulpis, Horatius muris. Nominan-
tur autem ab inuentoribus fabularū, alię Aeso-
pia, alię Cyprię, alię Lybice, alię Sybaritice.
omnes autē cōmuniter Aesopia dicuntur, quo-
niam in conuentibus frequenter solebat Aeso-
pus fabulis uti . Mendacem quidē esse uolunt
fabulam, sed ad uitā utilem, nec nō & uerisimi-
lem. Est autē uerisimilis, si res, quę subiectis ac-
cidunt personis, aptē reddantur: utputa de pul-
chritudine aliquis certat, pavo supponat hic:
oportet alicui astutiam tribuere, uulpecula est
subijcienda: imitatores aliquos hominū uolu-
mus ostendere, hic simijs est locus. Oportet igi-
tur modo breuiter, modo latius eas disserere.
quomodo autē hoc fiet? si nūc narratione sim-
plici proferantur, nunc etiā sermo inductis fin-
gatur personis. exempli causa: Simiæ conuene-
runt, & consiliū habuerūt de urbe condenda,
& quia placuit illis, paratæ erant incipere ædifi-
cationē, sed uetus simia prohibuit ab incepto
eas

eas, docens quòd facile capiantur, si intra mu-
 ros còcludantur. sic breuiter dices. Si uelis pro-
 ducere, sic: Simiæ còuenerunt, & còsiliabantur
 de urbe còdenda, quarũ una in mediũ ueniens
 còcionata est, quia oportet ipsas quoq; ciuitatẽ
 habere. Videtis enim, aiebat, quod ciuitatẽ ha-
 bendo felices homines sint: domos etiã habent
 singuli. & in concionẽ uniuersi, & in theatrum
 ascendentes, delectant animos spectationibus et
 auditionibus uarijs. Et sic profers orationẽ in
 orando, dicẽs, quòd & plebiscitũ scriptũ est, &
 finges etiã orationẽ ueteris simiæ. Expositio
 autem fabularũ uult circuitionibus carere, et iu-
 cundior esse. Sed oratio, qua utilitas fabulæ re-
 tegitur, quã ὠδὲ μὲν ὀνομαζομεν uocant, quod nos affabula-
 tionem possumus dicere, à quibusdam prima,
 à plerisque rationabilius postrema ponitur. Sciẽ-
 dum uero, quod etiã oratores inter exempla
 solent fabulis uti.

*Quas fabulas philosophia recipiat, quas item reijciat:
 ex commentario Macrobij in somnium Scipionis.*

Fabulæ, quarum nomẽ indicat falsi profes-
 sionem, aut tantũ conciliandę auribus uo-
 luptatis, aut adhortationis quoq; in bonã fru-
 gem gratia repertæ sunt. Auditum mulcent, ue-
 lut comœdiæ, quales Menander, eius uel imita-
 tores agendas dederunt: uel argumenta fictis
 casibus amatorum referta, quibus uel multum
 se Arbiter exercuit, uel Apuleiũ nõnunquam
 lusisse

Iulisse miramur. Hoc totum fabularum genus
 quod solas aurium delicias profitetur, è sacrario
 suo in nutricum cunas sapientiae tractatus elimi-
 nat. Ex his autem quae ad quandam uirtutum speciem
 intellectum legentis hortantur, fit secunda discretio.
 In quibusdam enim & argumentum ex ficto loca-
 tur, & per mendacia ipse relationis ordo conte-
 xit, ut sunt illae Aesopicae fabulae, elegancia fictio-
 nis illustres. At in alijs argumentum quod funda-
 tur ueri soliditate, sed haec ipsa ueritas per quae-
 dam composita & ficta profertur: & haec iam uo-
 catur narratio fabulosa, non fabula, ut ceremo-
 niarum sacra Hesiodi & Orphei, quae de deo-
 rum progenie actiue narratur, ut mystica Py-
 thagoreorum sensa referunt. Ergo ex hac secunda
 diuisione, quam diximus, à philosophiae libris
 prior species, quae concepta de falso per falsum
 narratur, aliena est. Sequens in aliam rursus discre-
 tionem scissa diuiditur. Nam quum ueritas argu-
 mento subest, solaque fit narratio fabulosa, non
 unus reperitur modus per figmentum uera refe-
 rendi. Aut enim contextio narrationis per tur-
 pia & indigna numinibus, ac monstro similia
 componitur, ut dei adulteri, Saturnus patris Coe-
 li pudenda abscindens, & ipse rursus à filio re-
 gno potito in uincula coniectus, quod genus
 totum philosophi nescire malunt. Aut sacrarum
 rerum notio sub pio figmentorum uelamine, ho-
 nestis & tecta rebus & uestita nominibus enun-
 ciatur.

ciatur. Et hoc est solum figmenti genus, quod cautio de diuinis reb. philosophantis admittit.

Ex Auli Gellij libro secundo,
capite undetrigesimo,

Apologus Aesopi Phrygismemo-
ratur non inutilis.

AEsopus ille è Phrygia fabulator haud im-
meritò sapiens existimatus est, cum quæ
utilia monitu, sua suq; erant, non se uere, nō im-
periose præcepit & censuit, ut philosophis mos
est, sed festiuos, delectabilesq; apologos com-
mentus, res salubriter ac prospicienter animad-
uersas, in mentes animosq; hominum cum au-
diendi quadam illecebra induit: uelut hæc eius
fabula de auiculæ nidulo lepide atque iucunde
premonet, spem fiduciamq; rerū, quas efficere
quis possit, haud unq; in alio, sed in semetipso
habendam. Auicula, inquit, est parua, nomen
est Cassita, habitat nidulaturq; in segetibus, id
fermè tēporis, ut appetat messis, pullis iam iam
plumantibus. Ea cassita in sementes fortè con-
cesserat tempestiuiores: propterea frumētis fla-
uescentibus, pulli etiam tunc in uolucres erant.
Cum igitur ipsa iret cibū pullis quæsitū, monet
eos, ut si quid ibi nouæ rei fieret, diceretur ue,
animaduernerēt, idq; sibi, ubi redisset, renūcia-
rent.

rent. Dominus postea segetum illarum filium adolescentem uocat. Et uides ne, inquit, hæc ematuruisse, & manus iam postulare? Idcirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges ueniāt, operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent: hæc ille ubi dixit, discessit. Atq; ubi redit Cassita, pulli trepiduli circūstrepere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locū sese asportet: nam dominus, inquit, misit qui amicos rogaret, uti luce oriente ueniant & metant. Mater iubet eos à metu ociosos esse: Si enim dominus, inquit, messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur: neq; necesse est, hodie uti uos auferā. Die igitur postero mater in pabulum uolat, dominus quos rogauerat operitur: sol feruit, & fit nihil, & amici nulli erant. Tum ille rursum ad filium, amici isti, inquit, magnā in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adfint cras temporī ad metendū. Itidem hoc pulli pauefacti, matri nunciant. Mater hortatur, ut eum quoq; sine metu, ac sine cura sint: cognatos, affinesq; nullos fermè tam obsequibileis esse, ait, ut ad laborē capessendū nihil cunctentur, & statim dicto obediāt: uos modo, inquit, aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta, auis in pabulum profecta est: cognati & affines operam, quam dare rogati sunt, superse-

derunt

derūt. Ad postremū igitur dominus filio, ualeant, inquit, amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu tibi capies alteram, & frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi expul-
 lis dixisse dominum mater audiuit, tempus, inquit, est cedendi & abeundi: fiet nūc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim uertitur, cuius est res, non in alio, unde petitur. Atque ita cassita nidum migravit, & seges à domino demessa est. Hæc quidē est Aesopi fabula de amicorū & propinquorū leui plerūq; & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philosophorū monent, q̄ ut in nobis tantū ipsis nitamur? alia autē omnia quæ extra nos, extraq; nostrum animum sunt, neq; pro nostris, neq; pro nobis ducamus? Hūc Aesopi apologum Q. Ennius in Satyris scite admodum, & uenuste uersibus quadratis cōposuit: quorum duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memoriæ, operæ-
 precium esse hercle puto.

Hoc erit tibi argumentū semp̄ in prōptu sitū,
 Ne qd expectes amicos, q̄ tu possis p̄ te agere.

APOLOGI AESOPICI DE
 CASSITA FINIS.

ΟΜΗΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟ-
ΜΑΧΙΑ.

Ρχόμενθ' πρῶτον μουσῶν χορὸν ὄξ' ἑλι-
κῶνθ',
ἔλθειν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπ' δύχουμαι εἴνεκ' ἄει-
διῆς,

ὣν νέου γν' δέλτοισιν ἐμοῖς ὕδ' ἰγνάσι θῆκα,
διῆειν ἀπειρεσίω πολεμόκλονομ δόγῳ ἀρῆθ'.
δύχόμενθ' μδρόπεοσιν ὅτ' ἄτα πᾶσι βαλιέθρα,
πῶς μύθῳ γν' βατράχοισιν ἀφισδύσαντες ἔβησαν,
γυγνέων ἀνδρῶν μιμνῶμενοι ἔργα γυγνάντων,
ὡς λόγῳ γν' θνητοῖσιν ἔλω, τοῖσιν δ' ἔχων ἀρχῶν.

Μῦς ποτὲ διψαλέθ' γαλένης κίνδυνον ἀλύξας,
πλησίον γν' λίμνη ἀπαλὸν προσέθηκε γήθειον,
ὑδατι τὸρ πόμηνθ' μελιηδ' εἶ. τὸν δὲ λατῆρι
λιμνόχαις πολύφηνθ', ἔπος δ' ἔφθέγγατο τοῖον.

Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς δὲ σ' ὀφύσας;
πάντα δ' ἀλήθδυσον, μὴ ψυδύμηνόν σε νοήσω.
εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ὅτ' δόμον ἄξω,
δῶρα δὲ τι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἑσθλά.
εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς φυσίγναθ', ὅς ἴσθ' ἰλίμνῳ
τιμῶμαι, βατράχων ἠγόμενθ' ἦματα πάντα.
καί με πατήρ πηλδύς ποτε γείνατο ὑδρομεδίσσῃ
μιχθεῖς γν' φιλότητι παρ' ὄχθας ἠειδανοῖο.
καί σε ὀρῶ λαλόν τε καὶ ἄλημον, ἔξοχον ἄλλων

σκηπῆρχον Βασιλῆα καὶ γὰρ πολέμοισι μαχητῶν
ἔμμελαι, ἀλλ' ἄγε θάσσον ἐπὶ γυμνῶ ἀγόνε.

285

Τὸν δ' αὖ ψιχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε.
τίπῃ γῆϑ' ἐτόμον ζητεῖς φίλε δῆλον ἄπασιν,
ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ἔρανοῖσι πετελινοῖσι;

285

Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ λικλήσομαι, ἐμὶ δὲ λιῶϑ'
τρωφέεταο παῖός μεγαλήτορϑ'. ἢ δὲ νυ μήτηρ

285

λειχομύλη θυγάτηρ πῆδρνοτρώκτη Βασιλῆϑ'.
γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἔζεβρέψατο βρωτῆς,
σύνκοις, καὶ καρῦοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
πῶς δὲ φίλον ποιῆ με, τὸν εἰς φύσιν ἔδεμ ὁμοῖον;
σοὶ μὲν γάρ βίϑ' ἔστιν ἐν ὕδασι. αὐτὰρ ἔμοι γε
ὅσα παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἔβϑ', ἔδὲ με λήθει
ἄρτος τεισιπῶ πάνιςϑ' ἀπ' οὐκύκλου λιανέοιο,
ἔδὲ πλακῶς τανύπεπλϑ' ἔχωρ πολλῶν σισαμίδα,
ἔτόμϑ' ἐκ πῆδρνης, ἔχ' ἠπάτα λδυχοχίτωνα,
ἔδὲ τυρός νεόπηκτος ἀπ' γλυκοροῖο γάλακτος.
ἔχρησόν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρδ' ποθέουσιν,
ἔδ' ὅσα πρὸς θοίνῳ μδρόπων τδύχασι μάγειροι,
κρομοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
ἔδὲ ποτ' ἐκ πολέμοιο λακνῶ ἀπέφυγον ἀϋτῶν,
ἀλλ' οὐθὺς μετὰ μῶλον ἰῶν, πρὸ μάχουσι ἐμίχθῳ,
ἔδ' ἐδ' ἀνθρώπων λαίπερ μέγασμα φορδύντα.
ἀλλ' ὕδ' ἰλέκτρον ἰῶν, ἄκρον δάκτυλον λαταδάκνω,
καὶ πῆδρνης λαβόμεν, καὶ ἔπόνϑ' ἱκανὸν ἄνδρα.
ἐνήλυμϑ' ἐκ ἀπέφυγῃ ὕπνϑ', δάκνοντος ἐμοῖο,
ἀλλὰ δύνω μάλα πάντα τὰ δείδρα πᾶσαν ἐπ' αἴαν,
λίερον καὶ γαλέῳ, οἷ μοι μέγα πωγῆϑ' ἄγασιν,
καὶ παγίδα συνόκοσαν, ὅπ' οὐ δολοῖσι πῶλε πότμϑ'.

πλείστον

Sceptraferum regem, & in bellis pugnacem
Esse. sed age citius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit, dixitq̄:
Quidnã genus meũ perquiris ô amice, manifestũ omnib.
Hominibusq̄; dijsq̄; & cœlestibus uolatilibus?

Psicharpax quidem ego uocor, sum autem filius
Troxartæ patris magnamini: at mater

Lichomyle, filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in lignario me, & enutriuit cibarijs,
Ficibus & nucibus, & edulijs omnigenis.

Quomodo autem amicũ facies me in naturã nihil similẽ
Tibi quidem enim uita est in aquis, sed mihi certe

Quæcunq; apud homines comedere cõsuetudo, neq; me
Panis ter pistus à bene rotunda cista, (latet

Neq; placenta extensa habens multam sisamida,

Non sectio ex perna, non iecora albam uestem habentia,

Neq; caseus nuper pressus à suauilacte,

Non bonum dulcearium, quod & diui desiderant,

Neq; quæcunq; ad conuiuia hominum faciunt coci,

Ornantes ollas condimentis uarijs.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

Sed statim ad pugnam iens propugnantibus mixtus sum.

Non timui hominem, & quamuis magnũ corpus ferentẽ.

Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,

Et à pede accepi, & non labor occupauit uirum,

Suaui non aufugit somnus mordente me.

Sed duo ualde omnia timeo omnem per terram,

Accipitrem et felem, qui mihi magnum luctum adferunt,

Et decipulam gemituosam, ubi dolosum existit fatum.

Plurimum

πλείστον δὴ γαλέω ποδιδαίδια, ἢ τις ἀρίστη,
 ἢ καὶ τραυλοδύοντα ἢ τρώγλιω δρέειναι.
 ὃ τρώγω ραφάνας, ὃ κράμβας, ὃ κολοκυῦτας,
 ὃ τδύτλοις χλωροῖς ὑπὸ σπόμεαι, ὃ δὲ σελίνοις.
 ταῦτα γὰρ ὑμῶν ὄσιν ἐδέσματα τῶν ἢ τῶν λίμνῶν.
 πρὸς τὰ δὲ μειδίσεις φυσίγναθ' αὐτίου ἠύδα.

Ξεῖνε, λίαν αὐχεῖς ὑπὸ γαστέρι. ἐστὶ καὶ ἡμῖν
 πολλὰ μάλ' ἢ γὰρ λίμνη, καὶ ὑπὸ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι.
 ἐμψίβιον γὰρ ἐδίωκε νομῶν βατράχοισι κρονίω,
 σκιρτῆσαι ἢ γλιῶ, καὶ ἐφ' ὕδασι σάμα λαλύψαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα λαίμνασαι, δύχδρες ὄσι.
 αἶρω σ' ἢ νώτοισι. κράτει δὲ με μὴ ποτ' ὄλησαι,
 ὅπως γηθόσωθ' ἢ ἐμὸν δόμον εἰσαΐκησαι.

Ὡς ἀφ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδα, ὃ δὲ ἐβαινε τάχιστα
 χεῖρας ἔχων ἀπαλοῖο λατ' αὐχρῆθ', ἄλματι λέσφω.
 καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρην, ὅτ' ἐβλεπε γέγονας ὄρμος
 νήξει τὸρ πόμηνθ' φυσίγναθ'. ἀλλ' ὅτε δὴ ρὰ
 κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζω, πολλὰ σακρύω,
 ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφω. τίλλε δὲ χαίτας,
 καὶ πόδας ἐσΐγγην ἢ γαστέριθ'. ἢ δὲ οἱ ἢ τρε
 πάλλετ' ἀκθείη, καὶ ὑπὸ χθόνα βύλετ' ἰδέσθαι.
 δεινὰ δ' ὑπὸ σονάχιζε, φόβω κρυόγυτος ἀνάγκη.
 ἔρλω μὲν πρῶτ' ἐπλάσ' ἐφ' ὕδασι, ἢ ὑτε κώπλω
 σύρω, δύχδρός τε θεοῖς ὑπὸ γαῖαν ἰκέσθαι,
 ὕδασι πορφυρέοισιν ἐκλύζω. πολλὰ δ' ἐβόα,
 καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ σώματος δ' ἀγόρευεν.

οὐχ ὅτ' ἠνώρισιν ἐκβάσασε φόρτον ἔρωτος
 ταῦθ', ὅτ' οὐρώπλω δὲ κύματος ἢ γ' ὑπὸ κρήτῳ,
 ὅς ἐμ' ὑπὸ πλώσας ὑπὸ νώτον ἢ γην ὄσ' οἶον

Plurimum iam felem supertimeo, qui optimus,
 Qui & foramen ingredientem per foramen perquirit.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,
 Non porris uiridibus pascor, neq; apijs.
 Hæc enim uestra sunt edulia per lacum.
 Ad hæc autē subridens Physignatus cōtrà locutus est,
 O hospes ualde gloriaris ob uentrem, adsunt & nobis
 Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uisu.
 Vtriuitam enim dedit pascuam ranis Saturnius Iupiter,
 Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.
 Si autem uis & hæc scire, facile est
 Portem te in humeris, tene autē me, ne aliquādo pereas,
 Sic gauisus in meam domum uenias.
 Sic certe inquit, & terga dat, ille autē ascēdebat uelociter
 Manus habens tenerum per collum, saltu facili.
 Et in primis quidē gaudebat, quādo intuebatur uicinos por
 Natatione gaudēs Physignathi. sed quādo iam utiq; (tus
 Undis purpureis submergebatur, multū lachrymabatur,
 Inutilem pœnitentiam accusabat: uellebat autem comas:
 Et pedes stringebat per uentrem, in illo autem cor
 Concutiebatur insolentia, & in terram uolebat uidere.
 Vehemēter autē ingemiscebat timoris frigidi necessitate.
 Caudam quidem in primis extēdit in aquis, tanquā remū
 Trabens, supplicansq; deis in terram uenire,
 Aquis purpureis submergebatur: multum autē clamabat.
 Et talem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur:
 Non sic humeris portauit onus amoris
 Taurus, quando Europam per undam duxit in Cretam,
 Ut me nauigans super humeralem duxit ad domum

Βάτραχ' ὕψωσας ὠχρόν δέμας ὕδατι λουκῶν,
 ὕδρ' ὁ δ' ἔξαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄραμα
 ἀμφοτέρους, ὀρθὸν δ' ἔπερ ὕδατος εἶχε τρέχον.
 ἄσπερ ἰδῶν λατέδν φυσίγναθ', ὅτι νοήσας
 οἶον ἔταῖρον ἔμελλεν ἀκλύμναι ἤϊ λύνω.
 δὲ δὲ βάθ' ἰμνις, καὶ ἀλδύατο κῆρα μέλαιναν.
 κῆν' ὁ δ' ὡς ἀφείθη, πῆσεν ὕπῃ δούυς ὄν ὕδατος.
 χεῖρας δ' ἔσθιγγεν καὶ ἀκλύμν' ἰατέτειξε.
 παλάκι μὲν λατέδων ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὐτὸ
 λακτίζων ἀνέδωκε, μόρον δ' ὅκλῳ ἔπαλύξαι.
 δούμναι δὲ τείχεσσι πλείστον βάρεθ' εἰλον ἐπ' αὐτῶ,
 ὕδασι δ' ὀκλύμν', τοῖσδε ἐφθέγξατο μύθους.

Οὐ λήσεις γε θεὸς φυσίγναθε τοῦτα ποιήσας,
 ναυηγὸν ῥίψας ἀκρ' σώματος ὡς ἀκρ' πῆτρου.
 ὅτι ἂν μὲν ἤϊ γαῖαν ἀμείνων ἠὲ δακτύλις.
 παγκρατίω τε, πάλῃ τε, εἰς δρόμον, ἀλλὰ πλανήσας
 εἰς ὕδατος μ' ἔρριψας. ἔχει θεὸς ἐκδοκὸν ὄμμα.
 ποιῶ σὺ τίσεις μυν' στρατῶ, ὅτι ἔπαλύξεις.

285 Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνυδυσεν γὰρ ὕδασι, τόνδε λατέϊδον
 λειχοπίναξ, ὄχθησιν ἐφεζόμεθ' μαλακῆσι.
 δεινὸν δ' ἔξολόλυξε, δραμῶν δ' ἠγγελε μύεσιν.
 ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδν χόλος ἀνὸς ἀπαντας.
 καὶ τότε κερύκεσιν ἐοῖς ἐκέλευσαν ἔπερ ὀρθρον
 κερύκεσιν ἀγορῶν δ' ἐς δώματα τρωξάρταο
 πατρὸς δυνεύου ψυχάρπαγ', ὅς ἤϊ λύνω
 ὕπῃ δ' ἔξήπλωτο, νεκρὸν δέμας, ὅδε παρ' ὄχθας
 λῶ ἠδὲ τλήμων, μέσσω δ' ἐπὶ γνήχ' ἔποντο.
 ὡς δ' ἠλθον ἀπὸ δούυτες ἀμ' ἡοῖ, πρῶτον ἀνέστη
 τρωξάρτης ἠδὲ παιδί χολόμν', εἶπε τε μῦθον.

Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.

Hydrus aut ex improviso apparebat horrendū spectaculū
Vtrifq; erectum super aquam habebat collum.

Hunc uidēs ingressus est Physignathus, nō quicq̄ intelli-
Qualem socium futurus erat perdere per lacum. (gens
Ingressus est autē profunditatē lacus, & euitauit parcā ni
Ille autē ut relictus est, cecidit supinus in aquā. (grā.

Manus autem stringebat, & moriens stridebat.

Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe autem rursus
Calcitrans egrediebatur, mortem autem nō erat euitare.

Madentes autem pili plurimū pondus trahebant in ipso.

Aquis autem periens, tales loquutus est sermones:

Non latebis utiq; deos Physignate hæc faciens,
Naufragum iaciens à corpore ut à petra.

Non certe me per terram melior eras ô pessime,

Pancratioq; luetaq; & ad cursum, sed decipiens

In aquam me proiecisti. habet deus iustum oculum.

Pœnam tu solues murium exercitui, neq; euitabis.

Hæc locutus expirauit in aquis: hunc autem uidit

Lichopinax, ripis insidens mollibus. (ribus.

Vehementer autem ululauit, currens aut annūciauit mu-

Vt autē didicerunt mortē, ingressa est ira perniciofa uni-

Et tunc præconib. suis iusserunt sub diluculū (uersos

Proclamare ad concionem in domos Troxartæ

Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum

Supinus natabat, mortuum corpus, neq; iuxta ripas

Erat iam miser, medio autem natabat ponto.

Vt autem uenerunt festinantes cū aurora, primū surrexit

Troxartes ob filium iratus, dixitq; sermonem:

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μὲν ἔγωγε κακὰ πολλὰ πέπονθα
 ἐκ βατράχων, ἢ μοῖρα κακὴ πάντεσι τέτυκται.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ δύσλωτος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα,
 καὶ τὸν μὲν πρῶτον γε κατέκτανεν ἄρπάξασα,
 ἔχθιστη γαλήνη, τρώγλης ἔκτοσθεν ἔλθε.
 τὸν δ' ἄλλοις πάλιν ἄνδρου ἀπλωέου ὅτε μόρον ἦξαν,
 λιγνοτόραις τέχναϊς ξύλινον δόλον ἔξδύροντες,
 λῶπαγίδεα καλέουσι, μυῶν ὀλέτειραν ἔδσαν.
 ὁ τρίτος λῶπαγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι Κεδνῆ,
 εἴσομαι ἀπέπνιξεν φυσίγναθ' ὅτε βυθὸν ἄξασ.
 ἀλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεθα, καὶ ἔξελθωμεν ἐπ' αὐτοῦ,
 σώματα κροσήσαντες γῆ γῆτεσι δαιδαλέοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἐκέρυοςθεν ἀρῆς πολέμοιο μεμηλώς.
 λιγνοτόρας μὲν πρῶτα ποδὶ λιγνοτομῆσιν ἔθηκαν,
 ξίξαντες λιγνοτομῆσιν χλωρῶς, οὗτ' ἀσκήσαντες,
 ὅς αὐτοὶ δὴ νυκτὸς ὕπνισάντες κατέτροξαν.
 θώρηκας δ' εἶχον καλαμοσφείων ἀπὸ βυρσῶν,
 ὅς γαλέω δέσαντες ὕπνισαν μύως ἐποίησαν.
 ἀπῶν δ' ἰσχυρὸν τὸ μεσόμφαλον, ἢ δὲ νυλόγχην,
 οὐμήκεις βελόνας, παυχάλλεον δόρυ ἀρῆθ'.
 ἢ δὲ κόρυς τὸ λέπυρον ὑπὲρ κεροτάφοισι καρύσ.
 ἔπειτα μὲν μύθῳ ἦσαν γῆσφοι, ὡς δ' ἔγνωσαν
 Βατραχοί, ἔξανεδύσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἔγνωσαν
 ἔλθόντες, βυθὸν ξυμάγον πολέμοιο κακοῖο.
 σκεπηρομύων δ' αὐτῶν πόθην ἠσάσις, ἢ τίς ὀδρῦμθ',
 κίρυξ ἐγγύθεν ἦλθε φόβου σκεπηροῦ μετὰ χόρσι,
 τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορθ' ἐμβασίχυτροθ'
 ἀγγέλλων πολέμοιο κακῶ φάτιμ, εἰπέ τε μῦθον.

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
 Ex ranis, sors mala omnibus facta est,
 Sum autem ego infelix, postquam treis filios perdidit.
 Et quidem primum utiq; occidit rapiens
 Inimicissimus felis, foramen extra capiens.
 Alium autem rursus uiri crudeles ad mortem duxerunt,
 Vanioribus artibus ligneum dolum inuenientes,
 Quam decipulam uocāt murium perditricem existentē.
 Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
 Hunc suffocauit Physignathus in profundum ducens.
 Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc locutus persuasit armari uniuersos.
 Hos quidem utiq; armauit Mars belli curam habens.
 Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas uirides, beneq; aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
 Thoraces autem habebant calamis circundatis à corijs,
 Quos selem excoriantes scienter fecerunt.
 Clypeus autē erat lucernæ medius umbilicus: at certe læ
 Longæ acus omnino æreum opus Martis. (cæ
 At cassis testa in temporibus nucis.
 Sic quidem mures erant armati. ut autem intellexerunt
 Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unum locum
 Venientes, consilium congregauerunt belli mali.
 Considerantibus aut ipsi unde seditio, uel quis tumultus,
 Præco propè uenit, ferens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi filius magnamini Embasichytros,
 Nuncians belli famam, dixitq; sermonem.

Ω Βάτραχοι, μύθε ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἔπεμψα
εἰπῶν ὀπλίζομαι ὑδὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
εἶδον γάρ καθ' ὑδῶρ ψυχάρπαγα, ὅμ κατέπεφνον
ὑμέτερον βασιλεὺς φυσίγναθ', ἀλλὰ μάχεσθε
οἱ τινος γὰρ βατράχοισι ἀφισῆος γεγάατε.

ὣς εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγῳ δ' εἰς ἕατα μυθῶν
εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρεσῖνας βατράχων ἀγδρώων.
μεμφομένων δ' αὐτῶν φυσίγναθ' εἶπεν ἀνασῆς·

Ω φίλοι, ἄκ' ἐκτεινομ' ἐγὼ μῦθον, ἃ δὲ κατ' εἶδον
ὀλύμηνον. πάντως ἐπνίγη παίζων πρὸ λίμνῃ,
νήξεις τὰς βατράχων μιμῶδον. οἱ δὲ κῆκισοι
νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀνάτιον, ἀλλ' ἄγε βυλλῶ
ζητήσωμαι, ὅπως δολίχας μύθους ἀζολέσωμαι.
τοὶ γὰρ ἐγὼν ὄρεω, ὡς μοι δοκεῖ εἶν' ἀφίσα,
σώματα κρημίσαντες, γῆνοπλοὶ σώμων ἅπαντες,
ἄκροισι πᾶρ χείλεσσι ὅπως κατὰ κρημνῶν ὄχθῳ.
ἦνίκα δ' ὄρμηθῆντες ἐφ' ἡμέας ἀξέλωσι,
φραξάμενοι κρηύθων, ὅς τις χροῖον ἀντίον ἔλθοι,
ὅτε λίμνῃ αὐτῶν σὺν γῆντες δύθου βάλωμαι.
ἔτω γὰρ πνίξαντες γὰρ ὑδάσι αὐτῶν ἀπολύμβους,
σήσωμαι δύθυμῶς τὸ μυοκτόνων ὡς τὸ τροπαιῶν.

ὣς ἀρ' ἀφωνήσας, ὀπλοῖς γὰρ ἔδυσεν ἅπαντας.
φύλλοις μὲν μαλακῶν ληνήμας ἕως ἀμφεκάλυψαν.
δώρητας δ' εἶχερ χλοδρῶν πλατέων ἀπὸ τούτων.
φύλλα δὲ τῶν κρημνῶν εἰς ἀσπίδας δὴ ἤσκησαν.
ἔγχε δ' ὄξυχον ἑκάστω μακρὸς ἀρήρει,
καὶ κρηύθου κοχλιῶν λεπῶν κάρατ' ἀμφεκάλυπτον.
φραξάμενοι δ' ἔσκησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῆσι,
σείοντες λόγχαις, θυμῶ δ' ἐπλητὸ ἕκαστος.

Oranæ, mures uobis minitantes miserunt
 Dicere armari ad bellumq; pugnamq;.
 Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem occidit
 Vester rex Physignathus. sed pugnate
 Quæcunq; inter ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit. sermo autem in aures murium
 Ingrediens, conturbauit mentes ranarum superbarum.
 Accusantibus autem ipsis Physignathus dixit surgens:

O amici, non occidi ego murem, neq; uidi
 Pereuntem, omnino suffocatus est ludens iuxta lacum,
 Natatus ranarum imitatus. ad pessimi
 Nunc me accusant inculpabilem: sed age consilium
 Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.

Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optima.

Corpora ornantes armati stemus uniuersi
 Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.

Quando autem impetum facientes in nos uenerint,
 Accipientes à galeis quicumq; propè obuius uenerit,
 In lacum ipsos cum armis statim deiciamus.

Sic enim suffocantes in aquis experteis natandi,
 Constituemus statim murium occisorum hic trophæum.

Sic certe loquutus, armis induit uniuersos.
 Folijs quidem maluarum tibias suas circumcooperuerunt.
 Thoraces autem habuerunt uiridibus latis à corijs,
 Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.
 Lancea autem acutus iuncus unicuiq; longus aptatus erat.
 Et galeæ cochleis subtilibus capita circumcooperiebant.
 Circundantes autem steterunt in ripis altis.

Conquassantes læceas, animo aut plenus erat unusquisq;.

Ζεὺς δὲ θεὸς παλῆσας εἰς ὄρανόν ἄσδρόντα,
καὶ πολέμου πληθὺν δαίξας, κρατόρος τε μαχητῆς
πολλὸς καὶ μεγάλος, ἦ δ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
οἷοι κενταύρων στρατὸς ὄρχεται ἠδὲ γιγάντων,
ἦ δ' ὕγελάω δρέεινε τίνου βατράχοισι ἀρωγοί,
ἦ μυσίη ἀθανάτων; καὶ ἀθλιωαίη προσέειπεν·

ὦ δύγατόρ, μυσίη ἦρ' ἐπαλεξήσασα πορδύση;
καὶ γὰρ σὸς ἦν νηὸν αἰεὶ σκιετώσιμ' ἀπαντὸς,
λευγίση τὸρ πόμυνοι, καὶ ἐδ' ἔσμασιμ' ἐκ θυσιῶν.

ὣς ἄρ' ἔφη Κρονίδης, τὸν δὲ προσέειπεν ἀθλιώη·
ὦ πάτορ, ὅκ' ἂν πώποτ' ἐγὼ μυσί τειρομνώσιμ
ἐλθοίμην ἐπ' ἄρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
σέμματα βλάπτοντες, καὶ λύχνος εἶνεκ' ἐλαίου.

τοῦτο δὲ μὲν λίην ἔδρακε φρεγίας, οἷον δρέξαν,
πέπλορον μὲν πατέ τρωξαν ὅμ' ἔξυφηνά καμῶσα
ἐκ ροδαιῆς λεπῆης, καὶ σήμονα λεπῆρον γήκσα.
τρώγλας τ' ἐμποίησαν, ὅ δ' ἠπλητῆς μοι ἐπέση,
καὶ πράσσει με τόκος, τούτου χέειμ' ἔξωργισμα.
χρησαμλῆν γὰρ ὕφηνά, καὶ ὅκ' ἔχω αὐτὰ ποδιδναί.

ἄλλ' ὅ δ' ὡς βατράχοισι ἀρηγέμην ὅκ' ἐθελήσω.
εἰσὶ γὰρ ὅ δ' αὐτῶ φρεγίας ἐμπεδοί, ἀλλὰ με πρῶτον
ἐκ πολέμου ἀνιῶσαν, ἐπεὶ λίην ἐκὼ πώθλιω
ὑπνὸς δουρομλῆω ὅκ' εἶασαν δουρυβῶντες,
ὅ δ' ὀλίγον καταμῦσαι. ἐγὼ δ' ἄϋπν' ἔπατε κείμην
πλὴν κεφαλῶν ἀλγῶσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
ἄλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τούτοισιμ' ἀρηγέμην,
μὴ κέ τις ὑμείων τρωθῆ βέλει ὄξυόντι.
εἰσὶ γὰρ ἀγχεμάχοι, καὶ εἰ θεὸς αὐτίοι ἔλθοι.
πάντες δ' ὄρανόν θην τὸρ πώμεθα δῆειμ' ὄρωντες.

Iupiter autem deos uocans in cœlum astriferum,
 Et belli multitudinem ostendens, potentesq; pugnatores
 Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis centaurorum exercitus procedit & gigantum.
 Suauiter ridens interrogabat: qui ranis auxiliatores
 Vel muribus, immortalium? & Palladem allocutus est:

O filia, muribus, nunquid auxiliatura ibis?

Etenim tuū per templum semper exultāt uniuersi mures,
 Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.

Sic certe dixit Saturnius. hunc aut allocuta est Pallas:

O pater, non certe unquam ego muribus consumptis
 Venirem auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt,
 Coronas destruentes, & lucernas causa olei,
 Hoc autem meas ualde momordit mentes quale fecerunt.
 Peplum meum corroserunt, quod texui laborans
 Ex trama subtili, & stamen subtile neui,
 Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,
 Exigit à me usuras: huius gratia irata sum.

Mutuata enim subtextum, & non habeo restituere.

Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim.

Sunt enim neq; ipsæ mentibus firmæ, sed me recens
 Ex bello redeuntem, postquam ualde defatigata fui,
 Somno indigentem non permiserunt tumultuantes
 Neq; parum oculos conuiuere: ego aut in somnis iacebam
 Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.

Sed age cessemus dei ijs auxiliari,

Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.

Sunt enim cominus pugnātes, etiā si deus contrā ueniret:

Omnes autem de cœlo delectemur litem uidentes.

ὣς ἄρ' ἔφη, τῆ δ' αὖτε πεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι
 πάντες, ὁμῶς δὲ ἀολλέου ἠλυθοῦ εἰς γῆα χῶρον.
 καὶ δὲ ἠλυθοῦ κέρυκε τόρας πολέμοιο φέροντε,
 καὶ τότε κώνωπός μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 δεινὸν ὄσ' ἀλπιζοῦ πολέμοιο κτύπον. ἔρανόθεν δὲ
 Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τόρας πολέμοιο κειοῖσ'.

Πρῶτος δ' ὑψιβάας λειχλώρα ἔτασε δισχέ
 ἔσαότ' γῆ πτομάχους ἤϊ γασδρά εἰς μέσον ἠπείθ',
 καὶ δὲ ἔπδον πρηνῆς, ἀπαλάς δ' ἐκόνισον ἐθείρας,
 τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε πηλείωνα,
 πῆξον δ' γῆ σδρῶν σιβαροῦ δόρυ, τὸν δὲ πδόντα
 εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπη.
 σδυτλαῖθ δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλῶν κίεαρ ἐμβασίχυρον,
 ἀρτοφάγθ δὲ πολύφωνον ἤϊ γασδρά τύψον,
 εἶπε δὲ πρηνῆς, ψυχὴ δὲ μελέων ἔζεπη.

285. λιμνόχαις δ' ὡς εἶδον ἀκλύμνον πολύφωνον,
 τρωγλοδύτῳ πέντρῳ μυλοφδέϊ τρῶσιν ὑπὸ φθᾶς,
 αὐχγῆα πὰρ μέεσον, τὸν δὲ σκόρος ὄσ' ἐκάλυψον.
 λειχλώρ δ' αὐτοῖο τιτύσηθ δισχέ φαιινῶ,
 καὶ βάλλον, ἔδ' ἀφάμαρτε, καδ' ἠπείθ'. ὡς δ' γῆοσε
 Κραμβοφάγθ ὄχθαισι βαθείαις ἐμπδνε φδύγων.
 ἀλλ' ἔδ' ὡς ἀπέληγν γῆ ὕδασι, ἠλασε δ' αὐτόν,
 καὶ πδνε δ' ἐκ αὐγῆδυσον, ἐβάπηθ δ' αἵματι λίμνη
 πορφυρέῳ. αὐτὸς δὲ πὰρ ἠῖον' ἔζετανύδην.

χρδῆσι λιπῆσι τε πορνύμωθ λαγόνεσιν.
 λιμνήσιθ δ' ὄχθαισι τυρόγλυφον ἔζηνάειξε.
 πῆδνογλύφου δὲ ἰδῶν καλαμίνθθ, εἰς φόβον ἠλθον.
 ἠλατο δ' ὄσ' λίμνῳ φδύγων, τὸν ἀσπίδα ῥίψας.
 ὑδρόχαις δὲ τε πέντρῳ πῆδνοφάγον βασιλῆα,

Ut certe dixit, huic autem post paruerunt dei alij.
 Omnes simul autem collecti uenerunt in unum locum.
 At uenerunt præcones duo, signum belli ferentes.
 Et tunc culices magnas tubas habentes,
 Vehementer tuba clangebant belli strepitum. cœlitus aut
 Iupiter saturnius intonuit, signum belli mali.
 Primus autem alte clamans Lichenorẽ uulnerauit lancea
 Stãtem inter propugnatores per uentrẽ in medium epar.
 Cœcidit aut pronus, teneras aut puluerulẽtas ferit comas.
 Troglodytes autem post ipsum iaculatus est Peliona,
 Infixit autem in pectore solidã lanceã. hunc aut cadentẽ
 Cepit nigra mors, anima autem ex corpore euolauit.
 Seutlæus autẽ utiq; occidit percutiens cor Embasichytrũ.
 Artophagus autem Polyphonum per uentrem percussit,
 Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.
 Lymnocharis autem ut uidit pereuntem Polyphonum,
 Troglodyten petra molari uulnerauit anticipans
 Collum iuxta medium. huic aut caligo oculos cooperuit.
 Lichenor autem ipsius concutiebatur lancea lucida.
 Et percussit, neq; aberrauit, per epar. ut autem intellexit
 Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.
 Sed neq; sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.
 Cœcidit aut, nõ respirauit. tangebatur aut sanguine lacus
 Purpureo, ipse autem iuxta littus extensus est,
 Venis pinguibus incitatus intestinis.
 Lymnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliauit.
 Pternoglyphum aut uidẽs Calaminthius in timorẽ uenit.
 Saltauit autem in lacum fugiens clypeum iaciens.
 Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,

χόρμαδιώ πλήξας ἤϊ Βρέγματος ἐγκέφαλος δὲ
 ἐκ ῥινῶν ἔσαξε, παλάσθε δ' αἶμα πιγαῖα.
 λειχοπίναξ δ' ἐκτεινὴν ἀμύμονα βορβοροκοίτῳ
 ἔγχε ἐπαίξας, τὸν δὲ σκότος ὄσ' ἐκάλυψε.
 πρασοφάγθε δ' ἐσιδῶν, ποδὸς εἴλκυσε λνιοσοδιῶ-
 γνὸν λίμνην ἀπέπνιξε κρατήσας χεῖρ' ἐγύοντα. (κτῶ
 ψυχάρπαξ δ' ἤμιω ἑταίρων πόδι τε θνείωτων,
 καὶ βάλε πηλοσοῖον ἤϊ νηδύθε εἰς μέσον ἤπυ.
 πίπτε δὲ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' αἰδὸς δὲ βεβήκει.
 πηλοβάτης δ' ἐσιδῶν, πηλοδράκα ῥίψεν ἐπ' αὐτὸν,
 καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ δζετύφλο πῦρ ἀμικρόν.
 θυμώθη δ' ἀρ' ἀκείνθε, ἐλῶν δὲ γε χεῖρ' παχείη
 κείμνον γνὸν πεδίω λίθον ὄβριμον ἀχθθε ἀρ' ὄρης,
 τῶ βάλε πηλοβάτῳ ὑπὸ γῶνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθ
 λνήμη δεξιτορῆ· πῆσε δ' ὑπῆθε γνὸν κοινίησι.
 κραυγασίδης δ' ἤμιω, καὶ αὐθις βαῖνεν ἐπ' αὐτὸν,
 τύψε μέσῳ δ' αὐτὸν ἤϊ γασδρά· πᾶς δὲ οἱ εἶσω
 ὄξυχοῖνθε δλιῦε. χαμαὶ δ' ἐκχυντο ἅπαντα
 ἔγχετ' ἐφελκομνῶ ὑπὸ δόρατι χεῖρ' παχείη,
 σιτοφάγθε δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο
 σκάζωμ' ἐκ πολέμου ἀνεχάξθε, τείρεθε δ' αἰνῶς.
 ἤλατο δ' ὄν τάφρον, ὅπως φύγη ἀπὸν ὄλεθρον.
 τρωξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθον ἐς πόδα ἀκρον,
 ὦκα δὲ τειρόμενθε ὄν λίμνῳ ἤλατο φδύγων.
 τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνυρ προπδύοντα,
 καὶ οἱ ἐπέδραμεν αὐθις ἀρκτάμναι μνεαίνωρ.
 πρασαῖθε δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνυρ προπδύοντα,
 ἤλαθε δ' ἄ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὄξει χοίνω.
 ὄθ' ἔρρηξε σάκος· χέτο δ' αὐτὸν δισκὸς ἀκωκή.

Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem
 Ex naribus stillabat, polluebatur autem sanguine terra.
 Lichopinax aut occidit irreprehensibilem Borborocetē,
 Lancea impetū faciens: obscuritas aut oculos cooperuit.
 Prassiphagus autem uidens pede traxit Cnissodioctem,
 In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.
 Psicharpax autem ultus est socijs mortuis,
 Et percussit Pelusium per uentrem in medium epar:
 Cecidit autem illi ante, anima autem ad infernum iuit.
 Pelobates autem uidens, luti manipulum iecit in ipsum,
 Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodum.
 Iratus est autem certe ille capiens utiq; manu forti
 Iacentem in campo lapidem ponderosum pondus terræ,
 Hoc percussit Pelobatē sub genua: tota autem fracta est
 Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.
 Craugasides autem ultus est, & rursus ibat in ipsum,
 Percussit mediū autē ipsum per uentrē, totus autē ei intrō
 Acutus iuncus ingrediebatur: humi autē effundebantur
 Intestina, extracta à lancea manu graui. (uniuersa
 Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,
 Claudicans ex bello recedebat, cōsumebatur aut ualde.
 Saltauit autem in fossam, ut aufugeret diram perniciem,
 Troxartes autē percussit Physignathū in pedis sumitatē,
 Celeriter autem consumptus in lacum saltauit fugiens,
 Troxartes autē ut uidit adhuc semiuuū, q̄ ante ceciderat
 Et illi incurrit rursus occidere desiderans.
 Prassæus autē ut uidit adhuc semiuuū, qui ante ceciderat
 Venit per propugnatores, & iaculatus est acuto iunco,
 Neq; fregit scutum, tenebatur autē ipsius lanceæ acies.

ἰὼ δὲ τις γῆ μύεσιν ἐπὶ πᾶσι ἔξοχθ' ἄλλων,
 ἀγχιμαχος οἴλος υἱὸς ἀμύμονθ' ἀρτεπιβόλας,
 ὄρχαμθ' αὐτὸν ἀρηνφαίνων ἱρατόρος μεριδάριπαξ.
 ὅς μόνθ' γῆ μύεσιν ἀρῖς δύδουκε μάχεσθαι.
 σῆ δὲ πρὸς ἀλίμνῳ γαυρόμηνθ' οἶθ' ἀπ' ἄλλων,
 σδύτο δὲ πορθήσειν βατράχων γῆθ' αἰχμητάων.
 καὶ νύ κεν ὄξε τέλει σγν, ἐπεὶ μέγα οἱ ἀδγῆθ' ἦεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ τότε ἀρηνυμῶνς βατράχως ὤκτειρε ἱρονίω.
 λινήσας δὲ κάρη, τοῖνυδ' ἐφθέγγαστο φωνῶν.

Ω πόποι, ἦ μέγα δῖγον γῆ ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι.
 ὅ μικρὸν μ' ἐπληξε μεριδάριπαξ ἢ ἴλιμνῳ
 γῆναίρειν βατράχως βλεμεαίνων· ἀλλὰ τάχιστα
 παλλάσθαι πέμψω μιν πολεμόκλονον ἢ δὲ καὶ ἀρην,
 οἱ μὲν ἀρχήσασσι μάχης ἱρατόρον πορ' εἶναι.

Ως ἄρ' ἔφη ἱρονίδης. ἀρῆς δὲ ἀπαμείβετο μύθων
 ὅτ' ἄρ' ἀθλιωαῖος ἱρονίδης ἀδγῆθ', ὅτε ἀρηνθ'
 ἰχύσει βατράχουσι ἀρηνγέμην ἀπὸν ὀλεθρον.
 ἀλλ' ἄγε πάντδ' ἴω μιν ἀρηνγόνδου, ἢ τὸ σὸν ὄπλον
 λινείδω μέγα τιτανοκτόνον ὀβριμοδργόν,
 ὃν τιτάνας πέφνδου ἀρίστους ἔξωχα πάντων,
 ἐγκέλασθ' ἐπέδυσσας, ἰδὲ ἀγεία φῦλα γιγάντων.

Ως ἄρ' ἔφη. ἱρονίδης δὲ ἔβαλε ψολόγηται ἱδραυνόν,
 πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δὲ ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
 αὐτὰρ ἐπειτα ἱδραυνόν δειμαλέον διὸς ὄπλον
 ἦκ' ὤπλιν ἰδύσας. ὁ δὲ ἄρ' ἐπῆσθε χεῖρὸς ἀνακτος,
 πάντας μὲν ἄρ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχως τε μύας τε.
 ἀλλ' ὅδ' ὡς ἀπέληγε μύων στρατός, ἀλλ' ἐπιμάλλον
 ἴσθ' πορθήσειν βατράχων γῆθ' αἰχμητάων.

Erat autē qdā inter mures iuuenis filius egregius inter alios
Cominus pugnās, charus filius irreprehēnsibilis Artepibu
Princeps ipsum Martē ostendēs robustus Meridarpax, (li
Qui solus inter mures dominabatur pugnando,
Stetit autem iuxta lacum elatus solus ab alijs.

Lactabat autē depopulatum ire ranarū genus iaculatricū.
Et certe perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,
Nisi statim intellexisset pater hominumq; deorumq;
Et tunc pereuntes ranas miseratus fuisset Saturnius.
Mouens autem caput, talem locutus est uocem.

O dij, certe magnum opus in oculis uideo.
Non parum me stupefecit Meridarpax per lacum,
Trucidare ranas desiderans, sed celerrime
Palladem mittamus tumultuosam, etiam & Martem,
Qui ipsum arcebūt à pugna robustum quāuis existentē.

Sic certe locutus Iupiter: Mars autē respōdebat sermōe,
Neq; certe Palladis ō Iupiter potentia, neq; Martis
Poterit ranis auxiliari diram perniciem.

Sed age omnes eamus auxiliatores, uel tuum iaculum
Moueatur magnum quod Titanas sustulit, potens opus,
Quo Titanas occidisti egregios ultra omnes, (tum.
Enceladūq; tumultuose ligasti, & agrestia genera gigan.

Sic certe dixit: Saturnius autē iaculatus est ardēs fulmē.
Primum quidem intonuit, magnum autem cōmouit ccelū,
Sed postea fulmen terribile, Iouis telum,
Misit inuoluens, illud autem certe euolauit à manu regis.
Omnes quidem utiq; terruit iaculatus, ranasq; muresq;
Sed neq; sic cessauit muriū exercitus, sed adhuc amplius,
Cupiebat depopulatum ire ranarum genus iaculatricum,

Nisi

εἰ μὴ ἄπ' ἄλυμπ' βατράχου ἐλέησε Κρονίων,
 ὅσ' ἴα τότε Βατράχοισι ἀρωγὸς Διὸς ἔπεμψεν.
 ἦλθον δ' ἄζάφνης νωτάκμονοι, ἀγκυλοχῆλαι,
 λοξοβάται, σρεβλοὶ, ψαλιδύσομοι, ὄσρακόδρομοι,
 ὄσοφύεις, πλατυῶτοι, ἀκρίλβοντες γνῶμοις,
 Βλακασοὶ, χειροτγίνοντες, ἀκρὸν ὄρων ὄσορῶντες.
 ὀκτάποδοι, δικάρλιοι, ἀχειρέδοι· οἱ δὲ Καλεῖοι
 καρκίνοι, οἳ ἴα μυῶν ἄρας σομάτεσι μ' ἐνοπήου,
 ἦ δὲ πόδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνάμπτουτο δὲ λόγχοι,
 ἄς καὶ ἰπέδισαν δ' κλοὶ μύδοι, ἄδ' ἰπέμειναν.
 ὄν δὲ φυγῶν ἐτράποντο· ἐδύσε δ' ἦλιθ' ἦδη,
 καὶ πόλεμος τελετὴ μονήμορθ' ἄζετελέαθη.

Τ Ε Λ Ο Σ Τ Η Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ
 Β Α Τ Ρ Α Χ Ο Μ Υ Ο,
 Μ Α Χ Ι Α Σ.

Ἐπιτάφιον εἰς Ὀμηρον ἀντιπᾶ-
τρσ σιδωνίε.

Τὰν μδρόπωμ πειθῶ, τὸ μέγα σῶμα, τὰν ἴσα μῦσαις
φβεγξαμλίαν κεφαλαὺ ὦ ξγνέμαιονίσειω,
ἄδ' ἔλαχον νασιπτις ἴσ απιλᾶς. ὃ γὰρ γν' ἄλλα
ἰδρὸν, ἀλλ' γν' ἐμοὶ τινδύμα θανῶν ἔλιπεν.
ὦ νδύμα κρονίδ' αο τὸ παγκρατῆς, ὦ καὶ ὄλυμπον,
καὶ τὰν αἰαντος ναύμαχον εἶπε βίαν,
καὶ τῶν ἀχιλλείοις φαρσαλίσιμ' ἐκτορα πώλοισ
ὄσῆε διαρδ' ανικῶ δ' οὐ πῆρομδύον πεδίω
εἰ δ' ὀλίγα κρύπῃω τῶν ταλίκομ, ἴδ' ὅτι κούθει
καὶ θέπεδος γαμέταν ἄ βραχύβωλος ἴκος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ενθάδε τινὶ ἰδραν κεφαλίω κτλ γαῖα καλύπῃε,
ἀνδρῶν ἡρώων κροσμίτορα θεῶν Ὀμηρον.

Νηὸς ἔλω ἀνὰ σηςόν, ἀγίνεον ἦχι θύηλας,
 λυπευγνῆ, ἀπὸ δύσλοντες ἐτήσιον. αὐτὰρ ὁ τόξον,
 ἔλθ' ἔρωσ βαλσαζε. δλοισδύσαι δὲ μεμλωῶς,
 ὄξέα δλοισδίλλεσκε. πικρὸν δ' ἴθλων οἶσόν.
 μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν. ὑπασέρχων δ' ἐπελαδῆ,
 ἦπατε λειάνδροιο κόρης φρεγία ἀψαπρήσας.
 ἀμφοτόροι δὲ πόθδ, αὐτῶ πεφορημλῶι οἶσῶ,
 ἀλλήλων ἀπόναντ. γαμωμ δὲ στωίσορα λύχνον
 λαθειδίωμ θήκαντο. σισλήριον δὲ λελογχῶς
 αἶμα, πολυπλαγκτης πλούσωκε ποθειῦτας ἀέλας,
 καί σφε φάδς μλν ἀμόρσεμ, ἀμόρσε ἡ καὶ φιλοτήτων.

Τὸ αὐτὸ εἰς μασαῖον.

Καὶ φρεγίας ἀδρήσεια θεῶν ἔλε, δλῆ γὰρ ἀοισλαῖς,
 σοῦπαλαχῆμ ἀρῆς, μδνθ' ἀποινα πόνων.
 ὄσθ' κλύων νεμέσησ'. ὄτ' ἐοῖς ἐπγνλώθην ἔργοις
 ἀχλὺς ἀδλω. ἀρδύς τ' ἔχαδλοιν ὑβειμ' ἔρωσ.
 μασαῖω δ' ἐπέτελλην, ὄσθ' ἐκλήϊζε ποθειῦτων
 οἶσρον, ἀρδρέψαι πρῶθηνίης κωλυκας.
 σάνείδω δὲ μικρῆσιμ ὑλσίξας σελίδλεσιμ,
 ὄσθ' ὀλίγαις παίζωμ χόρσιμ ἔοργην ἔρωσ.

Μασαῖα

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ
ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπέ θεὰ Κερκυΐων ὑπὸ μάρτυρα λύχνομ δρώτων,
 καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμναίων
 καὶ γάμον ἀχλινόγητα, ἄνδ' ἰδ' ἔν' ἀφθιτος ἠώς,
 καὶ συσὸν καὶ ἄβυσσον, ὅπῃ γάμῳ γέννηχος ἠρῶς.
 νηχόμενόν τε Λεάνδρου ὁμῶς, καὶ λύχνομ ἀκῶν,
 λύχνομ ἀπαγγέλλοντα διακτοεῖν ἀφροδίτης,
 ἠρῶς νυκτιγάμοιο γαμοσόλου ἀγγελιώτῳ,
 λύχνομ δρώτος ἀγαλμα, τὸν ὠφελγὶν αἰδέειθ' Ἰεὺς,
 γέννηχιον μετ' ἀέθλου ἀγειρ' ἐφ' ὀμήγευμ ἄστρον,
 καί μιν ὑπὸ κλῆσαι νυμφοσόλου ἄστρον δρώτων.
 ὅτῃ πέλγῃ σωέριθ' ὄρωμανέων ὀδωάων.
 ἀγγελίην δ' ἐφύλαξεν ἀνομήτων ὑμναίων,
 πρὶν χαλεπὸν πνοιῆσιν ἀήμναι ἐχθρὸν ἀήτῳ.
 ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ξυωάειδε τελευτῶν
 λύχνοσ σβεννυμνίοιο καὶ ὀλυμνίοιο Λεάνδρου.

Σησὸς ἔην καὶ ἄβυσσος γέννηχιον ἐγγύθι πόντου,
 γείτονες εἰσι πόλινδ' ὄρωσ δ' ἀνὰ τόξα πιταίνων,
 ἀμφοτέρῃς πόλινδ' ἔσιν γῆα ξυωέκην οἰσὸν,
 ἠΐθεον φλέξας καὶ πρῶθ' ἔσιν. ἔνομα δ' αὐτῶν
 ἐμδρόεις τε Λεάνδρου ἔσιν καὶ πρῶθ' ἔσιν ἠρῶν,
 ἠμὲν σισὸν γῆα, ὁ δὲ, πόλινδ' ἔσιν ἄβυσσος,
 ἀμφοτέρων πόλινδ' ἔσιν ποδὶ καλλέου ἀσδρόου ἀμφο
 ἔσιν ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἶποτε Κεῖθι πόρῃσιν,
 δίζεό μοι τινὰ πύργου, ὅπῃ ποτὲ σισιάς ἠρῶ
 ἔσιν το λύχνομ ἔσιν, καὶ ἠγεμόνδ' ἔσιν Λεάνδρου.
 δίζεο δ' ἀρχαίης ἔσιν ἀλικχέα πορῃμὸν ἄβυσσος,

M V S A E V S D E E R O
E T L E A N D R O .

Dic Dea occultorū testem lucernā amorum, (rū,
Et nocturnū natatorē p̄ mare transeuntiū nuptia
Et coitū tenebrosū, quē nō uidit incorruptibilis aurora,
Et Sestum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Erūs,
Natantemq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erūs nocte nubentis, nuptias ornantem nuncium
Lucernā amoris simulachrū, quā debuit æthereus Iupiter
Nocturnum post officium ducere ad cōsortium astrorū,
Ac ipsam appellasse Sponsas ornantem stellam amorum,
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciumq; seruauit in somnium nuptiarum,
Antequam molestum flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abydus è regione, prope mare
Vicinae sunt urbes. Cupido autem arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commisit sagittam,
Iuuenem urens & uirginem, nomen uero eorum
Suauisq; Leander erat, & uirgo Ero.
Hæc quidem Sestum habitat, ille uero oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ stellæ ambo,
Similes inter se. Tu uero si quando illac transibis,
Quære mihi quandam turrū ubi quondam sestias Ero
Stabat, lucernam habens, & dux erat Leandro.
Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi,

εἰς ἑπὶ τὸ ἑλαϊδόντα μόρον, καὶ ἔρωτα λεάνδρου,
ἀλλὰ πόθον λείανδρου ἀβυδῶντι δώματα ναίων
ἡρῶς ὄντος πόθον ἦλθε, πόθω δ' ἔνεδινσε καὶ αὐτῷ;

ἡρῶ μὲν χερσέσσασα διοτρεφὲς αἶμα λαχῶσα
λευπριδὸς ἰω ἰοφεία, γάμου δ' ἀδιδίακτος ἔδασε,
πύργου ἀπὸ πτογόνου πῆρὰ γείτονι ναῖε θαλάσῃ,
ἄλλη λευπρις ἀνάσασε, σαοφροσύνη δὲ καὶ αἰδοῖ
ἔδιδε ποτ' ἀγρομενέσι γνωμίησε γυναιξί.
ἔδιδε χορὸν χερσίντα μετήλυθον ἡλικὸς ἡβῆς
μέμου ἀλδουμνίη ζηλήμονα θηλυτόρῳ.
καὶ γοῖς ἐπ' ἀγλαίη ζηλήμονος εἰς ἰγυαῖκον.
ἀλλ' αἰεὶ λυθόρῳ ἰλασκομένη ἀφροδίτῳ,
πολλάκι καὶ ἔρωτα πῆρ' ἡγορέδου κε θυηλαῖς,
μητρίσιν ἔρανή φλογόρῳ τρομέσσα φαρέτρῳ.
ἀλλ' ἔδιδε ὡς ἀλέεινε πνευμένοις οἷσιν.
δὴ γὰρ λευπριδὴ πανδίαμιθ ἦλθον ἔορτῇ,
τῷ ἀνὰ σῆσόν ἀγροπρ ἀδωνίδι καὶ λυθείη.
πασυδὴ δ' ἔασυδου ὄντος ἰδρόν ἡμαρ ἰκέσασα,
ὅς σοι ναμετάδου ἀλιστρεφῶν σφυρὰ νήσων,
οἱ μὲν ἀφ' αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίνης ἀπὸ κύπελου.
ἔδιδε γυνὴ τις ἐμικνον γνὶ πόλιεσι λυθέρων,
οὐ λιβάνθ θυόγους γνὶ πῆρ' ὕγεσι χορδύων,
οὐ φρυγίης ναέτης, οὐ γείτονθ ἀσὸς ἀβύδου,
οὐδέ τις ἡβῆων Ὀλοπάρθονθ, ἢ γὰρ ἐκείνο
αἰγὸν ὁμαρτήσαντες ὅπῃ φάτις ὄσιν ἔορτῆς,
οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμενι παύσασσι θυηλαῖς,
ὅς σοι ἀγειρομνίω δῖα κάλλεα πῆρ' ἔθνη κάων.
ἢ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπ' ὄχθον πῆρ' ἔθνη ἡρῶς,

Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
 Verum unde Leander in Abydo domos habitans
 Erūs ad amorem uenit, amore uero deuinxit & ipsam?
 Ero elegans generosum sanguinem sortita,
 Veneris erat sacerdos: nuptiarum uero imperita cū esset,
 Turrim à parentibus apud uicinum habitabat mare
 Altera Venus regina: castitate uero & pudore
 Nunquam collectarum commercio usa est mulierum,
 Neq; tripudium elegans adiuuit iuuenilis ætatis,
 Liuorem euitans inuidum mulierum.
 Nam ob pulchritudinem inuidæ sunt fœminæ.
 Sed semper Citheream placans Venerem,
 Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,
 Matre cum cœlesti flammeam tremens pharetram,
 Sed neq; sic euitauit ignitas sagittas.
 Iamq; Venerium populare uenit festum,
 Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri.
 Cateruatimq; festinabant ad sacrum diem ire,
 Quotquot habitabāt mari circūdatarū extream insularū.
 Aliqui quidē ab Hæmonia, aliqui uero maritima à Cypro,
 Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,
 Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
 Non Phrygiæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,
 Neq; ullus iuuenis amator uirginum. certe enim illi,
 Semper secuti, ubi fama est festi,
 Non tantum immortalium afferre festinant sacrificia,
 Quantum aggregatarum ob pulchritudines uirginum.
 Verum deæ per ædem incesit uirgo Ero,

μαρμαρυγῶν χαίρεισαν ἀπαστράπτουσα πρὸ σῶπυ,
 οἷά τε λδύκω πάρηθ' ἐπαντέλλουσα σελῶν.
 ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσθω λυκλα πῦρειδω,
 ὡς ῥόδωρ ἐκ καλύκων δίδυμόχρου, ἢ τάχα φαίνε
 ἦρδς γν' μελίεσσι ῥόδωρ λειμῶνα φανῶναι.
 χροίω γὰρ μελίωρ δρυθραίνθω. νιοσομῶν δὲ ἦρδς
 καὶ ῥόδα λδύκω χίτωνθ' ὑπὸ σφυρὰ λάμπθω λύρης,
 πολλαὶ δ' ἐκ μελίωρ χαίριτες ῥέου. οἱ δὲ παλαεοὶ
 τρεῖς χάριτας ψύσαντο πεφυκῆναι, εἰς δ' ἐπὶ ἦρδς
 ὀφθαλμὸς γελάωρ ἐκαστὸν χάριτεσσι τεθήλει.
 ἀτρεκέως ἰδρῆσαν ἐπάξιον εὖρθω λύπρις.
 ὡς ἢ μὲν πῶδι πολλὸν ἀφίσι δύσσασα γυναικῶν,
 λύπριθ' ἀφίτιρα νέη διεφαίνθω λύπρις.
 δύσατο δ' ἠιδέωρ ἀπαλάς φρεγῆας, ὅσθι τις αὐδρῶν
 ἦεν, ὅς δ' ἔμνησεν ἔχειν ὀμοδιέμνιον ἦρῶ.
 ἢ δ' ἀφ' ἀκαλλιθέμεδλον ὅπην ἦν νηὶ ἀλάω,
 ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὄμματα καὶ φρεγῆας αὐδρῶν.
 καὶ τις γν' ἠιδέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον.
 Καὶ σπάρτης ἐπέβην, λακεδαίμονθ' ἰδρῆσαν ἄστυ,
 ἦχι μῶθον καὶ ἀέθλον ἀκρόμεν ἀγλαϊάω.
 τοῖκθ' ὅπω ὅπω πα νέλω λειδινῶ δ' ἀπαλλῶ τε.
 καὶ τάχα λύπρις ἔχει χάριτων μίαν ὀπλοτοράω.
 παπῆάνωρ ἐμόγησα, κόρον δ' ὄχευρον ὀπτοπῆς.
 αὐτίκα τεθναίλω λεχέωρ ὑπὸ βῆμηνθ' ἦρδς.
 ὅκ' αὖ ἐγὼ λατ' ὀλυμπορ ἐϋμείρω θεὸς εἶν.
 ἡμετορῶν πῦρ ἀνοίτην ἔχωρ γν' ἰδῶμασιν ἦρῶ.
 εἰ δέ μοι ὅκ' ἐπέοικε τελῶ ἰδρῆσαν ἀφάσειν,
 τοῖκθ' μοι λυθρῆσα νέλω πῦρ ἀνοίτην ὀπτάσαις.
 τοῖα μὲν ἠιδέωρ τις ἐφώνεον, ἄλλοθ' γν' ἄλλθ'

μείγω

Splendorem gratum emittens facie,
 Qualis alba genas oriens luna.
 Summi uero niuearum rubebant circuli genarum,
 Ut rosa ex thecis bicolor, certe diceres
 Erūs in membris rosarum pratum apparere.
 Colore enim membrorū rubebat: euntis uero Erūs (la
 Etiā rosæ candidā indutæ tunicā sub talis splendebāt puell
 Multæ uero ex membris gratiæ fluebant, sed antiqui
Treis Gratiæ mentiti sunt esse, alteruter uero Erūs
 Oculus ridens centum gratijs pullulabat.
 Profectò sacerdotem dignam nacta est Venus.
 Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas
 Veneris sacerdos noua apparebat Venus.
 Subijt autem iuuenum teneras mentes: neq; ullus uir
 Erat, qui nō affectaret habere coniugem Ero.
 Illa autem benefundatam quacunq; per ædem uagabatur,
 Sequentē mentē habebat & oculos et præcordia uirorū.
 Atq; aliquis inter iuuenes admiratus est, & dixit uerbum.
 Et Sparten peragraui, Lacedæmonis uidi urbem,
 Vbi laborem & certamen audimus pulchritudinum.
 Talem autem non uidi puellam, prudentemq; teneramq;
 Et forte Venus habet Gratiarum unam iuuenum:
 Intuens defessus sum, satietatē autem nō inueni aspectus.
 Statim moriar, cubilia ubi conscenderim Erūs.
 Non ego in cœlo cuperem deus esse,
 Nostram uxorem habēs domi Ero.
 Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,
 Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.
 Talia iuuenum quisq; locutus est, undiq; alius

ἔλκος ὑπὸ κλέπησιν ἐπεμύνατο κάλλι κέρης.

Αἰνοπαθὲς λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδου δὴ κλέα κέρη
οὐκ ἔβελου κρυφίοισι κατατρύχειν φρεγία κέρησιν,
ἀλλὰ πυρρὸν ὄσισι λαμείσιν ἀδύκνητον οἴσοις,

οὐκ ἔβελου ζώειν πόδι καλέθ' ἄμορθ' ἠρῆς,

σὺ βλεφάρων δ' ἀκτίσιν ἀέξου πυρρὸς δρώτων,

καὶ κερὰ δὴ πάφλαζον ἀνικητὰ πυρρὸς ὄρμη.

Κάλλεθ' γὰρ πόριπυτον ἀμωμήτοιο γωαικὸς

ὄφύτορον μδρόπεσσι πέλαι πῖδρόγντος οἴσοις.

ὄφθαλμὸς δ' ὄδός ὄσιν· ἀπ' ὄφθαλμοῖο βολάων

ἔλκος ὀλιθαίνει, καὶ ὑπὸ φρεγίας ἀνδρὸς ὀσίδυι,

ἔιλε δὲ μιν τότε δάμβεθ', ἀναδείη, τρὸμθ', αἰδῶς.

ἔτρεμε μὲν κερὰ δὴ, αἰδῶς δὲ μιν εἶχον ἀλῶναε.

δάμβεε δ' εἶδος ἀρίστον, δρῶς δ' ἀπηνόσθισιν αἰδῶ,

δαρσαλέως δ' ὑπὸ δρῶτος ἀναδείη ἀγαπάζω,

ἠρέμα ποσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἴστατο κέρης.

ῥοξά δ' ὀπιπῖδύων δολδράς ἐλέλιξον ὀπωπὰς,

νδύμασιν ἀφθόγοισι παραπλάζω φρεγία κέρης.

αὐτὴ δ' ὡς ξυωέηκε τὸ δόμον δολόγντα λεάνδρου,

χαῖρε ἐπ' ἀγλαίησιν, γν' ἠσυχίη δὲ καὶ αὐτὴ

πολλάκις ἰμδρόεσσαν ἔλω ἀπέκρυψον ὀπωπῶ,

νδύμασι λαθεδίοισιν ὑπαγγελέσσα λεάνδρου,

καὶ πάλιν ἀντέκλινον. ὁ δ' ἔγινε θυμὸν ἰάνθη,

ὅτι τὸ δόμον ξυωέηκε, καὶ οὐκ ἀπεδείσσατο κέρη.

ὄφρα μὲν ἐν λείανδρῳ ἐδίξου λάθειον ὄρμη,

φέγγεθ' ἀναδείησασα κατήϊον ἐς δύσιν ἠὲ

ἐκ πόρῆσθ' δ' ἀνέφαινε βαθύσκιθ' ἔσσορθ' ἀσῆς

αὐτὰρ ὁ δαρσαλέως μετεκίαθον ἐγγύθι κέρης,

ὡς ἴδε λευανόπεπλον ὑπὸ θρῶσκασαν ὀμίχλῳ,

Αἰδῶ

ΕΧΩ

ΛΕΛΙΞΩ

ΗΚΩ

ΧΑΙΡΩ

ΤΙΕΜΕΙ

Vulnus celans insaniuit pulchritudine puellæ.

Gravia passe Leander, tu autē ut uidisti inclytā puellā,
Nolebas occultis consumere mentem stimulis,
Sed ardentibus domitus inopinato sagittis,
Nolebas uiuere perpulchræ expers Erūs.

Simul in oculorum radijs crescebat fax amorum,
Et cor feruebat inuicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris immaculatæ fceminæ,
Acutior hominibus est ueloce sagitta.

Oculus uero uia est, ab oculi ictibus
Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.

Cepit autē ipsum tunc stupor, impudētia, tremor, pudor.
Tremuit quidem corde, pudor non ipsum tenebat captū,
Obstupuit uero pulchritudinē optimā: amor uero ademit
Audacter aut ob amorē impudentiā affectans (pudorē.
Tacite pedibus incedebat, & contra stetit puellam.
Obliquē uero intuens dolosos torquebat oculos,
Nutibus mutis deuians mentem puellæ.

Ipsa uero ut sensit amorem dolosum Leandri,
Gauisa est ob gratias suas, tacite uero & ipsa
Sæpe gratam suam deiecit faciem.

Nutibus occultis innuens Leandro,
Et rursus extulit: ille uero intus animo gaudebat,
Quod amorem sensit, & non renuit puella.

Dum igitur Leander quærebat occultam horam,
Lucem contrahens descendit ad occasum aurora.
È regione autem apparuit umbrosa uesperæ stella.

Sed ipse audacter adibat prope puellam,
Ut uidit atratas insurgere tenebras,

ἦρέμα μὲν θλίβωμ ῥοδίδεα δ' ἀκτυλά κέρης
 Βυασόθην ἔσονάχιζην ἀθέσφατον. ἦ δὲ σιωπῆ
 οἶά τε χωμαδὴν ῥοδ' ἔλω δ' ζέσπαζε χεῖρα.
 ὡς δ' ὄρα τῆς γνόσσε χαλίφροναν δύματα κέρης,
 θαρσαλέως παλάμη πολυδαΐδαλον ἔλκε χιτῶνα.
 ἔχατα τιμήντθ ἄγων ἰδί κούθεα νηῶ.
 ὀκναλέως δὲ πόσειοσιρ ἔφιασθρ πῆθγνίθ ἦρῶ,
 οἶά πορ ἔκ' ἐδέλσσα. τοῖκμ δ' ἀνγνείκατο φωνῶ,
 δηλυτόροις ἐπέεοσιρ ἀπειλείσσα λεάνδρω.

Ξῆνε, τί μαργαίνεις, τί με δύσμορε πῆθγνίον ἔλκεις;
 ἄλλω δούρο κέλευθου. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα,
 μινῶν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γλυετήρων.
 Κύπριδιθ ἔ σοι ἔοικε θεῆς ἰδρίαν ἀφάοση.
 πῆθγνικῆς ὑπλέκτρον ἀμήχανόν ὄστιν ἰκέδαι.
 τοῖα μὲν ἠπέειπεν ἔοικότα πῆθγνικῆσιρ.

Θηλείης δὲ λεάνδρωθ ἔπει κλύην οἴσρου ἀπειλῆς,
 ἔγνω πειθομνίων σιμύϊα πῆθγνικῶν.
 καὶ γάρ, ὅτ' ἠιδέοισιρ ἀπειλείωσι γυναικῶν,
 Κύπριδίων ὀάρων αὐτάγγελοί εἰσιρ ἀπειλαί,
 πῆθγνικῆς δ' ὄσοδιμον εὐχροον αὐχγία λύσας,
 τοῖον μῦθον ἔειπε πόθθ βεβολημλύθ οἴσρω.

Κύπρι Θίλη μετὰ Κύπριμ, ἀθλωαίη μετ' ἀθίνω,
 ἔ γάρ ὑπὸ χθονίησιρ ἴσω καλέω σε γυναιξίη,
 ἀλλά σε θυγατόρεοσι δῖος κρονίωνθ εἴσκω.
 ὄλβιθ ὅς σ' ἐφύτθουσε, καὶ ὄλβιη ἦ τέκε μήτηρ,
 γαστήρ ἦ σ' ἐλόχθουσε μακαρτάτη, ἀλλὰ λιτάων
 ἠμετόρων ἐπάκθε. πόθθ δ' οἴκτειρον ἀνάγκη.
 Κύπριδος ὡς ἰδρίαι μετόρχεο Κύπριδος ὄργα,
 πῆθγνίον ἔκ' ἐπέοικεν ἔσοδρῆσειρ ἀφροδίτη.

πείλειω
 γινώσκω

εἴσκω
 φυτόν
 οἴκτειρα
 μετάρχομαι

Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ,
 Eximo suspirabat uehementer: illa uero silentio
 Tanquam irascens, roseam retraxit manum.
 Ut uero amatæ sensit instabileis nutus puellæ,
 Audacter manu uariam traxit uestem,
 Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigre autem pedibus sequebatur uirgo Ero,
 Tanquam nolens, talemq; emisit uocem,
 Fœmineis uerbis minans Leandro:

Hospes quid insanis? quid me infelix uirginem trahis?
 Alia ito uia, meamq; dimitte uestem,
 Iram meorum euita locupletum parentum.
 Veneris non te decet deæ sacerdotem sollicitare,
 Virginis ad lectum difficile est ire.
 Talia minata est conuenientia uirginibus.

Fœminearū autem Leander ubi audiuit furorē minarū,
 Sensit persuasarum signa uirginum:
 Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
 Venerearum consuetudinum per se nunciæ sunt minæ.
 Virginis autem beneolens bonicoloris collum osculatus,
 Tale uerbum locutus est amoris ictus stimulo:

Venus chara post Venerem, Minerua post Mineruam,
 Non enim terrestribus æqualem uoco te mulieribus,
 Sed te filiabus Iouis Saturnij assimilo.
 Beatus qui te plantauit, & beata quæ peperit mater,
 Venter qui te portauit felicissimus, sed preces
 Nostras exaudi, amorisq; miserere necessitatis.
 Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera,
 Virginem non decet administrare Veneri.

παρθενικαῖς δ' ὑπὲρ ἰαίνετα. ἡ δ' ἔβελήσῃς
 δοῦμα θεῆς ἐρόντα καὶ ὄργια πρὸς δαίωαι,
 ἔσι γὰρ μὲ καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ θελήεις λευθόρῃαν
 θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα δοῦμόν ἐρώτων,
 σὺ δ' ἰκέτῳ με κόμιζε, καὶ ἢν ἐθέλῃς παρακοίτῳ
 τὸν σοὶ ἐρῶς ἄχρῳσερ εἰς βελέεσι λιχῆσας.
 ὡς θρασυῶ ἡρακλῆα θεὸς χρῆσ' ὄρρα πρὸς ἐρμῆς
 θετόειν ἐκόμισεν ἰατρὸν ἀνίην ποτὶ νύμφῳ.

σοὶ δέ με ὑπὲρ ἔπεμπε καὶ δ' σοφὸς ἠγαγῆν ἐρμῆς.
 παρθένῳ δ' ἔσε λελήθῃν ἀπ' ἀρκεδῆος ἀταλάντῃ,
 ἢ ποτε μελανίων ἔρασα μὲν φύγῃ δυνῶ
 παρθενίης ἀλέγασα χλωσα μὲν δ' ἀφροδίτης
 τὸν πάρῳ ἔκ' ἐπόθησεν, γνὶ ἡραδῆν δ' ἐρ πᾶσιν.
 πείθεο καὶ σὺ θεῖν, μὴ ὑπὲρ δὲ μῶν ἐγείρας.
 ὡς εἰπὼν παρέπεισερ ἀαινομένης φρενῆα ὑδρῆς,
 δοῦμόν ἐρωτὸς ἰσι παραπλάγξας γνὶ μύθοις.

Παρθενικὴ δ' ἀφθογγῶ ἡδὲ χθόνα πᾶσιν ὀπωπῶ,
 αἰδοῖ ἐρυθρίωσαν ὑποκλέπτῃσιν παρῆν,
 καὶ χθονὸς ἔξεργ' ἀκροῦ ἔπ' ἰχνόειν, αἰδομένη δὲ
 πολλάκις ἀμφ' ὠμοισιν, ἐὸν ξιλόργε χιτῶνα,
 πειθῆς γὰρ τάδε πάντα πρὸς ἀγγελα παρθενικῆς δὲ
 πειθομένης ποτὶ λέκτρον, ὑπόχθους δ' εἰσιωπῆ.
 ἢ δὴ καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο ἀγίτρον ἐρώτων.
 δοῦμο δὲ ἡραδῆν γλυκὸν ὡς πρὸς πρὸς ἡρώ,
 λαλλεῖ δ' ἰμῶντος ἀνεπείθηρ λεάνδρῳ.

Οφρα μὲν ἔν ποτὶ γαῖαν ἐχερ νύκτῃσιν ὁμίχλην,
 τόφρα δὲ καὶ λείαν δρῶ ἔρωμανέεσι πρὸς ὡπῆσιν,
 ἔ' ἡα μὲν εἰσορόων ἀπαλόχρῳ ἀνχρῆα ὑδρῆς.
 ὅψ' εἰ δὲ λαάνδρῳ γλυκὸν ὡς ἀνεπείθηρ φωνῶ,

Αὐτὸ
 λαντάνω
 φωνῶ
 ἰθιμί
 πείθεο

μυθῶ

ξινῶ

Virginibus Venus non gaudet. si uero uolueris
 Instituta deæ desideranda, & cerimonias fidas discere,
 Sunt nuptiæ & lecti. tu autem si amas Venerem,
 Mulcentium mentem ama suauem legem amorum,
 Tuumq; supplicem me accipe: & si uolueris coniugem
 Quem tibi Cupido uenatus est, suis sagittis affecutus:
 Sicut audacem Herculem uelox auriuirga Mercurius
 Seruitum duxit Iardaniam ad puellam.
 Tibi uero me Venus misit, & non sapiens attulit Mercurius.
 Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta, (rius.
 Quæ olim Melanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans: irata autem Venere,
 Quem prius non amauit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites.
 Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
 Animum amoriperis errare faciens uerbis.

Virgo autem muta, in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam.
 Et terræ rasis summitatem in uestigijs: cum puderet autē,
 Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.
 Persuasione enim hæc omnia prænuncia. uirginis autem
 Persuasæ ad lectum, promissio est silentium.
 Iam suauamarum suscepit stimulum amorum,
 Vrebatur autem cor dulci igne uirgo Ero,
 Pulchritudineq; suavis stupecebat Leandri.

Dum igitur ad terram habebat inclinatam caliginem,
 Tunc & Leander amore furente uultu
 Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
 Serò uero Leandro suauem emisit uocem,

Verecundiæ

αἰδ' ὅς ὑγρόν ὄρουθ' ἀρσάζουσα πλοσώπυ·
 Ξῆνε, τοῖς ἐπέεσι τάχ' αὐτὸν πέτρον οἰναις.
 τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε λευδύθης;
 οἴμοι, τίς σ' ἐνόμισεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
 ταῦτα δὲ πάντα μάτλω ἐφθέγξαο. πῶς γὰρ ἀλήτης
 ξῆν' ἐὼν καὶ ἄπιστος, ἐμῆ φιλότητι μιγείης;
 ἀμφασίον δ' ἴδωάμεθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι.
 δ' γὰρ ἐμοῖς τοκέεσι ἐπύλασθην. ἴω δ' ἐβελήσης
 ὡς ξῆν' πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν,
 δ' ἴδωάσαι σὺν τόεσσιν ὑποκλέπειν ἀφροδίτῳ.
 γλώσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκόροτος· γνὴ δὲ σιωπῆ
 ὄργον ὅπου τελείη τις, γνὴ τριόδισιν ἀκέραι.
 εἶπε δὲ μὴ κρύψης τὸν ὄνομα, καὶ σέο πάτριν.
 δ' γὰρ ἐμὸν σε λέληθην, ἐμοὶ δ' ὄνομα κλητὸν ἦρώ.
 πύργος δ' ἀμειβόνοτος ἐμὸς δῦμος ἔρανομήκης,
 ὃν γνὴ ναιετάσσα σὺν ἀμειπόλῳ τινὶ μύνη
 σισιαδῶς πρὸ πόλιν ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας
 γείτονα πόντον ἔχω σιγδραῖς Βυλῆσι τρηκίων.
 δ' δέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὀμήλικος, δ' δὲ χρῆσαι
 ἠιδέων πῆρασι. αἰεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠὲ
 δ' ἀλὸς ἠνεμόνοτος ὑπὲρ βρέμει ἔασιν ἠχῆ.
 ὡς φαρμῆν ῥοδίεω ὑπὸ φάρει κρύπτει πῆριον,
 ἔμπαλι κρύπτειν, σφετόροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.
 Λεῖανδρον δὲ πόθεν βεβλημένον ὄξει κρήνῳ,
 φράζω πῶς κεν ὄρωτος ἀεθλούσειν ἀγῶνα.
 ἀνδρα γὰρ αἰολόμητις ὄρωτος βελέεσσι διαμάζει,
 καὶ πάλιν ἀνδρ' ἔληος ἀκίσεσται. οἴσι δ' ἀνώσθη
 αὐτὸς ὁ πανδραμῶτες Βυληφόρος ὅστις βροτοῖσιν.
 αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε λεῖανδρον.

ιδεστω

φαιστω

Verecundiæ madidum ruborem stillans à facie:
 Hospes tuis uerbis forsàn & petram moueres,
 Quis te uariorum uerborum docuit uias?
 Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?
 Hæc autē omnia frustra locutus es. quomodo enim uagus
 Hospes cum sis, & infidus, meo amori miscearis?
 Manifeste non possumus nuptijs legitimis coniungi.
 Non enim meis parentibus placet. si autem uoles,
 Ut hospes profugus mea in patria manere,
 Non potes tenebrosam abscondere Venerem.
 Lingua enim hominum amica conuicij: in silentio autem
 Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.
 Dic uero ne celes tuum nomen, & tuam patriam.
 Non enim meum te lateat, mihi nomen inclytum Ero.
 Turris autem circumsona, mea domus altissima,
 Qua inhabitans cum ancilla quadam sola
 Sestiensem ante urbem, supra profundas undas
 Vicinum mare habeo, inuisis consilijs parentum.
 Neq; me prope sunt coëtaneæ, neq; choreæ
 Iuuenum adsunt: semper autem nocte & die
 Ex mari uentoso insonat auribus sonitus.
 Sic fata, roseam sub ueste celabat genam.
 Rursus pudore affecta. suis autem accusabat uerbis.
 Leander autem amoris percussus acuto stimulo.
 Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.
 Virum enim uariis consilijs amor sagittis domat,
 Et rursus uiri uulnus medicatur, quibus autem dominatur
 Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.
 Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.

Tandem

ὄψ' εἰ δ' ἀλασθήσας πολυμήχανου γένεπε μῦθον.

Παρθγνέσθ' ὅμ' δὲ δῶτα καὶ ἀγχιουοῖδιμα πόρῃσ' ὄψ'
 εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἀπλοῦν ἔσεται ὕδωρ.
 οὐ τρομέω βαρὺ χόρυμα τελευ μετανόμην' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 οὐ βρόμου ἠχίγντα βαρυδίποιο θαλάσσης,
 ἀλλ' αἰεὶ κῆ' ἠνύκτα φορδύμην' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ἀκροῖτης
 νύξομα ἐλλήσποντην ἀγὰρ ἔσομαι. οὐχ ἔκασθ' ἄρ'
 αὐτὰ σοῖο πόλιν' ὄψ' ἔχω πῆλολιέβρον ἀβύδου.
 μῦθον ἔμοι γῆα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτ' εἰς πύργον
 ἐκ πόρῃσ' ἀνέφαινε κῆ' ἠνύκτα, ὄψ' ὄψ' ὄψ' νοήσας
 ἔσομαι ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 ἠαὶ μὴ ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 οὐ θρασυὺν ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκίῳ ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 ἀλλὰ φίλῃ πεφύλαξο βαρυπνεύοντας ἀήτας
 μή μιν ἀρσθέσωσι, αὐτῆσ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 λύχνον ἔμοι βίοιο φασφύροισιν ἠγεμονίῃσ'
 εἰ ἔτε ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'

ΔΥΝΩ

ἰκω

τίθεμαι

σφίζω

ὣς οἱ μὲν κερυθίοισι γάμοις σπυρίοντο μυγίῳσιν
 καὶ νυχίῃσι φίλοισι, καὶ ἀγγελίῃσι ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 λύχνον μαρτυρήσιν ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 ἢ μὲν φασφύροισιν, ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκρομήτων ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 ἀλλήλων ἀέκοντες γῆσ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 ἢ μὲν ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 μή τι παραπλάζοιτο βαλῶν σημήϊα πύργου.
 πλάθε βαθυκρήπιδος ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'
 παννυχίῃσι δ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ' ὄψ'

πολλὰ.

Tandem autem ingemens, percallidum dixit uerbum.

Virgo tuum propter amorē, & asperā undā transibo,
 Si igni ferueat, & innauigabilis erit aqua,
 Non timeo grauem undam, tuum adiens cubile,
 Non fremitum resonantem grauis murmur maris.
 Sed semper per noctem portatus madidus maritus,
 Nauigabo Hellepontum ualde fluentem. nō longe enim
 Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.
 Tantum mihi unam lucernam ab excelsa tua turri
 E regione ostende in tenebris, ut intuens
 Sim nauis amoris, habens tuum stellam lychnum,
 Atq; ipsum aspiciens ne uideam occidentem Booten,
 Nec asperum Orionem, ac immadidam tractionē currus,
 Patriæ obuiæ ad dulcem portum uenirem.
 Sed chara caue grauiter flanteis uentos,
 Ne ipsum extinguant, & statim animam perdam,
 Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.
 Si uere autem uis meum nomen & tu scire,
 Nomen mihi Leander benecomptæ coniunx Erūs.

Sic ij quidem clandestinis nuptijs componebāt misceri,
 Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarum
 Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare:
 Illa quidem lucē extendere, hic aut undas longas trāsire,
 Pernoctationes autem experti uigilum nuptiarum
 A se inuiti separati sunt necessitate:
 Hæc quidem suam ad turrim, hic aut obscurā per noctē,
 Ne quid erraret iaciens signa turris,
 Nauigabat profundi fundamenti ad latum populū Abydi,
 Totāq; noctē coniugū clādestina desiderātes certamina,
 Sæpe

Sæpe optarunt uenire cubiculum ornantem noctem,
 Iam atrata cucurrit noctis caligo,
 Viris somnum afferens, & non amanti Leandro:
 Sed multifremi apud littora maris
 Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
 Testimonium lucernæ lugubris expectans,
 Lectiq; clandestini procul speculantem nuncium,
 Ut uero uidit nigræ obscuram noctis caliginem,
 Ero lucernam ostendit: accensa uero lucerna
 Animum Cupido exussit festinantis Leandri,
 Lucerna ardente coardebat: apud uero mare
 Insanarum undarum multisonum fremitum audiens,
 Tremebat quidem primum. postea autem audaciã excitã
 Talibus alloquebatur, consolans mentem, uerbis:

Grauis amor, & mare implacabile, sed maris
 Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.

Assume ignem cor, ne time effusam aquam,
 Ades mihi in amorem, cur fluctus curas?
 Ignoras quòd Venus nata est è mari,
 Et dominatur ponto, & nostris doloribus?

Sic fatus, membra amabilia exuit uestem
 Ambabus manibus, suoq; astringit capiti,
 Littoreq; exiuit, corpus q; deiecit in mare,
 Splendentemq; festinabat semper aduersus lucernam,
 Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nauis.
 Ero autem alta lucifera super turri,
 Perniciosus auris undecunq; spiraret uentus
 Veste sæpe lucernam tegebat, donec Sesti
 Multum fatigatus Leander iuit ad portuosum littus,

ἰπυγούδο

καί μιν ἔορ ποτὶ πύργου ἀνήγαγν, ἐκ δὲ θυράων
 νυμφίου ἀδμαίνοντα πῶδι πύξασσα σιωπῆ,
 ἀφροκόμους ραθάμιγγας ἔτι σάζοντα θαλάσσης
 ἠγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ὕδι πῶθγιωνθ,
 καὶ χόρα πάντα κέβριε. δ' ἔμας δ' ἔχρισν ἑλαίω
 δύοδιμω ῥοδ' ἔω, καὶ ἀλίπνοορ ἔσβεσν ὀδιμῶ
 εἰσέτι δ' ἀδμαίνοντα βαθυρῶταις γνὶ λέκτροις
 νυμφίου ἀμχιυθεῖσα Φιλώορας γένεπε μύθους.

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἀ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος
 νυμφίε πολλὰ μόγησας, ἄλις νύτοι ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 ὀδιμήτ' ἰχθυόεσσα βαρυγυδίποιο θαλάσσης,
 διδύρο τεὸς ἰδρωτάς ἐμοῖς γνὶ κέτθεο κίολποις.

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν. ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρον,
 καὶ δουμῶρ ἐπέβησαν ἀριζονόσ λευθρέης.
 ἴω γάμθ, ἀλλ' ἀχρόδυτος. ἐνυ λέχος, ἀλλ' ἄτορ ὕμνων,
 ἔζυγίηριδρῶ τις ἐπιδυφήμησν ἀοιδ' ὄς,
 ἔδ' ἀδλωρ ἠστραπῆε σέλας θαλαμηπόλου δύνω,
 ἔδ' ἐ πολυσκάρθμω τις ἐπιδυκίρτησε χροεῖη,
 ἔχ ὕμνῆαιον ἄεισε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ λέχθ σὸρῆσασα τελεσιγάμοισιν γνὶ ὄραις
 σιγῆ πασόρ ἔπηνξεν, γνυμφοκόμησε δ' ὀμίχλη,
 καὶ γάμθ ἴω ἀπάνδυθην ἀειδομῆων ὕμναίων.
 νύξ μὲν ἐνυ κείνοισι γαμοσόλος, ἔδ' ἔ ποτ' ἠὼς
 νυμφίου εἶδε λέανδρου ἀριγνώταις γνὶ λέκτροις.
 νήχθ δ' αὐτιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον ἀβύδιθ
 γνυυχίωρ ἀκόρητος ἔτι πυνείωρ ὕμναίων,
 ἠρῶ δ' ἔλκεοσίπεπλθ ἔδ' ἔ λήθσατο τοκῆας
 πῶθγιθ ἠματίη, νυχίη γυνή. ἀμφότοροι δὲ
 πολλὰ κίς ἠρήσαντο κατελθέμεν ὄσ λύσιν ἠώ.

Et ipsum suam ad turrim adduxit: ex ianuis uero
 Sponsum anhelantem complexa silentio,
 Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris
 Duxit sponsam ornatis ad penetralia uirginalis cubiculi,
 Et cutem totam absterfit, corpusq; unxit oleo
 Beneolenti roseo, & mareolentem extinxit odorem.
 Adhuc autem anhelantem altestratis in lectis
 Sponsum circumfusa, blanda emisit uerba:

Sponse multum laborasti, quæ non passus est sponsus alius,
 Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua,
 Fetorq; piscosus frementis maris,
 Huc tuos sudores in meos pone sinus.

Sic illa hæc locuta est: ille uero statim soluit zonam,
 Et leges inierunt beneuolæ Veneris.
 Erant nuptiæ, sed sine choreis: erat lectus, sed sine hymnis,
 Non coniugium sacrum quisquam laudauit poëta,
 Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
 Neq; peragili quisquam insiluit chorea,
 Non hymenæum cantauit pater, & ueneranda mater.
 Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis
 Silentium thalamum fixit, sponsam uero ornauit caligo,
 Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.
 Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix, nunquam aurora
 Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.
 Nauigabat autem è regione positi rursus ad populum Abydi
 Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenæos.
 Ast Ero longa induta ueste suos latens parentes
 Virgo diurna, nocturna mulier: utriq; autem
 Sæpe optarunt descendere ad occasum auroram.

Ως οἱ μὲν Φιλότητος ὑποκλιέπροντες ἀνάγκη,
 κρυπταδίη τὸρποντο μετ' ἀλλήλων κλυθρείη.
 ἀλλ' ὀλίγον ζώοντο ὑδὶ χρόνον, εἴδ' ἐπὶ δ' ἕρπον
 ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμναίων.
 ἀλλ' ὅτε παχύνοντος ἐπήλυθε χείματος ὄρη,
 φεικαλίας δυνέσσα πολυστροφάλυγας ἀέλλας
 βγίθεα δ' ἀσύρικτα καὶ ὑγρὰ δέμεσθαι θαλάσσης
 χειμεῖοι τῶνείοντες ἐπεσυφέλιζον ἀήται,
 λαίλαπι μασιζόντες ὄλω ἀλα· τυπτομένης δέ,
 ἠδὲ γυνῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθὰ διχθρῶν,
 χειμεῖον καὶ ἀπίστον ἀλυσκάζων ἀλαναύτης.
 ἀλλ' εἰ χειμεῖος σε φόβθ' κατόρυκε θαλάσσης,
 καρτορόθυμε λείανδρε. δῖακτοεὶν δέ σε τῶν γυ,
 ἠθάσθαι σημαίνουσα φασφοεῖον ὑμναίων,
 μαινομένης σ' ὄτρυνον ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
 νηλεῖος καὶ ἀπίστος. ὄφελλε δέ δύσμορθ' ἠρώ,
 χείματος ἰσαμνίοιο μνείον ἀπάνδθε λεάνδρε
 μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώεον ἀσδράλεκτρων,
 ἀλλὰ πόθθ' καὶ μοῖρα βίησατο, θελγομένη δέ
 μοιράων ἀνέφαινε, καὶ ἔκτε δαλὸν ἐρώτων.

Νύξ ἴω δὴ τε μάλιστ' βαρυπνεύσειν ἀήτους
 χειμεῖος τῶνοιῆσι τῶντιζόντες ἀήται,
 ἀθρόον ἐμπίπρσι ὑδὶ ρηγμῖνι θαλάσσης,
 δὴ τότε λείανδρος πρὸ ἐθήμονθ' ἐλπιδὶ νύμφης,
 δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ὑμναίων.
 ἠδὲ κλυμὰ κλυμὰ κλυμὰ κλυμὰ, σιώθθ' ὑδίων,
 αἰθέρι μίσγθ' πόντος. ἀνέγθ' πάντθ' ἠγῆ
 μαρναμνίων ἀνέμων. ζεφύρω δ' ἀντέπνεον δὴρθ',
 καὶ νότος δὲ βορέω μεγάλας ἐφεικῆν ἀπειλας.

Sic ij quidem amoris abscondentes uim,
 Occulta delectabantur inter se Venere.
 Sed paruum uixerunt in tempus, neq; diu
 Inuicem potiti sunt multiuagis nuptijs.
 Sed quando pruinosa uenit hyemis hora,
 Horrendas commouens multarum uortiginum procellas,
 Profunditatesq; infirmas, & madida fundamenta maris,
 Hyemales spirantes uerberabant uenti,
 Nimbo percutientes totum mare: uerberato autem,
 Iam nauem nigram fregit bipertita terra
 Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
 Sed non hyemalis te timor coërcebat maris
 Fortanime Leander, nuncius sed te turris
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis te impulit securum maris,
 Crudelis & perfidus. debebat autem infelix Ero
 Hyeme instante manere sine Leandro,
 Non amplius accendens indicem stellam lectorum.
 Sed amor & fatum cogebat: gestiens autem
 Parcarum ostendebat non amplius stipitem amorum.

Nox erat, cum maxime spiranteis uentos
 Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
 Collectim irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
 Personantium ferebatur marinarum nuptiarum.
 Iam ab unda uoluebatur: accumulabatur uero aqua.
 Aetheri miscebatur mare, concitata est undiq; terra
 Pugnātibus uentis: Zephyro autē contra spirabat Eurus,
 Et Notus in Boream magnas immisit minas.

καὶ κτύπος ἰὼ ἀλίας θ' εἰσμαράδδιο θαλάσσης.
 αἰνοπαθῆς δὲ λέανδρος ἀκηλίφρις γνὶ δίναις
 πολλάκι μὲν λιταύουσε θαλασσαίῳ ἀφροδίτῳ,
 πολλάκι δ' αὖτορ ἀνακτα ποσειδάωνα θαλάσσης,
 ἀτθίδος ἔβωρῳ ἀμνήμονα κιάλλιπε νύμφης.
 ἀλλὰ οἱ ἔτις ἀρηγῆ. δῶς δ' ἔκ' ἤρκεσε μοίρας.
 πάντοθι δ' ἀγρομύοιο δυσαντέϊ λύματος ὄρμη
 θρυπτόμῳ πεφόρητο. ποδίω δ' οἱ ὠκλασγν ὄρμη
 καὶ δγνὶ ἰὼ ἀδύνητον ἀκρομύτωρ παλαμάω.
 πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαίμῳ.
 καὶ ποτόν ἀχρήϊστον ἀμαίμακ' ἐτ' ἐπίγν' ἀλμης.
 καὶ δὴ λύχνορ ἀπίστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
 καὶ ψυχλὴ καὶ δῶτα πολυκλαύριο λεάνδρος.

Εἰσέτι δ' ἰθαῶντος, ἐπ' ἀγρύπνοισι ὀπωπᾶς
 ἴσατο λυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις.
 ἦλυθε δ' ἠειργύεια, καὶ ἔκ' ἴδε νυμφίου ἠρώ.
 πάντοθι δ' ὄμμα τίτανον ἔω' οὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 εἶπε δ' ἀαθρήσειν ἀλώμνον ὄρ' πῆρακοίτῳ.
 λύχνοσ βγννυμύοιο, πῆρ' ἀ κρηπίδα δὲ πύργου
 θρυπτόμνον ἀσιλάσσεσι ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτῳ
 δλαδάλεορ ῥήξασα πῶδ' ἐκίθεσι χιτῶνα,
 ῥοιζηδὸν προκάριω ἀπ' ἠλιβάτ' ἔπεσε πύργου
 κιάσ' ἠρώ τέθνηκεν ἔω' ὀλυμύω πῆρακοίτη,
 ἀλλήλων δ' ἀπόναντο, καὶ γν' πυμάτωρ πῶρ' ὀλέθρου.

Μ Ο Υ Σ Α Ι Ο Υ

τέλος.

Et fragor fuit inevitabilis ualde fremi maris.
 Grauia autem passus Leander, implicabilibus in littoribus,
 Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
 Sæpe autem & ipsum regem Neptunum maris,
 Atthææ non Boream immemorem reliquit puellæ,
 Sed ei nullus auxiliatus est: amor autē non coërcuit fata,
 Undiq; autem accumulati male obuio fluctus impetu
 Contritus ferebatur: pedum autem eius defecit uigor.
 Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum inutilem indomabilis potauit maris,
 Et iam lucernam infidam extinxit amarus uentus,
 Et animam & amorem deflendi Leandri.

Cum adhuc autem dirigeret iter, uigilibus oculis
 Stabat fluctuans miseris curis.
 Venit autem aurora, & non uidit sponsum Ero,
 Circumquaq; autem oculū dirigebat in lata dorsa maris,
 Sicubi uideret errantem maritum.
 Lucerna extincta, apud fundamentum turris
 Obtritum procellis cum uidisset mortuum maritum,
 Variam populata circa pectus uestem,
 In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre,
 Ero commortua ob eum qui perierat coniugem.
 S; inuicem autem fructi sunt etiam in suprema morte.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑ

νετικῶν, σχεδίασασα παρὰ ἀγαπητοῦ δια-
κόνου τῆ ἀγιωτάτης τοῦ θεοῦ με-
γάλης ἐκκλησίας ὡμῆ
ἀκροστιχίς ὡς ἐ-
πὼς ἔχει.

Τῷ θεοτάτῳ, καὶ δὴ σεβασάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Ἰστανια-
νῶ, ἀγαπητὸς ὁ ἐλάχις Θ. διάκονος.

Ἰμῆς ἀπάσης ὑποῦτορον ἔχωμ ἀξίω-
μα βασιλοῦ, τιμᾶς ὑπὲρ ἀπαντας
τὸ τὸ σε ἀξιώσαντα θεοῦ. ὅτι καὶ
καθ' ὁμοίωσιν τῆ ἐπουρανίου βασι-
λείας, ἔδωκε σοὶ τὸ σκῆπτρον τῆ ὑπὲρ
γεία δυνασείας, ἵνα εὖ ἀνθρώπους

διδ' ἀξίης τῶν τοῦ δικαίου φυλακῶν, καὶ τῶν κατ' αὐτοῦ
λυοσώντων ἐκδιώξης τῆ ὑλακῶν, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ βασι-
λοῦ μιν Θ νόμων, καὶ τῶν ὑπὸ σὲ βασιλοῦ μιν ἐν νόμῳ.
2 Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντός ὅτι βασι-
λεύς πολυόματος νῆς, διακατέχων ἀσφαλῶς τῆ δὴ
νομίας εὖ οἴακας, τῆ ἀπωθῆ μιν Θ ἰχυρῶς τῆ ἀνομίας
εὖ ῥύακας, ἵνα τὸ σκάφον τῆ παγκοσμίου πολιτείας
μὴ πῶπι πῆε κύμασιν ἀδικίας.

3 Θεοῦ μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι, τὸ γνῶ-
ναί τινα ἑαυτῶν διδασκόμεθα. ὁ γὰρ ἑαυτῶν γνοῦς,
γνώσεται θεοῦ. θεοῦ δὲ ὁ γνοῦς, ὁμοιωθήσεται θεῷ. ὁ-
μοιωθήσεται δὲ θεῷ, ὁ ἀξιῖ Θ γηρόμιν Θ θεῷ. ἀξιῖ Θ δὲ
γίνεται

EXPOSITIO CAPITVM AD M O-
nitoriorũ, edita ex tempore ab Agape-
to diacono sanctissimæ Dei ma-
gnæ ecclesiæ. Quorum
apex literarius sic po-
te habet.

Diuo & pientissimo Imperatori nostro Iusti-
niano, Agapetus minimus Diaconus.

HONORE quolibet sublimiorem
quum habeas dignitatẽ, ô Impera-
tor, honoras supra omnes qui hoc
te dignatus est Deum: quoniam iu-
xta similitudinẽ cœlestis regni tradidit tibi sce-
ptrum terrenæ potestatis, ut homines edoceres
iusti custodiam, & eorum qui aduersus ipsum
rabiunt insectareri latratũ, tum ipsius obtem-
perando legibus, tum subditos tibi regendo
pro iure.

Ceu gubernator uigilat perpetuò imperato-
ris oculatissimus intellectus, cõtinẽs tuto equi-
tatis clauos, atq; expellens fortiter impetuosos
iniquitatis fluctus, ut ne cymba mundanæ rei
publicæ illidatur fluctibus iniquitatis.

Diuinũ documentũ & potissimũ nos homi-
nes, ut cognoscat se quisq; docemur. qui enim
seipsum cognouit, cognoscet deum: deũ uero
qui cognouit, assimilabitur deo: assimilabitur
aut deo, q̄ dignus factus deo est. dignus deniq;

γίνεται θεοῦ, μηδὲν ἀνώγειον προῆλθῃ θεοῦ, ἀλλὰ φρονῶν μὲν τὰ αὐτοῦ, λαλῶν δὲ ἅ φρονεῖ, ποιῶν δὲ ἅ λαλεῖ.

4 Ἐπὶ προγόνων δὴ γυνεῖα μηδεὶς γνάβριωέδω. πῆ δὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τῶ γήρους προπάτορα, καὶ οἱ ἐν πορφύρα καὶ βύσσω λευχώμενοι, καὶ οἱ ἐν πορνίᾳ καὶ νόσῳ τρυχώμενοι, καὶ οἱ δὴ δάματα ποδκείμενοι, καὶ οἱ δὴ δάματα ποδκείμενοι. μὴ κρίνω εἰς πῆλιον ἐγκαιχώμεθα γῆ, ἀλλ' ὑπὸ χρηστότητι σεμνωώμεθα τρόπων.

5 Ἰδιῶ δὴ σεβείας θεότυκτον ἀγαλμα, ὅτι ὅσω μεγαλύτερον ἡξιώθης πρὸ θεῶ διωρεῶν, τοσούτω μείζονα ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ὑπαρχεῖς αὐτοῦ. ὁμοῦ ἀπόδῃ τῶ δουργεῖται τὸ χεῖρον εἰ δὴ χάριτας, τοῦ λαμβάνοντι τὸ χεῖρον ὡς χεῖρον, καὶ τὸν χεῖρον χεῖρον ἀντιδιδόντι. αὐτοῦ γὰρ αἰεὶ καὶ χεῖρων ἀρχεῖ, καὶ ὡς χεῖρον τὰς χεῖρας ἀκρίδιωσι. δὴ χάριτας δὲ ζητεῖ παρ' ἡμῶν, ὅ τὸν δὴ ῥημάτων ἀγαθῶν προφορὰν, ἀλλὰ τὸν δὴ πραγμάτων δὴ σεβῶν προφορὰν.

6 Οὐδὲν οὕτως δὴ δόκιμον ὄργαζέται ἀνθρώπου, ὡς δὴ αὐτῶν μὲν ἅ βέλετα προῆλθῃ, αἰεὶ δὲ θεοῦ ἀνθρώπου καὶ βέλετα καὶ προῆλθῃ. ἐπειδὴ κρίνω ἐκ θεοῦ σοφὴ λέχαισαι δὴ αἰεὶ, ἥς ἐδῆ τὸ δὴ ἡμᾶς ἢ ἀγαθὴ σου βέλετα πάντα καὶ βέλου, καὶ προῆλθῃ, ὡς ἀφῆσκει τοῦ ταύτῃ σοι δὴ δὴ δὴ δὴ.

7 Τῶν ὑπὸ γείων χρημάτων ὁ ἄσατος πλοῦτος, τὸν ποταμίων ῥυμάτων μιμῆται τὸν δὴ δὴ δὴ. πρὸς ὀλίγον μὲν ὑπὸ γείων τοῖς ἔχει νομίζουσι. μετ' ὀλίγον δὲ παραφῆρων, εἰς ἄλλους ἀπὸρῆται, μόνον δὲ τῆς δὴ δὴ.

fit deo, qui nihil indignū patrat deo: sed qui ut cogitat quæ ipsius sunt, ita tam loquitur quæ cogitat, quàm facit quæ loquitur.

Maiorū nobilitate ne quis delicietur. Limū enim habent omnes generis autorē, & qui purpura bissoq; turgent, & q; paupertate & aduersa ualetudine affliguntur, tam qui diademate redimiti sunt, q; qui per cubicula excubant. Ne igitur lutulentum iactemus genus, sed morum integritate gloriemur.

Scito o pietatis diuinitus fabricatū specimē, quia quāto maiorib. dignus habitus es tribuente deo munerib. tanto maius ipsi nomē es. Ergo redde bñfactori debitū gratitudinis, acceptati debitū ut meritū, & beneficio beneficiū rependenti: ipse enim semper & beneficijs prior promerē, & ut debitū bñficia repensat. Gratitudinē autē exigit à nobis nō quæ uerborū blandorū platione, sed quæ rerū piarū oblatione peragitur.

Nulla res adeo cōmendabilem reddit hominem, ut posse quidē quæ uelit efficere: semper autē humana & uelle, & agere. Quoniam igit à deo tibi donata est facultas, qua indigebat propter nos bona tua uoluntas, omnia & uelis & agas prout ei placet, qui eam tibi dedit.

Terrenarum opū instabiles diuitiæ fluuiatiliū undarū imitantur cursum. Modicū enim affluunt his qui habere se eas arbitrantur, mox uero refluentes ad alios accedūt. Solus autem bene-

Ἐπιποιίας ὁ θεσπυρὸς, μόνιμός ἐστι τοῖς λεκτικαῖς αὐτοῦ. Ἐν γὰρ ἀγαθῶν ὀργῶν αἱ χεῖρες ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τὰς ἐπαναστρέφουσιν.

8 Ἀπρόσιτος μὲν ἑπάρχεις ἀνθρώποις, ἔλα τὸ ὑψιθῆ κέτω βασιλείας. Ὑπρόσιτος δὲ γίνηται τοῖς δεομένοις, ἔλα τὸ κράτος ἔλα ἄνω ἰσχύος. καὶ ἀνοίγει τὰ ὄματα τοῖς ὑπὸ πονηρίας πολιορκουμένοις, ἵνα εὖρησιν τὴν θεῶν ἀπολύ ἀνεωγμένω. οἳ γὰρ αὐτοῖς ἡμετέροις γενώμεθα σωδούλοις, τοῖς τὸν πόδι ἡμᾶς εὖρησομεν τὸν δεσπότην.

9 Τὴν πολυμέριμον τὴν βασιλείω ψυχῶν, κατόπισθεν δίκῃ ἀποσμήχεσθαι χρὴ, ἵνα ταῖς θείαις ἀγαθῶν αἰεὶ κατὰ κράτος ἴηται, καὶ ἔν τῶν πραγμάτων τὰς λείψεις ἐκείθεν διδάσκηται. οὐδὲν γὰρ οὕτω ποιῆται τὰ δεόντα κοδοραῖν, ὡς τὸ φυλάσσειν ἐκείνῳ ἔλα τῶν κατὰ κράτος καθαράν.

10 Ὡς πορὺ ὑπὸ τῶν πλεόντων, ὅταν μὲν ὀναύτης σφαλῆ, μικρὰν φόβει τοῖς συμπλέουσι βλάβῃ. ὅταν δὲ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, παντὸς ἐργάζεται τὴν πλοῖα ἀπώλειαν. ὅτω καὶ ἐν ταῖς πόλεσι, αὐτὸς μὲν τις τῶν ἀρχομένων ἀμάρτη, ὁ τὸ κοινὸν ποσοῦτον, ὅσοι ἑαυτὸν ἀδικεῖ. αὐτὸς δὲ αὐτὸς ὁ ἀρχὼν, πάσις ἐργάζεται τὴν πολιτείαν τὴν βλάβῃ. ὡς ἐν μεγάλας ὑφέξεω δυνάμει, εἴ τι παρὶ τῶν δέοντων, μετὰ πολλῆς ἀκραιβείας καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πράττειτω.

11 Κύκλῳ τις τῶν ἀνθρωπίνων ποδὶ τρέχει πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φορῶν αὐτὰ, καὶ ποδὶ φορῶν. καὶ πούτῳ ἀνίσότης ἐστὶ, τὸ μηδὲν τῶν παρόντων ἐν ταυτὸ κτητικῶν, εἰ οὐκ ἔλα τῆς βασιλείῃ, ἐν τῇ τῶν ἀγχι

beneficiæ thesaurus stabilis est possidenti-
bus eum. bonarum enim actionum meritum
ad autores retorquetur.

Inaccessus nimirum existis hominib. propter
cellitudinem huius, q̄ hic deorsum est imperij.
facilis idē aditus indigentib. ob uim supernæ
illius potestatis, atq; aperis aureis his qui à pau-
pertate obsidentur, ut inuenias dei auditū ada-
pertum. quales enim erga nostros fuerimus cō-
seruos, talem circa nos reperiemus dominum.

Solicitā Imperatoris animā speculī in modū
abstergi oportet, ut diuinis splendorib. semper
coruscet, rerumq; distincta iudicia inde condi-
scat. nihil enim adeo facit quæ peragenda sunt
conspicere, atq; custodire eam p̄petuò sincerā.

Sicuti fit apud nauigantes, quum nauta errat
modicū, affert nauigantib. nocumētū: quū uero
ipse gubernator, totius efficit nauigij p̄niciem.
sicut in ciuitatibus, si quis ex subditis peccet, nō
tam remp. q̄ seipsum lædit: sin uero ipse prin-
ceps, uniuersæ infert reipub. detrimentū. is igit̄
ut nō exiguam redditurus rationem, siquid ne-
glexerit eorum quæ factō opus sunt, cū exquisi-
ta diligentia & dic̄titer cuncta, & factitet.

Circulus quidam humanarū reuoluitur re-
rum, qui modo sic, modo aliter agit ipsas, &
circumfert. atq; in his inæqualitas est, eo q̄ ni-
hil ex præsentibus in eodē statu maneat. oportet
igitur te potentissime Imperator in hac rerū
uersatili

ἀγχιςρόφω μεταβολῇ, ἀμετάβλητον ἔχει τὸν δύσεβῆ λογισμόν.

12 Αποστρέφει τῶν κολλῶν εἰς ἀπατηλοὺς λόγους, ὡσπέρ τῶν κορῶν εἰς ἀρπακτικοὺς τρόπους. οἱ μὲν γὰρ εἰς τὸ σῶμα τῷ ἰζορῦθησιμ ὀφθαλμούς, οἱ δὲ εἰς τῆς ψυχῆς ἰζαμβλιώουσι λογισμούς, μὴ συγχωροῦν τὸ ὄραῦ τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἐπαινοῦσι ἐὸς ὅτε τὰ ψόγου ἄξια, ἢ ψέγουσι πολλὰ κίς τὰ ἐπαινῶν κρείττονα, ἵνα δυοῖν δατῶρον αὐτοῖς ἀμαρτάνηται, ἢ τὸ κακὸν ἐπαινούμενον, ἢ τὸ καλοῦ ὑβριζόμενον.

13 Ἴσον εἶναι χρὴ πάντοτε τῷ βασιλείως τὸ φρόνημα. τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς, ἰστανοῖας ἀβεβαίως τε κμήριον γίνεται. τὸ δὲ παγίως γνῶνις καλοῖς ὀρηρεῖσθαι, ὡς τὸ δύσεβῆς ὑμῶν ἐσηρικται κρεῖττον, καὶ μήτε πρὸς ἀλαζονείαν ὑποβραῖρεσθαι, μήτε πρὸς ἀδυμίαν καταφρέσθαι, Βεβηκότῳ ἰζιμ ἀσφαλῶς, καὶ ἀκράδαντον ἔχόντων τῶν ψυχῶν.

14 Εἴ τις κενεθαρημνίου ἔχει τὸν λογισμόν ἐκ τῆς ἀνθρώπινης ἀπίτης, καὶ βλέπει τὸ ὑπερῶν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, τὸ, τε βραχὺ καὶ ὠκύνορον τῆς γνῶσθαι ζωῆς, καὶ τὸν συμεζδυγμνίου τῆς σαρκὶς ἰρίπου, εἰς τὸν τῆς ὑπερηφανίας ἰκ ἐμπόσειται κρημνόν, καὶ γνῶν ἀξιώματι ὑπάρχει ὑψηλῶν.

15 Ὑπὲρ πάντα τῆς βασιλείας τὰ γνῶσθαι, τῆς δύσεβείας τὸ σέμμα τὸν βασιλέα κωσμεῖ. ὁ γὰρ πλεῖστος ἀπέρχεται, ἢ ἰλόξα μετόρχεται. τὸ δὲ κλέει τῆς γνῶσθαι πολυτείας ἀθανάτους αἰῶσι συμπαρεκτείνεται, ἢ λήθης ἐπέκει.

uersatili mutatiōe, immutabilē habere pietatis

Auersare adulatorū pellaceis (cognitionē, sermōes, ut coruorū rapaceis mores. Illi nanq̄ corporis effodiunt oculos, isti autē animę hebetāt cogitatus, quū nō p̄mittāt perspicere rerū ueritatē: uel enim cōmendant nōnunq̄ quę reprehensione digna sunt, uel reprehendunt plerūq̄ quę omni laude sunt maiora: ut de duobus alterum ab ipsis cōmittatur, uel prauorum laus, uel contumeliosus bonorum contemptus.

Aequalem oportet semper esse Imperatoris animū: mutari enim p̄ rerū uarietatibus, mētis instabilis argumentū efficitur. Firmiter autē bonis inherere, qua firmitate piū uestrū corrobortū & fixū est imperiū, & neq̄ usq̄ ad insolentiā extolli, neq̄ usq̄ ad animi consternationem deijci, in tuta ueluti basi stabilitorum est hominum, animamq̄ inconcussam habentium.

Si quis purū habet cogitatū humanę deceptionis, perspicitq̄ suę naturę uilitatem, breuitatemq̄ ueloci fato obnoxiaę presentis uitę, tū carni coniunctas insitasq̄ sordes, ad superbiaę nunq̄ illabetur præcipitium, quamuis in excelso dignitatis fastigio consistat.

Super omnia præclara quę regnū habet, pietatis cultusq̄ diuini corona regē exornat. Diuitiæ nanq̄ euanescent, uulgi fauor & aura transit. Sola uitę deo placentis gloria immortalibus seculis coextenditur, & trās obliuiois tenebras collocat

collocat possidenteis. Vehemēter mihi uideēt absurdissimū esse, q̄ diuites & pauperes homines ex dissimilibus rebus detrimentū simile patiūtur. Illi nāq; à copia rerū perrūpuntur, hi uero fame pereūt. Item illi occupāt ultimos mūdi terminos, hi nō habēt ubi callosa pedū uestigia sistāt. Ut igitur utraq; p̄s sanitatis fiāt cōpotes, auferēdo & diminuendo istos regere oportet. atq; ad æqualitatē inæqualitas transferenda est.

Nostriis t̄pib; ostensum est p̄speræ uitæ t̄ps, q̄ prædixit q̄dā ex ueterib. futurū, cū uel philosophi regnabūt, uel reges philosophabūt. nam tū philosophādo digni habitī regno estis, tū uero regnādo à philosophiā nō descīuistis. Si em̄ amare sapiētīā efficit philosophiā: principiū at̄ sapientiæ dei est timor, quē in pectorib. uestris iugiter habetis: clarū q̄ uerū sit q̄ à me dicitur.

Te reuera Imperatorē asserimus, quippe qui & imperare ac dominari uoluptatibus uales, et tū corona castitatis reuinctus, tū purpurā iustitiæ indutus incedis. Alijs nanq; potestatibus mors ipsa succedit: huiuscemodi uero regnum immortalē seruat perpetuitatē. Itē aliæ hoc in seculo soluuntur, hæc aut̄ à perpetuo supplicio

Si honore qui ab omnibus pro- (liberatur. ficiscitur perfrui uis, præsta te communem omnium benefactorē. nihil enim adeò attrahit ad beneuolentiā, ut bñficij gratia, quæ detur indigētibus, q̄ enim ob metū præstañ obsequiū, fu-

τε χηματοσμίην ὄσι δωπεία, πεπλασμίης τιμῆς ὄνοματι φρακίζουσα αὐτῆ πλοσανέχοντα.

20 Σεπῆν δικαίως ὄσιρ ἡ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πολεμίοις μὲν δεικνύει τὴν ἄχρυσίαν, τοῖς ὑποκείοις δὲ νέμει Φιλανθρωπίαν. καὶ νικῶσα ἐκείνας τῆ δυνάμει τῶν ὀπλων, τῆ ἀόπλω ἀγάπῃ τῶν οἰκείων ἠπῆται. ὅπου γὰρ θηεὶς καὶ πλοβάτῃ τὸ μέσον, τοσούτῃ ἀμφοτέρων ἡγείται τὸ διάφορον.

21 Τῆ μὲν οὐσίᾳ τὸ σῶμα τῷ, ἴσῳ πάντῃ ἀνθρώπῳ ὁ βασιλεὺς, τῆ δ' οὐσίᾳ δὲ τὸ ἀξιώματ' ὅμοιόν ὄσι τῷ ὑπὲρ πάντων θεῶν. οὐκ ἔχει γὰρ ὑπὲρ γῆς τὸν αὐτὸν ὑψηλότερον. γῆρ τίνι αὐτὸν καὶ ὡς θεοῦ μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς θνητῶν μὴ ἐπαίρεισθαι. εἰ γὰρ καὶ εἰκόνι δεῖκῃ τετίμηται, ἀλλὰ καὶ κόνει χροικῇ συμπλέκεται, δι' ἧς ἐκδιδάσκεται τὴν πρὸς πάντας ἰσότητά.

22 Αποδέχου αὐτὰ τὰ χρηστὰ συμβουλίην ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ αὐτὰ κολακίην ἐκείσθε ἀδύδοντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον συνορῶσι γν' ἀληθεία. οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσι ἀφορῶσι, καὶ τῶν σωμάτων τὰς σκιάς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συνάδουσι.

23 Τοιοῦτ' ὄσι γίνεσθαι αὐτὸς σὺς οἰκέτας, οἷον δὲ χημὸς τὸν δεσπότην γηγέσθαι. ὡς γὰρ ἀκρόμεν ἀκροθισόμεθα, καὶ ὡς ὄρωμεν ὀραθισόμεθα ὑπὸ τῷ θεῷ καὶ παντεφῶρον βλέμματος. πλοσγνέγκωμεν ἔν τῷ ἔλεει τὸν ἔλεον, ἵνα τῷ ὁμοίῳ τὸ ὁμοιον ἀντιλάβωμεν.

24 Ὡς πρὸς τὰ ἀκροθῆ τῶν κατόπῃρων τοιαύτας δεικνύουσι τὰς τῶν πλοσώπων ἐμφάσεις, οἷα πρὸς ὄσι τὰ πρῶτα
τότυπα

cata figurataq; est adulatio, ficti honoris titulo fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandū iure est uestrū imperiū, quia hostibus quidem suæ demonstrat potestatis aculeos, subditis uero exhibet humanitatē. Et quū illos uincat amorū uī, inermi charitate uincitur à suis. Quantum enim ferē & ouis interstitium est, tantum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis æqualis est cuilibet homini Imperator, potestate autē dignitatis cunctiorum præsidī deo. Non enim habet in terris sequentē altiore. Oportet igitur ipsum ut deū non irasci, ut mortalem nō efferi, Nam etsi effigie diuina honoratus est, at puluere tamē terrena connexus est: quo edocetur, ut erga omnes seruet æqualitatem.

Accepta eos qui honorū te consiliorum admonitum uolunt, non eos qui adulari sæpenu mero student. Illi enim quod reuera expedit, perspiciunt. Hi uero ad ea quæ placent potentibus respiciūt, corporumq; umbras imitantes, singulis eorum dictis applaudunt.

Talē te præsta tuos erga famulos, qualē optas erga te dominū eē. Prout enim audimus, audiemur, & ut respicimus, respiciemur à diuino cū cūq; obtuente aspectu. priores igitur nos misericordiæ misericordiā cōferam, ut parī par re-

Sicut exquisita specula tales mō (cipiamus, strant uultuū apparentias, qualia ipsa sunt archetypa,

τότυπα φαίδρα μὲν τῶν φαίδρανομένων, σκυθρωπά
δὲ τῶν σκυθρωπαζόντων. ὅτω καὶ ἡ δίκαια τῶν θεῶν κεί-
σις, ταῖς ἡμετέροις πράξεσιν ἴσομοιοῦται. οἷά πορ γὰρ
αὐτὴ τὰ παρ' ἡμῶν ἐργασμένα, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τῶν ὁ-
μοίων πᾶρχει.

25 Βουλὸν μὲν τὰ πρακτέα βραδείως, ἐκτέλει δὲ
τὰ κειθόντα ἀσθεαίως. ἐπεὶ λίαν ὀκισφαλδρὸν, τὸ
γὰρ τῆς πράξεσιν ἀπερίσκεπτον. εἰ γὰρ τὰ ὄξυ-
λίας τις γνῶσκει λακὰ, τότε γνῶσεται καλῶς ἐλθού-
βουλίας τὰ χήσιμα, ὡς καὶ τῆς ὑγείας τῶν χασειν,
μετὰ τῶν πειραν τῆς νόσου. δεῖ γίνεσθαι ὑφρονέσαστε
Βασιλῆϊ, καὶ βουλῆ σωετωτόρα, καὶ δὴ σιωπο-
νωτόρα, ὄξυδύναυ ἀκείβως τὰ σιωοῖσονται τῶν νό-
σμων.

26 Αἰετὰ διοικήσεις τῶν ἀγαθῶν σου βασιλείαν, εἰ
πάντα ἀσθεαίως ἐφοραῖν, καὶ μηδὲν ἀνέχῃ πᾶροραῖν. οὐ
γὰρ μικρὸν ἔστι τῶν, ὅ πορ μικρὸν εἶναι δοκεῖ γὰρ συγκείσει
τῶν σῶν. ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα βασιλείως ψιλόν, μεγαλλίω
ἔχει πᾶρ τῶν ἀσιν ἰχίω.

27 Σαυτῶ τῶν τῶν φυλάτῃσιν αὐτὸ νόμος ἐπίθεσθαι ἀνάγ-
κλιω, ὡς μὴ ἔχωρ ἔστι γῆσ τῶν δυνάμενον ἀναγκάζειν. οὐ-
τω γὰρ καὶ τῶν νόμων ὑπὸ δειξίφῃ τὸ σέβας, αὐτὸς πρὸ τῶν
ἄλλων τῶν αἰσθόμενον, καὶ τῆς ὑπὸ κῶοις φανήσεται
τὸ πᾶρ κνομεῖν ἔκ ἀκίνδων.

28 Ἴσων τῶν πλημμελεῖν, τὸ μὴ λαλύειν αὐτὸ πλημμε-
λουῦτας λογίζου. καὶ γὰρ τις πολιτῶνται μὲν γὰρ
δέσμων, ἀνέχεται δὲ τῶν βιωῦτων ἀδέσμων, σιωδρ-
γὸς τῶν λακῶν παρὰ θεῶν κείνεται. εἰ δὲ βούλει δειπῶς
ὑποκίμεν, καὶ αὐτὸ τὰ λαλλίσα ποιουῦτας πρὸ τῶν

chetypa, nitidas uidelicet nitentiū, tristeis autē
tristantiū. Eodē pacto iustū dei iudiciū nostris
actionib. assimilāt. Qualia enim sunt quæ à no-
bis prestātur, talia ipse nobis par pari referē sex

Cōsulta quæ agenda sunt cunctan. (hibet.
ter, exequere aut quæ decreueris mature. Quo-
niā periculosum est admodū incōsiderata in re-
bus temeritas. Si quis enim quæ ex inconsulta
mēte proueniūt mala, cōceperit animo, facile cō-
periet boni cōsiliij cōmoda: ut qui sanitatis do-
tem post ægrotationis experimentū persenti-
scunt. Debes igitur cordatissime rex, tū cōsilio
prudētiore, tū precib. ad deū impensiorib. ex-
quirere diligēter, quæ mūdo sunt expeditura.

Optimē reges egregiū tuū imperiū, si omnia
des operā p̄spicere, nec negligere patiare q̄c̄q̄.
neq̄ enim paruū est in te, q̄ puū esse apparet cō-
paratione tuorū: quoniā uel exile imperatoris
uerbū et minimū, ingētē obtinet apud omneis

Tibi ipsi custodiēdi leges impōe ne- (uim.
cessitatē, quū non habeas in terris q̄ te possit co-
gere. Sic enim tū legū p̄ te feres cultū ipse, an-
te alios eas reuerendo: tū subditis cōstabit, legū
præuaricationem periculi nō esse immunem.

Peccare & nō cohibere peccanteis iuxta æsti-
ma. Si q̄s enim in ciuitate uitā q̄dem ipse tradu-
cat eque, toleret aut uiuēteis iniquē, socius ma-
lorū apud deū iudicatur. Quod si uelis bifariā
app̄bari, ut pulcherriima quæq̄ gerēteis hono-

μα, καὶ τοῖς τὰ χεῖρα δώσω ὑπὸ τὴν ἄρσεν.

29 Λίαν συμφέρει ὑπολαμβάνω, τὸ φεύγει τὰς
τῶν κακῶν σωδρατίσεις. τὸν γὰρ σωόντα πάντοτε
ἀνθρώποις πονηροῖς, ἢ παθεῖν ἢ μαθεῖν ἀνώγει τι πο-
νηρόν. ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς σωδρατῶν, ἢ μίμνηται τῶν
καλῶν ἐκδιδασκέται, ἢ μείωσι τῶν κακῶν ἐκπα-
ιδεύεται.

30 Εὐχόμενον ὑπὸ θεῶ πρὸς βασιλείαν, μηδὲ γνῶ-
σθαι τῶν πονηρῶν πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσεις.
ὡν γὰρ αὐτὸ ἐκείνοι κακῶς διαπράττωνται, λόγου ὑφέξει
θεῶ ὁ τὴν ἰσχυρὴν αὐτοῖς δεδιωκώς. μετὰ πολλῆς δὲ ἐξε-
τάσεως αἱ τῶν ἀρχόντων προβολαὶ γινέσθωσαν.

31 Ἴσων νομίζω κακόν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμῶν ταῖς
κακουργίας, καὶ τῶν φίλων δὲ λυγρὰ ταῖς ἰσολογίαις.
οἱ γὰρ πρὸς ἐκατέρωθεν γυναικῶς ἀνδρίζονται, καὶ τὸ
πρέπον τῶν μηδὲ μὴ ἀφίσταται, μήτε τὴν ἀλόγιστον
ἐκείνων δυσμύειαν ἀμειβόμενον, μήτε τῶν ἐπίπληστον
τῶν δὲ δύμειαν ἀμειβόμενον.

32 Ἡγῶ τούτους εἶναι φίλους ἀληθεσάτους, μὴ τοὺς ἐπὶ
νῦντας ἀπαντα τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα, ἀλλὰ τοὺς κεί-
σαι δίκαια πάντα πράττειν ἀποδιδάσκοντας. καὶ συνηθ-
μίας μὲν ὑπὸ τοῖς χρηστοῖς, ὑπὸ τῶν δὲ ὑπὸ
τοῖς γυναικῶν. ὅσοι γὰρ ὄντως ἀψευδῶς φίλοι
ἀληθεσάτης φιλίας
ἀεικνύουσι τε κημεῖον.

33 Μὴ μεταβάλῃ σοι τὴν μεγαλόφρονα γνώμην
τῶν ἀγαθῶν ταύτης δυναστείας ὁ ὄγκος, ἀλλ' ὡς ἐπίκηρον
διέπω ἀρχῶν, ἀτρεπῶν ἔχει τὸν νοῦν γὰρ πραγμασι
πρεπῶν, μήτε γὰρ ταῖς δύθυμiais ἐξυψόμεθα, μήτε
γὰρ ταῖς ἀθυμiais ταπεινόμεθα.

ra, ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodum arbitror, effugere pravorum contubernia. Qui enim cum hominibus improbis semper uersatur, eum uel pati uel discere malum aliquid necesse est. Qui uero una cum bonis degit, uel imitationem honestorum edocetur, uel diminutionem uitiorum condiscit.

Terrarum orbis a deo cum concreditum tibi sit regnum, caue ne aliquo utaris ex prauis ad rerum administrationes. Quae enim illi perperam fecerint, eorum rationem reddet deo, qui peccandi facultatem ipsis indulserit. Magna igitur & diligenti cum perscrutatione magistratum promotiones fieri oportet.

Aequale reor esse malum, & inimicorum excandescere flagitijs, et amicorum demulceri blanditijs. Oportet enim utrisque resistere, nec usque a decore discedere: neque irrationabile eorum maleuolentiam ulciscendo, neque fictitiam horum beneuolentiam

Existima uerissimos amicos, (remunerando. non qui laudent omnia quae dicantur abs te, sed qui nihil non integro iudicio facere contendunt. Sic ut gratulentur tibi, si bene; tristetur contra, si perperam dixeris fecerisue. Hi enim reuera ab omni fraude abhorrentis amicitiae praese ferunt insignia.

Ne mutet tibi magnanimam mentem, terrenae huius potestatis moles, sed ut fragilem fatoque obnoxium reges principatum, immutabilem habeto intellectum in rebus mutabilibus. nimia neque laetitia sublimem te extollens, neque moestitia uilescens.

34 Ως πρὸ χρυσός ἄλλοτε ἄλλοις ὑπὸ τῆ τέχνης μετα-
 τατυπούμεθα, καὶ πρὸς διαφορά κοσμίωμ εἶδη με-
 ταποιούμεθα, ὅπρ' ὅτι διαμνίει, καὶ τροπῶ οὐχ ὑ-
 πομνίει, ὅτω καὶ αὐτὸς δύκλῆεσται βασιλεύ, ἄλλω
 δὲ ἄλλης ἀμείβωμ ἀρχῶ, φθάσας δὲ καὶ αὐτὴν τὴν
 ἀνωτάτω τιμῶ, ὁ αὐτὸς διαμνίει οὐκ γν' τοῖς αὐτοῖς
 πραγμασιμ, ἀναλλοίωτον ἔχωμ γν' τῶ καλῶ τὸ φρό-
 νημα.

35 Νόμιζε τότε βασιλεύειμ ἀσφαλῶς, ὅταν ἐκόντων
 ἀνάσσης τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἀκουσίως ὑποταγί-
 μωνομ, σασιάζει λαρεῶ λαβόμενον. τὸ δὲ τῶς θεομοῖς
 τῆ δυνοῖας κρατούμενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸ κρατῶμ
 τὴν δὴ πείθειαν.

36 Ἴνα τὸ κρατῶμ τῆ βασιλείας ποιήσῃς ἀοίδημον,
 ὅσω ἔχεις ἢ τῶν ὑποκώων ἀμαρτανόντων ὄργῶ, το-
 σαύτῶ ἔχειμ καὶ ἢ σαυτῶ πλημμελουῦτ' ἀξίου.
 ὁ δὲ γν' ἰσχύει τὸν γν' δξουσίαν τηλικαύτην πασιδύειμ,
 εἰ μὴ λογισμὸς οἰκῆτ' δξ αὐτῶ τῶ πλημμελουῦτ'
 λινόμεθα.

37 Ο μεγαλῆς δξουσίας ὑπὸ λαβόμεθα, τὸν δεπῆρα
 τῆ δξουσίας μιμείδω κατὰ δυνάμιν. εἰ γὰρ πως τὴν
 εἰκόνα φέρει τῶ ὑπὸ πάντων θεοῦ, καὶ δὴ αὐτῶ κατέ-
 χει τὴν ὑπὸ πάντων ἀρχῶ. γν' τὸν δὴ μάλιστα τὸν
 θεοῦ μιμήσεται, γν' μηδὲμ ἢ γείδαι τῶ ἔλεειμ προτιμώ-
 τῶρον.

38 Ὑπὲρ χρυσίου καὶ λίθου τίμιου, τῆ δὴ ποιῆας τὸν
 πλιῦτον ἐαυτοῖς θεσσαυείσωμεν, τὸν καὶ ὡδε κατδου-
 φραίνοντα τῆ ἐλπίδι τῆ μελλόσης ἀπολαύσεως, ἡμῶ
 καὶ καταγλυκαίνοντα τῆ πείρα τῆ ἐλπιθείσης μα-
 καριότημ

Sicuti aurum quouis modo sic, modo aliter ab arte transfiguretur, atque ad varias ornamentorum species transformetur, permanet tamen id quod est, nec mutationem patitur: sic ipse quoque inclutissime Imperator, licet aliud ex alio per gradus obtinueris regimē, puenerisque ad ipsum supremū honorē, idē tñ permanes nō in eisdē rebus, inalterabilem continens in officio animum.

Existima tūc demū te tutō regnare, cū uolentibus imperas hominibus. Quod enim inuito animo subiicitur, seditiōibus fluctuat capta occasione. Quod uero uinculis beneuolentiæ regitur, stabilem seruat erga rectorē obedientiā.

Vt dominiū imperij tui facias decantabile, quantam habes aduersus subditos peccanteis iram, tantam habendā esse tibi aduersus teipsum peccantem censeo. Nemo enim ualet tanta pollentem potestate corrigere, nisi ratio propria, quæ ex ipso peccante moueatur.

Magnā qui potestatem adeptus est, largitorem potestatis imitetur p uiribus. Si enim imaginē gestat rerū præsidis dei, atque per ipsum cōtinet rerū principatū. in eo maxime imitabitur deū, ut nō existimet quicquid misericordia preciosius.

Super aurū & lapidē preciosum, beneficentiæ diuitias nobis ueluti thesaurum recondamus. Illæ nancque tum in præsentī uita oblectant spe futuræ fruitionis, tum in futura dulcedinē afferunt, experimento gustuque speratæ bea-

καριότητῃ. τὰ δὲ νυῦ πόδι ἡμᾶς ὡς ἕδερ πρὸς ἡμᾶς
μὴ τὸρπέτω ἡμᾶς.

39 Σπύδαζε λαμπροτόραις ἀμείβεαις δωρεαῖς, τοῦ
μετ' ὀυνοίας ποιουῦτας τὰ πρὸ σοῦ πρὸς ἀπὸ μνησιν. τὸ
τῶ γὰρ ἔστ' ἔτροπῶ, καὶ τῶ ἀγαθῶν ἐπαυξήσεις τῶ
πλοθυμῖαν, καὶ τοῦ πονηρῶς διδράξεις μεταμαθῆναι τῶ
κακίαν. τὸ γὰρ τῶ αὐτῶν ἀξιῶσαι τοῦ μὴ τὰ αὐτὰ ποιῆν
τας, ἀγαν ὅτιν ἀθέμιτον.

40 Τιμιώτατον πάντων ὅτιν ἡ βασιλεία. τότε δὲ
μάλιστα τοῦ ὅτιν, ὅταν ὁ ἄνθρωπος πόδι κέμεν τὸ ἕρως
τῷ, μὴ πρὸς αὐθάδεια ῥέπη, ἀλλὰ πρὸς ὑπείκειαν
βλέπη, τὸ μὲν ἀπαύθροπον ὡς θηριώδους ἀποσρε-
φόμεν, τὸ δὲ φιλόφρονον ὡς θεοείκελον γνῶσκον.
μὲν.

41 Ἴσως πρὸς τε φίλους καὶ ἐχθρούς ποιῶ τὰς κεί-
σεις, μήτε τοῖς ὀυνοῖσι χαρίζομεν ἢ τῶ ὀυνοῖαν, μή-
τε τοῖς δυσμενέσι ἀνθιστάμεν ἢ ἀπέχθειαν. ἐπει-
δή ἡ αὐτῆς ὅτιν ἀρπίας, καὶ δικαιοῦ τῶν ἀδίκων, εἰ
καὶ φίλος ὑπάρχει, καὶ ἀδικεῖν τῶν δικαίων, εἰ καὶ ἐχ-
θρὸς τυγχάνει. τὸ γὰρ ἰσχυρὸν γνῶ ἀμφοτέρους ὁμοῖον, καὶ
γνῶ τοῖς γνῶντοῖς εὐείσκηται.

42 Νυνεχῶς ἀκροῶσθαι δεῖ τοῦ τῶ πραγμάτων κει-
τάς. δυναθῆσαι γὰρ ὅτιν ἢ τῷ δικαίῳ εὐρεσις, ῥαδίως
ἐκφύγεται τοῦ μὴ λίσαν πρὸς ἔχοντας. αὐτὸ δὲ καὶ τῶ
τῶ λεγόντων ἀφγνῆσαι δεινότητα, καὶ τῶ τῶ λεγο-
μένων παργνῆσαι πιθανότητα, εἰς τὸ βάθῃ τῷ νοημα-
τῶν ἑαυτῶν ἐμβάλλωσιν, ὅπως ἀνιμύσονται τὸ παρ' αὐ-
τῶ ζητῶμενον, καὶ διπλῶν ἀμαρτίαν ἐκφύξονται,
μήτε αὐτοὶ τὸ καλὸν πρὸς δίδοντες, μήτε ἄλλοις ἄνθρω-
ποις

titudinis: quæ uero nunc circa nos apparent, tanquam nihil ad nos pertinetia, ne nos nimium allecent.

Da operam ut eos splendidioribus demerearis remunerationibus, qui cum beneuolentia capessunt que mandantur abs te. Hoc enim pacto et bonorum augebis alacritatem, & malos docebis ut dedescant malitiam. Eisdem enim censeris dignos, qui non eadem faciunt, nimis nefarium est.

Preciosissimum omnium est imperium. Tunc uero uel maxime huiusmodi est, quum hac qui circumdatus est potestate, non ad pertinacem & temerariam saeuitiam propensus sit, sed ad æquitatem respiciat, inclementiam ut ferinam auersando, humanitatem ut deo similem præ se ferendo.

Aequa lance tam ad amicos quam ad inimicos uergens iudicandi munus obito, neque bene sentientibus de te gratificans ob beneuolentiam, neque maleuolis resistens propter inimicitias: quum eiusdem est absurditatis, et secundum iniquam petentem dare litem, etsi sit amicus, et iniuriam iusto inferre, etsi sit inimicus. malum enim utrobique simile est, tametsi in contrariis

Intenta mente auscultare debent rerum (inueniantur iudices. Difficilis namque captus est iusti inuentio, facileque effugere solet non admodum attendentibus. quod si pretermissa dicentium eloquentia, dictorumque neglecta uerisimilitudine ad penitissimam intentionum profunditatem penetrauerint, sic demum haurient, quod ab ipsis queritur, geminique insontes erunt delicti, neque ipsi honestum prodendo, neque alijs id

ut

δραῦ συγχωροῦτόν.

43 Ἰσχυρὰ τῶν ἀστροῦ ἀνελήσῃ τὰ λατορδῶμα-
τα, οὐδέποτε νικήσεις τὴν τῶν θεοῦ ἀγαθότητα. ὅσα
γὰρ ἂν τις προσγένηται θεῶν ἐκ τῶν αὐτῶν, τὰ αὐτοῦ
προσφέρει αὐτοῖς. καὶ ὡς οὐκ ἔστι ὑπερβῆσαι τὴν ἰ-
δίαν γὰρ τῶν ἡλίου σκιά, προλαμβάνουσιν αἰεὶ καὶ
τῶν λίαν ὑπειγόμενον· οὕτως ὁ δὲ τὴν ἀνυπερβλήτων
τῶν θεοῦ χρηστότητα ταῖς δυνάμεις ὑπερβῆσονται ἀν-
θρώποι.

44 Ἀδιαπάνητός ὅτι τῶν δυνάμεων ὁ πλεόντων, γὰρ τῶν
διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ γὰρ τῶν σφοδρῶν σωμα-
γεται. ὅσον ἔχω γὰρ τῆς ψυχῆς σου πλουσιώσωρε βασι-
λεύ, δίδου πάνσι διαψιλῶς τῶν ἀποσι πρὸς σὲ. ἀπει-
ροπλασίας γὰρ ἔξῃς τὰς ὑπὲρ τῶν ἀμοιβῶν, ὅταν ἔλ-
θῃ ὁ βασιλεὺς τῶν ὀργῶν ἀποδόσεως.

45 Νόματι θεῶν τὴν βασιλείαν λαβὼν, μίμησαι αὐ-
τῶν δι' ὀργῶν ἀγαθῶν. ὅτι τῶν εὖ ποιῶν δυνάμεων ἐγέ-
νη, ἀλλ' ὁ τῶν εὖ παθῶν δυνάμεων. τὸ γὰρ ἔστιμον τῶν
χρημάτων διαψιλῶς ἀνεμπόδιστον ὅτι πρὸς τὰς τῶν
πονητῶν δυνάμεων.

46 Ὡς πρὸς ὀφθαλμὸς γὰρ πέφυκε σώματι, ὅτω βα-
σιλεὺς τῶν κόσμων γίνεσθαι, ὑπὸ τῶν θεοῦ δειδόμε-
νον εἰς σωδργίαν τῶν συμφερόντων. χρὴ οὖν αὐτῶν,
ὡς οἰκείων μελῶν, ὅτω πάντων ἀνθρώπων πεινοῦν,
εἶνα πλοσώπῃσι γὰρ λαλοῖς, καὶ μὴ πλοσώπῃσι γὰρ
λαλοῖς.

47 Ἀσφαλεσάτω ἡ γὰρ τῶν σωτηρίας σε φυλακῶν, τὸ
μηδέποτε τινα τῶν ὑποκώων ἀδικῶν. ὁ γὰρ τινα μὴ
ἐδικῶν, οὐχ ὑφορεῖται τινα, εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικῶν ἀσφα-

ut committant concedendo.

Aequalia numero sideribus etsi edideris bona opera, non tamen ob id superabis dei bonitatem. Quaecumque enim quisquam obtulerit deo, sua ipsi offeret ex suis. Et sicuti transilire uel antea nulli datur sua in sole umbram, praeuientem semper, uel nimis properantem: ita insuperabilem dei bonitatem nulli bonis operibus homines ex-

Inexhaustae sunt beneficentiae (cedent. opes. Nam largiendo acquiruntur, & dissipando colliguntur. Has tuo insitas animo habens munificentissime Imperator, largire omnibus affatim petentibus abs te. Infiniticuplas enim pro suis habebis remunerationes, quum tempus reddendi uicem uenerit.

Nutu dei regnum adeptus, imitare eum bonis operibus. quia inter eorum numerum natus es, beneficioque afficere possunt, non qui affici postulant. parate enim rerum copiam nullum impedimentum esse potest, quo minus conferantur in pauperes beneficia.

Sicut oculus innatus est corpori, ita Imperator mundo adaptatus est, a deo datus pro administratione eorum quae usui sunt. Oportet igitur eum omnibus hominibus quasi propriis membris prospicere, ut proficiant in bonis, ne uero malo

Tutissimam ar- (rum offensaculo illidantur. bitrare salutis tuae custodiam, nulla quocumque ex subditis afficere iniuria; quoniam enim offendit neminem, suspicioni habet neminem, quod si nulla quocumque affice-

ἀφ' ἧν προξενεῖ, τὸ δὲ ὄργετ' αὖ πολλῶ πλέον. τὸ ἀσφαλὲς
 γὰρ δίδωσι, καὶ τὸ προσφιλὲς δὲ προσδίδωσι.

48 Γίνετ' οἷς ὑποκρίοις δὲ σεβέσασθε βασιλῶν, καὶ φο-
 βός δ' ἔστω τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας, καὶ ποθινός δ' ἔστω
 τὴν προχλῆν τῆς ὑποκρίσεως. μήτε τὸ φόβος καταφρονῶν
 ἔστω τὸν πόθον, μήτε τὸ πόθος προσημελῶν ἔστω τὸν φόβον.
 ἀλλὰ τὸ ἠμόρομ' ἔχωρ ἀκαταφρόνητον, ἰὺ τὸ δὲ καταφρό-
 νητον ἔχωρ ἀἠμόρομ'.

49 Ἄ τοῖς ὑποκρίοις νομοθετεῖς δ' ἔστω τῶν λόγων, ταῦτα
 προλαβὼν ὑπέδειξας δ' ἔστω τῶν ὄργων. ἵνα τοῖς λόγοις οἷς
 πείθεις, καὶ χρῆσός σου αγωνίζηται βίβη. ἔτω γὰρ δὲ δό-
 κησιν ἀκρ' ἀνῆσθ' τὸ κράτος, καὶ λέγων πρακτικῶς,
 καὶ πράττων λογικῶς.

50 Πλέον ἀγάπα βασιλῶν γαλιωότατε, αὐτὸ λαμβά-
 νειν πρὸς τὴν χάριτας ἰκετ' ἰκόντας, ἢ πρὸς αὐτὸ ἀποδιδάξον-
 τας διωρεῖάς σου προσφύειν. τοῖς μὲν γὰρ ὀφειλέτης ἀ-
 μειβῆς καθεύδασαι. οἱ δὲ σοὶ τὸν θεὸν ὀφειλέτω ποιῶσι
 τὸν οἰκειόμηνον τὰ εἰς αὐτὸς γινόμενα, καὶ ἀμειβόμενον
 ἀγαθαῖς ἀποδώσει τὸν φιλόθεον, καὶ φιλοάνθρωπον
 σου σκεπτόν.

51 Ἡλίου μὲν ὄργων ὄσι, τὸ καταλαμπει ταῖς ἀ-
 κτίσι τὴν λιπίσιν. ἀνακτ' δὲ ἀρετὴ, τὸ ἐλεῖν τοῖς
 δεομένοις. κακείνου δὲ φανώτερον, ὁ δὲ σεβῆς βασι-
 λεύς. ὁ μὲν γὰρ ὑποχωρεῖ τῆ διαδοχῇ τῆς νυκτὸς. ὁ
 δὲ οὐ παραχωρεῖ τῆ συναρπαγῇ τῶν λαῶν, ἀλλὰ
 τῶν φωτὶ τῆς ἀληθείας ἐξελέγχει τὰ κρυπτὰ τῆς ἀ-
 δικίας.

52 Τούτους μὲν πρὸ σου βασιλεῖς ἢ ἀρχὴν κατακρίσασκε,
 σὺ δὲ ταύτῃ κράτιστε φαιδρὸς τὸν ἐποίησας, ἠμόρο-

afficere iniuria tutelā cōciliat, lōge bñficijs col-
latis magis id p̄stabit. Nā ut tutelā exhibet, ita

Esto subditis, piētissime (charitatē nō prodit.
Imperator, & formidabilis ob excellentiā pote-
statis, et amabilis ob largitionē bñficiētię. Neq̄
formidinē cōtemnēs p̄pter amorē, nec itē amo-
rē negligēs ob formidinē. Sed tam māsuetudi-
nem p̄ te ferēs haud asp̄nabilē, q̄ nīmiā & asp̄-
nabilē familiaritatē immiti seueritate castigās.

Quę subditis uerbo quasi lege p̄scribis, hec
tu p̄ueniēs re ipsa p̄stitisti, ut uerbis, quib.
p̄suades integra quoq̄ uita adstipulet̄. sic enim
cōmendabile tuū asseuerabis imperiū, si et ratio
cineris nō sine opere, & opereris non sine rōe.

Eos plus ama serenissime Imperator, accipe
abs te bñficia qui supplicāt, q̄ tibi q̄ cōtendunt
offerre munera. His enim debitor referēdi gra-
tiā efficeris, illi uero deū dāt tibi uadē, uēdicātē
sibi p̄tinereq̄ ad se putantē, quæcūq̄ erga sup-
plices cōtuleris, & remunerantē bonis retribu-
tionib. tuā tam piā, q̄ perhumanā intentionē.

Solis p̄fectō p̄tes sunt, illustrare radijs orbē.
principis uero uirtus est egenorū misereri. Por-
rō ijs clarior est imperator q̄ pius est. Ille nāq̄ ce-
dit succedenti nocti, hic autē rapacitati prauorū
nō cōcedit indulgetūe q̄cūq̄, sed lumine uerita-

Priores quidē (tis, iniquitatis occulta coarguit.
te Impatores principatus adornauit. Tu uero
eū p̄stātissime, illustriorē reddidisti māsuetu-
dine

τητι λεινωδῶν τῶν ἰσχυρῶν καὶ χρηστότητι νικῶν
τῶν προσιόντων σοι τὸν φόβον. ὅθεν τῶν λιμνῶν τῶν σῆς γα-
λιωότητος πάντες προσορμῶσιν οἱ ἐλέες θεόμυνοι, καὶ
τῶν λιμνῶν τῶν πηγῶν ἀπαλλαγήμυνοι, ὀυχαίση-
εἰς ὑμῶν σοι ἀναπέμπουσι.

53 Ὅσοι τῆς δυναστείας πάντων ὑποδρανεῖς, τοσοῦ-
τον καὶ τοῖς ὄργοις ὑπὸρλάμπει ἀγωνίζεσθαι. ἀναλογοῦ-
σαν γὰρ τῶν μεγέθει τῶν δυναμῶν τὴν ὄργασίαν τῶν
καλῶν ἀπαιτεῖσθαι προσδύκησον. ἵνα τίνωι παρὰ θεῶν
ἀνακηρυχθῆς, μετὰ τοῦ σεφάνου τῆς ἀκτῆς του βα-
σιλείας, λιπῆσαι καὶ τὸ σέμμα τῆς τῶν πηγῶν ὀυ-
ποιίας.

54 Σκέπε τὸν πρὶν ὑπὸ τῆς ἀδελφείας, ἵνα προσάτῃς
ἐμφρόνως ἀθέμις. ὀυλίθου γὰρ τὸ τῶν γλώττης ὄργανον,
καὶ μέγιστον πρὸς τοῖς ἀμελοῦσι λίνδιου. εἰ δὲ τὸν ὀυ-
σεβῆ λογισμὸν ὡς μισικῶν ὑπὸ σῆς αὐτῶν, τὸ παναρε-
μόνιον τῶν ἀρετῶν ἀνακρῶσεται μέλος.

55 Ὁξυὸν μὲν εἶναι χρὴ πᾶσι πάντα τὸν ἀνακτα, καὶ
μάλιστα πᾶσι τὰς κείσεις τῶν ὀυχαρῶν πραγμάτων,
βραδύων δὲ λίαν εἰς ὄργην ὑπὸ εἰκνουθῶν. ἐπειδὴ γὰρ
τὸ πάντη ἀόργητον δύναται φρόνητον, καὶ θυμούδω
μετρίως, καὶ μὴ θυμούδω. τὸ μὲν, ἵνα τῶν φαύλων
τὰς ὄρμας ἀνασέλη. τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμας τῶν χρησῶν
ἀνιχνύη.

56 Ἐν τῶν ἀκείβῃ τῆς καρδίας σου βυλδουκείω, ἐ-
πιμελῶς κατανοεῖ τῶν σωόντων σοι εὖ τρόπους, ἵνα
γινώσκῃς ἀκείβῃς καὶ εὖ γὰρ ἀγάπη θοραπδύοντας,
καὶ εὖ γὰρ ἀπάτη κατακλύοντας. πολλοὶ γὰρ ὀυνο-
εῖν ὑποκρινόμενοι, μετὰ τῶν πισδύοντας κατα-
βλά-

dine tēperans diluēsque austerā potestatis molē,
bonitateque uincēs adeuntiū te formidinē. Qua
propter tuę serenitatis portū subeunt omnes que
misericordia indigent, fluctibusque paupertatis li-
berati gratiarū actores hymnos ad te missitāt.

Quantū potestate cæteris antecellis, tantū fa-
ctis etiā emicare ante alios enitere. Persuasissi-
mū enim habe, eam abs te postulari honestorū
operationē, que magnitudini uiriū pportione
respōdeat: ut igit̄ à deo quasi p preconē uictor
declareris, corona inuicti impij tuo capiti impo-
sita, coronā etiā ex pmerēdis paupib. acqrito.

Cōtēplator bene priusque mādes quæ fieri ue-
lis. Sic fiet ut semp prudēter iubeas quæ fas est.
Lubricū enim est instrumentum linguæ, maxi-
mūque affert negligentib. piculū. que si piū intelle-
ctū ueluti musicū illi præfeceris, omnib. harmo-
niæ numeris concinnatū modulabitur melos.

Acutū quidē esse oportet principē, cū in alijs,
tū uel maxime in afferendo de reb. difficillimis
iudicio: lentū aut̄ ad irascēdū. Et qm̄ om̄imoda
irę absentia aspnabilis ē, et irascať mediocriter
& nō irascať oportet. Illud ut prauorū impetū
cōprimat, hoc ut ppeniōes bonorū puestiget.

In exquisita tui cordis curia diligenter perspi-
cito cōuersantiū tecū mores, ut pernoscas exa-
mullim, & quos charitas te colere compellit, &
qui tibi per fraudē adulātur. Plerique enim bene-
uolentiā simulantes, magno credentibus detri-

Βλάπτῃσι.

57 Λόγον ἀκούσας ὠφελῆσαι διωάμενον, μὴ μόνον ἀκούῃ ἴσασθαι, ἀλλὰ καὶ πράξει διαδέχῃ. οὕτω γὰρ τὸ τοῦ βασιλέως ἀγλαίζεται ἑσάτω, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτοῦ τὰ δέοντα συνορᾷ, ἢ παρ' ἄλλου εὐρεθῆντα, μηδ' αὖτως προορᾷ, ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνεπαιχμύτως, ὑπὸ τελεῖ δὲ ἀνυπερθέτως.

58 Ἀκρόπολις μὲν ἀκρηθῆτοισι τείχεσιν ἠσφαλισμένη καὶ καταφρονεῖ τῶν πολιορκούντων αὐτὴν πολεμίων. ἡ δὲ σεβῆς δὲ βασιλεία ὑμῶν ἐλεημοσυνίας τε τειχισμῶν, καὶ προσδουχῶν πόδι πυργουμῶν, ἀήτηται γίνεται τοῖς τῶν ἐχθρῶν βέλεσι, ἀοίδιμα καὶ αὐτῶν ἐγείρουσα τρόπαια.

59 Χρηῖσαι δέοντως τῇ κατὰ βασιλεία, ἵνα λιμάξῃσι γήνηται τῆ ἀνώ δυνάμειας. οἱ γὰρ ταύτῃ καλῶς διοικοῦντο, μετὰ ταύτης λακείνης ἀξιουῦται. ταύτῃ δὲ διοικοῦσι καλῶς, οἱ πατριῶν τοῖς ἀρχομένοις ὑπὸ δεικνύοντο πόθον, καὶ ἀρχικὸν παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνοντο φόβον. ἀπειλαῖς μὲν τὰ πᾶσι ματα προαναπέλλοντο, τιμωρίας δὲ πείραν αὐτοῖς ὁ προσέγοντο.

60 Ἰμάτιον ἀπαλαίωτόν ἐστι τὸ τῆ δυνάμειας πόδι βόλαιον, καὶ ἀδιάφθορον σολῆ, ἢ πρὸς αὐτὸν πρῶτον σουργῆ. δεῖ οὖν τὸν βουλόμενον δυνάμειας βασιλεύειν, τοιούτους γινώμασι τὴν ψυχὴν καλωπίζειν. φιλοπῆχίας γὰρ ἡμῶν μὲν τὸ προσφύραν, καὶ οὐρανίαν βασιλείαν κατὰ ξιούται.

61 Σκῆπτρον βασιλείας παρὰ δεξιὰ μὲν, σκῆπτρου πῶς ἀφ' ἑσῆς τῆ ταύτῃ σι δεξιότητι, καὶ ὡς πάντων

mento sunt.

Sermonem cū audis iuuare ualentē, ne auri-
bus modo, uerū opere etiā excipito. sic em̄ Im-
peratoris exornat̄ decoraturq; dominiū, quum
uel ex se considerat quorū indiget usus, uel ab
alio reperta non despicit, sed tum discit sine ue-
recundia, tum exequitur sine cunctatione.

Arx quidē inde populabilibus muris muni-
ta contemnit obsidenteis se hostes. Piū autē ue-
strum imperiū quū & liberalitate erga miseros
ueluti muro cinctū, & precū turribus corrobo-
ratū sit, inuictū nullisq; hostiū telis peruium fit
præclara & celebria cōtra eos erigens trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala
tibi fiat superioris claritatis. Qui enim hanc re-
cte gubernāt, illa quoq; postmodū digni cēsen-
tur. Hanc autē recte gubernant, qui paternam
subditis ostendunt charitatē, & principi debi-
tum ab ipsis recipiūt timorem. Itaq; minis qui-
dem uitia compescunt: supplicij autem sensum
ipsis ne utiquam infligent.

Vestimentum inuetustabile est beneficentię
amictus, & incorrupta stola est charitas erga
pauperes. Eū igit̄ oportet qui piē regnare uult,
taliū indumentorū pulchritudine animā exor-
nare. Amoris em̄ in egenos q̄ indutus est pur-
puram, cœlestis quoq; regni compos efficitur.

Scepstrū imperij quū à deo suscepis, cogitato
quib. nā modis placebis, q̄ id tibi dedit, quoq;

πάντων ἀνθρώπων ὑπὸ αὐτῷ προτιμηθεὶς, πλείον πάντων ἐπείγου καταγυράσει αὐτόν. ὅσο δὲ γόρας ἡγείται μέγιστον, αὐτὸς αὐτὸν ὅσο ὑπὸ αὐτῷ ἴσχυρα ἀδύνατος ὄρας, καὶ ὡς χρεῶν καταβολῆ τὰς δὲ ποιίας πληροῖς.

62 Τρέχει μὲν εἰς τὴν ἄνω βοήθειαν πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὡς μεμνῶν ὑπὲρ πάντων. ὑπὸ τῷ θεῷ γὰρ φυλαττόμενος, καὶ ὅσο πολεμίους καταγωνίζεται γηναίως, καὶ ὅσο οἰκείους κατασφαλίζειται πωροδαιίως.

63 Ὁ μὲν θεὸς οὐδὲν ὁρᾷ, ὁ βασιλεὺς δὲ μόνου θεοῦ. μιμοῦ τίνω τὸν οὐδὲν ὁρᾷ, καὶ λαψύλοισ τοῖς αὐτοῖσι τὸν ἔλεον, μὴ ἀκρεβολογούμενος πρὸς εἰ ὅσο σὺς οἰκέτας, ἀλλὰ πᾶσι παρέχω τὰς πρὸς τὸ ζῆν αὐτήεις. πολὺ γὰρ κρείττον ὅσο ἴσχυρα ὅσο ἀξίους ἔλεειν καὶ ὅσο ἀνάξιους, ἢ ὅσο ἀξίους ἀκρεβρῆειν ἴσχυρα ὅσο ἀνάξιους.

64 Συγγνώμην αὐτόμενος ἀμαρτημάτων, συγγίνωσκε καὶ αὐτὸς τοῖς εἰς σὲ πλημμελοῦσιν, ὅσο ἀφέσει αὐτὸν πιδίδεται ἀφῶσι. καὶ τῇ πρὸς ὅσο ὁμοδύλος ἡμῶν καταλλαγή, ἢ πρὸς θεῶν Φιλία καὶ οἰκείωσις.

65 Δεῖ τὸν ἀμέμπτως ἀνάλοσειν ὅσο πουδαιότα, καὶ τὰς τῶν ἔξωθεν ἀδουξίας φυλαττέσθαι, καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκείνων ἀγκυνοῦσθαι, ἵνα καὶ τῷ φανδρῶς ἀμαρτανῆειν δι' ἐκείνους ἀπέχνηται, καὶ τῷ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτοῦ κωλύεται. εἰ γὰρ οἱ ὑπὸ ἡμῶν ἀδουξίας ἀξίους φαίνονται, πολλῶν πλείον ὁ βασιλεὺς ἀξίος ταύτης γίνεται.

66 Ἰδιώτου μὲν εἶν κακίαν φημί, τὸ πρᾶττειν φαύλα
καὶ

omnibus hominibus ab eo sis prælatus, magis omnibus eum honestare festina. Porro id ipse honestamentum arbitratur maximum, si quasi te ipsum, factos à se tuearis: atque ut debiti exolutione, benefaciendi munus adimpleas.

Recurrere ad supernum auxiliū cū hō quiuis debet, salutē qui expetat: tum ante omneis Imperator, utpote qui pro omnib. sollicitus est. quū enim à deo custodiatur, tā hostes generosa manu debellat, quā suos sedulo communit.

Deus nulla re indiget, Impator solo deo. Imitare igit nullius indigū, petētibusque fac uberē misericordię copiā, nō exacta & ad uiuū resecāte rē rōne impēsarū tuū erga famulatū utēs, sed omniū de sustinēda uita petitionib. satis faciēs. Lōge em̄ satius ē merito dignorū etiā indignis misereri, quā indignorū uitio dignos ijs defraudare.

Veniā quū delictorū tuorū (re que meretur. petas, ipse quoque te offendētib. ignosce, quā remissioni retribuit remissio, nostręque cū cōseruis nostris recōciliationi, dei amicitia & familiaritas.

Qui inculpabiliter principē agere studet, cū notas cauere debet, que forinsecus inuruntur, tū seipsum ante alios uerecundari, ut & aperte delinquere abstineat ppter alios, & à seipso cohibeat, quo minus priuata seorsū flagitia cōmittat. Si em̄ ex subditis sunt, quę reuerētia digni habentur, multo magis ea dignus Imperator effi-

Priuati uitiū esse assero, patrare praua (citur.

καὶ κλοπῆς ἀξία. ἀρχόντες δὲ πονηρίαν, τὸ μὴ
ποιεῖν τὰ καλὰ, καὶ σωτηρίας πρόσβια. ὃ γὰρ ἢ τῶν κα-
κῶν ἀρχὴ δίκαιοι τὸν βραττοντα, ἀλλ' ἢ τῶν καλῶν προ-
χὴ σεφανοῖ τὸν τοιοῦτον. μὴ μόνου τοίνυν πονηρίας ἀ-
πέχεσθαι λογίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀντέχεσθαι
αυτοδιαζέτω.

67 Αξιομάτων λαμπρότητας οὐ λυσιπείτοι ὁ βά-
νατος. ἡ γὰρ πάντων γὰρ ὑπεβάλλει αὐτὸν παμφαγὸς αὐ-
τοὶ ὀδύνας. ὁ καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου ἀπαραιτήτου παρ-
σίας, μεταβῶμεν εἰς ὕψος τῶν χρημάτων ποδου-
σίαν. ὁ δὲ γὰρ ἀπὸ κόσμου συμάγει, ἐκείσε ἀρδημή-
σας ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν ὑπὲρ γῆς, γυμνὸς
λογοθετεῖται τὸν βίον αὐτοῦ.

68 Κύριος μὲν πάντων ὅστις ὁ βασιλεὺς, δόλος δὲ
μετὰ πάντων ὑπάρχει θεός. τότε δὲ μάλιστα κληθίσε-
ται κύριος, ὅταν αὐτὸς ἐαυτοῦ διεσπόμενος, καὶ ταῖς ἀτό-
ποις ἡδοναῖς μὴ διαλύσῃ, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχωμεν τὸν ὀυ-
σεβῆ λογισμῶν, τὸν ἀήτητον αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων
παθῶν, αὐτὸν πανδραμάτορας ὄρωτας τῆς πανοπλίας τῆς
σωφροσύνης καταγωνίζεται.

69 Οὐ τῶν ἀέσκιαν τοῖς σώμασι ἐποντα, ὅπως
αἰ ἀμαρτία ταῖς ψυχαῖς ἀκολουθοῦσιν, γνῶντες τὰς
πράξεις ὀνεικνίζουσαι. ὅσα ἄρα ὅτι ἐστὶν γνῶν τῆς κείσε ἀφ-
νύσεσθαι. αὐτὰ γὰρ ἐκείσε καταμαρτυρήσει τὰ πρά-
γματα, ὃ φωνῶν ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ τοιαῦτα φανγίτα, οἷα
παρ' ἡμῶν ἐπράχθησαν.

70 Νηὸς ποντοπορεύσεως μιμῆται διαβάσει ἢ βρα-
χυτελής τὸν παρόντα Βίον κατὰ σάσις, ἡμᾶς αὐτὸν αὐτὸν
πλωτῆρας λαμβάνουσα, καὶ καταμικρὸν παρασύρουσα
δρόμον.

supplicioq; digna: principis uero culpā, nō facere quæ honesta sunt, salutemq; pariunt. neq; enim malorū abſtinentia iuſtificat potentem, ſed bonorū editio coronat eundem. Ne igitur malitia dūtaxat abſtinere cogitet, ſed iuſticiam etiam capeſſere contendat.

Dignitatum ſplendores mors haud reformidat, omnibus enim uoraces ſuos dētes infligit. Ergo ante illius ineluctabilē aduentum, opum copiam transportemus in cœlum. Nemo enim quę colligit in mundo, illuc profectus abducit, ſed omnib. in terra derelictis, nudus de uita ſua

Imperator ut eſt omniū dominus (reddit rationē. minus, ita cū omnibus dei ſeruus exiſtit. Tum igitur demū uocabitur dominus, quū ipſe ſibi dominari, nec illicitis uoluptatib. famulari patietur, tum adiutricē piam rationem aſſumens, inuictam ſcilicet imperatricem animi perturbationum rationis expertium, indomitas cupiditates armatura caſtimonix debellabit.

Quēadmodū umbræ corpora ſectant, ſic animas flagitia comitantur euidēti effigie actiones exprimentia: ideo nō datur in iudicio negare. Ipſa enim uniuſcuiuſq; opera obteſtabuntur, haud fanē uocē emittēdo, ſed talia prorfus ſeſe repreſentando, qualia iam à nobis patrata ſint.

Nauis per mare cōmeantis imitatur tranſitū cōpēdioſa preſentis uitæ cōditio, qua fanē nos nauas fallēs ſuos, & pedetētim cunctatū raptās

δρόμου, καὶ πρὸς ἴδιον ἐκάστω παραπέμπουσα τέλος. εἰ
 κρίνω ταῦθ' ἔτιωσ' ἔχει, πρῶτα δ' ἀμωμῶν τὰ πρῶτα τρέχον
 τα τῶν κόσμου πράγματα, καὶ πρῶτα δ' ἀμωμῶν τῶν εἰς
 αἰῶνας τῶν αἰώνων μνήσιν.

71 Ο σοβαρὸς καὶ ὑπόφρων ἄνθρωπος, μὴ ὡς ταῦ-
 ρθ' ὑψικόρως ἐπαιρέσθω, ἀλλ' ἔγνωσέτω τὴν σαρκὸς τὴν
 ὑπόστασιν, καὶ πᾶν ἔτω τὴν καρδίαν τὴν ἔπαρσιν. εἰ γὰρ
 ἐγὼ γέγονον ἀρχὴν ὑπὲρ γῆς, μὴ ἀγνοεῖτω ὑπάρχων ἐκ τῆ
 γῆς, ἀλλ' ἔχρος ὑπὲρ θρόνον ἀναβαίνων, καὶ εἰς αὐτὸν μετὰ
 χρόνον καταβαίνων.

72 Σπῆδ' ἀρετῆς διαπαντὸς ἀνέτηκτε βασιλεῦ. καὶ ὡς
 πῶρ οἱ τὰς κλίμακας ἀναβαίνειν ἀρξάμενοι, οὐ πρότε-
 ρον ἴσαντο τὴν ὑπὲρ τὰ ἄνω φορᾶς, πρὶν αὐτὴν ἀκρας ἐπι-
 κωντοὶ βαθμίδ' εἶναι, ἔτω καὶ αὐτὸς ἔχου τὴν τῶν καλῶν
 ἀναβάσεως, ὅπως αὐτὴν τὴν ἄνω βασιλείας ἀκράσειας,
 ἢ μοι παράσχοι χρισὸς μετὰ τὴν ὁμοζύγου, ὁ βασιλεὺς
 τῶν βασιλευνόντων, καὶ βασιλευμένων, εἰς εὖ αἰ-
 νας, ἀμύν.

Τ Ε Λ Ο Σ .

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Ο Ρ Κ Ο Σ .

Ο μνυμι ἀπόλλωνα ἱητροῦν, καὶ ἀσκληπιῶν, καὶ
 ὑγίειν, καὶ πανάκειον, καὶ θεοὺς πάντας τε
 καὶ πάσας ἰσορᾶς ποιούμενθ' ὑπὲρ τελεῖς ποιήσειν ἡγί-
 δυνάμιον καὶ κείσιν ἐμὸν ὄρκον τόνδε, καὶ ξυγγραφῶν
 τῶνδε. ἠγῆσαο δὲ τὸν διδάξαντα μὲ τὴν τέχνῃ
 ταύτῃ ἴσα καὶ γνέτῃσι ἐμοῖσι, καὶ βίον κοινώσαο δαί,
 καὶ χρεῶν χηνίζοντι μετὰ δόσιν ποιήσαο δαί, καὶ γνέθ'

curſu, tandem ad ſuum cuiuſq; exitum perdu-
cit. Si igitur hæc ita ſe habent, prætercurramus
præcurrētia mundi negocia, adcurramuſq; his
quæ ad ſecula ſeculorum permanent.

Fastuoſus & ſupercilioſus homo, ne ut taurus
alticornis eleuet̃, ſed animaduertens carnis ſub-
ſiſtentiã, ſedare debet cordis tumorẽ. Nã etſi fa-
ctus eſt princeps in terra, ne tamen ignoret ſe ſe
ortũ ex terra, quũ ex puluere ad ſoliũ conſcen-
dere, atq; in puluerẽ tandẽ descendere poſſit.

Studeto ſemper inuictiſſime Imperator: & ſi-
cuti ſcalas qui ſcandunt, nõ prius deſiſtunt, aut
ad ſuperiora ferri deſinũt, quã ad ſupremum
perueniant gradum: ita tu quoq; iugiter hone-
ſtorum aſcenſum continuato. Sic fiet ut cœle-
ſtis quoq; regni fructum aliquando percipias,
quod utinã & tibi tribuat & coniugĩ Chriſtus
rex omnium & qui regnãt & qui regnantur in
ſecula, Amen. Hippocr. Iusiurandum.

T Eſtor Apollinẽ medicum & Aesculapiũ
Hygiamq; & Panaceã Aesculapij filios,
& deos ac deas omneis: me quantũ in me erit,
& quantũ ingeniũ meũ ualebit, hæc omnia ob-
ſeruatorũ quæ hoc iureiurãdo, atq; ijs tabellis
continentur. Tributurũ me præceptorĩ meo à
quo hæc artẽ edoctus ſum, nõ minus q̃ paren-
ti, à quo ſum genitus: uitam cũ eo cõmunicatu-
rum: res omneis quas illi neceſſarias eſſe intel-
ligam, pro uirib, meis miniſtraturũ: Progeniẽ

τὸ δὲ ἐωνυτέα ἀδελφοῖς ἴσους ὑπὸ κενέειν ἄρῶσιν, καὶ δια-
 δάξαι τὴν τέχνην ταύτην ἡμῶν χηρίζωσι ἀνδρῶν μισθὸν καὶ
 φυγγραφῆς. παραγγελίης τε, καὶ ἀκροῦσι Θ, καὶ ἑλλοι-
 πῆς ἀπάσης μαθήσι Θ μετὰ δόσιν ποιήσασθαι ὑοῖσι τε
 ἑμοῖσι καὶ τοῖς ἐμὲ διδάξαντες Θ, καὶ μαθηταῖς συγγε-
 γραμμένοις τε καὶ ὠρισμένοις νόμων ἱπποκράτους, ἄλλων
 δὲ ὁσίων. διαυτήμασί τε χηρίζωμαι ἐπὶ ὠφελείῃ λαμνόντων
 τῶν καὶ δυνάμι καὶ κείσιν ἐμῶν, ὑποδήλητοι δὲ καὶ
 ἀδικίῃ εἰσέρχων. ὁ δὲ δώσω δὲ ὁσίων φάρμακον ἀπὸ κείσιν θά-
 νασιμον, ὁ δὲ ὑφηνήσομαι συμβολίην τοῖσι δὲ. ὁμοίως
 δὲ ὁ δὲ γυναικὶ πρὸς ὄφθελον δώσω. ἀγνώως δὲ καὶ ὁ-
 σίως διατηρήσω βίον τὸν ἐμὸν, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν. ὁ
 τε μὲν δὲ ὁ δὲ μὴ λιθιῶντας. ἐκχωρήσω δὲ ὄργα τῆσι
 ἀνδράσι πρὸς ἑλπίσιν. εἰς οἰκίας δὲ ὁσίων ἀνδρῶν, ἐ-
 σελδύσομαι ἐπὶ ὠφελείῃ λαμνόντων, ἐκτὸς ἐὼν πάσης
 ἀδικίης ἐκουσίης, καὶ φθορίας ἑλπίσιν ἄλλης, καὶ ἀφροδι-
 σίῳ ὄργων. ἐπὶ τε γυναικείων σωμαμάτων ἑλπίσιν ἀνδρῶν,
 ἐλδύσων τε καὶ δόλων, ἀδὲ ἀνδρῶν θοραπέειν ἢ ἰδίῳ, ἢ
 ἀκούσῳ, ἢ καὶ ἀνδρῶν θοραπέειν καὶ βίον ἀνθρώπων. ὁ
 μὴ χηρῆ ποτε ἐκλαλέεσθαι ἔξω, σιγήσομαι, ἄρῶσιν καὶ ἡγού-
 μιν Θ εἶν τὰ τριαῦτα. ὄρκον μὲν οὕτω μοι τὸνδε ὑπὸ τε-
 λέα ποιοῦντι, καὶ μὴ φυγχεόντι, εἴη ἐπαύρασθαι καὶ βίον
 καὶ τέχνης θοραζομένην παρὰ πᾶσι ἀνθρώποις εἰς τὸν
 αἰεὶ χρόνον, παραβαίνοντι δὲ ἑλπίσιν ὑποληθῶντι τὰν ἀντί-
 στυτέων.

Τ Ε Λ Ο Σ.

eius fratrum loco habiturū. hanc artē sine mercede & sine pactiōibus edoctrum. Præcepta omnia libere & fideliter traditurū meis & præceptoris mei liberis, cæterisq; discipulis, qui se legibus medicinæ astrinxerint, atq; iurati fuerint, alijs præterea nemini. In curandis ægrotis pro uiribus & pro ingenio meo rebus necessarijs usurū: nemini ægritudinē dilaturū, nihil p̄ iniuriā facturū. Rogatū lætale uenenū nemini daturū, neq; id cuiq; consulturū: neq; mulieri prægnanti ad interficiendū cōceptū foetū pessum porrecturū: uitam meam atq; artem meā puram atq; integrā seruaturū. Laboranteis lapillo haudquaq; excisurum, sed expertis huius artis hoc negociū permissurū: quācunq; domū ingressus fuero, duntaxat liberandis ægrotis operam daturū. Omnē iniuriam, omnē corruptelam, omne genus turpitudinis, res etiā uenereas spōte mea euitaturū, siue muliebria corpora curauero, siue uirilia, siue hominis liberi, siue serui. quæ inter curandū uel uidero uel audiero, uel etiā extra curā in uita hominum cognouero, quæ reticēda esse intelligam, nemini aperturū, sed intemeratā taciturnitatem seruaturum. Præsens igitur iusiurandū integrè atq; incorrupte seruanti mihi, omnia tam in uita q̄ in arte mea prospera feliciaq; succedāt, & gloria in æternum parata sit, transgredienti uero atq; periuro contraria omnia eueniant.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟ

λιΘιόροδιακονΘ τοῖς γνύουξο-
μλίοις χαίρειν.

ΟμηρΘ μλν ὁ τῶν ποιητῶν γονιμώτατΘ, τῶν
τοῦ χίου παιδῶν ἑαυτῶ παρατεθγίτων παι-
ιδύεσθαι, βατραχομουμαχίαν τε καὶ ὑπὸ κηλίδας,
καθαπὸρ ἡρόδοτΘ ἰστορεῖ, καὶ ἄλλα ὅσα παιγνίων ἀ-
νάμεστα τῖς τε παισὶν ἐκείνου, καὶ τοῖς ὑπὸ γινομλίοις
χειζόμενΘ, συνετίθῃ. ἵνα τῶν μαθημάτων ἀρχόμε-
νοι, τούτων ἡδίου ἀκροῶνται, καὶ μὴ τῶν τὰ παιδῶν
ἔωτα διακνοαίειν φιλοῦντων. τῶν μεταγχεσδῶν δὲ τῖς
τῶν ποιητῶν ἀκρμμεῖσθαι βουλόμηνΘ, πόλεμόν τινα
γαλῆς πλασαμηνΘ καὶ μυῶν, εἰς κωμωδίας τάξιμ
παρήγαγε, μέτρον ἰαμβεῖω χρησάμηνΘ. τούτου δὲ μοι
ταῖς χερσὶν ἐμπδόντΘ, ἐδδξην ἅμα μλν τῖς φιλο-
μαθεσιν τῶν νέων δῖον ἀπὸργάσεισθαι κατεθύμιον, εἰ
εἴσθην ὡσπδῖ τινα νέων ἀοιδῶν τυπώσαντδ ἀκρπῆμ-
ψομην. ἅμα δὲ καὶ οἶόν τινα κίρυκα πρὸς ἐκπέμψαι φη-
οῦ με τοῦ πολὺ τυπωθησομλῆς ἰωνιᾶς. ἐφ' ἧ πολλῶ
απουδῶν ὁ ἐμὸς πατὴρ κατεβάλλῃ. τὰς γὰρ δῆτρι-
βὰς γνῖ ῥώμη πάλαι ποιούμηνΘ, γασπάει τῶν αἰδουε-
μωτάτων ὑπὸ σκόπῳ τοῦ ὄσμου συναγωγῶν παροιμιῶν
σωθῶναι ὑπέχῃ. ἀρξάμηνΘ δὲ τῶν παροιμιῶν, συ-
νυπεμνείσθαι καὶ γνώμων, ἀποφθεγμάτων τε καὶ ὑπο-
θηκῶν ἀρχαιοτάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀδελ-
φὰ γὰρ ἀλλήλοις εἰσὶ, πῆροιμίαι καὶ γνώμαι, καὶ ὑποθῆ-
και καὶ ἀκρφθέγματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίου τοῖς φιλο-
μαθεσιν τῶν νέων, ὅτι πλείω πῆξῃ γε τῶν ὠφέλειαν.
ἅ γδρ

ἃ γὰρ αὐτὰ πολλῆς ἀπουδίης τε καὶ ἀγνώσεως ἤρα-
 νίσαντο, εἶγε τῶν βιβλίων ἠνωρέθησαν, ταῦτά γε πάντα
 ἐκείσε συνηγμένα, καθάπερ γὰρ ἰωνία ταῖς μελίσ-
 σαις τὰ ἀνθη, ἴξεται τοῖς πᾶσι ἀνιδρωτὶ ἀποδιδέτω-
 δαι. πλὴν μὲν οὐ γαλεωμομαχίαν, ἢ ὁ σινδύς, ὅς
 τις αὐτῶν, καλῶς πάνυ καὶ ἀσείως συνέθετο, πάνυ
 τοῖς φιλομαθεσιν ἐκπέμπομεν. οὐ μόνον πολὺ δὲ καὶ
 πλὴν ἰωνιαν ἐκδιώσομεν γὰρ τυπώσαντες, παρ' ἧς
 ἔχ' ὅπως δύφροσώλω, ἀλλὰ καὶ μεγίστω
 ὠφέλειαν οἱ ἀπουδαῖοι λαβ-
 πώσονται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ
γαλιωμυομαχίας.

Τοῦ μιν κινδύνου ἔτι ὁπῆ τι νὶ ζοφώλει καὶ
κατοικισμῶν πρὸς μιν ἔτι, ἱερὸν κα-
τωνομασμῶν, καὶ ἡ γαλιῆς τῆσδε κακῆσε δρομαίως
πρόβλεπύσις, καὶ τὸν τῆσδε σωήθως δρόμον ἀνιχνύου-
μῶν, ὁ ἱερὸς μὴ φέρων ταύτης τῶν δεινῶν πε-
ρισσῶν, τῶν τούτου ὁμαίμονι πρὸς ἑλθῶν, ὅς τῶν
τῶν τυροκλόπου ἀξίαν αὐτῶν πρός ἑλθῶν, καὶ τῶν συμ-
βῶν χρησάμεν, ὡς τῶν τῶν ταύτων κατατρο-
πώσεται, πόλεμον ἀσπονδῶν κατ' αὐτῶν διεδρακνῆσε
μεμελετήκασι, καὶ πλείστον μιν ἀθροισμῶν σωθῶν
κῶτος ἀμφοτέρω, καὶ ὅσα νηστετηκῶτος, καὶ πᾶσι
πλείστα παροξύναντος, ἡβησῶν παρδύθῶ πρὸς αὐτῶν
ἀντεξήσαν. καὶ δὴ πρὸς κερδῶτος ἑκάτεροι, τὸν τῶν
ἱερῶν ἡ γαλιῆς κρατίστα, καὶ τοῖς ὄνυξι ταύτης
ἀγρίως ἀπαράξασα, παρὰ τῶν νεανίαν εἰσβέβρω-
σαν. ἄγγελος δὲ τῶν μιν καθεωρακῶς τὸ γινόμενον,
δύθειος πρὸς τῶν δαμαρτα τῶν ἱερῶν ὑπέστρεψε,
μινύσαν αὐτῶν τῶν πρὸς Φιλεσῶν παιδῶν χαλε-
πώτατον θάνατον. τούτων τῶν ὑπὸ πολὺ μαχομέ-
νων, ξύλον κατελθῶν σεσημῶν ὅς ὑπὸ τῶν σέ-
γης, τὰ νύστα ἡ γαλιῆς κατέθλασε, καὶ νικητῶν ἡ μά-
χης οἱ μιν ὡρῶθησαν.

Τὰ τῶν δράματῶν πρόσωπα.

ἱερὸς. Τυροκλόπος. Κῆρυξ. Χορὸς δραπανῶ-
δων. Ομδυνέτης ἱερῶν. ἄγγελος. Προλογίζει δὲ ὁ
ἱερὸς.

Τὶ γὰρ τοσούτου ἀνδρικότατι χρόνου,
 μένοντες εἰσω τῶν ὀπῶν ἀγνῶως,
 δαίμων σκύδων καὶ φρίκη καὶ δειλία,
 καὶ δυσμέγως δαίμων οἰκείου βίου,
 μὴ δὲ προκύνει τὸ ὄψης ἠρημνῶσι,
 ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβος πεπλησμένῶσι,
 βίου σκοτεινὸν ἀθλίως μυωξίας
 ζῶμεν, καθάπερ οἱ πεφυλακισμένῶσι,
 καὶ νύκτα τὸν σύμψαντα τὸ χρόνον δρόμου
 μακρὰν δόκωμεν καὶ σκιὰν τὸ θανάτου,
 ὡς οἱ σοφοὶ εἰς λιμέριοι τὸ λόγος,
 οἱ τῶν τικῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν.

Ζόφωσι μὲν ἐξάμωμον εἴληκον τὸ βίος;

καὶ μὴ δὲ λωμεν, ὅτι μὲν γὰρ μυωξίας.
 εἰ γὰρ προελθεῖν, ὡς λέγεις, θαρσαλέως
 πολέμοισιν βαίνοντες ἀχέτω δρόμῳ,
 τάχιστα εὐεπιεῖμεν ἀπείλει δυνάω,
 καὶ πρὸς μάλιστα ἰσοίμεν οἰκείου μόρου,
 καὶ τὸν σκοτεινὸν αἰδωνέως τόπον,
 λαβόμεν ἀντίπαινον ἀκρατοσύνης.

πῶς γὰρ πρὸς ἐπιεῖμεν, ὡς φησὶς, λινδυνάω,
 καὶ τὸν βίου βλέπωμεν ἀθλίῳ μόρῳ,

ληφθέντες εἰσω τῶν φρικωδῶν χειλέων,
 τὸ ἄρπαγῶν κρείττετε τὸ δολοπλόκα.

τίς ἐσὶν αὕτη, μὴ φθονήσης τὸ λέγειν,
 εἰ γὰρ προχείρως τὸ σκοπῶν πῶς εἰς ἔφω.

ἡ γὰρ γαλιῶν νόμασιν ἀνθρώπων γνίθω,
 αὕτη γὰρ αἰετὸν ἀμὸν πῶς βλέπει,
 καὶ μὴς ἐρδυνῶ, καὶ καθάπερ οἱ κινῶν

τυρ.

κρε.

τυρ.

κρε.

τυρ.

ἐχνηλα.

ἔχνηλατοῖσι τοῦ λαγῶος ποιηίως
 τὸν αὐτὸν αὐτὴ σκανδαλοπλόκως τρόπον
 ἡμᾶς διίχνη λυγρικὸν βλέπασά τι.

Ἰρε. οἶδι ἦν πρὸ ἡμελιώδους ἀκραιβείας,
 καὶ γὰρ πρὸ καιρῶ τὴν ἐμὴν θυγατέρα,
 λυχνογλύφῳ δὲ φημί, τὴν πεφιλμύλω
 οἰκτρῶς κατημάλαξε φθῦ μοι πλούμμάτων.

τυρ. Ἰὰ μὲν τὸ τέκνον τὴν Φίλω χρυσοκόπον,
 καὶ τὸν ποθεινὸν σιτοδάρεπιν καὶ Φίλον,
 εἰς ἐκδικήσιν τῶν ἀδελφῆς ἐλθόντα.

Ἰρε. τί γὰρ κατωκνήσαμεν ὡς δηλυδρία,
 καὶ πρὸς δόμῳ τὸν φόνον τῶν Φιλτάτων;

τυρ. καὶ τί προσῆκον ὀργάσασθαι τυγχάνεις;

Ἰρε. εἰς ἀντάμιαν ἀπιδέμ τῶν παμφάγων,
 καὶ τῶν θανόντων ἐκδικῆσαι τὸν μόρον.

τυρ. ποῖον τρόπον κἀτεπεσιῶ σαφηνίσεις.

Ἰρε. μόρον πρὸς αὐτὴν ἀτρόμως τετυχότες.

τυρ. δ' ἐδοικα καὶ πέφρικα μὴ ὄσφαγισμῶν,
 ἢ ἡμεῖς φανώμεν, καὶ καταβεβρωμένοι,
 καὶ λῦμα γαλῆς φθῦ γηνώμεθα ξυγόν.

Ἰρε. καὶ τοῦτο δ' ὡχ' ἐκκτι τῶν τεθνηκότων.
 καὶ γὰρ γινώσκεις τοῦ γραφῆς ἀνδριάντος
 τῶν συγγενῶν ἐκκτι καὶ τῶν γνωρίμων,
 παίδων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυραπόρων
 θανόντας ἀπλήρωτον ἔλκοντας ἐλέει.

τυρ. Ἰσημι πάντως. ἀλλὰ δεινὸν τυγχάνεις
 λιπέμ τὸ λαμπρὸν σάδιον τῶν ἡμέρας,
 καὶ τῶν σιωτεινῶν συγκαλυφθῶν τάφω.

Ἰρε. ὅκοιδεις ἢ μέγιστον ἀγῶμα κρέατος.

- καὶ πικροτάτω τλήσε δώσομεν μόρον.
- τυρ. ὅτω τρόπῳ σωάμεε βαφίωζέ μοι.
- κρε. αὐτῆ μαχισμὸν συσάλλω δεδρακότδ.
- τυρ. κρεῖπθου μοι δοκῆ συμβαλεῖν λαθειδίως.
- κρε. ποία δ' ὄνησις λάθρα τῷ προσιγίαι;
- τυρ. εἰ γὰρ προγνώσει θεῖ δόλοισι προσανέχειμ.
- ὡς εἰς μαχισμὸν αἶρετὸν σιweisάναι,
- καὶ συμμαχῶν ὄμιλον εἰς αὐτὴν λάβη,
- καὶ συμβαλεῖν, τλήσε καὶ τὸ σέφθ
- ἀρεῖ πῶρα παύσαε τὴν ἡμῶν ἴλιω.
- κρε. χ' ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμαχῶν ὄμνηγύρει
- λάβωμεν εἰς ἀρεῖν ὡς εἰδισμῶν.
- τυρ. ἔκ οἶδα πῶς πρὶν σωισδόντες τὸν μόρον
- πρὸς τὸ στρατόμα τῶν γαλεῶν καὶ βατραχῶν,
- καὶ συμμαχῶν εἶχομεν κρεατισομνέφθ;
- κρε. ἴσημ πῶς λακισομ εἰσομν μόρον
- παίδων, ὀμαίμων, γνωρίμων, φυτεπόρων,
- μικρῶ δ' ἀκρλώλαμν ἡμεῖς θεῖ τότε.
- τυρ. δέδοικε καὶ νυῦ μὴ θάνωμεν θεῖ βάθρα.
- κρε. ἔνῃ θεῶν πλήρωμα τῶν γυντωνίωμ
- ἄελπίς εἰμι, καὶ γὰρ ἔξ ὄνειρατῶν.
- τυρ. τί γουῦ ὄνειρον ἐμφανῶς ἐώρακας;
- κρε. ὁ ζεὺς γὰρ ὤφθη κατ' ὄναρ κνώσοντί μοι,
- καὶ θαρσθ γντέθεικε τῆ μῆ καρδίαι.
- καὶ χαῖρε. λήψῃ προαπεφώνηκε κρεατθ.
- τυρ. τίνι προσωμοίωτο καὶ ἴσθ φραδῶν,
- κρε. θεῖ τυρολείχα, τῶ φρονίμῳ προδύτη.
- τυρ. πῶς δ' ἔκ ἐπ' ἄλλων ὠραθῆ σοι τὸν χρόνον;
- κρε. ἡμᾶς ἀπειλαῖς ὠραθῆ προιαλιέθ.

τυρ. τί γάρ ἐπιπέλησας αὐτῶν τῶν πόλων
οἰθιῶτι, καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοις,
σειρὰν μεγίστην ἔξαντάσαι τῶι πόλῳ,
καὶ πάντας ἔλξαι χεῖρὶ πανδογμιαῖτη;

λερ. Καὶ τί τούτῳ ἠπέλησας τῶτῳ μυεῖα.
καὶ γὰρ καὶ δ' αὐτὸν ἰσορῶμα τὸν βίον
ὅπως μλῶν ἔσωθην οἰκτρῶς γωνίας,
ὄλωσ σιωτεινός εἰμι, καὶ ζόφῳ γέμων,
καὶ δαίμα δ' εἰνὸν δαδαιμαι ναὶ καὶ τρέμω
ζῶον τῶν κηρῶν ἔμπλεων ἀηδίας,
ὠμοζορ, ὠλόλυζορ, ἠθύμυ μῆγα,
ἔκρητον, ἔσπάρατον εἰκείαν γήμι,
καὶ τὸν θεὸν ὑπατορ ὑβριζορ δία.
καὶ πρὸς ἐβηκα τοῖς σφραγμοῖς σὺν χόλω,
δαινὰς ἀπειλὰς παντελῶς δειμαλέως.

τυρ. τί γάρ ἐπιπέλησας; εἶπε καὶ τόδε.

λερ. ὡς εἶπερ ἔδησει με νικητῶν μέγαν,
καὶ παγκράτισορ τῆ μάχῃ σεφανίτῳ,
τάχα πρὸ σε λθῶν δὲ ναὸν τῶν θυμάτων,
ἀπαντα δήσω πρὸς τροφίῳ φλοιλίας.

τυρ. καὶ γὰρ σὺν ἐλθῶ σὺν σὺν δύνῳ καὶ τέκνοις.
ἀλλ' ὡς εἰοικε τὸν μῦθον καθισόρεις.

λερ. Ναὶ δῆτα καὶ σὺμπαντας ἀρτίως μύας
κεκληκηγῆαι πρὸ ὑμελῶν εἰς ἐκκλησίαν.

τυρ. ἔνι μὲν ἐπεὶ δίδουιτο τῶν φοιτημῶν,
ἀπακλαγῶναι τῶι σιωτοκρῦτῆρ βίῳ.
ἔλδουθῶθῶναι τε γαλῶν τῶι φόβῳ.
εἰς μὲν ἀπαντας ἀρτίως συγληπτέον.
καὶ πρῶτον εἰς κῆταρ ξυμῖτεον λόγῳ,

ἔπι τρεπόντων πλοσφέρην δύολμίαν.
 ἢ καὶ στρατηγὸς στρατηγῶν εἰργακότες,
 καὶ ταξιαρχαὶ καὶ λοχαγὸς, ὡς δέμισ,
 λοχηφόρος τε καὶ κραταῖος ὀπλίτας,
 αὐτεξίωμον εἰς μόθου τε ταγμαῖοι.

Ἰρε. Καλῶς προσέφησ καὶ σοφῶς καὶ κοσμίως.
 καὶ γὰρ τὸ γῆρας νοθετεῖ, καὶ βροφρόνως.
 ἀήρηνξ ἴτω δὲ καὶ καλείτω οὐ μύας.

Ἰρήρηνξ ἰδίᾳ πάρεσι μύαρχοι σιωνηγμαῖοι,
 καὶ σῶν πῆρεσῆκασι βυλοδύτηρῶν.

Ἰρε. Ἐγὼ μὲν ὦ σωτάγμα γυνναίων Φίλων,
 δύεικτον δύομιλον ἐκ πολλῶ χρόνον,
 πολλῶ καταγνὸς τῶν πάλαι πεφυκότων
 πλὴ ἀδύνησαν καὶ κακίστω δολείαν,
 αὐτῶν πῆρῆ εἰσω φωλεῶν μυχατάτων,
 μύοντες ἐκ ἄφλομον εἰχου καρδίαν.
 ἀλλ' ὡς ἐλινήρῆς, καὶ μέλει πῆρειμῶν
 ἔπησαν ἐλθεῖν εἰς μάχην γυνναίων,
 ἦσθη στρατὸν εἰσορῶ θαρρῆραλέως.
 εἰ γὰρ πλοσῆκου με δέδοκτο καὶ Φίλων
 ἀδύνη φέρουτε, καὶ κρατὸν τε μυρῶν
 πομπῶς τε λῶν τε καὶ κρότοις ἠνημῶν,
 πρὲ μὲν πλοελθεῖν ἐλ' ἐμῆς μυωξίας.
 ὑμεῖς δ' ἐτοίμως τὸν λόγον διεδραγμαῖοι,
 ὡς δύγυνῶν πέλονται ἐκ φυραπόρων,
 καὶ πανδύνηως ἔχοντες αὐτῶν τῶν πόνων,
 μὴ νωχελεῖς γγῆκατε πρὸς τὰ πρακτέα,
 μήσ' ὀκνήσητε μηδ' αμῶς ὦ γυνναῖοι.
 ἐλ' ὡς τάχι' ἀπαντες ὦ θεοὶ μῦθε

ἴτε πλοῦτως εἰς νέαν στρατηγίαν,
 ζῆλον λαβόντες ῥ' ἑμῆς ἰσχυρίας.
 ἐγὼ γὰρ οὐκ ὤκνησα πώποτ' εἰς μόθον.
 ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
 οὐ τὸ στρατηγεῖν ἀνδρικῶς ἐτραπόμην.
 πάσαις δὲ πάντῃ πλοσβολαῖς ἐπεκράτην.
 γῆρας γὰρ φύεις δύγῆρας ἔξ' ὅσ' φύθ',
 ὡς ἴσε πάντ' οὐ τὰ πάλαι θρυλλόμενα,
 ὡδὶ δ' ἠμάμει καὶ φρενῶν γόρυσσι
 ἐμὸς γονεῖς ἔλθοντας ἀπὸ πλοσβλήθ',
 τοῦ χαρτοδίαπῆας ὀνομασμένους λέγων.
 οὐκ ἠθέλησα ζῆν τὸν ἀπονομὸν βίου,
 ἀλλ' εἰς μάθησιν τῶν στρατηγικωτάτων
 ἀπέειδον θυθὺς ἐκ νέας μεираκίς,
 ἠσκησα κροντὸν καὶ ἀπάθλιω σὺν ἀσπίδι,
 βαίνειν ἐφ' ἵππους, καὶ σρέφεσθαι ποικίλως,
 βάλλειν τὸν ἐχθρὸν δύσόχως καὶ λακείως,
 τείνειν τὸ τόξον καὶ τὸν ἰὸν ἰγναί,
 καὶ πᾶσαν ἀπλῶς τλῶν στρατηγίαν τέχνῳ,
 μετῆλθον ὡς ἀπαντ' οἱ στρατηλάται.
 μόθων δὲ πολλῶν ἐγκρατῆς δεδαιγμένῃ,
 καὶ πλείστα δόξα ῥ' ἑμῆς ἐμπειρίας
 ἔβη δεδαιχῶς, ἦλθον εἰς μναρχίαν.
 πάντων ἀφίςθ' καὶ μέγας κεκειμένῃ,
 καὶ νῦν δὲ παγνῆκιστον ἐγνωμ τυγχάνειν
 τὸν ἀνθάμιλλον τοῦ διός καὶ ῥ' ἑσας,
 ζῶν τρέμειν τι μικρὸν ἠθλιωμένον.
 τοίνυν κελεύω τὸς ἐμοὶ πεθειμένους,
 ἔπαντας εἰς σωτάξιμ' ἔλθειν ῥ' ἑμάχης,

σοφῶς, στρατιῶς, δύσγνωσ, δύκαρδίως,
σοφῶς, γνάργῶς, δύφυῶς ὠπλισμένως.
τανυῦ δὲ λοιπὸν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας,
τὴν αὔριον δὲ ἔωθον ὡς στρατηλάται,
πάντα λινῆσαι βύλομαι θαρρῶς ἀλέως.
δοκεῖ γὰρ ἔτῳ συμφέρον πρὸς τὸ πέρας.

τυρ. ἐπεὶ πρὸ ἡδὴ πάντες εἰς τὰς οἰκίας
ἀπῆλθον, ὦρα τὸ λαθροδύσαι κλίνην.
ἄπειμι καὶ γὰρ πρὸς κλίνην τὴν ἰδίαν.

λερ. εἰρηκας ὀρθῶς, τοιγαροῦν πειρατέον.

χορ. ὦ ποῖον ἄλγος νυῦν στρατεῖ με καὶ θλίβει.

ὦ Ζεῦ τί ἄρα εἰ πρὸς τῆς ἡμέρας;
δαινὸς λογισμὸς ἔχει με τὸν δευπότῳ,
γαλῆ πρὸς αἴψαι μάχης ἔλαθειδίως.
δοκῶ γὰρ αὐτὸ σὺ πάσι στρατηγία
θανεῖν, λιπώντα τὸν φασφάρον λύχνον,
ἄπολλον, ἀγνόμαντι, φοῖβε, λοξιά,
τί ἄρα ἄρα; φόβῳ, παπαί, φόβῳ μοι πάλιν.
ἰαταταῖα ἔξ ὧ πόνωρ ἰαλέμων.
ἄε, αἶ, ἰδ, ἰδ ὧ κακῶν πονημάτων.

ἔμι. ἴσως στρατήσῃ τὴν μάχην κατακρατῶ,
ἄπισ' ἄπισα, λαυνά λαυνά μοι λέγεις.
τὸ τὸ δαιμόνιον δέλημα νυῦν ἔπαρξάτω.

τυρ. ὀρῶ δέσχεαι ἐκ ὑέλων ἡμέραν.

λερ. καὶ μὲν καὶ γὰρ δέδορκα τὴν λαμπροδίονα.

τυρ. καὶ τοιγαροῦν λίποιμην ὑπνοῦ καὶ κλίνην.

οἷς δὲ καὶ βούς τοῖς θεοῖς τεθυκότῳ,
πρὸς τὸν μαχισμὸν ἄζικωμην ἀτρεόμως.

δοκεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἰλεοῦν αὐτὸν γὰρ πόλιν.

κερ. Ἰδὸς δὲ πάντες ἐκκαλῶμεν τὸν Δία,
καὶ τὴν Ἀθήνην καὶ τὸν Ἑρμῆν καὶ Πάριον,
καὶ τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν ἄγνον Λοξίαν.
ἦσαν σὺν αὐτοῖς, ἄρτεμις τ' Ὀρειβάτην,
Πλῆτωναν, Λητώ, σὺν Ἄσπι Πόρσεφόνει,
καὶ πάντας ἄλλους, καὶ Πόρδωμον τὸν Πόσειδον.

χερ. ὦ πάντες, ὦ σύμπαντες, ὦ θεοὶ μόνοι,
ὅσοι τ' ἄνωθεν καὶ κάτω ἐλησείασι
ἔχοντες, ἐς ἐπὶ καλῶν χρηγέται,
πρόσκητε καὶ πρόσκητε καρτερωτάτως,
τῶν Διωποτάων μετὰ τὴν Νέαν στρατηγίαν,
καὶ τῶν τελευτῶν πρὸς τὸ παμφάγον γῆρας.

δομ. νῦν εἴθε νικήσειαν ὦ Ζεῦ παῖρ μόθων
ἔμοι στρατηγοὶ καὶ σὺν δυνάμει καὶ τέκνον.

χερ. καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλεία μ' ἔχει.
γυνή. καὶ γὰρ δέδουκε, καὶ τρέμω κατακράτους.

χερ. δεινὸν γὰρ ὅτι Δυσμηνῶν δύανδρία.

γυνή. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ χρησὸν ὄργασαι μόθον.

χερ. ἄς τὸ θεῖον τῶν καλῶν ἅπαν νέμει.

γυνή. εἰ μὲν κρατήσει τῶν μνηστῶν αἰ πληθύουσι

ἄξιχούσσι τὴν γυναικίαν,

δὲ αὖ τὸ λοιπὸν ἀνύσειμεν τριβίαν,

καὶ τὸν φόβον εἴψαιμεν ὡς πορρωτάτω.

χερ. καὶ δὴ γῆνοιτο ἄρα σὺν θεῷ λέγω.

γυνή. εἰ δ' ἠπθονόη γῆνοιτο τὴν γυναικίαν,

καὶ πρὸς φυγὴν βλέψωσι ὡς τετραμνίαι,

ἅπαντα φρεσὶα πρὸς γῆν ἴσεται τάχα.

χερ. ὡς εἴθε μὴ γῆνοιτο, μὴ δ' ἔβριτό μοι.

γυνή. καὶ πᾶς γῆνηται δόλος ἀχμαλωσίαν.

- χορ. ὄκ, ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα τ' ἴαντίας.
 γυνή. ἰάγῳ δὲ δάλη πασι σὺ τοῖς Φιλτάροις,
 ἢ πρὶν κυρία προσφανήσομαι τάχα.
 χορ. ἦκιστα δάλη σὺ γνήση σὺ τέκνοις,
 ἀλλ' ὡς ἀληθὲς βρῶμα τ' ἀδιδιφαγῶ.
 γυνή. τί γὰρ πολίτω ἢ γλυκύτετον φαίθ,
 ἢ συγκαληφθῶ τῆ κόνει γν' τῷ τάφῳ.
 χορ. σίγα σίγα δίαποινα, δεινὸν τι βλέπω.
 Ἐμὴ ὄρω θεόντα τίν' ἔσασμῶν,
 ἢ πυκνὸν ἀδμαίνοντα καὶ πεπληγμῶν.
 ἀγ. κυρία πῶ παρῆσι, τίς διλοισάτω;
 χορ. ἔξεσί σοι θέλοντι ταύτῳ εἰσβλέπειν.
 ἀγ. τάλαινα παντάλαινα καὶ τριβαθλία,
 πέπῳκε τρωθεῖς ὄψιχαρπαξ γν' μάχη.
 γυνή. ὦ τ' ποθινὸν καὶ πεφιλμῶν τέκνον,
 πέπῳκεν ἢ μὴ τ' γήρως βακτηρία,
 ὦ τῶ πόνω ὦ τῶ πόνω ἰαλέμων.
 πᾶ πᾶ τὰ πάντα δεινὰ τῶ ἀγγελμάτων.
 εἰ θανῶμαι, τίς γνῶμαι, πῶ φύγω,
 πᾶ βῶ; πῶ εἶμαι τῶ μελῶν ἀρρώσιας.
 ὦ πᾶ, παπαί, πᾶ Φιλτάτη θεωρία.
 χορ. τέτλαδί μοι τέτλαθι, παῦσαι τῶ γόω.
 γυνή. ὦ ζῶ ταναὸν διφρυβυλιτανοτρέπον.
 χορ. αἰ αἰ τάλαινα μήτορ ἠθλιωμῶν,
 ἐπίχου ἀρτι εἶς ἀπειρίτης γόου.
 γυνή. ὦ Φιλτάτη πρόσψις, ὦ πᾶ μοι φίλε.
 χορ. φέρειν πρὶ πορσοῖ τὴν ἀπειρομάνειαν,
 μαθεῖν ἢ λοιπὸν τὰ πίλοιπα τ' μόθη.
 γυνή. ἀλλ' ὄδῳ γαίμ τ' πόνου τὴν πικρίαν.

- χερ. τίς νυῦ ὄνησις ἐκ γόων ἀμετρίας;
 γυνή αὐτίω διαχρήσασαι, καὶ τάχει θάνω.
 χερ. μὴ δῆτα ἴσθ' μηδὲ συστρέφειν θέλε.
 γυνή καὶ πῶς ἀνεκτόν μὴ πεφύρθαι καὶ σγῆν.
 χερ. τί δὲ σγῆσσα τοῦς λογισμοῦς καὶ κρίσεις;
 ὅδ' εἰς θανόντας ὀξεγείρει τὸ τάφον.
 γυνή παυθεῖσα τί πράξασαι τῶν σφραγμάτων;
 χερ. μαθεῖν θέλω σου τὰ πύλαια τοῦ μόθου.
 γυνή καὶ τίς κατέπειτα ταῦτα, καὶ σαφλώσει;
 χερ. ὁ τῶν πτόντων ἄγγελος ἀγγελμάτων.
 γυνή καὶ πῶς πάρεστι; Χερ. εἰσοραῦ ἕξεισί σοι.
 γυνή ἐκ τοῦ πάθους ὀλωλα καὶ σωετρίβω,
 καὶ τὰς κόρας ἠμβλωσα τὰς τῶν ὀμμάτων.
 χερ. ἅπαν λέγ' οὐκίνητον ἀγγελιφόρο,
 ὅπως μὲν ἐστὶ τῆ μάχης ἢ τραχύτης,
 καὶ πῶς ὁ πᾶσις πέπλωκε καὶ πτόρρῦν;
 ἄγγ. εἶπω καθεξῆς, ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις.
 χερ. ἔξῆς ἅπαν ἔξειπε συμβαὴν τῆ μάχης,
 αὐτὰ ἀπ' ἀρχῆς τὸν λόγον διγνέπω.
 ἄγγ. εἶπω τὰ πάντα, τοιγαρὸν ἀκασέου.
 ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμειξιν ἦλθον τῆ μάχης,
 πρῶτον μὲν ὁ Κράτις Θ' ἔθνοσατράπης,
 ὁ Ψιχλείης συμβαλὼν τῆ παμφάγῳ
 ἐπῆται καὶ πέπλωκεν, οἰκτρὰ τις θεία.
 καὶ πᾶσα τότε στρατιὰ διεφθάρη.
 ἔπειτ' ἐπῆλθον ἄλλ' ἄρχισατράπης,
 ὃς πᾶσις ὠνόμαστο Κωληκοκλόπ' Θ'.
 καὶ ταῦτόν αὐτῷ πῶμα πέπλωκε ξγῆον,
 ὅδ' ἔπομείνας πτοσβολῶν βραχυτάτῳ.

ὡς γουῦ ἑώρα τῶν κραταῦς καταπας
 ἦδη προσόντας ὀψιχαρπαξ, καὶ βόσιμ
 οἰκτραὺν φανγίτα σὺν στρατῷ τῆ παμφαλαγῶ,
 ὀργῆς ἐπλήθει καὶ χόλου βαρυτάτου.
 θυμῷ γὰρ ὀδύνη ὄσιν ἄλλο πικρία,
 εἰ μὴ ζέσις τις αἵματι πρὸς καρδίαν.
 λαβὼν δὲ λοντῶν χόρσιμ ἐσομωμλίου,
 ἐπῆλθον αὐτῆ τ' τεθνατωκγία.
 ἦδ' εἰσιδῶσα ἴδον ἠτοιμασμλίου,
 ἐκ τοῦ σὺν ἔγγυς πρὸς σφαγλῶ ἐσηκότα,
 καὶ λοντῶ ἐκτείνοντα καρτοροτάτω,
 ὤρμησον αὐτῶν συλλαβεῖν πρᾶυτικά,
 καὶ δὴ καταεῖχε τῆς ὄνυξιμ ἀγρίως,
 καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τῶν νεανίαν.

χρσ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψι τοῖ φίλοι φυτοσπόροι;

γωνή τὸ μείζον αὐτὸ τυγχάνει μοι τ' πάθος.

ἀγγ. ἐγὼ δ' ἐπεὶ δέδορκα ἴδον τὸ πρᾶγμα,
 πρὸς ἠλθον ὡς πότνια σοὶ πεφρακγία.

γωνή ὡς εἶθε μὴ δ' ἐπῆλθον ἀγγεληφόροι,
 μέγισον ἴω μοι μηδ' ὀλως προσιγία.

ἔκ αν γὰρ ἀκμλῶ τῷ πάθει σωδουχέθλω.

ἀγγ. ἐγὼ μὲν ἔν' ἀπειμι τὴν ὀπιδίαν.

γωνή ἔλθοις λακῶν ἠκισα μλυντῆς παλιμ.

χρσ. λακὸς λακῶς ὄλοιτο νιῦ ὀπυροφόρο.

γωνή δέδοικον ἡμᾶς πυροφορήσας τῷ λόγῳ.

χρσ. ὡ ποῖον ἀνθ' ἡμῶν ἀπεκρύβη.

ἐμοὶ δοκεῖ καλλισομ εἶν καὶ πρᾶπομ.

σωθήσωμ ἄσαι πασι τῷ πεπῆωκότι.

γωνή καλῶς ἔφησας, τριγαροῦ θρλμητέου,

- ἄγγ. πρῶτισα σὺ κρότησον ἀρχὴν τῶν πάθους.
 γυνή. ἅ παπαὶ παπαὶ, πᾶν πᾶν, παπαὶ πολλάκις.
 χερ. πᾶν κρείμα πᾶν πᾶν παπαὶ δέσποτα.
 γυνή. ἅ ἅ πόθι παῖ πόθι ποτ' ἀπέβη τέκνον;
 χερ. ποῖ ποῖ καλυφθεὶς ἔξαπέπῃς τῶν βίος.
 γυνή. ὦ ὦ πόθην ποῖ τῶν πόνων ἰαλέμων.
 χερ. ἰαλέμων ὦ καὶ πάλιν ἰαλέμων.
 γυνή. ἅ ἅ λείπειται τὸν λύχνον φλημδράς.
 χερ. ἅπανθ' ἅπαντα τῶν βίος, τέφρα, κόνις,
 ἅπαντ' ἅπαντα τῶν βίος σκιὰ μόνον.
 γυνή. οἱ οἱ πῶ ἤλθου ὦ ψιχάρπαξ ὦ τέκνον.
 χερ. ἀρνεῖ, τοιοῦτον βαίνει μὴ πῶραιτόρω.
 ἡδὴ βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμου.
 γυνή. δέσποτα δεινόν μὴ πάλιν τί μοι φράσῃ.
 χερ. ἔκ ὧν σεβασί. Γυν. πῶς δ' οἶδαις; Χερ. πῶς ἄρα.
 φαιδρῶ πῶσδ' ἔρω τὸν δρόμον δῖα τρέχω.
 γυνή. ὡς εἶθε χρῆσον ἄγγελον ζῶ μοι πρόσθ.
 ἔτορ. ἄγγ. ἡ δεισιπρία πέφυκε πῶς τις εἰπάτω.
 χερ. πάρεστιν, ἰδοὺ καὶ θέλεις εἰπὼρ βλέπε.
 ἄγγ. πᾶν γρηύσει φαιδρὰ μὴ τεθλιμμένη γίνε,
 ἅ μοι βράβδουε δῶρα τῶν ἀγγελμάτων.
 γυνή. ἔξειπε, μὴ χλδύαζε κομπορημόνως.
 ἄγγ. ἅ μοι νεμῆς πρῶτισα δῶρα τῶν λόγος.
 γυνή. εἰπόντι δῶσω καὶ πῶρα σωτόμως.
 ἄγγ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα γαλήν τῶν μόθων,
 γυνή. ἅ ἅ κροτήσω καὶ χρηθίσσομαι πλέον.
 ἄγγ. νικισάτω γὰρ ἡ χερὰ τῶν αἰώνων.
 γυνή. ὑφ' ἡδονῆς μέγιστον ὄρχομαι πάντων.
 χερ. τὸ τῶν μόθων πρότορον μάθωμην φίλη,

καὶ πῶς τέθνηκε Δυσμενὴς ἢ Παμφάγῳ.
 γυνὴ δ' αἰπάτω δὴ πᾶσαν ἀγγεληφόρῳ
 τὴν συγκρότησιν ἐλ μάχης, καὶ τὸν μῶλον
 ἐλ ἀγριοπῶ καὶ λακῆς μυοκτόνῳ.

χορ. ἢ δεαπότις λέλακε τὴν γλαῶτην Κρότα.

ἀγγ. ἰδὲ τὸν ἔρμιν ὕτρειπίζω τδι λόγῳ.

ὕμεις δ' ἐτοίμως ὡσὶν ὅσιν ὀρθίοις,
 γνῶτίσαθε τῶν ἐφορμυδουμάτων.
 ὡς γὰρ ὁ δεινὸς σωματοφθόρῳ μόθῳ
 ἔρχηκεν ἀρχῆν προσβολῆς δύκοσμίας,
 καὶ πρῶτον μὲν πᾶσι πῶκεν ἔθνοσατραπείας
 ὁ ψυχολείκης, εἶδ' ὁ Κωληκοκλόπῳ,
 ἔπειθ' ὁ πᾶσι τῆ λαλῶ με δεαπότῳ,
 ἠλγυσεν δ' τῳ τῶ πάθει τὴν καρδίαν,
 ἰδὼν τὸν ἕρμιν τὸν φίλον τεθνηκότα.
 καὶ τὴν ἰπὸν αὐτὸν στρατιὰν πρῶτον ἰώας,
 ἐπῆλθεν ἀπῶς τῆ φθόρῳ ἐλ Παμφάγῳ,
 καὶ πρὸς ἀμίλλαν ἀτρόμως συνεπλάκη,
 πλείστον δὲ λακῶν ἀνθυπηγωνισμῶν,
 καὶ μηδὲν φεύγοντῳ, ἀλλ' ἐσηκότες,
 ξύλον λατελθόν ἐλ ἰπὸν τῆς σέγης,
 ἔπει παλαιῶ καὶ χρόνῳ τεδρασμῶν,
 ἐπληξεν αὐτὴν γῆ μέσῳ μεταφρῶν,
 καὶ νόσθα συτέθλακην αὐτῆ ἀυτίκα,
 ἐπρὸς βάθην πᾶσι πῶκεν αἰδωνέως.

καὶ τὴν πρὶν ἡμῶν Δυσμενὴν λατακράτῳ,
 ἀσπονδίου, ἀμείλικτου, ἠγριωμῶν,
 ἔδειξεν ἀπὸν ἐκτάσσω ἠπλωμῶν.

χορ. ζώοις ἀλύτως, οὐθαλῶς, οὐκαρδίως,

Ὁ δὲ λυκάβαντας μὴ πω πεπληρωμένους.
 ἄνθ' ὧν πορ ἦλθον ἄγγελος ποθ' αὐτῶν,
 καὶ τὸν φόνον προὔφωας ἡμῖν φθόρα.
 ἦσθη γὰρ εἶδον παῦ ποθ' αὐτῶν τέλος,
 εἰληφὸς ἀπ' ἡμῶν καὶ λαλῶς ἡνυσμένον.

ΤΕΛΟΣ.

INDEX FABVLARVM.

A Doleſcentuli & co-	127	Asinus & equus	157
quus	127	Asinus & leo	163
Aegrotus & medicus	119	Asinus ſylueſtris	201
Aethiops	171	Asinus & uulpes	203.239
Agnus & lupus	231	Asinus & ranæ	eodem
Agricola & filij	125	Asinus & uulpes	205
Agricola & aſinus	99	Asinus & coruus	ibi.
Agricola & ciconia	245	Asinus geſtans ſimulachrum	
Agricola	175	235	
Alcedo	179	Asinus, ſal, & ſpongia	247
Anus & medicus	129	Aſini	201
Anſeres & grues	159	Auarus	157
Apiarius	179	Auceps & uipera	133
Aquila	219	Auceps & caſſita	133
Aquila & uulpes	103	Bubulcus	217
Aquila & ſcarabeus. 95. 105		Butalis	173
Aquila & cornicula	243	Camelus	207
Aquila & ſagitta	245	Camelus & Iupiter	247
Arundo & oliua	227	Cancer & uulpes	189
Asinus & hortulanus	145	Canis & coquus	138
		Canis	

I N D E X.

Canis & lupus	eodem	Felis & gallus	109
Canis uenat. & domestic.	183	Felis & mures	126
Canis & gallus	137	Fiber	133
Canis & ipsius imago	247	Filia à parente uiolata	99
Caprea & leo furens	233	Formica	197
Caprea reprehendens pedum		Formica & columba	142
tenuitatem	239	Formica & cicada	251.255
Carbonarius & fullo	115	Fortunæ biuium	72
Cassita	153.261	Fures	189
Cerua	161	Galli & perdix	113
Cerua & leo	ibidem	Galli	229
Cerua & uitis	161.237	Gallina & hirundo	205
Cicada cū locustis capta	75	Gallina auripara	221.242
Cicada & formicæ.	219.255	Herus & canes	125
Citharædus	189	Hinnulus	155
Cochleæ	173	Hirundo & cornix	172
Columba	207	Hirundo & prætorium.	243
Columba & cornix	207	Hircus & uitis	239
Cornicula & cæt. aues.	245	Hædus & lupus	187.223
Cornix & coruus	191	Homo & satyrus	213
Cornix & canis	ibidem	Homo perfractor statuæ.	215
Coruus & uulpes	241	Homo & canis	eodem
Coruus	219	Iactator	117
Coruus & serpens	191	Impossibilia promittens.	117
Culex & leo	231	Inimici	129
Culex & taurus	235	Iupiter. 195.197	(233
Cygnus	171	Leo asinus & uulpes.	137
Deceptor	119	Leo & rana	137
Diues	209	Leo & ursus	139
Eques & agricola	249	Leo & lupus	167
Equus & asinus	211	Leo & uulpes	221
Equus & aper	243	Leo dormiens & mus	233
		Leo,	

I N D E X.

Leo, aper & uultures	223	Piscator & ceruus	212
Lepores & ranæ	165	Piscatores	115. 119
Lepores	197	Piscator	181. 217
Lignator & Mercurius	143	Pulex	156
Lupus & ouis	197	Puer & scorpius	237
Lupus & uetula	223	Puer & mater	149
Lupus & agnus	197. 247	Puer comedens intestina	235
Lupus & asinus	249	Pugna ferarū ac uolucrum &	
Lupus & grus	127. 249	struthionum	245
Lupi bellum ouibus inferentes		Punica & malus	152
Malignus	117 (73	Ranæ	121. 177. 229
Maritus & uxor	187	Ranæ & sol	242
Medicus & egrotus	133	Senex & mors	229
Mercurius & Tiresias	183	Serpens & cancer	165
Mercurius	195	Serpens & agricola	225. 237
Monedula	193	Serpens & agricola	252
Monedula & columbæ	193	Serpens	207
Morsus à cane	127	Simiæ	58
Mulier & gallina	125	Simius & delphis	182
Mulier & arans ad sepulchrū		Singularis & uulpes	153
93		Stellarum speculator	242
Mulier & ancillæ	173	Sus & canis	163. 165
Mulier uenefica	175	Sus & mus	237
Mulus	225	Talpa	152
Muscæ	183	Tibicen	228
Mus & rana	95. 265	Taurus & hircus	249
Mustela	175	Testudo & aquila	159
Olitor & canis	163	Thunnus & delphin	132
Pastor & mare	146	Vates	139
Pastor & lupus	167	Viator	147
Pauo & monedula	153	Venator & pastor	249
Philomela & accipiter	107	Vermis & uulpes	222
			Ve-

I N D E X.

Vespertilio & mustela	199	Vulpes & crocodilus	113
Vespæ & perdices	151	Vulpes & hircus	107
Vir, felis & uxor	239	Vulpes & leo	109
Vir mysticapillus & duæ ami		Vulpes & lignator	213
cæ	243	Vulpes & rubus	111.235
Viatores	177.199	Vulpes & simius	131
Vulpes	111.115	Vulpes & uua	241

F I N I S.

BASILEAE PER IOANNEM
 HERVAGIVM ANNO
 Salutis M. D. XLV.

